

திருச்செந்தமிழ்

கணபதி துணை.

கொவல மறுத்தல்.

திருத்துறையூர்ச்
சாந்தலிங்க சுவாமிநாதர்
அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போதனம்

சிதம்பர சுவாமிநாதர்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

சென்னை:

ஊ. புஷ்பாநாதசேட்டி அண்டு கம்பெனியார்

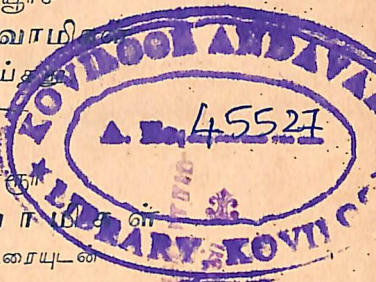
கலாரத்நாகரம்

என்னும் தமது அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பித்துப்

விரசுரிக்கப்பட்டது.

1900.

கருப்பணி எழுதி, பிழை திருத்தி, தமிழ் இங்கு வெளியாகும். புதுமண்டபம், மதுரை.

உ

சிவமயம்.

கொலையுத்தல்

மூலமும் உரையும்.

இன்பமாய தருதிடை யோங்கவுந்
 துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு
 முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந்
 தன்பி னீன்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறுது ஓங்கவும்—மனோரதமான
 நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும், துன்பமாயது
 தூரத்துள் நீங்கவும் — தாபத்திரயங்களினாலே வரும்
 இடையறுதுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும், முன்ப ரா
 பரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓர்
 ஆனையை போற்றுவாம் — ஆதிக்காலத்திலே பரமசிவன்
 பராசத்தியோடு கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்
 லாத விக்கிநேசுரராகிய யானையைத் துதிப்பாம், எ-று.

உ

கொலைமறுத்தல்.

“துன்பந் தூரத்துணீங்க” என்றவதனால், தம்முடைய மனோவாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்ற ரெனக் கொள்க. “இன்பமாய் தோங்கவும் துன்பமாய்து நீங்கவும்” என்றவதனால், ஆனந்தப்பேறும் அஞ்ஞானத் திழப்பு மென்றுமாம்.

(இதன் கருத்து.) இந்நூல்செய்து முடியுமளவும் விக் கின நிவிர்த்தி யுண்டாகவும் அதன் மேலும் உலகத்தின் கண்ணே குற்றந்தீர்த்து விளங்கவும் வேண்டி விக்கிந் கர்த்தாவை வழிபட்டது.

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா

மொருபரமிச் சிறிய னேற்குந்

தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சினர்தீக்

கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தற்

கருமறையா கமநெறிச்சொற் பொருளமைத்திக்

கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா

னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்

றுளந்துணிந்தீண் டியம்பா நின்றேன்.

திரு மலி பூமகன் ஆதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறிய னேற்கும் தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு எ-து,— அழகுநிறைந்த செந்தாமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமா முதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர் களையும் கடந்து சர்வவியாபியாய் வாக்கு மனாதீதமா யிரு

கொலைமறுத்தல்.

௩

க்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கருணையினாலே கரசரணுதி
அவயவயங்கனையுடைய ஆசாரியமூர்த்தியாய் இப் பூமியின்
கண்ணே எழுந்தருளி வந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமை
யுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்ப
மாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலை
மேல் வைத்துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்,

திக்கு அஞ்சினர் கொலைமை தள்ளி அறம் சார்தற்கு
எ-து,—நரகத்தில் வீழ்வதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்
தன்மையாகிய இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தித் தருமத்தை
அடையும்பொருட்டு,

அருமறை ஆகம நெறிச் சொல் பொருள் அமைத்து
எ-து,—அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமை
க்கு ஓதிய சத்தார்த்தங்கள் பொருந்தச்செய்து,

இ கொலைமறுத்தல் எ-து,—இந்தக் கொலைமறுத்த
லாகிய நூலை,

அறம் சொல் மாண்பால் இரும் உணர்வு இலேன் உரை
யும் நலம் தரும் என்று உளம் துணிந்து ஈண்டு இயம்பா
நின்றேன் எ-து,—அறத்தின் பகுதியைக்கூறிய மாட்சி
மையினாலே மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய
புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத்
தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்த
மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன், எ-று.

(இ-து.) கடவுள் வணக்கமும், முதனூலும், இந்துவின் பெயரும், விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும், அவையடக்கமும் கூறியது.

“தருமிருதாடலைமிசைக்கொண்டு” என்பதனால் கடவுள்வணக்க மாயிற்று. “அருமறையாகம நெறி” என்பதனால், முதனூலாயிற்று. “இக்கொலைமறுத்தல்” என்பதனால், தூற்பெயராயிற்று இந்துற்கு விடயமாவது கொல்லாமை; அது “கொலைமைதள்ளி” என்பதனும் பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி; அது “அறஞ்சார்தற்கு” என்பதனும் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத்துக்கு அஞ்சினோன்; அது “அஞ்சினர்தீக்கு” என்பதனும் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள்; அது “சொற்பொருளமைத்து” என்பதனும் பெறப்பட்டது. “அறஞ்சொன்மாண்பானென்னுரையு நலந்தரும்” என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙன மெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அணிக் குற்றங்கள்பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்தமாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம சித்தமாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தலின் பெரியோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின், திருவள்ளுவர். “பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்.” என்ற பிரமாணம் போலுமென் றறிக. (க)

கொலைமறுத்தல்.

௫

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒரு
பீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா
ரோரவையி னிடையிற் றேன்று
முடித்தனைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியினுயர்
சைவரைவந் தொருவன் றாழ்ந்தீண்
டடுத்தபல வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ்
வருளுகென வவனைத் தேற்றித்
தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தரமுறுத்தி
நிறுத்துகின்றார் தம்பா லூற்றம்.

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓர் அவையின்
இடையில் தோன்றும் உடுத்தனைச்சூழ்தர விளங்கும் மதி
யின் உயர் சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து எ-து,—வே
தாகமங்களைக் கைக்கொள்ளும் சைவர்முதலாகிய உட்சம
யிகளென்றும், அவைகளைக் கைக்கொள்ளாத உலோகா
யதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளெ
ன்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பலசமய வாதிகளும்
இக்காலங்களில் விரிவாகத்தோன்றிய கற்பனாசமயிகளும்
இவர்களல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒரு பெரிய
சபையின்கண்ணே நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச்சூழ நடு
வே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்றாநிற்
கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து
நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று

கூ

கொலைமறுத்தல்.

ஈண்டு அடுத்த பல உயிர் தோற்றத்து உயர்வு தாழ்வு அருளுக என எ-து,—இவ் உலகின்கண்ணேயுள்ள நானு பேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக்கொன்று அதிக முந் தாழ்வுமா யிருக்குமோ? எல்லாஞ் சமமாயிருக்குமோ? தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,

அவனை தேற்றி எ-து,—அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும் படிக்கு வேதாகமங்களினுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்குமளவில்,

தடுத்த புறச்சமயிகட்கு உத்தரம் உறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார் எ-து,—அப்படி நீர்சொல்லுகிற து கூடாதென்று தடுத்ததுக்கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிர் உத்தரமும் உதாரணங்களும் அச்சபையி லிருந்துள்ள ஆவாலபண்டிதராகிய சர்வ சனங்களுக்குஞ் சம்மதம் வரும்படியே யுத்தியுத்தமாக எடுத்துக்காட்டித் தம்மிடத் திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கின்றார், எ-து.

(இ - து.) சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம் அதிகமென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகம சாரமாகையால் அதுவே பிரமாணமென்றும் கூறியது.

(உ)

இந்த உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத்தோற் றமும் அவற்றுள் உயர்வு தாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ஞாயர்ச்சிசரஞ்
சரத்துணரர் நரர்தம் முள்ளு

கொலைமறுத்தல்.

௭

மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செகுத்து
 ண் டிடலைவளர்த் திடுங்கீ ழும்மேல்
 சாற்றுமுயிர்க் கொலைபுரித றுயர்நெடுநா
 ளென்றுமுட றுன்பொய் யென்றுந்
 தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட் டினுமவற்றி
 னுயிர்புரக்குந் தீதி லோரோ.

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம் எ-து,—
 அறிவுடைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய
 தாவர சங்கமங்களென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்
 தோற்றத்தினுள் அறிவின் உயர்ச்சியினாலே தாவரங்களி
 னுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்,

சரத்துள் நரர் எ-து,—அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவின்
 உயர்ச்சியால் மனுவகரே அதிகமென்றுசொல்லப்படுவர்,
 ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச் சரங்களுக்
 குஞ் சமமாயிருக்க, மனுவகரை அதிகமென்றது எப்படி
 யென்னில், அப்படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயி
 னும், அவற்றுள்ளும் மனூடரிடத்தில் விசேடத் தன்மை
 யுண்டு; அஃது எப்படியெனில், கார்த்தல் புளித்தல்
 துவர்த்தல் உவர்த்தல் கைத்தல் தித்தித்தலாகிய அறு
 சுவைப் பதார்த்தங்களும் திவ்யாமுதமுமாகிய போச
 னங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ஒட்டனைசெய்த
 தூங்குமுஞ்சத்தின்கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சுபெய்த

அ

கொலைமறுத்தல்.

மெத்தையின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிறந்த பட்டுவிதானத்தின்கீழ் நித்திரைசெய்த லும், ஆலிங்கன மாதியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்க ளுடன் ஸ்திரீகிரீடைபண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின் மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கே ற்ற உபாயஞ்செய்து துயர நீக்கிக்கொள்ளுதலும், மிரு காதிகளுக்கு இன்மையால், அவற்றுள்ளும் மனுவதர் அதிக மெனக்கொள்க.

(இ - ம்) அருட்பிரகாசம். “ஆறு சுவையோ டருந் துத னுண்பஞ் சணைதுயிறல், கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக் கூடிடுத, தேறி விசாரத்தி னானச்ச நீங்குத தேறின்மண்மேல், வேறு முயிர்க டமக்கின்மை யான ரர் மேலென்பவே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. இது வன்றியும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையா கிய நாணுடைமையும் மனுவதருக்கு உளதாதலினாலும் விசேடமெனக் கொள்க. திருவள்ளுவர். “ஊனுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல, நாணுடைமை மாந் தர் சிறப்பு.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

நரர் தம்முள்ளும் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள எ-து,— இங்ஙனம் உயர்ச்சியென்றுகூறப்பட்ட மனுவதருள்ளும் உயர்ந்தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு, அங்ஙன மாயின், உயர்ந்தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்,

கொலைமறுத்தல்.

௯

பல் உயிர் செகுத்து உண்டு உடலை வளர்த்திடும்கீழ்
எ-து,—விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும்
மற்றுமுண்டாகிய பல வுயிர்களையுள் கொன்று அவை
களின் மாமிசத்தைப் புசித்துத் தமது மலவுடலை வளர்க்
கா நிற்பார்கள் கீழோர்,

அம் மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலை புரிதல் நெடுநாள்
துயர் என்றும் உடல்தான் பொய் என்றும் தேற்றம் மிக்
கு ஏன்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர் புரக்
கும் தீது இலோரே எ-து,—அழகிய மேலோராவார் உல
கின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப்
பண்ணுமிடத்து அக்கொலைமையானது ஆன்மா நித்திய
னாதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை வினைக்கு
மென்றும் இச்சரீர வாழ்க்கை அறித்தியம் இதனை நாம்
காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட
நினைத்தலை யொக்கும் ஆதலின் இதனைக் குறித்து நம்மை
நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ண
வொண்ணாதென்றும் அறிவினை மிகப் பொருந்தி ஓர் சீவ
னாலே தமக்குச் சரீர ஆனிவருமிடத்தும் அதினுடைய
சரீரத்திற்கு ஒரு ஆனிபண்ணாமல் காக்குங் குற்றமற்ற
கல்லோர்கள், எ-து.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்
யற்க தான்பிறி, தின்னுயிர் நீக்கும் வினை” என்றும், காசி
காண்டம். “பிறரிடை யினு வியற்றிடிந் தமக்குப்

க0

கொலைமறுத்தல்.

பிழைப்பற வெய்துமென் பதனை, யறிகுந் ரறிகு ராதலா
லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர் போல, நெறியினிற்
கருத லினியவா மைந்து புலனையு நெறியலா வழியிற்,
பொறியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்ந்தோர் புல
மையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்” என்றும் மற்றும்
வருவனவற்றும் காண்க.

இதன்கண் “தேற்றமிக்கு” என்பதனால், உயர்ச்சி
தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக் கொள்க.

(இ-து.) சராசர பேதங்களில் மனுஷரே அதிகமென்
றும், அவருள்ளுஞ் சீவகொலை பண்ணுதவர்களே உயர்ந்-
தோரென்றுங் கூறியது. (ங)

மேற் சீவகொலை செய்தமையால் வருந்தாழ்வே
தென்று கூறிய உலோகாயதனை நோக்கு
உத்தரங் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வாதிகள்வினா, பாட்டிலே கூறுமையின் கற்
பனையே யெனின், அப்படியன்று; இந்நூல் அவாய்
நிலைப்பொருள் : அஃதாவது, வினாவினைக் காட்டுவதாகிய
விடயமாத்திரங் கூறுவது. ஆதலின், விடையினுக்கு
இசைந்த வினாவினை உரையின்கண் வருவித்த தெனக்
கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
புண்மைதொன்னா நெரித்த வாற்றீ

கொலைமறுத்தல்.

கக

டாயவொரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற்
 பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க
 மேயுமதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே
 நிவண்புகலு முளதி யாமுங்
 காயமிது கிடப்பமற்றோ ருடல்கனவிற்
 நினம்புகலோர் காதை யன்றே.

கொலை தீயவினை தலை எ-து,—கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும்; அஃது எத்தாலென்னில், உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியமும் அகிதஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அற நூல்களெல்லாம் ஒதுதலின், கொலைமைக்கு மேம்பட்ட பாவம் அதிக மின்மைவின், கொலைமையே பாவத்துக் கெல்லாம் முதன்மை யெனப்படும்; ஆதலிற் கொல்லா மையே புண்ணியத்தக் கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “அறவினை யாதெனின் கொல்லாமை கோறல், பிறவினை யெல்லாந் தரும்” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களி லாருயினாக், கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச், செல்வ வயற்கழனித் தென்றிரு வாரூர்புக், கெல்லை நினைத்தடியே னென்றுகொ லெய்தவதே.” அன்றியும், “கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே, நின்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே, சென்று

சென்று தொழுவின் தேவர் பிரானிடங், கன்றி னோடு
 பிடிசூழ் தன்கழுக் குன்றமே.” என்றும், சிவஞான
 தீபம். “கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந் தானே கூறரிய
 மேலான ஞான மாகுங், கொலையாதி யகன்றொழுநுந்
 தவங்க டாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்கு நூ
 லுங், கொலையாதி யகற்றியநல் லறங்க டாமே குவலை
 யத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகுங், கொலையாதி யகன்று
 பெறுஞ் செல்வந் தானே கூறிலுயிர்க் கிதமான வாழ்வ
 தாமே” என்றும், சிதம்பர புராணம். “வருணமெண்
 ணிலவுள் வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி, யருளுமாச்
 சிரமந் தன்னிற் றறந்தவ ரதிக ரென்ப, பெருகிய வறத்
 திற் கொல்லாப் பேரறம் பெரிது நன்கு, தருபவ ரவருட்
 டக்க தேசிகர் தலைவ ராவார்” என்றும், இதிகாசம்.
 “ஆனை யடியி லடங்கா வடியில்லை, தானதுபோ னிற்
 கின்ற தன்மைதா - னானுயிரைக், கொல்லா வறத்தின்
 கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு, மெல்லா வறமு மிசைந்து”
 என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—இங்ஙனம் கொலைமையான் வரும் பாவ
 மானது என்செய்யும்?

மேல்விடை.—மாதுயர்தரும் எ-து,—நெடுநாள் நீங்கு
 தற் கரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத்தரும்,

மேல்வினா.—இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே
 அதனாலவருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை.—பின்பு எ-து,—இம்மையிற் சீவகொலைகளைப் பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடினும், சரீராந்தியத்தில் நரகத்தை யடைந்து மகாதுயரங்களை அனுபவித்துப் பின்னும் நரகசேடத்தினுற் பூமியின்கண்ணே தோன்றி அந்தச் சேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவிப்பானென்பதே நிச்சயம், அது என்போலவென்னின், ஒரு வேளாண்மை செய்தவனுக்கு அதன் பலமானது காலவாதியிற் புசிப்புமாய் மேலைக்கு வித்துமானது போலவெனக் கொள்க.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “மேலைக்கு வித்து மாகி வினைத் தவை யுணவு மாகி, ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லா, மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட் கெல்லா, மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை யோடே.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

இம்மையிற் செய்த கொலையானது சரீராந்தியத்தில் வருத்து மென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “உயிருடம்பி னீக்கியா ரென்பர் செயிருடம்பிற், செல்லாதீ வாழ்க்கை யவர்.” அன்றியும். “கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற், செல்லாதுயிருண்ணுங் கூற்று” என்றும், திருமந்திரம். “கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை, வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச், சொல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை,

கசு

கொலைமறுத்தல்.

சில்லிடி மென்று நிறுத்துவர் தாமே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “உற்றிடுவ ருரைத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க, மற்றுவதைத் தவைதம்மை யவலமெனா தவற்றுனைத், துற்றினரு மற்றுமுள கொலைபுரிந்த துரிசினரும், பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்துதர் வலைப் பட்டே” என்றும், சிவஞானதீபம். “எவ்வுயிரும் பராபரன்சந் நிதிய தாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி, லெவ்வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கியிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை, வவ்வியம தூதரருந் தண்டஞ் செய்து வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து, வெவ்விதீ யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாறவேதனைசெய் திடுவரென வோது னாலே.” என்றும். இதிகாசம், “இந்நோய் நமக்குண்டென் நெண்ணுதே யெவ்வுயிரு, முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந்நோவும், பண்ணப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென், நெண்ணப் படுவா ரிசைந்து.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

நரகசேடமானது மறுசென்மத்தினும் துக்கந்தரு மென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “கருவினு ளழிவன் முற்றிக் கழிந்துட னழிவன் காளைப், பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்துபின் னுதவாப் பாவி, பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர் வதைத்த பேதை, கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் நினைத்த கையன்.”

அன்றியும், “அவயவ மனைத்துங் குன்றி யழிந்திடு மாக்கை யாரூன், சுவையினை விரும்பி யுண்ட துட்டர்கள் சோலை தன்னைத், திவலைய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந் தன்னை, யவமதி யாலே சால வழித்திடு மற்பர் தாமும்” என்றும், நாலடி. “இரும்பார்க்குங் காலராயேதிலார்க் காளாய்க், கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர் - சுரும்பார்க்குங், காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும் பூழுங், கூட்டுளாய்க் கொண்டிவைப் பார்.,, அன்றியும், “அக்கேபோ லங்கை யொழிய விரலமுகித், துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே - யக்கா, லலவனைக் காதலித்துக் காண்முறித்துத் தின்ற, பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படிக்கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணினவன் சென்மாரந்தரத்தில் நரகத்தை அனுபவித்து நரகசேடத்தால் மறுசென்மத்தினுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பெனன்று துணிந்தது எதினால்?

மேல்விடை.—தொன்னூல் தெரித்த ஆற்று ஈடு ஆய ஒரோவினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை எ-து,—ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டு மென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ் வுரையின்படியே மிகுத்தபாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை

கக

கொலைமறுத்தல்.

வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்து
மென்பதே சத்தியம்,

வேகமாவது யாதெனின், விஷத்தையுண்டா நொரு
வனை அந்த விஷமானது வருத்திக் கொல்லுதலின்முன்
பே நெடிவுதோன்றுதல் போலவும். நெருப்பினும் சூழின்
டாநொருவனுக்கு அது புண்ணுவதன் முன்பே எரிதல்
போலவும், சிவத் துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தி
யாதி மகாபாதகமும், மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய
நரகத்தில் அழுத்துதலின் முன்பே இம்மையிற் செய்த
வுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங்களும் பிரமகத்தி
யாதி துக்கங்களும் அடைதலினெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “சூற்றொ
ருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த களவெல்
லாஞ், செற்றொருவரைச் செய்ததீமைக ளிம்மையே
வருந் திண்ணமே, மற்றொருவரைப் பற்றிலேன்மற வா
தொழிமட நெஞ்சமே, புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்
பயந்தொழிப் போதுமே.” என்றும், சசிவர்ணபோதம்.
“மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன்வே
றொரு காலமுறா, திகமே வருமென் பதனா லுளனோ யெ
ல்லா மிவனைச் செறவெய் தினவே” என்றும் மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படி இம்மைக்கண் ஒருபாவத்தைச்
செய்தவன் சரீராந்தியத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பான்

கொலைமறுத்தல்.

கௌ

என்று நீர் சொல்லுகிறது கூடாது. ஆஃது எத்தாலென்
னில், இவ்விடத்திற் பாவாதினைச்செய்தவன் இறந்து
போகவும் அவனைத் தகனம் பண்ணிப்போடவும் காண்
கையால்.

மேல்விடை.—பலம் அருந்தற்கு அங்கு ஓரங்கம் ஏயும்
எ-து,—புண்ணியபாவங்களைப்பண்ணினவன் அவற்றினது
பலன்களைச் சுவர்க்கநரகத்தின்கண்ணே அனுபவித்தற்குச்
சரீராதியத்திற் பாவப்பருவமானல் பூததேகமும் புண்
ணியப்பருவமானல் பூதசாரதேகமும் யமதூதர் ஒரு
கணத்திலே உண்டுபண்ணுவார்கள், அந்தச் சரீரஞ் சுக
துக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்;

(இ - ம்.) சிவதருமோத்தரம். “அருந்துயர்க் குழியி
னுழ்வா ராகமே பாவத் தாகும், பொருந்திய பூதத்தா
லே யிமைத்திடும் போது தன்னுட், புரிந்துவிண் புகுவா
ராகம் புண்ணியத் தாலே யாகும், பொருந்திய பூத சாரத்
தொருகணப் பொழுது தன்னில்.” என்றும் மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—ஒருவன் இம்மையிலே செய்த பாவத்து
க்கு ஏதுவாய் மறுமையிலே ஒருசரீரத்தை உண்டுபண்ணி
நரகத்தில் வாதிப்பரென்பது எத்தினுக் கொக்கு மென்
னில், குற்றஞ் செய்தவன் தப்பிப்போகக் குறுக்கே வந்த
வனை வாய்மேல் அடித்தா னென்பதுபோலும்; ஒருவன்
பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டானென்பது போலும்; இப்
படி அநேகமாக உலகத்தின் கண்ணே சொல்லும் பரியாச

கஅ

கொலைமறுத்தல்.

வார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரம் செய்த பாவத் திற்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர் அதற்கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது?

மேல்விடை.—அதிற்பாயும் இதில் அறிவு எ-து,—அந்தச் சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச் சரீரத்தினின்றும் புண்ணியபாவங்களுக்கு ஏதுவாகிய இதாதிதங்களைப் பண்ணினவ னுடைய அறிவு,

(இ - ம்.) சிவதருமோத்தரம். “திரணு செருகை போற் சீவன் நீண்டியே, வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற்றிடுந், தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப், பருவமேற் நீவினை நிரயம் பற்றுமே.” என்பதனற் காண்க.

மேல்விடை.—அப்படி ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே மற்றொருசரீரத்தின்க ணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத் தருணபருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத்தன், ஒரு தருணபருவன் இறக்கக் கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல்வேண்டும்; அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற்றொரு சரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை.—இவண் வேறு உரு புகலும் உளது—இவ்விடத்தும் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாரு முண்டு,

மேல்விடை.—அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்விடத்து நாங்கண்டேயில்லை. அதுவும் “அம்மிபறக்கக்கண்டேன்” என்பதுபோலும் உலக கற்பனாகதை.

மேல்விடை.—யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோர் உடல் கனவில் தினம் புகல் ஓர் காதை யன்றே எ-து,— அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணுமையால் கற்பனா கதையென்று யாயினும் நாடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின் கண்ணே இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறொரு தேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருந்துள அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின்கட் கன்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென் றறிவாயாக,

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “பன்னக மண்ட சங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர், தன்னுதோன் முட்டை யாக்கை துறந்துசெல் வதுவே போல, வுன்னிய வுயிர்க லேவுடல்விட்டு வானி னூடு, மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவு மாபோல்.” என்றும், திருமந்திரம். “நாக முடலுயிர் போலுந் லண்டசம், போகு நனுவைக் கனுவின் மறத்தல்போ, லாகு மரனரு ளாற்சென் றருவினைக், கேகு மிடஞ்சென் றிருபய ணுண்மையே,” அன்றியும் “காயுந் கமிற்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற், சேயு மிடஞ்சென்றுலவவும் வல்லது, வோயுந் துயிற்போல வொன்றைவிட்டன்கொன்றி, லேயு மவரென்ன வெய்திடுந் காயமே.” என்றும், “சொப்பனத் தியங்கு காயஞ் சூக்கும மதனாற்றுய்க்கு, நற்பயன் றுறக்கந் துன்ப நரகுபின் னனவைச் சார்த, லுற்பவ மிவைக ணீங்கி யொன்றையு முணரா

யாகி, ரிப்பன சுழுத்தி மேல்வை ரிகழ்வசங் காரம் போ
லும்” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

(இ-து.) கொலைத் தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்கு
மிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத்தக அவ்விடத்துண்
டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்
தது. (ச)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தார்தியை நோக்கிப்
பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொரு சரீரம்வந்து பொருந்
துமென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்
லாம் நனவின்கட்கண்ட நினைவாகுமென்ற வார்த்தைக்கு
உத்தரங் கூறுகின்றார்,

காதறரு முருவிதுவான் பறத்தலின்றும்
கதற்கியல்பாய்க் காண்ட லானும்

போதுறைவோ னுதியர்கண் முகமாதி

கனவிலியாம் பொருந்தா தானு

மோதுரினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குண்மிவ்
வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம்
வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ
துயிரெனக்கொண் மதித்தே சில்லோய்.

காதல் தரும் உரு இது வான் பறத்தல் இன்று ஆங்கு
அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போது உறைவோன்
ஆதியர்கள் முகமாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஒது
ம் நினைவு அல எ-து,—இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்

உ இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந் தன்மை யின்மையானும் கனவின்கண்ணே தோன்றிய சரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந்தோன்றக் காண்டலினாலும் பிரமாவாதி யாகிய தேவதைகளுக் குண்டாகிய பலமுகமுதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனவின்கண் உண்டாகாமை யானும் சொப்பனதேகத்தை அச்சரீரத்தின்கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது; அதெப்படியெனில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்ட நினைவல்ல; அல்லது தேவதைகள் ஆகாயசவனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற்கேட்ட நினைவென்னில், புராண காவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைகளுக்கு அநேகமுகங்களும் அநேகங்கண்களும் அநேகங் கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம்: ஆகையால் அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருத்தல்வேண்டுமே அஃது இல்லாமையால், கேட்டநினைவுமல்ல. ஆதலிற் சொப்பனத்தின்கண் வேறொருதேகம் வருமென்பதே சத்தியம்,

(இ-ம்.) “இவ்வுடல் கனவூ டெங்கு மியங்குரு வலவன் மென்ப, ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் டிளநினை வல்லவாகு, மெவ்வமி லிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந்தி ராதி, திவ்விய வருக்கொ ளைமாற் றிகழ்ந்ததவ் வருவே மென்னே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணாதன கண்டே மாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல்லது வேறொருதேக மென்பது கூடாது. ஆதலின், ஒருதேகத்தின் குணம் மற்றொரு தேகத்தின் கட் சென்று பொருந்துவதேயில்லை; உண்டென்னில், ஒரு ரத்நத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்நத்திற் சென்று பொருந்தவேண்டும், அஃதின்மையால், இச்சரீராதியத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொரு தேகத்திற் சென்று புகுவது மில்லை.

மேல்விடை.—உணர்வார் உயிர்க்குணம் எ-து,—நீ ஒன்றின்குணம் ஒன்றிற் சென்று புகாதென்பது ஒக்கும், இங்ஙன முண்டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட் கன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாவின்னுடைய குணம்,

வேல்வினா.—நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இத்தற்கு அன்னியமாய் ஒரு சீவனுண் டென்பது கூடாது, அதேனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி அப்புதேயு வாயு என்னும் அந்த நான்கு பூதமும் நித்தியமாயுள்ளன; அவற்றுள் வாயு சலனகுணத்தை யுடையது ஆகையால் மற்றுள்ள பூதங்கட்கு அதனோடு கலப்புண்டாகுதலின் இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித்தோன்றின வென்பது எத்தாற் கண்—தென்னில், மண்கடினமாயிருத்தல்போலச் சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமா

ய் மலந்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் மலநெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சி யுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும், நெருப்புச்சுட் டொன்றுவித்தலின் உதராக்கினி அன்ன பானாதிகளைச் சுட் டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலினாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஒழிதலாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயக்கங் காணுதலினாலும், அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச்சரீர மென்பது பிரத்தியட்சம். பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு மூன்றும் கூடின விடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல்போலப் பூத சையோகத்தினால் முன்பிலாத மனமுந் தோன்றும். இதுவன்றி, நீர் இந்தச்சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டும்; அப்படிக்காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப்பூவும் முயற்கொம்பும் ஆமைமயிரும் மணலிற் றைலமும் உண்டென்பதை யொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர் வெல்லாம் தேக்குணமே.

மேல்விடை.—இவ் உடல் பிணத்து ஒன்று உணரக்காணேம் எ-து,—நீ இந்தத் தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான அவதாரத்தில் தேகங்கிடக்கக்கண்டேம், உணர்வு அங்ஙனம் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பது கூடாது,

உச

கொலைமறுத்தல்.

மேல்வினா.—பிணமான சரீரத்தில் வாயுநீக்குதலால், அக்கினி அவியும்; அப்பொழுது அறிவுந்கெழும்; அவைகள் நீங்கியது எவ்விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினாசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம்; தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம்; ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை: நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமை யடையும்.

மேல்விடை.—வாதம் உறக்கத்து உளது இலை உணர்வு உணர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேசு இல்லோய் எ-து,—நீ இங்ஙனம் பிணமான காலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமே யிருக்கவும் அப்பொழுது தேகத்தின் கண்ணே பாம்பு ஏறி வருதலுஞ் சத்து ருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமே கிடைத்தால் வாயுநீங்க அறிவு கெடுமென்பது கூடாது ஆதலிற் கன்மவசத்தால் அவத்தைக டோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப் பிரகாச மன்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய், எ-று.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “உடலின்வே நுயிரே னிந்த வுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி, னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டாகு, முடலினுள் வாயுப் போன லுணர்ச்சியின் னுடலுக் கென்னி, லுடலினுள் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே.” என்றும், சிவப் பிரகாச வெண்பா. “உடம்புநீ யல்லை யுறக்கத்தி லெல்லா, மடங்கப் பிணமாகை யாலே - திடம்படவும், வேறு

கொலைமறுத்தல்.

௨௫

தா னுண்டோ விடாதே யருந்துகின்ற, சோறுகாண் கா
யச் சமை.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ-து.) சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னிய
மென்றும், இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்து
வானோர் ஆன்மா உளனென்றுங் கூறியது, இவ்வளவுஞ்
சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச்
சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும்,
அவன் இம்மைக்கண்செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீ
ரார்தியத்தில் வேறொரு தேகத்தைப்பொருந்தி நரகத்
தில் அனுபவிப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது. (௫)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தார்தியை நோக்கி

மேல் ஏசுமதவாதி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன்கூறிய உரைபழுது, நீர் கூறி
யவற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும்; சிறிது ஒவ்வாது. யா
தொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற் பாவம்
உண்டென்பது ஒக்கும்; எல்லாக் கொலையாலும் பாவம்
உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷ
ரை மனுஷன் கொன்றால், கொன்றவன் நரகத்தழுந்து
வான்; அஃது உண்மை. மிருகாதிகளைக் கொன்றதனால்
பாவம் உண்டென்ப தில்லை. அதேனெனின், மிருகாதிகளை
மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் கர்த்தர் படைத்துக் கொடுத்
தாரென்று எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்றதென்று

உசு

கொலைமறுத்தல்.

கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேல் உத்தரங்
கூறுகின்றார்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்டிக்
கீடமையென் செய்வாய் மாந்தர்க்
காசருள்வ தெனேவேங்கை யாதியச்சா
திகளவர்சொற் கடங்கு மாறென்
காசடைந்திம் முறையுமொரோர் காற்றிரிவ
தெனேமுனஞ்செய் கருமந் தன்னாற்
பேசுமச ராதியுரு வுயிர்களுற
லுண்மையுன்சொற் பிழையா மன்றே.

தேசு இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு
ஈ கீடம் ஐ என் செய்வாய் எ-து,—ஞானருபியாகிய
ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படை
த்தானாகில் மலத்தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய நுண்ணிய
புழுவும் மற்றும் பரமானுவினும் நுண்ணிய செந்துக்க
ளும் உனக் கென்ன பிரயோசனத்துக்கு வரும், அவைகள்
அப்பிரயோசன மென்னில் கருத்தா ஞானமய னென்
பது கூடாது.

(இ-ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “அறிகிலை நரர்க்காய்
வேண்டி யளித்தனன் மிருக மாதி, யிறையவ னென்ற
யோரீ யீன்றிட மலமீ தூருஞ், சிறுபுழு விரையு றுதென்
செய்குவை யதனை நோக்க, வறிவரு நுணிய தேகி யனந்
தநீ யவையென் செய்வாய்.” என்பதனாற்காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

உஎ

வாதிபுத்தாரம்.—சீவன்களிலே சிறியவைக ளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கென்று வேண்டியிருத் தலின், எவையும் பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகார மாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை.—வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆசு அருள் வது எனை எ-து,—மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துள் சிங்கம் புலி யானே கரடி பாம்பு தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இது பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுந் செய்தலால் உப காரமாகப்படைத்த தென்பது கூடாது.

மேல்வாதிபுத்தாரம்.—கருத்தா ஆதியிலே ஒரு மனுஷ னைப்படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவா கப்பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங் கூட. அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்த லால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷ ருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற் போயின.

மேல்விடை.—அச் சாதிகள் அவர் சொற்கு அடங்குமா று என் எ-து,—அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங் காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம்; சாபந் தவறிற்றென்னில், கருத்தா அசத்த னாம்; ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

உஅ

கொலைமறுத்தல்.

(இ - ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “வாய்திறந் தலறும் வேங்கை வல்விட முமிழ்பாம் பாதி, நேயமற்றெவர்கூற்றாய நிழ்வதெ னுலகத் தந்நாட், யேத னாதிக்கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி, னாயகோ வாதி மாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ” என்பதனாகாண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம்.—அங்ஙனஞ் சாபந் தவறிற்றென்ப தில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்கவும் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை.—இம்முறையும் காசு அடைந்து ஒரோர் கால் திரிவது எனை எ-து,—நீ இங்ஙனங் கூறிய முறை மையும் பழுதுடைத்தாக ஒருகாலத்திற் பாம்புமுதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினாலும் பசுமுதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினாலும் அதுவுங் கூடாது; ஆதலின், மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்ததேயில்லை.

(இ - ம்.) ஏசுமத நிராகரணம். “சொல்லின வர்க்கச் சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே, கொல்லமற் றையவு மீச நென்றிடிற் கொடுநா காதி, நல்லவா வோரோர்கா லத் தடங்கலா னவிலச் சாதி, யல்லல்செய் திடலாற் றீயோ யறைந்தசொற் பழுதே யாகும்.” என்பதனாகாண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம்.—அங்ஙனமாயின், கருத்தாபட்ச வாதியாம். சர்வ சீவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி ஊர்த்

தயோனியாகவுந் திரியக்கு யோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மேல்விடை.—உயிர்கள் முனஞ்செய் கருமம் தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையும் அன்றே எ-து,—ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருவர்க்கொருவர் அநாதி சென்மார்தரங்களிற்செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம், ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்திய வேதமாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று, எ-று.

(இ-ம்.) திருவாசகம். “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பரம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், சொல்லாஅ நின்றவித்தாவர சங்கமத்து, ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேனெம்பெருமான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாக் காண்க.

(இ - து.) ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதி களைப் படைத்தா னென்பது அசத்தியமென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத்தால் நானாருபம் பெற்றது சத்தியமென்றுங், கூறியது. (சு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை

நோக்கி வாமி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசரவடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினுற் பாவம் உண்டென்றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிது இடத்து உண்டு, சிறிது இடத்து இல்லை. அதுவுமேலே உம்முடைய வசனத்தினாலேதானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒருவினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்வேண்டும். அஃது யாதெனில், சராசரங் களெல்லாம் சீவனென்றீர், அவற்றுள் அசரமாகிய மரமுதலிய சீவன்களை நீர்கொன்று அருந்துகின்றீர், அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்ன? கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனால்

சரக்கொலையிற் பெருகா திங்ங

னிழிவுதரும் பருவமடை தலினுக்கீ

ராதியைந்து மீயுந் தூய

வழகியவா னூனயின்றோன் கீழெனமே

லாவார்குறைந் தடைபா வத்தான்

முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக்

குறும்பருவ முறையி னுமால்.

கொலைமறுத்தல்.

௩௧

அசரக் கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது எ - து, —சராசர மெல்லாம் சீவனாதலில் அசரக் கொலையினனும் பாவம் உண்டென்பது நிச்சயம், பாவம் உண்டாயினும் சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை கிஞ்சித்பாவம்,

மேல்வினா.—சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசர சீவகொலையிற் பாவங் குறைந்திருப்பானேன்?

மேல்விடை.—இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙனம் எ - து, —அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால் பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா.—அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சிதாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை.—கீராதி ஐந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழ் என மேலாவர் குறைந்து அடைபாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர் எ-து, —பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமய மென்னும் பஞ்சகௌவியங்களையும் உலகின்கண் வழங்கா நிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசுவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்த குலமாக அவனினும் உயர்ந்தகுலமென்று சொல்லப்படாநிற்பார்கள் முழுமல

தேகியாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர், பன்றிக்கொலையாற் பாவங்குறைதலின்,

மேல்வினா. — பன்றியிற் பாவங்குறைய வேண்டிய தென் ?

மேல்விடை. — பன்றிக்கு உறும் பருவம் முறையின் ஆமால் எ-து,—பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய தாகையா லெனக்கொள்க, எ-று.

பசு, பஞ்சகௌவியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம். திருநாவுக்கரசு நாயனார்தேவாரம். “ஆவினி லேந்து மமர்ந்தாய் நீயே யளவில் பெருமையுடையாய் நீயே, பூவினி னூற்றமாய் நின்றாய் நீயே போர்க்கோலங் கொண்டெயி லெய்தாய் நீயே, நாலினடுவுரையாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே, தேவ ரறியாத தேவனீயே திருவையாறகலாத செம்பொற் சோதி” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “மாவையுரித்தனகொண் டங்கமணிந்த வனை வஞ்சர்மனத்திறையு நெஞ்சனுகாதவனை, மூவருருத்தனநா மூலமுதற்கருவை முடுகிநிமால்விடையின் பாகனைப்பாசமுறப், பாவசமின்றிமெய்யே பற்றுமவர்க்கமுதைப் பானறுநெய்தயிரைந் தாடுபரம்பரனைக், காவலெனக்கிறையென் றெய்தவ தென்றுகொலோ கார்வயல் குழ்கானப் பேருறைகாளையே” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “இங்கு மின்சுவை யீயுமி றைஞ்சுவார்க்,

கொலைமறுத்தல்.

ந.ந.

கங்கு மின்ப மடைகைக்கும் காரணம், பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றுநன், மங்க லந்தருங் கோவெனும் வான் பொருள்.” என்றும், சிவஞான தீபம். “பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகலிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவா, மற்புதமாந் திருமகளவ் வில்வமதிற் பொருந்தும் மகிலாரம் பளிதமத ன்ளையதனி லுளவாந், கற்பமருஞ் சுரமுத நவநீதத் துதிக்குங் கதிருடனே செந்நெலதன் பாலதனிற் றேன்றுஞ், சொற்பயில்குங் குலியமரை யுற்பலநீ ரதனிற் றேன்றியிடும் ரோசனையு மதனுதரத் துதிக்கும்.” என்றும், காசிகாண்டம். “ஆன் குளப் படியிற் றேன்று மருந்துக டோயப் பெற்ற, ஆன் பயி லியாக்கை கங்கை தோயந்ததா மருப்பி னுச்சி, வான் புனற் கடவுட் பேரியா றிருக்கும்வா னிலவு காலுங், கூன் பிறை முடித்த செல்லி கொம்பிடை வதியு மாதோ.” என்றும், பெரிய புராணம். “சீல முடைய கோக்குலங் கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன், கால முழுது முல களைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராகு, நீல கண்டர் செய் யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு, மூல மவதா ரஞ்செ ய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்னோ.” என்றும் மற் றும் வருவவைற்றாற்காண்க.

பன்றி முழுமலதேகிஎன்பதற்குப் பிரமாணம். “ஏறாத மேட்டுக் கிரண்டுதலை யிட்டாற்போற், பேரூயே னங் கோழிப் பேரிட்டு - மாறாத, புன்மக்கள் வாயிற் புலையர் மலமிறைக்க, நன்மக்கள் கண்டு நகும்.” என்றும், “பன்

றிதுன் மலமுண் டாலென் பரந்துறா துடல மெங்கு,
 மென்றிருந் தனையோ பேதா யினைத்தது பருக்கு மாறே,
 னன்றியு நோய னுண லபத்திய மடையக் கண்டு, முன்
 மனு ளுணராய் நாளு முண்டனை மலமீ துண்மை.” என்
 றும், “அசுத்தமா மலத்தை யேதின் றவற்றினு லுடலந்
 தாங்கு, மசுத்தமாம் பன்றி யாதி யருந்திமா நரகத்
 தாழு, மசுத்தருஞ் சுத்தர் போல வருவருப் புடைய
 ராகி, யசுத்தமா நிலத்திற் கீரை யாதிதீ தென்ப தென்
 னே.” என்றும் “கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்
 தைத் தின்னும், வீறுடன் கழுதை நாயை விரும்பியே
 தின்னா தென்கொ, தேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் றீதான
 மலமா மெல்லாம், வேறுமோர் நரகத் தெல்லை விதிக்கவு
 மிவர்க்கு வேண்டாம்.” என்றும். “தம்மினு முயர்ந்தோர்
 கீழோர் தமதிலத் தறலுண் டாரே, லம்மவங் கவருங்
 கீழென் றவர்மனைப் புனலு முண்ணு, விம்மனி தர்கடாஞ்
 சிச்சி யீனர்தம் மலத்தை யுண்டு, விம்முடற் பன்றி யாதி
 விரும்பியுண் டிவப்ப தென்னே.” என்றும் வருவனவற்
 ருற் காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப்
 பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “கொலைவினைய ராகிய மாக்
 கள் புலைவினையர், புன்மை தெரிவா ரகத்து.” என்றும்,
 சிவவாக்கியர். “புலையரைப் புலையரென்னும் புத்தியற்ற
 மாந்தரே, புலையனார் மலம்புசிக்க நாடுமீது புத்தியோ,
 புலையருக்கு ளொக்குமும்மை யென்றுரைத்த புல்லரும்,

கொலைமறுத்தல்.

௩௫

புலையராகி நரகினுட் புகுவரைய ராணையே” என்றும், “ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவரவென், றாய்வானே தூலின் பயனறிவான் - பேய்வாழ்க், காடே கரப்பவர் தம் மில்லக் கடும்புலையன், வீடே விடக்குண்பான் வீடு” என்றும், பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந்திடு மனிதர் கேளீர், பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்றோ, கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக் கலத்தி னிட்டு, மறையவே வைத்துத் தின்னு மனிதரே பறையர் கண்டீர்” என்றும், “புலையென்னும் புலைதீரப் புனலென்னும் புன்னெழி, யலேகின்ற முழுமுட ரறிவென்ன வறிவென்ன, புலையன்றன் மலமுண்ணு மெமையுண்ணும் புலையர்க்குக், குலமென்ன நலமென்ன கூகுவென் றன கோழி” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினை யுடையது என்பதற்குப் பிரமாணம். திருவிளையாடல். “அன்றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற் றோயா, தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவரீ யிழிந்த பொல்லாப், பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக் கெல்லா, மொன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

(இ - து.) சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத் தாற் பசு உயர்ந்த தென்றும், பன்றிதாழ்ந்த தென்றுங் கூறியது.

(எ)

௩௬

கொலைமறுத்தல்.

இப்படிக்கூறிய சைவ சித்தாந்தியை நோக்கிப்
பின்னும் வாய்கூறுகின்றான். பசுவும் பன்றி
யும் மிருகசாதி யபேதமாயிருக்கப் பருவபே
தம் வருவானே னென்றவளவில் அவனைநோ
க்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா
னுடரெனலின் மொழிந்த வானுஞ்
செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்படுமாங்
கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு
நிறைவினோடு குறைவெனவான் பன்றியிவற்
றருங்கொலைக்க ணிகழும் பாவ
மறிஞரீவை யெனக்கொலைமை யசரமதிற்
குறைதருமென் றறைவ ரன்றே.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் எனலின்
மொழிந்த ஆனும் செறி மலப் பன்றியும் மிருகம் எனப்
படும் எ-து,—வேதாகம விதிகளை அறிந்த பிராமணரும்
அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுஷசாதி யென்றுசொ
ல்லப் படுதல்போல முற்கூறிய நிருமலதேகியாகிய பசு
வும் சமலதேகியாகிய பன்றியும் மிருகசாதியென்று சொ
ல்லப்படும்,

கொலைமறுத்தல்.

௩௭

பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழாநிற்கும் நிறைவி னெடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங் கொலைக் கண் நிகழும் எ-து,—இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக் கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும், நீசக் கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல் போல, மிருகங்களுள் பசுக் கொலையிலே ஏறியும், பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க,

இவை என அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர் எ-து,—இத்தன்மைபோலச் சரக்கொலையிலே பாவமேறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர், எ-று.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “அரனாதி யொருமூவ ரமரேசர் மருமானு, மொருவாம லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு, மரிதாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ, மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே” என்றும், காசிகாண்டம். “உறுபுல னடக்கி வேத நெறிவழி யொழுக்கி நின்ற, வறுதொழி லோரு மானுங் குலமொ ன்று மவரு ளாய்ந்த, மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந் திர மனைத்தும் வைத்தேன், ரொருவிடை யவிக ளியாவுந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

௩௮

கொலைமறுத்தல்.

(இ-து.) பிரமகத்தி கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக்
கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்
தல்போலப், பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம்
ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங் குறைந்தும் இருக்கு
மென்று சாதித்தது. (அ)

பின்னும் வாமியை நோக்கி அசரக்கொலையிற்
பாவங் குறையு மென்பதற்கு மேலும் ஒ-
ருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற்
குறைப்பினுயி ரகலா பாவங்
குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதி-
களித்துணவக் கொலைமை தன்னோ
டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந்
தழியுமன்னோர் கூட்டொ ண்தூ
னன்றறிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா
லுதைப்பதெவ னலமில் லோயே.

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின்
உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை எ-து,—
தாழ்ந்த பருவத்தினாலே அசரக்கொலை பாவங் குறைந்
திருக்குமென்பதன்றியும், பின்னும் ஒருவிதத்தானும் அக்
கொலையிற் பாவங்குறையுமென்று கூறப்படும்; அது எதி-
ரொலென்னில், அசரவடிவங்களானவை சரவடிவங்களைப்

கொலைமறுத்தல்.

௩௯

போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்குமிடத்து நாசத் தை யடையாது பின்னும் கிளைத்தெழுதலானும், தறித்த கோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்ந்த லானும் அக்கொலையால் வரும்பாவஞ் சரக்கொலையிற் போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

(இ-ம்.) புலான் மறுத்தல். “மரக்கோட்டைக் காதி வந்து வைத்தான் மரமு, மரக்கோடுந் தானிரண்டாய் வாழுஞ் - சரிக்கின்ற, வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத்தான்மற், நீருயிர்தா னாமோ வியம்பு.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—அப்படி அசரக் கொலையாற் பாவம் அற்பமாய் வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீரார்த்தியத்தில் அநேகமாகச் சுமக்கும், அஃதன்றியும், அசர முயற் சியா னுண்டாகுஞ் சரக்கொலைகளும் அனந்த மாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனுபவியாது நீங்குமா நெய்கனம்.

மேல்விடை.—அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக் கொலைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவாதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து அழியும் எ-து,—ஒரு விவேகியானவன் அசரப தார்த்தங்களை வேதாகமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னாட்டிப் பின் னுண்பானாகில் அன்னம் காய் தழை முதலிய அசரக்கொலையால் வருந்

சு0

கொலைமறுத்தல்.

தோஷமும் உழுதல் கூலிவேலைசெய்தல் வாணிபஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங்கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமூட்டல் தண்ணீர்கவர்தல் நெற்குத்துதல் என்பனகூடப் பத்துவிதத்தான் வரும் பாவமும் அவ்வக் காலத்தில் நடமாடவின் அவனுக்குச் சரீரார்தியத்திற் சுமக்கும் பாவமே இல்லை.

(இ-ம்.) சைவசமயநெறி. “தேவரதிதியன தேசிகர்க்கென் றட்டவன்னந் - தேவருல கத்தமுத மென்” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “தலத்துழல் கூலி வேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை, குலைத்தசொற் கூட்டங் கோபமசத்தியங் கூற லுள்ளு, மலக்கிடன் மெழுக லங்கி யாக் கனீ ரரிசி யென்றே, யிலக்கணத் தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற் பாவ மீட்டும்.” அன்றியும், “தேசுறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச் செய்யி, னசமாம் பாவ பேதந் தம்மையே நாடிச் செய்யிற், பாசமா நரக பேதப் படுகுழிப் படுத்தி யென்று, மூசல்போ லுழல்வித் தாக்குந் துயரினுக் களவு முண்டோ,” அன்றியும், “அட்டமுததனைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா, லிட்டுமிக் கதனை யுண்கை யமுதமீ யாதே யுண்கை, கட்டமுங்கடுவு மாவி கழிந்தனான் காயந் தானு, மொட்டியே யுடலிற் றோன்றும் புழுவுமென் றொழிக வோர்ந்தே” அன்றியும், “இறவா திருக்கச் செய்யுமருந் தியாதே யெனினு மில்லகத்துத், துறவா திருந்தார் மூவரொடுந் துய்த்தல்

கொலைமறுத்தல்.

சுக

கடனே துய்க்குற்றுப், பிறர்சொல் பழியும் பேணாதே பெரியோர் தமக்கு நாணாதே, சிறிது மிரக்கஞ் செய் யாதே தானே யருந்துஞ் சிதடனுமே,” என்றும் ; காசி காண்டம். “தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமிர்தினு மினிதா, மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக், கூவல்போ லாழ்ந்த பாழ்வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்தவெண் சோறு, நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின் றிடு மென்பர்நன் குணர்த்தோர்.” அன்றியும், “உம்பர் வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார், தம்ப சிக்கன றணிப்பநனி துய்த்த விவரை; வெம்பு கண்டக ருளத்தின் மிக வெம்மை புரியும், கும்பி பாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறிவாய்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா.—இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித் தால் குருவாதிக்கு அற்பிதமாகாதோ ?

மேல்விடை.—அன்னோர்க்கு ஊன் ஊட்ட ஒண்து எனது,—குருவாதி நால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணாமையின், அதுசெய்தலிற் சரக்கொலைமைநீங்கு தல் கூடாது; அதென்போல வெனில், ஒருவன் ஒரு குற்றஞ்செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும்பொருட்டு இரராஜாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப் பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்து கொண்டு போனானே யாகில் முன்பு அவன் செய்த குற்றமுந் தீராது பின்புந்

சுஉ

கொலைமறுத்தல்.

தண்டிக்கப் படுவான். அதுபோலப் பிரீதியில்லாத மாமிசத்தை ஈசராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக் கொலைமையுந் தீராமல் அநாற்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினா.—மாமிசம் ஈசரப்பிரீதி யன்றென்பது கூடாது ; முன்பு கண்ணப்பர் நிவேதித் திருத்தலின்.

மேல்விடை.—நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனை செருப்பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே எ-து,—கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்திபெற்ற ரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதே நென்னில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்தில் செய்த தபோ பலத்தினாலே ஒருகாலத்திற் காளத்தி யீசரரைக் கண்டமாத்திரத்திலே பேயின்கட் பிடியுண்டா நெருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தி யீசரருடைய சரித்திரமாக நின்றலால், அவர்க்கு மோகஷம் கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இதுபாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாகாது என்று ஒரு காலங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர்; அவர்முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பக்தி மிகுதியினுற் செய்தனர். அவர் போல ஒருவன் ஈசரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பா னாகில், வாய்நீரால் அபிஷேகம் பண்ணிச் செருப்புக் காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும், அப்படியுஞ் செய்யலா

கொலைமறுத்தல்.

சுரு

மென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன்போய் விழும் நரகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவருமில்லை, ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது, மிகுதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே, எ-று.

(இ - து.) எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையு மென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசுராதி பூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர் செயல் பத்தியென்றும் கூறியது. (கூ)

பின்னும் வாயியை நோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ
ருளரெனிலிஞ் ஞாலத் தூடே
கலந்துமுத்தி யடையுநர்க்கெல் லாமதுவோ
கதியுலகங் கடந்த பத்தி
வலந்தனை நீ விதியெனக்கூறுதல்பழுதான்
றனையிமய வரைமா துக்கிந்
நிலந்தனிற்பத் திரைமுதலாஞ் சந்திகட்கும்
வரைவெனினீ நிகழ்த்த நீதே.

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உளர் எனில் இஞ்ஞாலத்தூடே கலந்து முத்தி அடையுநர்க்கு

சச

கொலைமறுத்தல்.

எல்லாம் அதுவோ கதி உலகம் கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக் கூறுதல் பழுது எ - து,—உலகத்தின்கண் ஓரொருவர் பத்திமிகுதியாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமாணித்தல் கூடாது; அதே நெனில், சண்டேசுர நாயனார் பிதாவைக் கொன்று முத்தியடைந்தா ரென்றும், சிறுத்தொண்ட நாயனார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தா ரென்றும், அதுவே வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக் கொன்றும் முத்தியடைவாரில்லை; அப்படிப்போல இப் பொழுதும் ஒருவனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்த தாயினும், விசேடித்து ஒருகருமத்தைச் செய்வதொழிந்து முன்னொருவர் பத்திமையாற் செய்தபடி தானுஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்னோர்சரித்திரத்தைப் பிரமாணித்தல் கூடாது. மேலும், விதிமார்க்கத்தை யொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும் பிரமாணிக்க வொண்ணாது. அதெப்படி யென்னில், ஒரேரியின் கண்ணே மிகுந்த வெள்ளமானது ஒருகாலையில் நடுவே முறித்துக் கொண்டு சென்ற தாயின் அதுவே ஏரிக்குக் கலிங்கென்று விடுவாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அதுபோலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர் செய்த உலகாதிதமாய சிவானுக்கிரக வலியினை யுடைய மிகுந்த பத்தியை நானும் விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பலென்பது, மிகுத்த குற்றமென்று அறிவாயாக.

கொலைமறுத்தல்.

சுரு

(இ-ம்.) “வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத்தோடி னது கலிங்காய் விடுகி லாரப், பள்ளமடைத் திருபுறத்துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல, வுள்ளமிகுத் தறி வெழலாற் பத்திமிகுத் தமையானென் றெருவர் செய் யிற், மெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபின்னும் புரி குவரோ தெளிவி லோயே” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

மேல்வினா.—ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதி யில்லை யென்பது கூடாது; ஈசுராபின்னமாகிய உமா பரமேஸ்வரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை.—இந்நிலந்தனில் பத்திரை முதலாம் சத் திகட்கும் வரைவெனின் இமயவரை மாதக்கு நீ ஊன் றனை நிகழ்த்தல் தீதே எ-து,—தம்பனம் மோகனம் உச் சாடனம் வசியம் ஆசுருஷணம் வித்துவேஷணம் பந்த னம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்டகன்மங்களை யுங் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் பத்திரையாதிய அனந்த சத்திகளில் ஒவ்வொரு சத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச் சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கிய மாதலின் அவர்கட்குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோப சாரஞ் செய்து அச்சத்திகளது பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங் கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவேதிப்பார்களாதலின், எல் லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உலகத்தின்கண் உயிர்களை யெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய முப்பத்திரண் டறங்களை

சுசு

கொலைமறுத்தல்.

யும் வளர்க்கும் பேரருளினையுடைய உமாபரமேசுவரிக்கு
நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்னவார்த்தையே
அதிபாதகம், எ-று.

(இ-ம்.) “மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திகடே வர்க
ளெவர்க்கும் வழங்கு றுந், னண்டியிருந் துளபூத பிசாசங்
கட் களித்திடுவ ரதனை நீயுந், கண்டிருந்து முமைக்கு
ரைத்தா யதிபாவ மெண்கருமங் கருதி னேருன்-கொண்
டவண்கூழ் பூதாதிக் கிடுவரன்றிச் சத்திகள்பாற் குறுகா
ரன்றே” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ-து.) பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறி
யாகக் கொள்ளாணுதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச
நிவேதனம் அயோக்கிய மென்றுங் கூறியது. (க0)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தார்தியைநோக்கிப்
பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு அற்பிதமாகா விடினும்
அச் சத்திகளது பரிசாரகபைசாசங்கட்கு இடுதவினானும்,
சரக்கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சுடுகினும் பாளை
வேகல் பிரமாணம்போலு மென்றாயாகில் அது கூடா
தென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

திதிலசத் திகட்கூழ்ந்தோ ரிடுமுனாண்
டமரரன்றிச் செறிபூ தாதிக்
காதலின்மற் றவையுணலா னகலினுமக்
கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான்

மீதலத்து மசுரரிராக் கதருமுண்ப
 ஞனதனை விரும்பா ரென்றுஞ்
 சோதிமணி முடியமுதா சனர்கரத்தன்
 மையினாற்பு சுரரைப் போலும்.

திது இல சத்திகள் சூழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு
 அமரர் அன்றிச் செறி பூதாதிக்கு ஆதலின்மற்றவை உண்
 லான் அகலினும் அக்கொலைமை முழுது அகன்றிடா ஆல்
 ள-து,—குற்றமற்ற பத்திரையாதி சத்திகளிடத்து அட்ட
 கன்மங்களைப் பெறுவோர்கள் அவரது சமூகத்துள்ள தே
 வகணங்கட் கன்றிப் பூதபைசாசங்கட்கு மாமிசம் நிவே
 திப்பதுண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம்
 நீங்கு மென்பது கூறினே,அதுகூடாது; அவ்விடத்துண்டா
 கிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலை
 மை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது; அதெப்
 படி யென்னில், ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயி
 ருக்கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவை வழிபட்டு அவனது
 கருணையாற் நீர்த்துக்கொண்டானாகில், இராசாவுக்கு மிக
 வுந் துவேஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செ
 ய்தவன் இராசாவின் வாயில்காப்போன் அனுசரணை
 யாற் நீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது; அவர்களாற் நீரு
 மிடத்துங், கிஞ்சித் மிதஞ்செய்வதொழிந்து முற்ற முழு
 தும் பரிகரித்தல் கூடாது, குற்றமுழுதும் பரிகரிக்க நினை
 க்குமிடத்து அவர்களுக்குங் கூடவே தண்டனை வரும்,

சுஅ

கொலைமறுத்தல்.

அப்படிப்போல நாம் அசரத்தினுல்வரும் அற்பபாவத்தை ஈசரப்பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக் கொண்டோமாயின், ஈசரப் பிரீதியல்லாத சரக்கொலைத் தோஷத்தைச் சத்திபரிசன பைசாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவேனென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும் அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளுந் தங்களுக்கு ஈசரன் அமைத்த முறைமை யொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின் அவர்களுஞ் சன்னமரணப்பட்டு வருந்துவா ரென்பது நிச்சயம்.

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே, மாதொரு பாக னுர்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள், வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்கும்மேல் வினையுஞ் செய்யு, மாதலா னவைகளில்லா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—தூர்க்காதி சத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது யோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின்க ணிருந்துள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது அயோக்கியம்.

மேல்விடை.—மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதி மணி முடி அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினுல் பூசுரைப் போலும், எனது,—வானுலகத்தும் அசுர ராக்கத பூத பிசாசாதிக

கொலைமறுத்தல்.

சசு

ளே மாமிசபக்ஷண யோக்கியர். பிரகாசம் பொருந்திய மணிமுடிகளைத் தரித்துள்ள தேவர்களாவார் அமுதபக்ஷண யோக்கியர்,

அத் தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்க வொண்ண தென்பதற்குப் பிரமாணம் அநுமானம், அஃதெங்ஙன மெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை தேவத்தன்மை யுடையவர்க ளாதலின். எங்கே தேவத் தன்மை யுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் பூசரர்போலும் ஆதலின், தேவர்கட்கு மாமிசநிவேதனம் அநாற்பித மென் றறிவாயாக, எ-று.

(இ - து.) சத்திகள் பரிசன பைசாசங்கட்கு மாமிசம் நிவேதித்தலாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென் றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அற்பித மென்றும், தேவப் பிராமணருக்கு மாமிசம் அநாற்பித மென்றுங் கூறிபது. (கக)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனங் கூறிய அநுமானத்திலே தோஷமுண்டு வியாத்தி யின்மையின். அஃதெங்ஙன மெனின், சபக்கமா கிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண்ணுமை ரியமமில்லை, யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்றவளவில் உத்தரங் கூறுகின்றார். பூசரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன் றருந்தலின்விண் புகுதா நிற்பர்

௫௦

கொலைமறுத்தல்.

கோசமெடுத்த துரைநவீற்று சிரியர்சிறூர்க்
 கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன
 ராசுமிகு துயர்விளைத்து மிதமதுவாப்
 பொருள்பெறலி னரிய வேத
 வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த
 சீவனும்பெற் றுய்த லாலே.

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசுரருக்கு
 இழிவு இலை விண் புகுதாநிற்பர் எ-து,—பூசுரர் யாகத்
 தின்கண் சீவகொலைபண்ணிப் புலாலுண்டோர்களாயினும்
 புலாலுண்டோர்கள் அடையும் பாவத்தினை யடையாமல்
 அதனால் மிகுந்த புண்ணியராகித் துறக்கலோக மடையா
 நிற்பார்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும் புலாலுண்
 டதேயில்லை.

மேல்வினா.—பூசுரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்
 தும் புலாலுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய
 வேண்டியதென் ?

மேல்விடை.—கோசம் எடுத்த உரை நவீற்று ஆசிரியர்
 சிறூர்க்கு இதமது பின்கொடுப்பான் முன்னர் ஆசு மிகு
 துயர் விளைத்தும் அது இதமா பொருள் பெறலின் அவர்
 வதைத்த சீவனும் அரிய வேத ஓசைமிகும் அமருலகைப்
 பெற்று உய்தலாலே எ - து,—புத்தகத்தின்க னுண்டா
 கிய சத்தங்களைப் பள்ளியின்கட் சிறுவர்கட்கு ஒதுவிக்க
 கும் உபாத்தியாய ரானவர் அன்னோர்க்குப் பின்பு சுகத்

கொலைமறுத்தல்.

ருக

தை விளைக்கும் பொருட்டு முன்னர் அநேகங் குற்ற
மாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது
மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக் கொள்ளு
தலின் உபாத்தியாயரும் பொருள்பெற்றுச் சுகமடைதல்
போலப் பூசுரர் யாகத்தின்கட் கொன்ற சீவன் அப்
பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும்
வேதவோசை முழங்குதலையுடைய தெய்வலோகத்தை
யெய்திச் சுகமடைதலால் யாகம்புரிந்த பூசுரரும் பர
மேசுரனது அருளினாலே வானுலகம்புகுந்து உய்யாநிற்
பர்கள், எ-று.

(இ - து.) யாகத்தின்கட் பூசுரர் விதிபுரிதலாற் பாவ
மில்லையென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியைப் பின்
னும் வாமினோக்கி யாகமிதித்தம் இறந்த
சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்விதத்தானெ
ன்று வினாவ மேலுத்தரம் கூறுகின்றார்.

உய்ந்திடுமம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா
னவ்வூன்றாய் துறலாற் சுத்தி
தந்தமறை மந்திரரார் றழல்விடங்கெட்
டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வூ
னிர்தடைவு புரியவுனக் கிருமறைகூ
னாதியற்றற் கியம்பா நிற்கு
மந்தவுரை யிறைமொழியன் றுரணத்துக்
கதுவிருத்த மாகை யாலே.

௫௨

கொலைமறுத்தல்.

உய்ந்திடும் அம் மகத்து அவிமுன் பரன் கொளலான்
எ-து,—யாகத்தின்க ணிறந்துள்ள சீவன் சொர்க்க மடை
யும், அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து
மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு அவிப்
பாகம் கொடுத்தலின்,

உருத்திராவிப்பாக முதலென்பதற்குப் பிரமாணம்.
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “கட்ட காட்டினட
மாடுவ ரியாவர்க்கும் காட்சியுண்ணூர், சுட்ட வெண்ணீ
றணிந் தாடுவர் பாடுவர் தூயநெய்யால், வட்டகுண் டத்தி
லெரிவளர்த் தோம்பி மறைபயில்வா, ரட்டக்கொண்
டுண்ப தறிந்தோமே னுமிவர்க் காட்பட்டோமே.” என்
றும், பெரியபுராணம். “வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வே
வுறுமோ வெனுமன்பா, னேயுமனத் தினிமையினி னேயமிக
மென்றிடலாற், செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்புதருந்
திருந்தவியி, னெய்யும்வரி சிலையவன்றா னிட்டலு னெனக்
கினிய.” என்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

மேல்வினா.—நன்றாயிற்று முன்னந் தேவாற்பிதமல்ல
புலாலுணவென்று சாதித்தல் வேண்டிப் பிராமணரைத்
திட்டாந்தம் கூறினீர். அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசித்
கின்ற ரென்பது கொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந்
தேவாதிபராகிய உருத்திரற்கு மாகுமென்றீர். முதல்
ஆகாதென்ற தேது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசே
டம் யாது?

கொலைமறுத்தல்.

௫௩

மேல்லிடை.—அவ்வூன் தூய்து உறலால் எ-து,—யாகத்தின்கணிநுந்த மாமிசமும் யாகமல்லாத விடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்த மாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா.—யாகத்தின்கண் ணிருந்த மாமிசம் யாதினும் சுத்தியடைந்தது?

மேல்லிடை.—சுத்தி தந்தமறை எ-து,—அது வேதமந்திரத்தாற் சுத்தியடையும்,

மேல்வினா.—அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுருமாறி மரக்கறி ரூபம் அடையவேண்டும், அஃதின்மையாற் சுத்தியடைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்லிடை.—மந்திரரால் தழல்விடம் கெட்டு உரு இருக்கும் தன்மைத்து அவ் ஊன் எ-து,—மந்திரவாதிகளினாலே அக்கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச் சத்தி தம்பனையடைந்ததுபோலவும், மந்திரத்தாற் றடைப்பட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்களெல்லாம் ஒருவரை மிகக்கொல்லுந் தன்மை கெட்டதுபோலவும், வேள்விக்க ணிருந்த புலாலும் மாமிசத் தன்மைகெட்டு நிருமலத் தன்மையடையும், அப்படி யாதலின் அது உருத்திராதி தேவாற்பிதமாம், அதனாலே அந்த வுடலத்தின்கணிநுந்த சீவனுந் திவ்விய போகத்தை அடையும். அப்படிப் பரஸீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்வி முடித்த பூசாருந் திவ்விய பதவிக் கனுக்ஷலமாகிய சிறப்பினை அடையாநிற்பார்கள்.

௫௪

கொலைமறுத்தல்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்தேவாரம். “பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்புஞ், சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய, பிறப்பில் பெருமானைப் பின்றூழ் சடையானை, மறப்பி லார்கண் டர் மைய நீர்வாரே” என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். “சிந்தையைத் திகைப்பி யாதே செறிவுடை யடிமை செய்ய, வெந்தைநீ யருளிச் செய்யா யாதுநான் செய்வ தென்னே, செந்தியார் வேள்வி யோ வாத் தில்லைச்சிற் றம்ப லத்தே, யந்தியும் பகலு மாட வடியினை யலசங் கொல்லோ.” என்றும், சுந்திராமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். “ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந் தானாயுயர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய்ப், பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்க ளைந்தாய்ப் புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னானைத், திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்தக்க வந்தணர்க ளோதுநக ரெங்குங், கருமேதி செந்தா மரைமேவு கழனிக் கானாட்டு முன்னூறிற் கண்டுதொழு தேனே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம்.—இப்படி நீர்சொன்னது சத்தியம். யாவனொருவனாகினுஞ் சரக்கொலை பண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்தினாலே சுத்திபண்ணி அவற்றினானைத் தேவாற்பிதம் பண்ணாமற் றன்னைக்குறித்துக் கொன்று தின்றானாயின் அவன் நரகத்தழுவனென்பது உபயமதசித்தமே. ஆதலால், நாமும் மந்தி

கொலைமறுத்தல்.

௫௫

ரோபதேசத்தினும் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதனான் புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமூகத்துள்ள ஈசராத் தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியடைவித்து நாமும் தேவியுடைய பிரசாதம் கொள்ளுதலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையாதலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

மேல்விடை.—இந்த அடைவு புரிய உனக்கு இருமறை கூறுது எ-து,—நம்முடைய வேள்விபோலப் பசுப்படுத்து வாமபூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின் மையின் அப்படிச்செய்தல் கூடாது;

மேல்வாதி யுத்தரம்.—வேதவிதியில்லாதது கொண்டு நமக்கு ஒருகுறை யில்லை. பசுப்படுத்து மாதாவுக்கு அற்பிதம் பண்ணலாமென்று வாமதந்திர விதிதமுண்டு.

மேல்விடை.—இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறைமொழி அன்று எ-து,—அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசரவாக்கிய மன்று.

மேல்வினா.—வாமதந்திரம் அநீசர வாக்கியமென்பது எதினால்?

மேல்விடை.—ஆரணத்துக்கு அதவிருத்தம் ஆகையாலே எ-து,—நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு

௩௬

கொலைமறுத்தல்.

உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலினெனக் கொள்க, எ-று.

(இ - து.) வேள்விக்கணிதந்தசீவன் சொர்க்கமடையு மென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி யன்றென் றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவரவாக்கிய மன்றென்றுங் கூறியது. (கங்)

இப்படிச்சொன்ன சைவ சித்தாந்தியை
நோக்கி மேல் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அஃசுவர வாக்கியமாவ தில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அஃசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும், அவனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆகியவெக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற்
றுளதெவற்று மடங்கா தாத
லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற்
றுளதிழுக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி
வாகுறவுண் டதைமதியே லருளான
கமவேத வழிவந் தோர்க்குண்
டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு
மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட் டேரே.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்று உளது எ வற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி ஏகன் உரை எ-து,—

கொலைமறுத்தல்.

௫௭

உலகின்கணுள்ள பலசமய தூல்களும் மிருதி புராண கலை ஞானாதிகளும் வேதாகமத்தின் வழிதூல் சார்புதூல்க ளாதலானும் அவைகளில் முடிந்தபொருள்களை வேதாக மங்கள் ஓரோவிடத்து எடுத்துக் காட்டுதலானும் வேதா கமத்துட் டிணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அத்தமாகையினும் வேதாகமங்க ளிரண்டுமே ஈசுவர வாக்கியம், அதெப்படியென்னில், இராசாவின் வாயிற் கணக்கிற் கிராமவழிக் கணக்குகள் அளவிடப்பட்டு அக் கிராமவழிக் கணக்குகளின் இராசாவின் வாயிற் கணக் குகள் அளவிடப்படாமையோலு மெனக்கொள்க;

(இ - ம்.) சிவஞானசித்தி. “அருமறையா கமமுதனா லனைத்துமுரைக் கையினு ளளப்பரிதா மப்பொருளை யர னருளா லனுக்க, டருவார்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந் தவளவிற றர்க்கமொடித் தரங்களினுற் சமயஞ்சாதித்து, மிருதிபுராணங்கலைகண் மற்று மெல்லா மெய்நூலின் வழிபுடையா மங்கம்வே தாங்கஞ், சுருதிசிவா கமமொழி யச் சொல்லுவதொன்றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணாதே” என்றும் மற்றும் வருவனவற் றுற்காண்க.

மேல்வினா.—எல்லாச் சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாகமத் தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத் தை வேதாகமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விடை.—இயம்பும் அவற்று உளது இழுக்கென்று எ-து,—உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள்

௫௮

கொலைமறுத்தல்.

சொல்லும், சொல்லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துதியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமை சூழ்தலின்;

(இ - ம்.) திருவள்ளுவர். “நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந், கொல்லாமை சூழு நெறி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம்.—அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்றோர்க்குத் தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும். நாதார்திக ளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளை யடைந்து உலகின்கண்ணே வந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை.—எவர்க்கும் சித்தி வாகு உற உண்டு அதை மதியேல் எ-து,—உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே ஈடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்னோடு சமான பாஷாண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின்கண்ணே துர்த்தேவதை பூதபைசாசாதி களை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்ம பலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத் தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக்குண்டான சத்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின், உன் சமயத்துக்கு மாத்திர

கொலைமறுத்தல்.

௫௯

முண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, சித்தி பிரதானமாக நாட்டவேண்டும் ; சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விடுவிடு ;

மேல்வினா.—சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில் எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னுது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன் ?

மேல்விடை.—அருளான் ஆகம வேதவழி வந்தோர்க்கு ஓகைதரும் பிரமசித்தி உண்டு எ - து.—திருவருள் துணையாக வேதாகம வழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரானும் கிட்டுதற்கரிதாய் நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவசித்தி கிடைக்கும் ;

(இ-ம்.) சிவஞானசித்தி. “அருளினு லாக மத்தே யறியலா மளவி னாலுந், தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே, மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா, விருளெலா மிரிக்க லாகு மடியரோ டிருக்க லாமே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

சுத்தமுத்தி யடைந்தா லொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமேயல்லா தின்பமில்லை என்பனகுறித்து “ஓகைதரும் பிரமசித்தி” யென்று கூறினாரெனக் கொள்க.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தனக்குவமை யில்லாதான் றுள் சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற லரிது.”

என்றும், திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். “செல்வநெடுமாடஞ் சென்றுசேனோங்கிச், செல்வமதி தோயச் செல்வமுயர்கின்ற, செல்வர்வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய, செல்வன்கழலேத்துஞ் செல்வஞ்செல்வமே” என்றும், திருமந்திரம். “ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங், கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன்றானே, னழிந்தாங்கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன், செழுஞ்சால் புடைய சிவனைக்கண் டேனே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “விடையின்மேல் வருவானே வேதத்தின் பொருளானே, யடையிலன் புடையானே யாவர்க்கு மறியவொண்ணு, மடையில்வா னைகள்பாயும் வன்பாத தான் பனங்காட்டேர்ச், சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாராதார் சார்வென்னே.” என்றும், திருவாசகம். “நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச், சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருள்சே ரும்வண்ணங், குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக், கறியும்வண்ண மருளியவா றுர்பெறுவா ரச்சோவே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். இம்முறை யமரரு மிதிக்க ணெய்துவர், தம்மினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுன்னி, யெம்முறை யானுமெய் யிடுக்க ணேதுவே, செம்மைய செல்வமே சிவானுபூதியே.” என்றும், தத்துவாமிர்தம். “மூவ ரேழுதன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ், சாவ தோடுறு சனை மென் சாகரத் தழுந்தி, மேவு பாதியிற் பட்டுநான் மிகுதியுற் றழிபுந், தேவர் தம்பதந் தீதென மிகவெறுத் தன

கொலைமறுத்தல்.

சூக

னாள்.” என்றும், சொருபானந்தசித்தி. “ஆதலா னறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற, பேத மில் பிரம மொன்றுமே காண்பான் பெறும்பே ரின்ப மாய்ப் பிறத்தல், சாதலற் றிருக்கு மகனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க, வாதரித் தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” என்றும் மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க, இத்தன்மை யுடையன வேதாகமநெறிகளாதலின், அவைகளே அதிகமென்றதெ னக்கொள்க.

மேல்வினா.— ஆனாள் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமா யின் அச்சித்தி அப்பிரத்தியக்ஷமே; எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா.

மேல்விடை.— ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிது என்று உளத்துள் தேரே எ-து,—வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரணவஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவச மாகாத சித்திகள் உலகத்தின்கண்ணே இல்லை, அஃதெங் னனமெனின், பூச்சக்கிர வர்த்தியாகிய ஒருவனுக்கு ஓர் கிராம மணியவிசாரணை இன்மையால், அந்தக் கிராமாதி காரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல் லவேண்டுவதில்லை; அதுபோலுமெனக்கொள்க, எ-து.

(இ-ம்.) திருவாசகம். “மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே வானவ ரும்மறி யாமலர்ப் பா தம்வணங்குது மாகாதே, கண்ணிலி கால மனைத்தினும்

கூஉ

கொலைமறுத்தல்.

வந்த கலக்கறு மாகாதே காதல் செய்யும்மடி யார்மன மின்று
 களித்திடு மாகாதே, பெண்ணலி யாணென நாமென
 வந்த பிணக்கறு மாகாதே பேரறி யாதவ நேக பவங்கள்
 பிழைத்தன வாகாதே, யெண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்
 தெனையெய்துவ தாகாதே யென்னை யுடைப்பெரு மான
 ரு ளீச னெழுந்தரு ளப்பெறிலே.” என்றும், பட்டணத்
 துப் பிள்ளைபாடல். “பொருளுந் குலனும் புகழந் திறனு,
 மருளு மறிவு மனைத்து - மொருவர், கருதாவென் பார்க்க
 குங் கறைமிடற்றாய் தொல்லை, மருதாவென் பார்க்கும்
 வரும்.” என்றும், அனுபவசாரம். “அறமு நல்கிடும் பொ
 ருளுட னின்பமு மருந்தவங் களுநல்குந், துறவுங் கல்வி
 யுந் துணிவொடு நிலைமையுந் தூய்மையு மிகநல்கு, நிறமு
 நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்வீ டதுநல்கு, மறி
 வ னன்கழ லொழியவங் கவைநினைந் தழிபவ ரறிவென்
 னே.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

(இ-து.) வேதாகமம் ஈசரவாக்கிய மென்றும், அவற்
 றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து
 சித்தியே சித்தியென்றுங் கூறியது. (கசு)

இப்படிச்சொன்ன சித்தார்தியை நோக்கி
 மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துளோர்க்குப்
 பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர் சொல்லுவதே யொ
 பிந்து நம்முடைய வாமதந்திரானு சாரணபோல உமக்கு

கொலைமறுத்தல்.

கூங்

அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்ன மாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே தேவாமுத மென்பதுபோல, உம்முடைய வேதாகம வழிநின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோவென்று பிரயாசப் படுவதிலும் வாம தந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேகமென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி
துயர்மனையுஞ் சேரக் கிட்டா
சார்ந்திடினவேண் டியதருமாற் றனைத்தருமெம்
மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின்
பேர்ந்திடுமெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ
கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங்
கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின்வரு
மெனிற்கடையாக் கொள்வ ரன்றே.

தேர்ந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர் மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின வேண்டிய தருமால் எம் இறையும் தனைத்தரும் இவண் தனிற் சார்வாய்ப் பின் பேர்ந்திடும் எண் கருமிகள் சார்வு உன்னது எ - து,— இங்ஙனம் கூறிய அவற்றுள்ளும் இதனை நீமிகவும் விசாரியாது கூறினே, அஃதெங்ஙனமெனின் இப்பூமியின்கண் ஒரு புலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக் கொள்ளுதலும் அரிதல்ல என்கிறனாகும், அவனாற் பெறும்பயனும்

கூசு

கொலைமறுத்தல்.

புல் விறகு முதலிய கருமமாம்; தேசாதிபதியைச் சிநே
கித்தல் ஒருவருக்கும் எளிதிற்கூடாது, அவனது வாயில்
மந்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச் செய்கிற
உபசாரத்தளவில் ஏககாலத்தாயினும் அநேக காலத்தா
யினும் இராச சமுகங்கிட்டுதல் செய்வன், அப்படி அந்த
ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம் வர நடந்தானாகில்
அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதி யாக்குவன், அப்படி
எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனொருவன் கருதிச் சுருதி
குரு சுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானாகில் அவனைத்
தன்மயமாக்குவன், அதுவன்றி இவ்வுலகின்கண் ஒருமகத்
துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு
அருந்தல் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்
தும் அச்சரீராந்தியத்து அழிவனவாகிய தம்பனாதி அட்ட
கன்மங்களை ஒரு பொருளாகக் குறித்த புல்லறிவாளர்
அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி
கொடுநெறிகள்;

(இ-ம்.) “வலிதொரு புலையன் றன்மனைக் குயர்ந்தோர்
வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ், சொலுமுன முடிப்ப
னமைச்சரா திகளாற் றுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்,
கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்
வர்புன் றேவரெண் கருமங், குலவுமீ சனுந்தன் னடிய
ராற் றனையே குறுகினர்க் கருளுவன் றனையே.” என்றும்
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

காடு

மேல்வினா.—ஆனால் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோகஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் அனுசரியார்களோ?

மேல்விடை.—உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானம் கூர்ந்தவர் வாஞ்சிறப்பு எனினும் கொலையின் வருமெனில் கடையாக் கொள்வர் அன்றே எ-து,—கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினாலும் சத்திபூசையின் கண் அநேக ஸ்திரீகணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினாலும் உனக்கொருவர் நிகரில்லையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சிநேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கை தாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடலாகிய உலோகாயதலுலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும் கேட்பாயாக, ஆருட ஞானத்தை யுடைய நாதாக்கள் மோகஷமெள்திற் கிடைப்பதாயினும் ஒருகொலை முன்னிலைபாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக்கடையான மோகஷமாகக் கைவிடுவராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளைக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள், எ-து.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவஞானசித்தி, “வாழவே வல்லை வாமி வலக்கைதா வென் னுயிர்க்குத், தோழனீ யுன்னை யொப்பார்

சூசூ

கொலைமறுத்தல்.

சொல்லிடி னில்லை கண்டாய், கோழைமா னுடர்தீ தென் னுங் கொலைகள் வாதி கொண்டே, குழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னாயே.” என்றும் மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும் பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வ ரென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். “நன்றகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக், கொன்றகு மாக்கம் கடை.” அன்றியும், “அவிசொரிந் தாயிரம் வேட் டலி னொன்ற, னுயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று.” என் றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்மநெறியை வேண்டார்களென்ப தற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “வேண்டார்கள் கன் மம் விமலனுக் காட்பட்டோர், வேண்டுவார் கன்ம நல் விசை யார்ச்சிப்போர், வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசிவ யோகிகள், வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமியோர்ந் தன் பே.” என்றும், புலான் மறுத்தல். “இம்மைப்பயனு மிரு நாலு கன்மங்க, டம்முட் குறித்தான் கொடுபூசித் - தம் மார்க்கஞ், செய்வ தலது சிவஞான வாரிதிசேர்ந், தய்யு மவர்க் காகா வுணர்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(இ-து.) துர்த்தேவதா பிரசன்னமெளிதென்றும், அத னுன் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையிணையுடைய அட்ட கன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்

கொலைமறுத்தல்.

௬௭

லறிவுடையோரென்றும், சிவப்பிரசன்ன மிகவும் அரு
மையுடையதென்றும், அதனான் வரும்பயன் மோகஷ
மென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவு முயர்ந்த தத்
துவஞானிகளென்றுங் கூறியது. (கரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியைநோக்கி
மேலும் வாமி கூறுகின்றார்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலை செய்தலும்
புலாலுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெ
னில், உலகத்தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்க ளெல்லாம்
ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான்,
அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ்
சுட்டு நீராக்குதல் போல. ஞானியானவனும் யாதொரு
புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று த்தென்று பாரா
மற் கொண்டு ஞானாக்கினியாற் தகனம் பண்ணிப் போடு
வன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவரே புலாலுணவு விடவே
ண்டும். ஞானிக்கு அஃதில்லை யென்ற யாகில், அவ்வுரை
பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச்

சுடுதலினு லன்றி யாதுந்

தின்றன்மரு ளருளினர்வீட் டமுதுளநீ

ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானாய்க்

கன்றியெரிக் குதல்விலக்க விலவூனிற்

சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ

சுஅ

கொலைமறுத்தல்.

ரொன்றருந்த லெனையொருவன் றரவுணினூன்
கொலைதமிழ்தான் மிரைத்திடாயால்.

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அருவினையை சுமீ
தலினால் எ-து, = அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பது
ஒக்கும் அதனொன்றே நீ கூறியது அருத்த மன்று மற்மெங்
கன மென்ன, ஞானிடானவன் சஞ்சித கர்மத்தைக் குரு
கடாஷத்தாம் போக்கிப் பிராரத்த கன்மத்தை எடுத்த
உடலின் கண்ணே அனுபவித்துத் தொலைத்து மேலு
மொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமிய கர்மத்
தைத் தற்போதயிறந்தவிடத்து உண்டாகிய ஞானுக்கினி
யாம் கடுதலின் அக்கினிக் சொப்பென்பார்.

(இ-ம்.) சிவப்பிரகாசம். “எல்லையில் பிறவி நல்கு மிரு
வனை யெரிசேர் வித்தி, ஞெல்லையி னகலு மென்ற வுடற்
பழ லனைக ளுட்டுந், தொல்லையில் வருதல் போலத் தோ
ன்றிரு வனைக ளுண்டே, லல்லொளி புரையு ஞானத்
தழலுற வழிந்து போமே.” என்றும் மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க.

அன்றி யாதும் தின்றல் பருள் எ-து, — அல்லது யாதொ
ருபதார்த்தமுந் தள்ளாது டசிட்டான் ஞானி யென்னுமிட
த்து ஒருவர் பவாதிசனை யிடிலும் தள்ளாது புசித்தல் வே
ண்டும், அட்டமீட்டித் ததலுந் குற்றம் யாதெனின், அந்
கனஞ் செத்தல் மீடுதல் பறயாமையனைத் தருவதாகிய
பைத்திய மெல்லை டம்பாசலன் அறிவுடையோர்க்கு

கொலைமறுத்தல்.

சுசு

அறிபாமை கூறுதல் மிகவும் பழுது, ஞானியானவன்
யாரெனின் ;

அருளினர் உளரீர் ஆடிவீட்டு அமுது உண்போர் எ-து,—
ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக் கரணம் புறக்கரண மட
க்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல்
சத்தியங்கூறுதல் இன்சொற்கூறுதல் தானஞ்செய்தல்
உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானதீர்த்தமாடி
முத்தியாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக் கொள்க;

(இ-ம்.) காசிகாண்டம். “சத்தியந் தானஞ் சமதம மின்
சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல், புத்தியே முதல
கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள்போம் வழியி,
னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெ
லாந் தண்ணளி புரித, லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த
மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்.” அன்றியும், “உரை
ப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடும், சுருக்கமின் ஞானரீர்
தோய்தன் மற்றது, விருப்பொடு வெறிப்பென விளம்பப்
பட்டதோர், கருப்புருத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே.”
என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. “சத்திய முரைக்க
னாஞ் சகலபல் லுயிர்கட் கெல்லா, நித்தலு மிதமே
செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று, மத்தன்வே
தாகமத்தி னருளிய பொருளிம் மூன்று, மெத்திறச்
சமயத்தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்.” என்றும்
“உடுப்பது சீல முணவுவீட்டமுத முவப்பது ஞானமா

௭௦

கொலைமறுத்தல்.

மடந்தை, கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை
 விருப்பது மருந்தவக் குகையாம், விடுப்பது குற்றந் தொ
 டுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம்மைமெய்க் குரவ, னடித்
 தல மலரே முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழி
 லிவையே.” என்றும் மற்றும் வருவவைற்றும் காண்க.

இத்தன்மை யுடையோர் ஞானியென்றமையான் இத
 ற்கு விரோதமாகிய கொலை புலானுணவு முதலாகிய தூர்
 கருமங்களை ஆசை மிகுதியாற் கொண்டு அந்நெறியே
 செந்நெறியென்று நாட்டுவோர் அஞ்ஞானிக ளென்பது
 மாயிற்று,

(இ-ம்.) சிவதரு மோத்தரம். “பண்ணன் பரம சிவ
 ஞானி பாவ விதமும் பயிற்றிடினு, முண்ணன் போக மெ
 னப்பனுவ லுரைக்கு மதனா லொருதலையே, நண்ணைந்
 துயர மெனப்பெரியோர் நவையு மியற்றி நசையாலே,
 மண்ணே ரவல மாசரையை மாற்றி யிடவே வல்லாரார்.”
 என்றும், சிவஞான தீபம். “நிலையுறுதி யாசார மொழுக்
 கஞ் சீல நிறையறிவு கருணைதவ நெறிநி லாமற், கொலை
 களவு கட்காய முதலாவுள்ள கொடும்பாவ மேதவமாக்
 கொள்ளுந் தீயோ, ருலகிலருஞ் சிவனருணா லோத லா
 கா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம், புலை
 யர்மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங்
 குழியதனுட் பூத்த தாமே.” என்றும், “ஞானவா ரமு
 தச் சுவையினைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொ

மூதே, யான்கா ரியமு மாகுகா ரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமும், கானனீ ராயே கழிதரு மென்றும் களிதர வழு தமே யுண்ட, ஞானிதா னழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிழன் ஞானியன் தவனே.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “வேதத்தி லாகமத் திற்புக றாய விதிதவரூர், கோதுந் திழினுந் தமதத் திருப்பர்கள் கொள்கையன்றித், தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா, வாதிப்ப ரோகெடு வாய்சிவ ஞானங்கை வந்தவரே.” என்றும், “நிலையாம் புலமைகொள் வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்துசை வத், தலையாய மூவர் திருவாத லூரர் தருதமிழு, எலிலையாக மாதியுங் கூறு வுனக்கிவ் விருநிலமேற், கொலையாதி ஞானி பணலாமென் றுரெவர் கூறுகவே.” என்றும், மற் றும் வருவனவற்றும் காண்க.

இதுவன்றி, நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்ன மொரு தோஷமுண்டு கூறுதும்.

திகழ் தீ தானாய்க் கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ண்ணன்றி சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஓரொன்று அருந்தல் எனே எ-து,—பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஓரொரு முன் னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது பரேச்சையாற் சுடும்பொழு தும் ஓரொருபதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத் துத் தள்ளியும் விடாது அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலி ஞால் உனக்கொப்புக்கூறினையாயில் பன்றி மாமிசம்டோல

௭௨

கொலைமறுத்தல்.

நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும், உடம்பு மாமிசம் போல ஒணுன் மாமிசத்தையும் சமமாகக்கண்டு புசித்தல் வேண்டும், அதுவன்றி அன்னபானாசிகளில் ஈ ஏறும்பு பாச்சை கரட்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக் காணினும் மிகவும் அரோசக முடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் கான்றிடக் கண்டேம், அதனானும் ஒரொரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினானும், அக்கணிக் கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவ னென்பதற்குப் பிரமாணம். “உண்டிடுஞ் சோற்றி னூடே யோர்மயிரெ றும்பி யாதுங், கண்டு முன் பருந்திலாய்முன் பயின்ற துங் கான்றிட் டாயான், மண்டனிற் பன்றி யாதி மலத் தைமுன் பழக்கத் தாலுட், கொண்டிட விரும்பு மாறென் கூறுதி யறிவி லாதோய்.” அன்றியும், “ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண் டாயேல், வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற் றயா, னுறுமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பியுள்ளந், தேறிநீ யுண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்.” அன்றியும், “தகருன தெதிரே சிந்தத் தான்மெறித் திட்ட கோழை, புகலுமுன் மீதிற் றுக்கப் பொறுதுளங் குலைந்துற் றயாற், பகர்தரு மவற்றி னூனைப் பற்றிய மூளை யோடு, மகமகிழ்ந் தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

௭௩

‘பிழையுறுதல் சிறிது’ என்பது தொட்டு ‘நீயோ
 ரொன்றருந்தலென்னை’ பென்பது காறும் சத்தி பூசைக்
 கு மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்ற வாமியை மறுத்து,
 சத்தியாதிதேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கிய
 மன் மென்றும், வேள்வி செய்தல் வேதவிதி யென்றும்,
 வேதாகமம் ஈசரவாக்கிய மென்றும், பரமமுத்தியால்
 இன்ப முண்டென்றும், அட்ட கன்மத்தாற் துன்பமுண்
 டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கு மரு
 ளுடையோரே ஞானிகளென்றுஞ் சாதித்தது.

இப்படி வாமியைமறுத்த வேலையில், அவணிருந்த
 பௌத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்
 றான்.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமத சித்தாந்
 தமே, அஃதெங்ஙன மெனின், வாமியானவன் புலா
 விச்சையினால் ஒன்றைக்கொன் றருந்துதலின், அவனது
 சரித்திரத்தாற் புண்ணியமே யில்லை. ஒரு ஞானியான
 வன் தாலாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்த வொண்ணாது,
 வேறொருவன் ஒன்றினைக் கொன்று அதினுனை யூட்டினு
 னாகில், வாங்கிப் புசிக்கலாம்; அஃதெப்படி யெனில், ஒரு
 வன் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தால் அந்தப் புண்ணியம்
 தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தவனை யடைதலும் தண்ணீர்
 குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம்
 இவனுக்கில்லாததுபோல, ஒரு சீவனைக்கொன்றவனுக்குத்

எசு

கொலையறுத்தல்.

தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷமில்லை யென்று கூறுதலும், அவனைமறுத்து மேலுத்தரம் கூறுகின்றார்..

மேல்விடை.—ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலைதடுத்த ஆண்டு உரைத்திடாயால் எ-து,—ஒருவன் ஒரு சீவனைக்கொன்று அந்த மாமிசத்தை யுனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது; அதேனெனில், நீ மாமிச பக்ஷணியாதலின் உன்னுடைய மனசு சீவகொலையையே இச்சித்திருக்கும், அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்த மாமிசத்தை ஊட்டானென்பது குறித்துத் தோஷமென்று விலக்கா யாதலானும், கொலையை யிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷணதோஷம் கொலைதடுத்தப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்று தோஷமும் உனக்கு உண்டா மாதலின் எனக்கொள்க, எ-று.

(இ - ம்) சிவதருமோத்தரம். “உண்ண லுனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை, யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரம் ஞான கொலை, பண்ணு வாரைத் தடுத்திப் பகர்கிலா, னண்ணு வானிவ ரோடெனு நாள்வரும்.” என்றும், இதிகாசம், “கொன்றான் கொலச்சொனான் கூசவறுத் தானட்டான், நின்றான் விலக்கிடான் சென்றென்று - கொன்றவன்கு, குட்டவன்கு ளிட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நரகிற், பட்டழன்று வீழ்வார் பதைத்து.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

௭௫

(இ - து.) ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக் கொப்பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷமுடையவனாகையால் அக்கினிக் கொப்பல்ல னென்றும், ஒருவர் கொன்றிடத் தின்றனெனினும் பாவமுண்டென்றுக் கூறியது. (கசு)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும்
பௌத்தரில் ஏகதேசி கூறுகின்றான்.]

இங்ஙனம் அந்தப் பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது; அஃதேனெனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்தப் பகராமையால், யாவனொருவன் சீவகொலை கண்டவிடத்து இதுதோஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது கேளாமல், வந்த தோஷம் எனக்கு வரட்டும் நீ ருண்ணுமென்று ஊட்டினான் புசிக்கலாம். நமக்கு அப் பொழுது தோஷமில்லை யென்று கூறுதலும், அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறா பயங்கொலைசெ யொருவனைச்
சார்ந் தவற்குநா குளமண் ணாள்வோ
னிருத்தறையிற் பொருடிருடே லெனக்கவர்வோ
னெடுத்தமர்விய்ந் திடலிற் றானாய்
மரித்திடினு மகத்தலதூன் றினையுளன்
மையிற்றுயர்பின் மறலி தூத
ரருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருயங்கண்
டிதியிவற்றுா னருந்த நீதே.

எசு

கொலைமறுத்தல்.

உரைத்தும் பயம் உற கொலைசெய் ஒருவனை சார்ந்
தவற்கு நாகு உள மண்ணுள்வோன் இருத்து அறையில்
பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனெழும் தமர் வீய்ந்
திடலில் எ-து,—கொலை தீதென்று சொல்லியும் அச்ச
மடையாது அதனைச் செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன்
கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபாளுதிகளை உட்கொண்
டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நாகமடை
வன், அஃதெங்ஙன மெனின், ஒருவன் இராசாவினது
களஞ்சியத்திற் றிருமும்போது அவனது சிநேகரா யிருந்
துள்ளவர்கள் அவனை நோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்
திற் றிருமிதல் மகா கெடுதி அது செய்ய வொண்ணு தென்
றவிடத்து, கேடு வந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்
களுக் கென்ன நீங்கள் என் வீட்டி லிருந்து சுகமாக
உண்டு கொண்டிருங்க ளென்றால், அவன் வார்த்தையை
நம்பி யிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணம் அடைதல்
போலுமெனக் கொள்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பெள
த்திரிற் பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான். இங்ஙனம் இவர்
கள் கொன்று தின்னலா மென்னு மதுவும் பாவம்; ஒரு
வன் கொன்றிடத் தின்னலா மென்னு மதுவும் பாவம்;
கொன்றிடு மளவிற் கொலைதடுத்தாக்கூறிப் பின்பு தின்
னலாமென்னு மதுவும் பாவம், யாவனாயினும் பிறன்

கொலைமறுத்தல்.

௭௭

கொலையினு லிறந்த சீவனது ஊனைத் தின்னானாகில்
 “கொன்றார்பாவந் தின்னார்க்கு முண்டு” என்று கூறிய
 உலகவழக்க வுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷ முண்
 டென்பது நிச்சயம். இவையன்றித் தன்னியல்பாய் மாய்
 ந்த சீவன்தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவ
 ற்றினைப் புசித்தானாகுந் பாவமில்லை.

மேல்விடை—தானாய் மரித்திடினும் மகத்தலது ஊண்
 தினல் அருளன்மையில் பின்மறலிதாதர் துயர் அருத்தல்
 மெய் எ-து,—தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவனது ஊனா
 யினும் யாக மல்லாவிடத்து ஊனருந்துத லெல்லாம்
 உயிர்களிடத்து அருளல்லாதபடியினாலே, ஊனினை யுண்
 வேந்தோன் அவற்றின திச்சையால் மற்றொரு சீவனுக்கு
 மரணம் வந்தவிடத்தும் இரங்காது சந்தோஷத்தை
 யடைவனாதலின் அதுவுந் கொலையே ஆதலின், எவ்வித
 த்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்ட
 மடைதலே சத்தியம்,

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “படைகொண்டார் நெஞ்சம்
 போ னன்றுக்கா தொன்ற, னுடல்சுவை யுண்டார் மன
 ம்.” அன்றியும், “பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை
 யருளாட்சி, யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.” அன்றியும்,
 “செயிர்ந் தலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ண, ருயிரிற் தலை
 ப்பிரிந்த ளுன்.” அன்றியும், “உண்ணுமை யுள்ள துயிர்
 நிலை யுனுண்ண, வண்ணுத்தல் செய்யா தளறு.” என்

எது

கொலைமறுத்தல்.

றும், திருமந்திரம். “பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை, பெல்லாருங் காண விமமன்றன் றாதுவர், செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை, மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே.” என்றும், இதிகாசம், “இட்ட விரையாசையா லெய்தியமீன் றாண்டில்வாய்ப், பட்டதென நாவிரசம் பார்த்துலகர் - கெட்ட, விருளா ருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்றா, ரருளாரு நெஞ்சத் தவர்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன் நின்றால் நரக மென்பதனால், பிராண ஆனிவரினும் விஷம்போலக் கண்டு நீங்க வேண்டுமென்ப தாயிற்று. மற்றொருவர் தண்டனையான் வந்து கூடினும், விஷமுண்டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல் உடனே பரிகாரஞ் செய்யவேண்டு மென்ப தாயிற்று. இத்தன்மை யாதலின், ஊனுண்ணார்க்கு ஊட்டுதலும் மகாபாவ மென்பதாயிற்று.

(இ - ம்.) “கொன்றி லாரைக் கொலச் சொலிக் கூறினார், தின்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண்டித்தார், பன்றி யாய்ப்படி யிற்பிறந் தேழ்நர, கொன்று வாரா னானையி துண்மைமே.” அன்றியும், “கொலையஞ் சாதொரு வற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர், சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாவினைத் தின்றுளோர், நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்ப ரென், நலகி னூன்ஊறையாகம மோதுமே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

எசு

இப்படிச் சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலை யில், கற்றறிமூடனாகிய ஒரு லௌகிகன் சித்தாந்தியை நோக்கி நீ ரிங்கனம் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத் திரம் விதிதமாய்ச் காட்டி மற் றெவ்விடத்தும் புலாலுண்ட பாவமென்று கூறினீர், அது கூடாது; அவ்வேள்விபோலத் திதி செய்யுமிடம், மருந் துண்ணுமிடம், பிராண னுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதி யுண்டென் றும் வேதாகமநூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை.—இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங் கண் திதி இவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே எ - து,—வேள்வி போலத் திதியாதிகள் சாத்திர விதிதமாயினும், இக் கலி யுகத்தில் மருந்தில் உயி ருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலு ண்ண் வொண்ணாதென்று புராதன விதிதமாய் நடந்து வருதலின் அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென் றறிவா யாக.

(இ-ம்.) அருட்பிரகாசம். “மருந்திற் நிதியி னுயிருய் யும் வாயின் மகமதனி, னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் கிரு துவி னன்றியுளம், பொருந்திப் புலாலுண்ப ரேகலி யூட றம் பூண்டிமையோர், விருந்திற் சிறந்தமு தாட்டிப் பொன் னாட்டுற வேண்டினரே.” என்றும், காசிகண்டம். “அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற் குடன் படுவோன், கருவியிற் குறைத்தோன் பசுர்ந்து னோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கழிகென

வேவுந், திருவிலி யதனை யட்டவ னிவர்க ளெண்மருந் தீ
நரகடைவர், பரிவினான் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி
மகம்புரி பலன்பெறுகுவரால்.” அன்றியு, “குழைமுகந்
தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர்
நாளு, மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை
யருந்துந ரில்லை, விழைவொடும் பயந்தோர்ப் பழிச்சிடா
நில்லை வெங்கவ ருந்ந ரில்லை, கழிபெரும் குணத்துக் குர
வனைப் பிழைப்போ ருட்பொருள் சுவருந ரில்லை.”
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(இ-து.) கொலைஞரைச் சினைத்தலும் பாவமென்
றும், எந்த விதத்தினாலும் மாமிச பசுஷணம் நரகமே
விளைக்கு மென்றும், விதிபுண்டாயினும் கலியுகத்தின் கண்
யாகத்தன்றி மற்றே ரிடத்தினும் புலாலுண்ண வொண்
ணதென்றுங் கூறியது.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோங்கிப்

பின்னுங் கற்றறி மூடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான்கிடத்தினும் புலா லுண்ணலாமென்று
விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலா மென்றும் மற்றிடத் தாகா
தென்றுங் கலியுகத்தைக் குறித்துப் புராதன விதித
மென்றும் தள்ளுதல் டமுசென்ற வளவில், அவனை நோ
க்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறர்க்கீந்தும்

பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்

பொருந்துமதோ விக்கலியீ நெணர்ந்தன்றோ
 தமதாசாற் பூசித் தன்னோன்
 நிருந்துமனை பதங்கையாற் நீண்டாதி.
 சனைநாளுஞ் செய்தார் மைதி
 நிருந்தவரு நீமலத்தை மலத்துளமென்
 றுணரினானுக் கிடுதி யூனே.

அக்கால் மனேதோள் பிறர்க்கு ஈந்தும் அரும் தனயன்
 றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால பொருந்துமதோ
 ள-து,—கலியுகத்தைக் குறிக்கவொண்ணாது எந்தக்காலத்
 தாயினும் விதி யிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்
 லுவை யாகில், யாவனாயினும் பிதிர்கருமஞ் செய்யும்
 பொருட்டிப் புத்திரரைப் பெறாநாயில் நற்கதியில்லை யாத
 லில் புத்திரரில்லாதசெல்வஞ் செல்வமே யல்ல வென்று
 னூல்களெல்லாம் கூறுதலின், தனக்குப் புத்திரோற்
 பத்தியில்லாதவிடத்துத் தன்னுடையஸ்திரீயைப் பிறரு
 டன்கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்
 கொடுத்தலினனும், தத்தன் கவர்தலினனும், ஒருவர் மக
 வெனப் புகுதலினனும், தனயர் சேயிருத்தலினனும், தன்
 னால் ஒருவனாவி யுய்தலினனங்கிடைத்த புத்திரரும் தனக்
 குப் புத்திரரேயென்றும் கூறிய எழுவகைப்புத்திரரில்
 தன்னுடைய ஸ்திரீவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷ
 மாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும்

௮௨

கொலைமறுத்தல்.

புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியுக மல்லாத யுகங்
களுக் கெல்லா மிகச்சிறப்பாகவழங்கும்; அந்தவிதி உன
க்கு இ^{புரி}ந் க் கலியுகத்திற் செய்யக் கூடுமோ? கூடாது
ஆதலிற் காலத்துக் கேற்றவிதி நடக்கவெண்டு மெனக்
கொள்க.

(இ - ம்.) காசிகண்டம். “எத்திரு வுடைய ரேனு மின்
கனி மழலைச் செவ்வாய்ப், புத்திர னிலாதோ ரென்றும்
பொறியில ராய வற்றான், மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்
தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு, முத்தகன் மகவு
மோரேழ் பான்மைபா வுரைப்பர் மேலோர்.” அன்றி
யும், “மனைவிதன் கொழுந் கீன்றோன் மற்றவ னருளி
னாலே, யனையவ எயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள்
கொடுத்துக் கொண்டோ, னினிதுறு தத்த மைந்தன் மக
வெனப் புகுந்த மைந்தன், றனயர்சேய் தன்னு லாவி
யுய்த்தவன் றனய ராவார்.” என்றும், பிரமோத்தர காண்
டம். “காவலன் றனக்குப் பின்னோர் கான்முனை யில்லை
யென்று, பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்
தார் வீறும், யாவையு முணர்ந்த நீதி வசிட்டனங் கியல்பி
னாய்ந்து, பாவருந் துயரந் தீர்க்கும் படிநினைந் தினைய
செய்தான்.” அன்றியும் “அருந்ததி யனைய கற்பின் மதை
யந்தி யணங்க ளுடோள், பொருந்தியின் கலவி துய்த்
தோர் புதல்வனைத் தந்து தீரா, விருந்துய ருலகந் தீர
வியற்றினான் முனிவ னிப்பாற், பெருந்தகை தவஞ்செய்

கொலைமறுத்தல்.

அந்

வாணப் பேய்மக ளொருத்தி பற்றி.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

பின்னுங் கற்றறி மூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்க வேண்டு மென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—இக்கலி ஈழி உணர்ந்தன்றோ தமது ஆசா ற் பூசித்து அன்னோன் திருந்து மனைபதம் கையால் தீண்டாது அர்ச்சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இருந்தவரும் எ - து,—இக் கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்துப் பின் அவரது தேவியை அர்ச்சிக்கு மிடத்து அவளது பாதகமலங்களை கையினுற் றீண்டாது அணுகி வின்று மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்த் பெரியோர்களு மெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) சைவசமயநெறி. “ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க, வாசார் மலரான் மதித்து.” அன்றியும், “அந்தயுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு, மிந்தக் கலியுகத்தே யாது.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றும் காண்க.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாத மூடனாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்து நின்று அங்ஙன யிருந்த சபைபை யெல்லாக் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன்னுடைய வீண்சாஸ்திரங்க ளெல்லா வற்றையும் புறத்திலே போட்டுவிடு நான் ஒருபேச்சுக்

அசு

கொலைமறுத்தல்.

சொல்லுகிறேன்கேள்; அஃதேதென்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தை யெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமாத்திரம் இருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம்; நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசந்தேகத்திலே இருக்கும்வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதே பொய்; மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்க ளெல்லாரும் விழுசுவருக்கு மண்போடுதல்போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்ன வேண்டும்; உன்பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப் போவான்; பிழைக்கிறவன் ஒருக்காலுங் கேட்கவேயொண்ணாது; என்றவளவில், அவனை நோக்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—நீ மலத்து உளமென்று மலத்தை உணின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி எ-து,—நீசொன்னது நல்லதுதான் மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டு மென்ற நீ இதுமாத்திரஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம்; அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம், மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற யல்லாமல் அதைவிட்டு நீங்கியிருந்த விடந்தானில்லையே; அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமே யிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பக்தணம் பண்ணாமலிருப்பதேன்? அதுவன்றி, மலம்விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக் கால் கை சுத்தி பண்ணுவதேன்?

கொலைமறுத்தல்.

அடு

இப்படிச்செய்யாம லிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிச மிடவேண்டு மென்பது கூடாது, எ - று.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறிதூ னுண்பா, நெய்நன மாளு மருள்.” என்றும், காசிகாண்டம். “புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொ திந்த குரம்பை வீக்குதற்குக், கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடு நரகிற் கற்ப காலம் கிடந் தழுந்தி, விழுவின் முன்னர்த் தாறுகர்ந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை, யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தே யோ.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இங்ஙனம் லௌகிகருக் கெல்லாம் தூல வுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தா ரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனம் கூறும் லௌகிக ரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக் கூறிய தெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உரை மிகவுந் தூலவார்த்தைகளாக விரிக்க வேண்டியது அவரதிருதய நுட்பம் காட்டற் கென்க.

(இ-து.) முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற் பொருந்திய விதி நடக்கவேண்டு மென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிச மிடலா மென்றுங் கூறியது. (கஅ)

அக

கொலைமறுத்தல்.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்

பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்க ளெல்லா
ரும் மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறி
வாமற் சொன்னான், அப்படிச் சொல்லிற் பாவமல்லவோ!
ஒரு நல்லவன் பொல்லாதவன் ஒரு பார்ப்பான் பட்டன்
முதலான நானுசாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ?
மாமிசத்தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும். தின்னாத
சாதி ஒருகாலும் தின்னவே யொண்ணாது, தின்னுகிறசாதி
விட்டாலும் பாவம், தின்னாதசாதி தின்றாலும் பாவம்
என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவசித்தாந்தியார்
சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண்

டவையுளுமுன் பொழுகிற் றுனீ

தானெனவூன் றினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப்

புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார்

மாநிலத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழக்

கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொ ணுதா

னன்மவிச்சை கருதிமுறை யல்லாரைத்

தோய்ந்துறினா னருந்தல் செய்யே.

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவையுளும் முன்
அறம் பூண்டு ஒழுகிற்றால் நீ தான் என ஊன் தின்

கொலைமறுத்தல்.

அள

பழுது எ-து,—நீ சொன்னது சத்தியம் ; தின்னுஞ்சாதி தின்னாவிடினும் தின்னாத சாதி ஒருகாலும் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுஞ் சாதி எது தின்னாச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட் டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ ஏறும்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசுத்தத்தையும் துர்க்கந்தத்தையும் பார்த்தும் சற்றும் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித்தின்னுதலி னனும், இதுநல்லது இதுதீயதென்றும் இதுபுண்ணியம் இதுபாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒருவி வேக மில்லாத படியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ் சாதி ; வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணிய மிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக் குப் புறம்புமாக நடந்து, போக மோகங்களை அடைய வேண்டினவனாதலால், மனுஷனே தின்னாதசாதி ; தின் னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசுவினது உபதே சத்தால் முன்பு ஒருபுலி கொல்லாவிரதியாய்ப் பூர்வசன னமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததென் றும், முன்பு ஒருநாரை கொல்லா விரதியாய் ஞானமு முடைத்தாய் மதுரையை யடைந்து சிவசாரூபம் பெற்ற தென்றும், மற்றுமொரு கபோதம் தனது பேட்டினைக் கவர்த வேடனது பசுரீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்த்திந்து பரலோக மடைந்த தென்றும், அகஸ்திய ராதி ருஷிகளாசிர மங்கடோறும் இருந்தமிருக

௮௮

கொலைமறுத்தல்.

பக்திக ளெல்லாம் ஞானநெறி பூண்டு அருளொடு விளங்கின வென்றும், வேதாகம புராணாதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும் தின்னாது சாதியாகிய நீ தின்னுஞ் சாதியென்று கொண்டு பாவங்களுக் கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுக்கிப் புலாலினை யருந்தி நரகிடை வீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென் றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுகினுக்கு, மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ, வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப் பரிய மாதேவன், தேயினுக்கே சிவமதனைத் தினைப்பாரே சிறந்தாரே.” என்றும், புலான் மறுத்தல். “நாய்கழுகு கூகை நரிகாக மீயெறும், பேயிவைக ளாவி பிரிந்தலு - னேயமொடு, தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமனிதர், தானருந்த லாவதோ தான்.” என்றும், “தவகதியை வேண்டிபவ ருயிரில்சடந் தின்றவிர்க தவமறித்தாங், கவகதியை வேண்டிபவர் கழுகு நரி செயுத்தொழிலை யயரா நாட, சிவகதியுந் திருமாறன் நிகழ்கதியு மயன்கதியுந் தெய்வ லோகத், துவகதியு மிகந் தெரியுந் துர்க்கதியின் வீழ்வர்பரஞ் சோதி யாணை.” என்றும், “பிணங்கிடக்க நானுகரே னென்றுநீ பேசுங், குணங்கிடக்க வேண்டிய தென் கூறாய் பிணத்தைக், கலத்திலே யிட்டுக் கலந்துநா வாரப், புலத்தினுற் நின்றால் புகல்” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

கொலைமறுத்தல்.

அக

மிருகாதிகளினும் ஓரொன்று கொல்லா விரதத்தால் நற்கதியை யடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம். திருவினையாடல். “பிரிவறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை, வரனுறு தேவ ராகி வான்றொழி விருப்பக் கண்டீர், கருதுதி ரென்றும் பொல்லாக் கடையரா யினுங் கொல் லாம, லரணைவந் திப்ப ரேல்வா னுள்வதற் கைய மின்றே.” என்றும், காசிகாண்டம். “கொன்று விலங்கின் றசைதுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட், றுன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி, னென்றி றுகர்வாய் புழுவொழுக் குழப்ப ரென்கையுணர்ந்தேயோ, கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் றின்னக் கருதாவால்.” அன்றியும், “ஒருமீன் புலவூவாய்மடுப்பி னொழியுந் தசைக் ளனைத்தினையும், பரிவா னுகர்ந்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நரகிற் படிவரெனு, மருமா மறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர்பொதுளும், விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே.” என்றும், இதிகாசம். “புள்ளுக்குளகுணமு மில்லாத புல்லறிவாங், கள்ளக் கருமனத்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போய்ப், புக்காழ் நரகத் துழையாது போனான்மற், றெக்காலத் தெந்நா ளினி.” என்றும், அருட்பிரகாசம். “புவிநாரை யெண்புற வாதிகண் முன்னம் புலாலருந்துங், குலனா யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென், றுலகூ டிரைப்பசொற் கேட்டி மருளற் றுமுன்றிறக்குஞ், சிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான்

கூ0

கொலைமறுத்தல்.

புவியிற் செனித்ததுவே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்
றாற்காண்க.

இப்படிச் கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு
லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னாதுசாதியென்றும் தின்னுஞ் சா
தியென்றும் அறியாமற் சொன்னான் ; யாவனெருவனுக்
குஞ் சாதியைக்கொண்டு காரியமென்ன ? இந்தப்புத்தி
முன்னிருந்தவர்கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ ? அவர்க
ளைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறோ
மோ ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகாரம் நடந்தார்க
ளோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவள
வில், அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை.—பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தா
மும் செய்யார் எ - து,—பிதா நடந்த முறையை நடக்க
வேண்டுமென்பது கூடாது ; அதேனெனில், தம்முடைய
பிதாவாயினும் பிறராயினும் வேதாசுமங்களை ஒதி புணர்ந்
து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமா
கத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப்பான் யாவன்
அவனையே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங்கீகரித்து
அவன் நடந்தமுறையே நடவா நிற்பார்கள். அதுவன்றி,
தன்னுடைய பிதாமாதா பாவியானாலும் அவர் நடந்த
முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமே யென்னில்,
அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற்

கொலைமறுத்தல்.

சூக

பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத் தருவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானாகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியேசெய்யக் காணேம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த நாதாக்களது புத்தியின் வழியே நடப்பதே விவேகம்.

(இ-ம்.) “தந்தைநடந் துளமுறையே நடப்பதொழுங்கெனினொருவன் றரணி மீதே, நிற்தைதரு புருடசும்ப னாதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்னோன், மைந்தர்பினும் புரிவதிலை யெவரேனுந் தருமநெறி வழுவி லோரே, யந்தமிசு தாதைகண்மற் றவர்நடந்த நெறி நடப்ப தறிவா மன்றே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமென் றறியாமற் சொன்னான். பிதா பிச்சை பெடுத்தா னென்று மகனும் பிச்சை யெடுக்க வேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவனானாலும் பிறவி யன்பாய் மாமிசம் விட்டவனேவிட்டவன். சிலகாலந் தின்றுகொண்டுதிர்ந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்ததென்று விட்டு விட்டானாகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படி விடுகிறபொழுது முன்னந் தின்ற வாயையுங் கையையுங் கூட விட்டு விடவல்லவோ வேண்டும்? அல்லாதபொழுது விட்டதிற் கூட்டே

யல்ல, ஆனபடியினாலே, தின்றவன் தின்றே வரவேண்டும்? நடுவிலே விடவொண்ணாதென்ற வளவில், அவனை நோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மா நிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் ஊன் உண்டோர் மறுக்கொணுது எ-து,—நீ சொன்னது நல்லதுதான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ சூழந்தையாயிருக்கிற காலத்தில், மலத்தைத் தின்றாயென்று அவன் பெரியவனாயிருக்கிற காலத்தில் முன்கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானாகில், அறியாத காலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலாவ தேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்றவாயுந் கையுமிருக்க இனி விட்டதனால் பிரயோசன மில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம்; அது வன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று திண்ணாத வீடுகளினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானே யானாலும், பைத்தியந் தெளிந்தகாலையில் திண்ணாதவீட்டினும் வாங்கித்தின்று மலாதிகளையுந் தின்னக்காணோம்; அதுவன்றியும் உலகத்தின்கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையா யிருக்கிறகாலத்தில் சீரை உடுத்தாமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந்தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பலருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி ஏன் மறைக்கிறோமென்று பின்பும் சீரை உடுத்தாம லிருக்கக்காணோம்; இது பித்தனுக்கு

மொக்குமாதலின், மாமிசம் தின்றவன் தின்றேவரவேண்
டுமென்கிறது யோக்கியமன்று ; விவேகம் வந்தபோது
விடுகிறதே யோக்கியம்.

(இ-ம்.) திருவிளையாடல், “முன்னேவே தனையை விட்டு
முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற், பின்னொரு விகார மின்றி
யிருப்பரிப் பிணப்பு லாலை, நன்னெறி யறிந்த நாமு
நாவழி யொழுகிக் கெட்டேந், தின்னவே நயந்தோ நம்
போற் றீங்குளா ருண்டோ வின்றே.” என்றும், புலான்
மறுத்தல். “அருந்திச்சின் னொரு னதன்மேல் விடுக்கின்,
வரும்பயனே தென்னின் மழலை - திருந்தறிவிற், பித்த
ரறிவு பிறங்கியபோ தும்மலத்தைத், துய்த்திடுவ துண்
டாயிற் சொல்.” என்றும், மைந்தர்கண்மா தர்கள்
கோச பகமாதி மழவுருவின் மறைத்தி லேமென், நின்ற
வுடை கொடுமறைப்ப தெத்தினுக்கென் றொளிப்பருவத்
தெறிக லார்தஞ், சிந்தையினுண் மிகுத்தணிவ ராதலினூ
னுணவைமுனந் தின்று யேனு, நிந்தைசெய்திப் பொழு
தகற்றத் தகுமிலையேற் கெடுவாயுன் னினைவென் னாமே.”
என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப்பின்னு
மொருலௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்
டவனென்றும் நடுவிலே விடுகிறது பாவமென்றும் இவ
னறியாமற் சொன்னான் ; மாமிசத்தை எப்போது விட்

கூச

கொலைமறுத்தல்.

டாலும் விடலாம்; விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண்டும்; ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படி யென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற் போனால் ஒத்துக்கொள்ளும்; இச்சை யுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஒத்துக் கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச்சையை யடக்கவேண்டும், ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்குதலே மிகுந்த பாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவே யொண்ணாது என்ற வளவில் அவனை நோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறை அல்லாரைத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே எ - து,—நீ சொன்னது சுபாவந்தானே, ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ண தென்கிற பொழுது உலகத்தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினாலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்களில் ஒருவருக் கொருவர்மே விச்சை யுண்டானதே யானால் ஆன்மவிச்சையை அடக்க வொண்ணாது அடக்கிற் றேஷமென்று கூறினால், விஷயானந்த மில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படிவந்த காலத்தில் மிகவும் நடுநடுங்கி நரகத்திலே விழப் போகிறோமென்று பயப்படுகிற படியினாலேயும், பிறர்கேட்டால் நிந்தை வருமென்று

கொலைமறுத்தல்.

கூடு

அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும், மிகுந்த பாவமாதலில், யாதொன்றுஞ் செய்யுங் காரியமும் தவிரும் காரியமும் அறிந்து நடக்கவேண்டு மென்றறிவாயாக.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “செயத்தக்க வல்ல செயக் கெடுஞ் செய்தக்க, செய்யாமை யானுங் கெடும்.” என்றும், ஒளவையார். “பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர்.” என்றும், “ஆசறு மான்ம விச்சை யடக்குத லாகா தென்று, மாசறு மூனைத் துய்த்து மாதூயர் நரகத் தாழ்வீர், பேசிய தந்தை தாய்மேற் பெருகிய வாசை கூறீர், கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடுதல் குணமோ கூறீர்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

(இ - து.) மாமிசந் தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்ல ரென்றும், யாவராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டு மென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிச பக்ஷணம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், பிராண ஆனிவரினும் மாமிச பக்ஷணம் பாவமாதலால் அதனைச் செய்யவொண்ணாதென்றுங், கூறியது.

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச் சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள் போலவும் கூற்றில்லாத விடத்திலிருக்கிற விளக்குப் போலவும் அசைவற விருந்தார்கள். அப்போது அந்தச் சபை எப்படி யிருந்த தென்னின்று,

சூகூ

கொலைமறுத்தல்.

அலையொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கி யிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது, வாதி கள் வினாவொழிந்து மேல் மாணுக்கன் வினா வருதலி னெனக் கொள்க. (கக)

முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம் பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்யா நின்றான். தேவரீர் இங்ஙனம் திரு வாய் மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்று முதற் கொலைசெய்தலையும், புலாலுண்ணுதலையும் விட்டு விடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னம் ஒரு சங்கையுண்டு அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்து கொலைகளைச் செய்யா விடினும் ஒடும்போதும் நடக்கும்போதும் என்னை யறியாமல் ஒரு சீவகொலை நேரிட்டால், அந்தத் தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது? என்று கேட்டவளவில், அவனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற்
றும் வேலைகுரு சேவை தன்னான்
வையகத்தா டறுமறியாக் கொலைமையதான்
மக்களொடுன் மனையுண் டாலு
முய்வதிலே நீயெவணம் வேறிதற்குள்
மனைபிறர்த்தோய்ந் துறினக் காலைக்
கையகல விடுவதன்றிக் கொலவு முளந்
துணியுமதி காரத் தாலே.

கொலைமறுத்தல்.

கூன

உயிர்கட்கு இனிமை செய்து கொல்லா நோன்பு இயற்றும் வேலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்துமி அறியாக் கொலைமையது அறும் எ - து, —தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வசீவன்களிடத்துங் களைகண்ணுண்டாகிய கொல்லா விரதியாய் நடந்துவருங்காலத்து உன்னை யறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொரு விதத்தால் நாசத்தையடையும், அஃதெத்தா லென்னில், சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச்செய்யும் அவனது ஏவலின் வலியா லெனக் கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி என்பதற்குப் பிரமாணம், சிவ தருமோத்தரம். “வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே, பொருந்து மண்ணிற் புழுக்கண மென்றுளம், வருந்தி யேபத மெல்லென வைத்திடா, தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வரக்கனும்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

கொல்லாவிரத மென்பதற்குப் பிரமாணம். ஓளவையார். “நோன்பென்பது கொன்றுதின்னுமை” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

சற்சீடன் அறியாமற் செய்த தோஷத்தையும் ஆசாரியன் நீக்குவ னென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். “விண்ணுளார் நரர் மற்றை விலங்குமோ, பண்ணும் பாவ பலத்தைக் கொடுப்பவன், நிண்ண மேயமன்

கூஅ

கொலைமறுத்தல்.

மேசிகன் நீர்த்திடும், பண்ணிற் பாவ விதஞ்சிவ பத்த
ரும்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்
னுடைய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடினும்
நான்மாத்திரம் சரீரபரியந்தம் தவறாமல் நடந்துவருகி
மே னென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, மேலுத்தரம் கூறு
கின்றார்.

ஊன் உன் மனை மக்களொடு உண்டாலும் நீ உய்வது
இலை எ-து,—மாமிசத்தை உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்
உண்டாலும் அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல்
சத்தியம்.

மேல்வினா.—எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்
கும் ஏகசரீரமாய் ஊணுறக்கம் ஒன்றா யிருக்கின்றன
வோ? அவர்கள் வேறு; நான் வேறு. அவர்கள் செய்த
பாவத்தை நான் அனுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை.—நீ எவணம் இதற்கு வேறு உன் மனை
பிறர்த்தோய்ந்து உறின் அக்காலை கையகல விடுவதன்றி
கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே எ-து,—
நீ எந்தப் பிரகாரம் இது காலத்தளவில் ஸ்திரீபுத்திரர்க்கு
ம் எனக்கும் பேதமென்று சொல்லினை அதுபழுது; அதே
னென்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய
ஸ்திரீ பர புருஷ சங்கமம் பண்ணக் கண்டகாலையில், அவ
னைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாரா

கொலைமறுத்தல்.

சூசூ

மல் நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவுசெய்ய
லாவதென்ன இவனைக்கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்
சிற் றுணிதலினாலும், இங்ஙனம் ஸ்திரீபுத்திரர் பிறரிடத்
திற் செய்த குற்றாகுற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்
கும் அதிகாரத்தன்மை யுடையோனாதலினாலும், உன்னு
டைய ஸ்திரீபுத்திரர்செய்த பாவாதிகளுக்குண்டான பலம்
நீயும் அனுபவிப்பது சித்தமென்றறிவாய்.

ஸ்திரீ விதிதவறில் அவனை விட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்
பதற்குப் பிரமாணம், சிவதருமோத்தரம். “அறிந்து
மனையா ளவலத்தை யவனைத் துறவா தனைவானுஞ், சிற
ந்த குரவன் மனைவியொடு செறிந்தார்க் கிணையே செப்பி
யவித், திறந்தான் மகபா தகமதனிற் சிறுமைத் ததனாற்
பாதகமென், றறைந்தா மிதனுக் கணித்தான வப்பா
தகமு மினியறைவாம்.” என்றும், காசிகாண்டம். “பொ
ருவில் கற்பின் வழிஇயபுன் மங்கைய, ருரிய மூன்று மரபி
னுள் ளோரையும், வெருவந் தேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா,
வெரியுந் தீநர கிற்குடி யேற்றுவார்.” அன்றியும், “நெறி
யி கழ்ந்துதன் மரபினி னீரல செய்யு, மறுவின் மைந்த
ரைப் பெறுதலின் மகப்பெரு தஞ்ஞம், றுறைத னன்று
மற் றொருவன லுயர்குல முழுதஞ், சிறுமை யெய்தி
லாங் கவற்றுறந் துறுபழி தீர்ப்பார்.” அன்றியும், “என்ன
நூற்கடல் கடந்துளோ ருரைப்பதை யெண்ணி, முன்னர்
நின்றுபொய் மொழிந்திடு முகிண்முலைத் துவர்வாய்ப்,

பன்னி தன்னொடு மகத்துறந் தந்தணன் பரிந்தோர்,
 பொன்ன வார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்.”
 என்றும், “தேசிகர்மன் னவர்கொழுநர் சீடரைத்தங்
 குழகளைத்தோய் தேவி மாரை, யாசில்விதிப் படிநடக்கிற்
 காக்கபிழைத் திடில்வெறுத்திட் டகல நீக்க, மாசடை
 யோ ரெனவறிந்து மவரைவெறுத் திலதிணங்கி வாழ்விப்
 பாரேற், பேசியதீ தொருசிறிதூர் தமக்கிலவா யினுநரகிற்
 பிழையா தாழ்வார்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற்
 காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றுறப்பதல்லது கொல்ல
 வொண்ண தென்பதற்குப் பிரமாணம், அருட்பிரகாசம்.
 “இல்லத் திருக்கு மனைதீ வினைக ளியற்றினறஞ், சொல்
 லித் தடுக்க வடங்கா விடிற்பின் றுறந்துதன்னெஞ்,
 செல்லைக் குரிய நிலைசார்ந் தொழுகவி தன்றியன்னார்க்,
 கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்றோசென் றாழிற் குளிப்ப
 வரே.” என்றும், “விண்மிள தன்மல னாயதில் லோர்ந்து
 விரைந்ததனை, யுண்டிடு வாருள ரோசொலுந் தீமை
 யுனித்துறந்த, பெண்டிர்மற் றாருடன் கூடியென் பெண்
 கொலை பின்னரகிற், கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்ணுது
 கொல்லுங் கொடியவரே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்
 றற் கண்டுகொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூர்வத்தால் வந்ததோஷங் குருசே
 வையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய

கொலைமறுத்தல்.

க0க

ஸ்திரீ புத்திரருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர் களையுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினை செய்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்றுங், கூறியது. (௨௦)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந்தப் பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யாரின் றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய படியே என்னுடைய பாசக்குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினைவின்படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட் டிருந்துள்ள ஸ்திரீபுத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபக்ஷ ணத்தை நிறுத்துவிக்கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களைவிட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத்தின்வழியே தவ ருமல் நிற்கின்றேன் என்றவளவில், சித்தாந்தியார் அவ னைநோக்கிப் பின்னுமோ ருத்தரங் கூறுகின்றார்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை
செயினுனக்குஞ் சாரு நீவே
தேலுனது குலநெறியை விடிலவரோ
புரைபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம்
பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன்
மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண்
மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர்
தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால்.

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக்கும் சாரும் எ-து,—பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்றுமுண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமை செய்தார்களாயினும், அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

மேல்வினா—ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின்வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமுள்ளவர்கள் என்னுடையசொற்கு அடங்கினவர்க ளல்லாமலிருக்க, அவர்கள் செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம் வரவேண்டியது எப்படியென்ற பக்குவியைநோக்கி மேலருளிச் செய்கிறார்.

மேல்விடை.—நீ வேறேல் உனது குலநெறியை விடில் அவரோடு உரை பகராது இகழ்ந்து அன்னோர்தம்பால் உணவாதிகள் தவிர்வது எனை அதுபோல் மறம் புரிவோர் பற்றை நீத்து உண்மாலதனால் கொலைமையற அறம்புரிவோர் தொடர்பு உறின் நல்வழி சார்வாயால் எ-து,—உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும், அவர்கள் வேறு நான் வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலாசாரத்தினின்றும் உன்னுடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்தகாலத்தில் அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை

நீத்து எவ்விடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள் வீட்டில் அன்னபாளுதிகளை விஷமெனக்கண்டு உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி, மற்றுள்ள சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசினும் எனக்குவேண்டாதவர்களோடு பேசலாவ தென்னென்று அவர்களுடைய சினேகத்தையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தளவில் மனம் வைத்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நரகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத்தைத் தருவதாகிய சீவ கொலையாதி பாவங்களைப் பண்ணுமவரிடத்திற் சினேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவ ராயினுங் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயின் தன்னவ னென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் உடனே விட்டுநீங்கி முத்தியை அடையவேண்டு மென்னு மனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகிய பேரஹம் புரிவோர் யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சினேகம் புரிவாயாகில், நல்லறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய், எ-று.

(இ-ம்.) திருவள்ளுவர். “மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் நீத்து, மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு.” என்றும், ஔவையார். “நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க, நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே - நல்லார், குணங்க ளுரைப்பதுவு நன்றே யவரோ, டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று” அன்றியும், “தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற, தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார், குணங்க

க0ச

கொலைமறுத்தல்.

ஞரைப்பதுவுந்தீதே யவரோ, டிணங்கி யிருப்பதுவுந்
தீது” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

(இ - து.) கொல்லாவிரதி யாயினோன் யாவராயினுங்
கொலையாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்டவிடத்
தும் அவரது சிநேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று
சூறியது. (உக)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடி
யேனும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங்
கொல்லாமை புலாலுணவு நீங்கி நல்லோரைச்
சிநேகித்துப் பாவிகளது சிநேகத்தை விட்டு
அசர பதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும்
முன்னாட்டிப் பின்பு உண்டு வருகிறேன் என்ற
வளவில், அவனைநோக்கி மேற் சித்தாந்தியார்
அருளிச் செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்து
னுறழ்தருநாய்த் தன்மை யோரை
நேரலை நீ கேண்முடிவில் வரும்புரம்பொய்
வீணாள நீக்கேல் வாணாள்
பார்மிசைநீ புரியலைமெய்த் தவர்குழுவுந்
றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ்
சேருமனோ சுத்திபர ஞானமுற்றா
னடவைமுத்தித் திருநா டன்றே.

தாவரத்து கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி எ-து,—அப்ப
டிச் செய்யு முறைமை செய்து அசரபதார்த்தத்தை உண்

பாயாயினும் அவற்றின் கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவை யெனில், கொம்மடிக்காய் கடைச் சரக்குகளான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

(இ-ம்.) சைவசமய நெறி. “உள்ளி வெள்ளுள்ளி யுதும்பராஞ் செம்முருங்கை, வள்ளி பசளை மதுக்கோவை.” “வெண்கத் தரிக்காய்தேற் றும்காய்வில் வக்காயு, முண்பதல கொம்மடிக்கா யும்.” “எண்ணெய்ப்பின் னுக்குப் பெரும்பீர்க் கெனுமியை, முண்ணே லுருண்டசரை யும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா.—அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷ முளதோ.

மேல்விடை.—ஊன் உறழ்தரும் எ-து,—கொம்மடியாதி நிவேத பதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்குமெனக் கொள்க.

நீ முடிவுகேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை எ-து,—முடிவாகிய பொருளிதுவென்று சொல்வோம் நீ கேள், ஒரு வேட்டைக்காரன் நாயைப்பிடித்து வந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பாற்சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத்திரத்தின் மலத்தினைப் பழைய தோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கெளவிக்கொண்டு அருகாக வருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல்போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிது வென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கின

க0௬

கொலைமறுத்தல்.

மாத்திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவாரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடைய ரா யிருந்துள்ள உலோகாயதனாதி மூடர்களைப்போ லா காது, கொலை பாவமென்கூறியமாத்திரத்திற் கொலை செய்தற்கு அஞ்சி.

இங்ஙனம் நாய்த்தன்மையோ ரென்றதற்குப் பிரமாணம். நாலடி. “அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங் காற், செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கிலார், கௌவித்தோ றின்னுங் குணங்கர்நாய் பாற்சோற்றின், செவ்விகொள றேற்றா தாங்கு.” என்றும், நீதிசாரம். “கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற், றன்ம நூல் புக்காலுந் தக்காதே - கன்மமெலும், புண்டிசமிப் பிக்குநா யுண்ணாவி நெய்யதனை, யுண்டிசமிப் பிக்குமோ வோது.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இவ்வரும் புரம் பொய் வாணுள் வீணுளா நீக்கேல் பார் மிசை நீ புரியலை மெய்த்தவர் குழு உற்று அவர்சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசுத்தி பர ஞானம் சேரும் அத் தால் முத்தித்திருநாடு அடைவை எ-து,—சென்மாரந்தரங் களிற் செய்துள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க்குமிழிக் கொப்பாய் அழி வதாதலின் இது உள்ளபொழுதே செய்யவேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது இச்சரீரத்திற்கு அருந்தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்த நாள்

களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய், செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும், பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும், ஆதலின், உனது சுதந்தரத்தாற் செய்த லொழிந்து பூமியின் கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாது செய்குவையாயின் உன்னுடைய மனசு நிரூமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற் சிவஞானமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேச மடைகுவை. எ-று.

மானுடசரீர மடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். “பெறுதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும், பெறுதற் கரிய பிராண்டி சேராப், பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம், பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே.” என்றும், சிவஞானசித்தி. “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ஞந் பிச்சஞ் சராயு சத்தோ, டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ ருயி ரத்தா, னுண்டுபல் யோனி தோறு மொழித்துமா னுடத்து தித்தல், கண்டிழற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண்” என்றும், அறிவானந்த சித்தி, “தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண், டோரினந் நூற்றி லயன்மாண்டு காந்தமு முற்றுத்தென்பாற்,

க௦அ

கொலைமறுத்தல்.

சேரு நுகத்துளை யின்வட பாற்கழி செல்லெளிது, சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சணிக்கரிதே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

யாக்கையானது அரித்தியமாதலின் விரைந்தறஞ்செய்ய வேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர் “நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை, மேற்சென்று செய்யப் படும்.” என்றும், திருமந்திரம். “இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற், புக்குப் பிறவாமற் போம் வழி நாடுமி, னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென், றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே.” என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். “நடலை வாழ்வுகொண் டென் செய்தீர் நாணிலீர், சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே, கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா, லுடலி னூர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். “வாழ்வாவது மாயமிது மண்ணாவது திண்ணம், பாழ்போமது பிறவிக்கடல் பசினோய்செய்த பற்தான், றாழாதறஞ் செய்மின்றடங் கண்ணன்மலரோனுங், கீழ்மேலுற நின்றான்றிருக் கேதாரமென்னீரே.” என்றும் சிவஞானசித்தி. “கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும், பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந், தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவதாயு, முருவமே யழிவே யானா லுள்ளபோ தேபாருய்ய.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். “அழியுமாக்கைகொ டேயழி யாப்பதங், கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு,

கொலைமறுத்தல்.

க0௯

மழியு மாக்கை தனையழி யாதென, விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே.” என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளை. “இன்றி ருந்து நாளை யிறக்குந் தொழிலுடைய, புன்றலைய மாக்கள் புகழ்வரோ—வென்றிமழு, வாளுடையான் தெய்வ மரு துடையா னுயேனை, யாளுடையான் செம்பொ னடி.” என்றும், போதரத்திநாகரம். “காய மானது நீரிடைக் குமிழிபோற் கழியுமென் றறிந்தேயு, மாயு மூனினை மெய் யென முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கே, யாய தீவினை பற் பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தேவிட், டேயு மாறெ னை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து முடிந்தேனே.” என்றும், நாலடி. “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்மெண்ணி, யின்னினியே செய்க வறவினை - யின்னி னியே, நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் றன் கேளலறச், சென்ற னெனப்படுத லால்.” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றூற் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்னநெறியே செய்யவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம். சிவானந்த மாலை. “ஆர்வ மென்று செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே, சார முள்ள தெவ்விடத்துந் தான்கொண்டு - தீரவுணர், நல் லோர்தஞ் சொல்லை நழுவாம னன்னெஞ்சே, நில்லா யிதுவே நிலை.” என்றும், ஒளவையார். “மூத்தோர் சொல் வார்த்தை யமிர்தம்.” என்றும், நாலடி. “அறிமி னறனெறி யஞ்சுமின் கூற்றம், பொறுமின் பிறர் கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம், வெறுமின் வினைதியார்

கக0

கொலைமறுத்தல்.

கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியோர்வாய்ச் சொல்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடு மென்பதற் குப் பிரமாணம். அருட்பிரகாசம். “கொலையாதி யோ ரைந்துங் காமாதி யாறுங் குலைந்துநிலை, நிலையா துருவெ ன்கை தோன்றி யுயிரு ணிறைந்தமலைச், சிலையா தியு மொளி தென்றுவ னெங்குந் திகழ்ந்திரண்டற், றலையா திருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடைந்தவர்க்கே.” என் றும், போதரத்நாகரம். “நித்த னாரா ளியநெறி தெநீ வது நிமலன்றன் கழலென்னுஞ், சுத்த வாரமு துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கன்பாம், பித்த தாகிய பெ ருநலம் வினைவதும் பேரெழி லடியாரா, லத்தி னுலடி யா ரவை கூட்டிய வதிசய மளவன்றே.” என்றும், திருவாச கம். “உடையா னுன்ற னடுவருக்கு முடையா னடுவு ணீயிருத்தி, யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடி யேற்குன், னடியார் நடுவு ளிருக்குமருளைப் புரியாய்பொ ன் னம்பலத்தெம், முடியா முதலே யென்கருத்து முடி யும் வண்ண முன்னின்றே.” என்றும்மற்றும் வருவனவற் றும் காண்க.

(இ-து) அசரபதார்த்தத்தினும் நிஷேதபதார்த்தங்களை விடவேண்டு மென்றும், மேலை யாதொரு காரியமும் நாதாக்களது திருவாக்கின்படி நடக்க வேண்டு மென்றும், அப்படி நடக்கிற பாரம்பரியமாய் முத்தி கைகூடுமென் றுங் கூறியது. (22)

கொலைமறுத்தல் மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

உ

கணபதிதுணை.

கொலை மறுத்தலில்

குறிக்கப்பட்டிருக்கும்

உதாரண சாத்திரங்கள்.

திருவள்ளுவர்குறள்

அருட்பிரகாசம்

காசிகாண்டம்

தேவாரம்

சிவஞானதீபம்

சிதம்பரபுராணம்

இதிகாசம்

சிவஞானசித்தி

திருமந்திரம்

சிவதருமோத்தரம்

நாலடியார்

சசிவர்கோபோதம்

சிவப்பிரகாசவெண்பா

ஏசுமதநிராகரணம்

திருவாசகம்

பெரியபுராணம்

சிவவாக்கியர்

திருவிளையாடல்

புலான்மறுத்தல்

சைவசமயநெறி

செருபானந்தசித்தி

பட்டணத்தார்பாடல்

அனுபவசாரம்

மெய்மொழிச்சரிதை

பிரமோத்தரகாண்டம்

ஒளவையார்

நீதிசாரம்

அறிவானந்தசித்தி

சிவானந்தமாலை

போதரதநாகரம்

உ

திருத்துறையார்
சாந்தலிங்க சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

வைவராக் கியசதகம்

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்,

இரண்டாம் பதிப்பு,

ஊ - புஷ்பரதசேட்டி அண்கேம்பினியாரால்

கலாரத்நாகரம்

என்னும் தமது அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை.

1896.

புதுக்கோட்டை
நாகபிள்ளை அம்பலத்தாள்
தமிழ்ச் சிற்பம்

வகதகலகலகலகலகலகல
கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

நகபிள்ளை அம்பலத்தாள்

தமிழ்ச் சிற்பம்

கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

கலகலகலகலகலகலகலகல

உ

கணபதிதுணை.

வை ராக் தி ய ச த க ம்.

கணபதிவணக்கம்.

முக்கணிதை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்றூட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாசவிக னுசமுற
மிக்கவமர் விளைத்தினையா வீரரெனப் பூரணவூர்ப்
புக்கிணையில் பரானந்தப் பூவையையு மேவுவரால்.

சபாபதி.

அம்பல வாண னடியினை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

விநாயகர்.

நிம்ப நிழற்களி, நம்பொன் மலர்த்தாள்
நம்புது முத்திந, லின்பம் வரற்கே.

சப்பிரமணியர்.

சமர புரிக்குகன், விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது, முமல மறற்கே.

உ

வைராக்கியசதகம்

குருபரம்பரை.

மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே

மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென்

சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச

தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற

னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த

நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற

னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை

நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

நூலாசிரியர்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணை யொத்த

சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களையும் நியதி களைந்து, அதன்பின்னர் அந் தக்கரணங்களையும் நியதிகளையத் தொடங்கும் போது, அவைகளுக்குட் பிரதானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி, நீக்குந்தோறும் அம்மனம் அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்காது முன்னைப் பழக்கம் போல் விவேகத்தைத் தன் வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்களா யுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல, அஃது அங் னனம் இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியினால் எதிரிட்டுநின்று, இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாநின்றதென்று நோக்கி, அது பற்றிய பற்றுக்க

ளியாவையும் இவை இவையென்று அறிந்து அதற்கு அப்
பற்றுக்களை யெல்லாம் விடுவித்து, அதனைத் தன்வய மாக்
குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்னிலையாக்கி விவேகங்
கூற்றிறென்று விவேகத்தின்மேல் வைத்து இந்நூல் கூறு
கின்றார்:—

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர்
வார்த்தையெற் குரைசெய்வாய்
கீழி யாமியற் றுயர்தவத் திவ்வுடல்
கிடைத்ததன் றோமற்றீ
தூழி காலமிங் கிருக்குமோ நீயுமோர்ந்
துளையெனி னுளபோழ்தே
சூழு மேழ்பவந் துடைத்தல்செய் யாயிதென்
றொழுதரன் றுணைத்தாளே.

வாழி நெஞ்சமே என்பது,—பகைவனாற் காரியம் கொள்
வோன் அவனைத் தனதுவய மாக்குதற்பொருட்டு அவ
னுக்கு இனிமை கூறுதல்போல் நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்
சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம்
உடலுமுயிரும் போலும் சேறுநீரும் போலும் உம்மோ
டுபிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரித்துநின்று
நீர் தோத்திரம் பண்ணியது என்னை? என்று மனங்
கேட்ப,

சென்றிடே னின்றிதோர் வார்த்தை யெற்குரை செய்
வாய் எ - து,— அதற்கு நீ ஓர் கணப்போ தாயினும்

சு

வைராக்கியசதகம்

நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாநின்றனை, அங்ஙனஞ் செல்லாதுநின்று இஃதோர் சொல் எனக்குச் சொல்லுக என்று விவேகங் கூற, அதற்கியான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னையுள்? நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேன் என்று மனங்கூற,

கீழியா மியற் றுயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்ததன்றோ எ - து,— அதற்குக் கீழ்ப்போன அந்த சன்னங்களில் யாஞ் செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினுன்றோ இந்த அரிதாகிய மானுடதேகம் கிடைத்தது என்று விவேகங் கூற, அதற்கு ஈதுண்மையா மென்று மனஞ் சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்ஙனம் அரிதாகக்கிடைத்த தேகத்தைப் பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திருவடியை அடைதற்கு ஏது பண்ணாமல் வீணாள் கழிப்பது என்னை? என்று விவேகங் கூற, அதற்கு இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடியை அடையாது விடுகின்றோமோ, நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்சளின் பின்னர் அதனை அடைகுதுமென்று மனங்கூற,

மற்றீ தூழிகால மிங்கிருக்குமோ எ-து,— அதற்கு இத் தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து இருப்பதோ? இதற்கு அளவுகூறிய நூறாண்டுகளுள் இடையிடையே கணந்தோறும் அரித்திய மிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அங்ஙனம் அரித்தியமாமெனின் இதனை யொ

மூலமும் உரையும்.

௫

ழித்து இனிவரும் காயத்து அந்தத்திருவடியை அடை
குதுமென்று மனங் கூற, அதற்கு இனியோர் காயத்தின்
கண் அதனை அடைகுது மென்னிற் பெறுதற் கரியபிறவி
யென்றும் சிலநாள்களின் பின்னர் அடைகுதுமென்னின்
அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங் கூற, அதற்கு நீர்
இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,

நீயுமோர்ந்துளை யெனின் எ-து,—அதற்கு இந்தக்கா
யங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலை
யாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனை யாயின்,

உளபோழ்தே சூழ மெழ்பவந் துடைத்தல் செய்யா
யிதென் றொழுதான் றுனைத்தாளே எ-து,—இக்காய மிருக்
கும்போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது
எம்மை வளைந்துகொள்ளாநின்ற எழுவகைப் பிறவிகளை
யும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய், இது என்னை நின்
கருத்திருந்ததென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று. மற்றென்
பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த தென்பதற்கு உதார
ணம் : ஞானவாசிட்டம். “எறியுங்கடலி னுகத்தொனையி
னியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம்பிறவி
யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து, முறியும்
பிறவிப் பயனிலவிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழி
லாற், செறிவதென்னே யிவற்றாலே தினங்கொல்லாஞ்

கூ

வைராக்கியசதகம்

சென்றிமொல்.” ஊழிகால மிங்கிருக்குமோ வென்பதற்கு
 உதாரணம் : திருவள்ளுவ நாயனார். “உறங்குவதுபோ
 லுஞ் சாக்கா நெங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு,” பெறு
 தற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதார
 ணம் : ஆனந்தத்திரட்டு. “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்
 போக், கறிதற் கரிய வவதி - பிறிதொன்றை, நாடுதற்கு
 நேரமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திரெறி, கூடுதற் கல்
 லாது குறித்து.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க)

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திரு
 வடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,
 மேற்கூறுகின்றது:—

தானே யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி
 தருசிவப் பிரகாசற்
 காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந்
 தரியவீ டடைகில்லாய்
 கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே
 கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே
 நானே யோலையுந் தூதரும் வரினிவர்
 துணைகொலோ நவில்வாயே.

தானேயே தரமறிகிலாது எ-து,— சுரர் முதலாகத் தா
 வரமீறாகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித்
 துன்பங்களையும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடி

களைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,

எமக்கெளிதரு சிவப்பிரகாசற்கு எ - து,—அருமைப் படுத்தாது எமக்கு எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னுந் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியருக்கு,

ஆளியாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந் தரியவீடடைகில் லாய் . எ - து,—அவர தடிமையாமென் றியாவருங்கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவரது ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தாயில்லை,

கேளையோ எ - து,—ஐயோ நீகேட்பாயாக,

மனையாதிய வளற்றிலே கிடந்துழைத்தனை நெஞ்சே எ - து,—பெண்டிர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே நீ யென்ன காரியஞ் செய்துகொண்டாய்,

நாளை யோலையுந் தூதரும் வரி னிவர் துணைகொலோ நவில்வாயே எ - து,—இனி நாளைக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டிராதிய சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறுமை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந் துழைத்

அ

வைராக்கியசதகம்

தனையென்று கூறப்பட்டது. தானையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “இயற்கை குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும், வியப்புறவா சையிலுழல் வார்க் கிவ்வா றேதின் மீளாத தீநரகில் வீழ்த்ததாகும், தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவுனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று, மயக்கமற வுணர்த்த வல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே.” பணிபுரிந் தரிய வீடடைகில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீராகமம். “அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல்லோர், நடித்திடுஞ் சமய வாத நற்றவஞ் செபந் தியானம், படிற்றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே, விடுத்தருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே.” மனையாதிய வளந் நிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பா சந் தனைத்துக் கொண்டா, லாரதனை யறுத்தகலும் விர குடையா ரறிவினா ராசை விஞ்சிக், கூரிதய மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே, தீர தையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெனியு மன்றே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை; திருவடியே துணை; மனையா திய சீவர்கள் துணையலர்; ஆனால் இவர்களை விடுத்தாற்

பரிதவிப்பரென்றும் இவரை வைத்துப் பாதகாப்பதற்கு
ஓர்துணை இன்றென்பதும் குறித்து இவரோடுங் கூடிநின்
தேனென்று மனங்கூற, அதற்குமேற் கூறுகின்றது:—

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
நாமல திலையென்றே
கவலை யுற்றரன் ருண்மறந் தனையுனைக்
காலனார் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
தானுமோர் துணையாமே.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமல திலை
யென்றே கவலையுற்றரன்ருண் மறந்தனை எ-து,—சொல்லு
மிடத்துப் பெண்டிர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்ற
துணை நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை
மறந்தனையாகலின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவி
யாதிய சீவர்கள் துணையலரென்றும் நீமுன் கூறியவற்
றிற்கு ஏதுவென்னை யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு
இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்
பேனென்று மனங்கூற,

உணக்காலனார் கொடுபோயிற் குவலயத்தடைந் திவரை
நாடொறும் புரந்திடுவையோ எ - து,—உன்னை யமன்

கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்பூமிக்கண் வந்து இச்
 சீவர்களை எக்காலத்தும் காப்பையோ, அஃதன்றி ஒரு
 கணப் போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறோ
 வென்று கேட்கத்தான் கூடுமோவென்று விவேகங்கூற,
 அதற்கு அவரை யான் இருக்குமளவாயினும் காக்குவ
 லென்று மனங்கூற, அதற்கு நீ யிருக்கும் போதாயினும்
 நிருபர் முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டுபோயினு ராயி
 னும் அன்றி அவரைக் கொண்டுபோயினு ராயினும் அப்
 போது உன்னாற் காக்கப்பட்டார் யாவரென்று விவேகங்
 கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்
 மதிப்ப,

குறிக்குங்காற் சவலைநெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
 தானுமோர் துணையாமே எ-து,—உண்மையாகப் பார்க்
 குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச்
 சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணை
 யாவரோ வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

“இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி, பலர்க்குந்
 யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.” என்பதனாற் கால
 னென்னு மியற்பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.
 நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதா
 ரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “உடலை யொண்பொரு ளினையுல
 கியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை, யுடையு மைந்தர்
 தாய் தந்தைநன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை,

மூலமும் உரையும்.

கக

விடலி கந்திறை கழலிணை மேவிய விமலர்தங் களையெல்
லா, முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்
பராத் தார்களென்றே.” சிவனலா துயிர்க்குயி ரென்ப
தற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். “அகர வுயிர்போ
லறிவாகி யெங்கு, நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.” மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க. (ந)

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை, இனித்துணையாவது
யாது? பகையாவது யாது? மனைவியாதிய சீவர்கள் வந்த
வாறு எங்ஙனம்? நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,
அதற்குமேற் கூறுகின்றது:—

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன்
றொல்கழ றுணையல்லா
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
றுள்ளவா றுணராய்மற்
றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ
ரெனவினை வழியேவந்
தணைவ சீவரை யுனிமுனி வாதிய
வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

துணையதா யெமைத்தொடர்தரு தொடர்பரன் றொல்
கழறுணை எ - து, —சிருட்டி தொடங்கி வீடடைவிக்கு
மளவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற
உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே
துணையென்றும்,

கஉ

வைராக்கியசுதகம்

அல்லா துணைவு செய்து மிகல தஞ்ஞான மென் றுள்ள வா றுணராய் எ-து,—அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவு செய்து நாசம்பண்ணின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென் றும் உள்ளபடியே யறிந்தனை யில்லை,

இணையி னெஞ்சமே எ-து,—இழிவினா லுனக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,

பகையிவ ருறவிவ ரெனவினை வழியேவந் தனைவ சேவரை யுனி எ - து,— இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சேவர்களை இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவ ரெனவுங் கருதி,

முனிவாதிய வமித்தெனைக் கெடுத்தாயே எ-து,—பகை யென்று வெகுளியும் உறவென்று விழையும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னையுங் கெடுத்தாய் நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டுகிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனு வாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடயஞானத்தை விளக் கிப் பின்னர்ச் சுருதி குரு சுவானுபவங்களினால் சொருப ஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும் உயிரினது இரண்டு ஞானத் தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையுமளவும் துன்பத் தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும்

நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலாலும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதி யுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும், இச்சீவர்கள் வினைவழியராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை. பகையிவ ருறவிவ ரென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோக சாரம். “ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர், சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய, ரெங்கெங்குந் தாமா யிருந்துசட சித்தனைத்து, மங்கங் கியற்றுவதா னல்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ச)

கெடுத்தாயே யென்று என்னை நீர் வெறுப்ப தென்னை? பயனின்றி உறவைப் பற்றுதலால் என்னையுள? நீர் கூறிய வாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது:—

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்

கிலேசமற் றதுதன்னை

விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம்

விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு

நெடிய யுகம தில்லையோ சொல்லுதி

நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்

றடைது மேலர னருளையே பொருளென

வருஞ்செல்வ மதுதானே.

கசு

வைராக்கியசதகம்.

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம்
எ-து,—அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பல
வேறு வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு
முன்னர் மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்ன
படி விடுத்தேன், இப்போது இந்தப் பொருளையாயினும்
அருந்துதலைக்குறித்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப்
பண்ணுவலென்றால் இதனையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்
றுக்கூறினீர், இனி இன்பமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,

அது தன்னை விடுவதே சுகமெனவுமோர்ந்திலை எ-து,—
அதற்கு அந்தப் பொருளைக் கைவிடுவதே சுகமெனவும்
அதனைப் பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மையாக அறிந்
தாயில்லை நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று கூறி
னீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச் சொல்லுகிறீரோ
வென்று மனங்கேட்ப,

முனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு நெடிய யுகம
தில்லையோ சொல்லுதி எ-து,—அதற்கு முன்னர்ப் பற்
றுக்களா யுள்ளன யாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்
தோர்க்கு உன்னைப்போலுந் கூர்ந்த புத்தியின்றோ நீ
சொல்வா யென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சம்மதித்து
இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொ
ருள் யாதென்று மனங்கேட்ப,

நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்றடைதுமே லரனருளையேபொ
ருளென வருஞ் செல்வ மதுதானே எ-து,— நெஞ்சமே!

மூலமும் உரையும்.

கரு

இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினிங்கி மேலாய சிவனது அருளையே பொருளென அடைவோம், அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரிய செல்வமும் எமக்கென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம் வருதல்போல அவ்வருளால் இவ்வின்பம் வருதலின் அருஞ் செல்வமதுதானே யென்று கூறப்பட்டது. செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமென்பதற்கு உதாரணம் : நீதிவெண்பா. “இன்ன றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன, தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்.” விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவநாயனார். “யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத, லதனி னதனி னிலன்.” அருஞ்செல்வமதுதானே என்பதற்கு உதாரணம் : திருக்கடைக்காப்பு. “செல்வநெடுமாடஞ் சென்றுசேணெங்கிச், செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற, செல்வரவாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய, செல்வன் கழலேத் துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (ரு)

இங்ஙனங் கூறிய ஏதுவினால் பொருள் துன்பமென்று விடுத்துக் கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது:—

தானே சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர்
தங்கள்வாழ் வினிதென்றே

ககசு

வைராக்கியசதகம்

நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறா
 நிமலஞா னமதுற்றால்
 வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
 வாழ்வுகாண் டலும்வீண்முற்
 போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
 புகன்றதோர்ந் திலேகாணே.

தானே சூழ மண்ணுலகை யாண்டழிபவர் தங்கள் வாழ்
 வினிதென்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே எ-து,—இரத
 கச துரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச்
 சூழ்ந்துவர இப்பூவுல கரசாண்டு அவ்வாழ்வோடும்
 அழிந்துபோகாரின்ற அரசர்களுடைய பொய்வாழ்வினை
 இனிது ஈதென்று நீ கருதினெகொல்லோ நெஞ்சமே என்று
 விவேகங் கேட்ப, அதற்கு நீர் மேற் கூறியவாறே உறவை
 யும் பொருளையும் விடுத்தேன், இப்போது இவ்வரசரது
 செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது
 பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்தமாத் திரமே யன்றி
 வேறில்லை, அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும்
 பொய்யென்றும் இவற்றை நீ விரும்பாதே யென்றுங்
 கூறினீர், ஆனால் இச்செல்வப் பெருமைகளுக்கு மேலாய்
 மெய்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று
 மனங்கேட்ப,

எஞ்சுறா நிமல ஞானம் துற்றால் வானும் வையமும்
 வந்து தாள் வணங்கும் எ - து, — அனுவளவாயினங்

மூலமும் உரையும்.

கௌ

குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாய் யுள்ள சிவஞானச் செல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்கா நிற்பார்கள், ஆதலின் மெய்ச்செல்வமும் பெருமையும் இவை யென்று அறிதி,

மெய்வாழ்வு காண்டலும் வீண் முற்போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர் புகன்ற தோர்ந்திலை காணேனது,—இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வுகண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணுளாய்க்கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வன்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று ஆப்தர் உரைத்த வாக்கியங்களை அறிந்திலைபோலும், நீ அவரது வாக்கியங்களைப்பார்த்து அறிவாயாக வென்று விவேகம் கூறிற்று, என்று.

தானே குழ மண்ணுலகை யாண்டழிபவர் என்பதற்கு, உதாரணம் : நாலடியார். “யானே யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச், சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோருமேனை, வினையுலப்ப வேறுகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட, மனையானே மாற்றார் கொள.” வானும் வையமும் வந்து தாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். “மெத்தென்ற சரித்திரத்தி னவர்தன்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை, கொத்தொன்று வனமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம் போலு, மித்தன்மை யாவருக்கும் டொதுமையினு லியம்பியதா மிதனின்

கஅ

வைராக்கியசதகம்

வேராச், சத்தென்ற வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வவர்க்
 கவற்றைச் சாற்றக் கேண்மோ.” போனநாட் கிரங்கவும்
 வரும் என்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளை
 யார் பாடல். “அண்ணறன் வீதி யரசிருப் பாகு மணி
 படையோர், நண்ணொரு நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்
 னுமிவ்வூர், துண்ணென் பசிக்கு மடைப்பள்ளி யான
 சுசுமுமெல்லா, மெண்ணிலி கால மவமே விடுத்தன
 மெண்ணரிதே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சு)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்
 பற்றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்
 றது.

காணி யீதெம திடமிது வெனமணைக்
 கருதிமண் னாகின்றாய்
 நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது
 நமதிட மலவென்றாற்
 பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம்
 பிருதிவி தனைநாகப்
 பூணி னன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம்
 புகலிட மதுதேரே.

காணியீ தெமதிட மிதுவென மணைக்கருதி மண்ணு
 கின்றாய் நாணிலாய் மட நெஞ்சமே எ-து,—இது எமது
 காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை என
 தென்று கருதி மண்ணுய் மடிந்துபோகின்றாய், இங்ஙனம்

மூலமும் உரையும்.

கக

எண்ணில்காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய், அந்த அந்த மயமாய் நின்றே இறந்தனை, இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றாநின்றாய், நீ வெட்க மில்லாய் போலும், பேதமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும் என்ற வற்றை யெல்லாம் விடுத்தேன், இனி ஓரிடமாயினும் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ்விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர், இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப,

உடலிது நமதிட மலவென்றாற் பேணவும் படுமே யிதற்கிடமதாம் பிருதிவிதனை எ-து,—வாத பித்த சிலேஷ்மங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறிவாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனுக்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இடமென்று பிடிக்கவும் தகுமோ நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையாம், அறிவுருவமாய் எமக்கு இடமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,

நாகப்பூணினை நிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம் புக விட மது தேரே எ-து,—சர்ப்பாபரணனாகிய சிவனது திருவடிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையு மிடமாகலின்

அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம் : சிவதருமோத்தரம். “மண்ணி
னுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற், பெண்ணினு மக
வினும் பெரிய பேரினுந், துண்ணென விழைவினைத்
துறந்த தாயரே, விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவு
வார்.” திருவள்ளுவநாயனார். “புக்கி லமைந்தின்று
கொல்லோ வுடம்பினுட், டுச்சி விருந்த வுயிர்க்கு.” மற்
றும் வருவனவற்றற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புக
ழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித்

தேகம்வே றடைந்தாயேற்

சாரு மோவதி லிதிற்புகழலதுநீ

தானுணர்ந் திடுவாயோ

பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்திகழ்

பெறினுமத் துணைநெஞ்சே

யோரி னேரில்வீ டுறுதலே புகழிக

முறல்பிறப் பெனவுன்னே.

தேர்கிலா யிவண் புகழ் விழைந்தனை இனித் தேகம் வே
றடைந்தாயேற் சாருமோ அதி லிதிற் புகழலது நீதா
னுணர்ந்திடுவாயோ எ-து,—புகழினது உண்மையை நீ
நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை, இவ்விடத் துப் புகழை

விரும்பாநின்றனை, இக் காயத்தைவிட்டு இனி வேறோர் காயத்தை யடைந்தாயேல் இதன்கண்வந்த புகழ் அதன் கண் வந்து பொருந்துமோ; அஃதன்றி முற்பவத்து இன்னபுகழை யுடையான் இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ ; அஃதன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று அறிதியோவென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோ வென்று மனங்கூற,

பேரியாதி யாமார்கொன் முற்பவத்து எ-து,—அதற்கு இனிமேல்வரும் பிறப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப் பேர் யாது? யாம் யாவர்? எமது விவகாரம் என்னை? நீ சொல்லுதியென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி மனஞ்சும்மா விருப்ப,

இகழ்பெறினு மத்துணை நெஞ்சே எ - து,—இதற்கு உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும் அது இந்தப் புகழ்ச்சிபோலவே யாகும் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறுகின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லையென்பதாயிற்று, ஆகலின் இவைகள் இல்லையோவென்று மனங் கேட்ப,

ஓர்நேரில் வீறுதலே புகழிகழூறல் பிறப்பென வுன்னே எ-து,— உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து ஒப்பற்ற

வீட்டினை அடைதலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடை
தலே இகழெனவும் நீ அறிதியென்று விவேகம் கூறிற்று
எ-று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம், ஒன்றினையும்
விரும்பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது
புகழும் நித்தியம், பிறப்பினை யடைந்தோரும் அறித்தி
யம், இவரது புகழும் அறித்தியம், ஆகலின், அது புகழென்
றும் இது இகழென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதார
ணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். “நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்து
கிலென் ஞானிக்குப், பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகி
லென் - ரோயார், பெருமை சிறுமையிலே பின்னுமுன்னு
மில்லை, வரைவற்று வேண்டிய செய்வார்.” உறவுமுதல்
புகழ்றாய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபுலிங்கலீலை. “ஓடும்
பொன்னு முறவும் பகையுமோர், கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்
தியு நிந்தையும், வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்,
கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்.” மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க. (அ).

தானையே தரமறிகிலா தென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்
வேழு பாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள
உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தை
யும் விடுவித்து இந்த வுறவு முதலாகிய வைந்தஞ் சிவ
னது திருவடியேயென்று அறிவித்து இலரி உட்பற்றை
நீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தைச்

செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது அத்தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்றுகூற, அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென்
றுணருமா செயவுன்பான்
மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென்னு
மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா
வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே
பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா
பெருமைசெய் குவனோரே.

உன்னு கின்றனை யுனை மனோர் பெரியனென் றுணருமா செய எ-து,—உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை,

உன்பான் மன்னு மீசனே பந்தம் வீடளிப்பவன் மற்றைய ரறிந்தென்னும் எ-து,—உன்னிடத்துவிட்டுநீங்காது நிலைபெற் றிருக்கின்ற பரமசிவனே நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருபவன், அச்சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப் பெரியனென்று அறியும் படி அவர் சாஸ்தியாக நீ செய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்னபயன் உண்டாமென்று விவேகக்கூற, அதற்கு

அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன்
னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,

அன்னவன் றிருப்பொன்னடி கரியதா வரும் தவஞ்செய்
நெஞ்சே எ-து,—சீவசாக்ஷி குறியாமல் சிவனது திருவடி
சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று
விவேகங்கூற, அதற்கு அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந்
தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங்கேட்ப,

பின்னை முன்னவ னுலகநிந் திறைஞ்சுமா பெருமை
செய்குவ னோரே எ - து,— அதற்கு இங்ஙனம் நீ தவஞ்
செய்தபின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்
வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று
அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான், இதனை
நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். “நாம்பெரிய
ரென்னுமதை நாடா தடக்குமவர், தாம்பெரிய ரென்று
மறை சாற்றியிடு - நாம்பெரிய, ரென்பார் சிறிய ரிவரலா
திவ்வுலகிற், நுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்.” மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க. (கூ)

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ் செய்கின்ற
மனம் சுவர்க்க வின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற்
கூறுகின்றது.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத
லுளவறு பிறப்பூடுஞ்

மூலமும் உரையும்.

௨௫

சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத்
 தியக்கமா நீவல்லாய்
 போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும்
 புகலநூ லுணர்ந்தாயே
 நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக
 நிலைபிறி திலையன்றே.

ஒரினுள்ளமே பாரின் மானுடர் முதலுள வறு பிறப்
 பூடுஞ் சேரு மின்பமொன்றில்லை யென்பது பிரத்தியக்
 கமா நீவல்லாய் எ-து,—நெஞ்சமே உண்மையாக விசா
 ரிக்குமிடத்து இப் பூமிக்கண் மக்கண்முதல் தாவரமீறா
 யுள்ள அறுவகைப் பிறப்பினுள்ளும் பொருந்தாநின்ற
 சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இன்றென்பது காட்சிப் பிரமா
 ணமாக நீயே அறியவல்லாய்,

போர்களாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும் புகல நூலு
 ணர்ந்தாயே எ-து,—அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்
 செய்தல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்
 கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற
 அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவே
 கங்கூற, அதற்கு மக்கண்முதலிய அறுவகைப் பிறப்பிற்
 கும் மேலாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்
 றென்றீர், இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று மனங்
 கேட்ப,

நேரிலா அரன் கழலலான் மிகுசுகநிலை பிறிதிலை யன்றே
எ-து,— அதற்கு ஒருவாற்றானும் உவமை கூறற்கரிய சிவ
னது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பநிலை வேறு
இன்றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முத
லிய துன்பங்களைத் தேவர்களடைதலிற் போர்களாதி
துன்பென்று கூறப்பட்டது. அன்றென்றது - அசை நிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “தீய வசுரர் பகை
யுண்டு செற்ற மார்வ மிகவுண்டு, நோயுண் டநங்க னொண்
டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான, காய முண்டு கைதொழ
வேண் டினரு முண்டு கற்பத்தே, மாயுந் தன்மை யுண்
டானால் வாணோர்க் கென்னை வளனுண்டே.” ஆனந்தத்
திரட்டு. “தேவின்மா னுடத்திற் றுன்பந் திகழ்வதிப் பரி
சே யென்றா, லாவகிழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமந்
றெல்லா, மோவிய துன்ப வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவு
முண்டோ, பாவமா நிரயந் தன்னிற் படுதுயர் பகரல்
வேண்டா.” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (க0)

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை அர்த்தாங்கிகார
ாமக உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிற
வாமல் நின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப்
பதிற்றுய ரமுங்கேடுந்

மூலமும் உரையும்.

௨௭

தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளிநாற்
 செறிதுய ரமுமோர்ந்தோர்ந்
 தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே
 யின்பவீ டெதுவென்றே
 நின்று நின்றழு திலைதொழு திலைசிவ
 னேசர்தாள் பூசித்தே.

அன்றெனக்கு நீ யொருதுணை எ-து,—பிறப்புத் துன்ப
 மென்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானு லுபாயங்
 களிநாலும் யாம் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கிவீட்
 டினை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்து செய்
 யாது தாமசம் பண்ணுகின்றனை யாகலின் எனக்கு நீ ஒப்
 பற்ற துணையன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடுக்
 கச்சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன், தவமுஞ்
 செய்கின்றேன், நீர் இன்னும் கூறியவாறுங் கேட்க நிற்
 கின்றேன், இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறியது
 என்னை யென்று மனங்கேட்ப,

பிறப்பிறப்பதிற் றுயரமுங் கேடுந் தின்ற லொன்றலால்
 வியாதியாதிகளிநாற் செறிதுயரமு மோர்ந்தோர்ந் தென்
 னு மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே எ - து, — பிறப்பிற்
 றுப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினால் வரு
 ன்ற துன்பத்தையும், இறப்பில் அத்துன்பத்தி னெண்
 னங்காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும், இவற்
 கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்

௨௮

வைராக்கியசதகம்

களாலும் நோய் முதலியவற்றாலும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை,

இன்பவீ டெதுவென்றே நின்று நின்றழுதிலை தொழுதிலை சிவனேசர்தான் பூசித்தே எ-து,—அஃதன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்து வணங்கினையிலை, இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களைக்கேட்டு நின்றுநின்று அழுதாயிலை, ஆகலின் யாம் கூறியவாறு நீகேட்டது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

வியாதிகளினாற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏதுவாகிய திரவியந் தேடிதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரை திரை மூப்பு முதலியவற்றால் வருந்துன்பமும் கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்பமென்றது — கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற் சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேதல், பிரகுதவாயு முரித்துத் தள்ளுதல், யோனித்துவரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறி இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “என்றோ மெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியு மெழில்வரைச், மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்ப யுறுத்துதலான், மன்ற வுததி மறிந்தாழ்வான் வருகி

மென்ன வருந்தியிடு, நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங்
கொள்ளரிறை யழிந்தே.” என்றும், “அங்கி யதனிற் றங்கி
யிடு மயோமயத்த கும்பத்திற், றங்கு மொருவன் றபனம்
போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத், தங்கி சுடவே யழ
லனைய சூசி யதனா லாகத்தைப், பங்கித் திடவே படுமிடரி
னிநூநாற் குணிதம் பட்டமுங்கும்.” என்றும், “கருப்பா
சயமே கட்டமதா மதனிலதிகங் கடுங்காலு, முரிக்க மிகவு
மோகமுற முன்னை யுணர்வு மந்நிலையே, மரிக்கவாலைக்
கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய, நெருக்கப்
பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிநீ னிலையுடனே.” என்
றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடுவரு
நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “பரண மாகிய
பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த, விரண
மானவை கொண்டி லவரைவிட் டியம்பிபுதிவணேகு,
மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்
தக், கரண மியாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே
யறிகிற்பான்.” என்றும், “வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்
துரை செய்யப் போமோ, வந்திமே லையும் பித்து முணர்
வொடு பொறி கலங்கி, நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர்ந்
தலமந் தென்னே, யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்
பத் தெண்மடங்கே.” என்றும், ஆனந்தத்திரட்டு. “கரு
விடை வழந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய
வெந் நோயான், மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி
வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்றா, லுருவினை யொருவுந்

துன்பமு மீட்டுங்கருக்குழி யொன்றுறு துயரும், வெருவர
வெண்ணி யின்பவீ டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்
டும்.” என்றும், நின்று நின்றழுதிலை யென்பதற்கு உதார
ணம்: திருவாசகம். “ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
கன்பிலை யென்புருகிப், பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்
கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றது
மிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை தெருவுதோ
றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.” என்றும் மற்றும்
வருவனவற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயமும்
இதனை நீக்கிவிட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏது
வாகிய அடியவரிடத்து அன்பும் எனக்கின்றாயது உண்மை,
இனிப் பயபத்திகளோடும் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு
ஏது செய்கின்றே னென்று மனங்கூற, அதற்கு நீ என்னை
அங்ஙனஞ் செய்கின்றா யென்று பின்னும் அதனை
வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை
புண்ணியர் பானண்ணற்
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற்
பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை
பிறர்மனை நயக்கின்றாய்

மூலமும் உரையும்.

நக

சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே
செத்திலாய் கெடுவாயே.

பூசைசெய்து தோத்திரஞ் சொலித் தனை நினை புண்
ணியர்பா னண்ணற் காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை எ-து,—தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்
சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம்பண்ணி மனத்தால்
தியானித்து இங்நனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களை
யுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளுவதற்குத் திரு
வுளத்து இச்சை செய்யாரின்ற கனகசபைக்கண் நடம்
புரிவோனை மனமொழி மெய்களால் வணங்கி அடைந்தா
யில்லை,

அடைந்தாரிற் பேசுகின்றனை யறவரின் விளங்கினை
பிறர்மனை நயக்கின்றாய் எ-து,—அவனது திருவடியை
யடைந்த அடியார்போல் வார்த்தைமாத்திரஞ் சொல்லு
கின்றனை, பசு புலித்தோல் போர்த்ததுபோல் உள்ளத்தில்
வஞ்சகம் வைத்துக்கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தோர்
போல் அவரது வேடத்தால் விளங்காரின்றனை, எனக்கு
உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ் செய்கின்றேனென்று
தொடங்கிப் பிறர்க்குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்,

சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய்
கெடுவாயே எ-து,—சீசி முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி
அதன்விட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமு மன்றி
இவற்றி னடுவணின்று கூடாவொழுக்கஞ் செய்கின்றனை,

௩௨

வைராக்கியசதகம்

நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்னகாரியஞ் செய்துகொண்டனை, இனி நீ இருந்தால் இக்கூடாவொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “முத்தனே முதல் வா முக்கண முனிவா மொட்டற மலர்பறித் திறைஞ்சிப், பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ், சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ, ரத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.” பிறர்மனை நயக்கின்றாய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.” மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௧௨)

*நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொன்றும் கண்டிலேன், இங்ஙன மிருப்பச் செத்தி லாய் கெடுவா யென்று என்னை வெறுத்துக் கூறினீர், என் பால் தவறுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

வாயி னாற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல்
வழிபிறர்க் குரைசெய்து

நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை
 யானுநீங் கிலைநெஞ்சே
 தாய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
 சுமந்துசெல் கரமுன்னிற்
 காய மானுடத் தின்றதற் கன்றியுட்
 களவுமின் மையினுலே.

வாயினுற் பலதூல்படித் துணர்ந்து நல்வழி பிறர்க்
 குரைசெய்து நீ யுலோகவாசார மோரணுத்துணையானு
 நீங்கிலை நெஞ்சே எ-து,—பல ஞானசாஸ்திரங்களை வாயி
 னுற் படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்
 தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்
 லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணு
 வளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையிலலை, இங்ஙனம் பிறப்
 பிற் கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்த லின்மையால்
 வீட்டிற் கேதுவாய ஞானசாரம் பற்றியதின் நென்பது
 நன்றறிந்தேன் நெஞ்சமே,

தாயதா மிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்சுமந்து செல்
 கர முன்னில் எ-து,—குங்குமப்பொதி சுமந்து செல்கின்ற
 கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்மலமாமென்று விவேகங்கூற,
 அதற்குப் பல தூல்களைக் கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச்
 சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றா லியாவரும்
 மதிப்பவிருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்

௩௪

வைராக்கியசதகம்

திற்கும் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர், இஃதென்னை யென்று
மனங்கேட்ப,

காயமானுடத்தின் றதற் கன்றி யுட்களவு மின்மையி
னாலே எ-து,—அதற்கு நீ மக்களியாக்கையைப் பெற்று
னாற்பொருளுணர்ந்தும் அந்தூற்பொருளால் வீட்டின்ப
மாய பயனைப்பெறாது அப்பயன் பெற்றோன்போல் நெஞ்
சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்தூற் பொருளைப்
பிறர் பயன்கொளக் கூறுகின்றாய், கர்த்தபத்திற்கு மக்
களிடத்தாக்கையு மின்று, அஃதன்றியும் யான் சுமந்த
குங்குமம் பிறர் பயன்கொளக் கொடுத்தேனென்று வஞ்ச
மும் உளத்தின்றாகலின் உன்னை அதனினுங் கீழ்ப்படுத்
திக் கூறியதால் தோஷம் என்னை யென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-று.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானசாரம்
பற்றியதின்மென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம்—
ஆகுபெயர். வாயினாற் பலதூல்படித் தென்பதற்கு உதா
ரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்
குரைத்துந் தானடங்காப், பேதையிற் பேதையா ரில்.”
பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் என்பதற்கு உதா
ரணம்: அறிவானந்த சித்தியார். “விரிந்தநல் வேத
புராணங்க ளாகம மிக்ககலை, தெரிந்து படித்துப் பொ
ருள்செப்பித் தாநிலை சேர்ந்துநில்லா, திருந்தசண் டாளரி
னேற்றங் கழுதை யெழிற்குங்குமம், பரிந்து சுமந்தும்பின்

வஞ்சம்பண் னாத பயனெழிலே.” மற்றும் வருவனவற்
றற் காண்க. (கந)

என்னுளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர்
இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு
இதுவிடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன், இனி
யொருமார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப் பண்ணி
வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஓர்
மேலாய சமயம் எனக்கு நீர்கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,
அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல

நவைசெயீ ரவத்தைப்பாற்

கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு

குழியினூ டிழிகின்றாய்

வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற

வையுமதை விடுவிக்குங்

கால னூர்தொடர் பையுமினந் தொடருதி

போலுநீ கடைநெஞ்சே.

நாலுவேதமு மொருசமநிலை சொல நவைசெயீ ரவத்
தைப் பாற் கோலு மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூ டிழி
கின்றாய் எ-து,—இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும்
சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே
வீட்டைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காம வெகுளி மயக்
கமென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற

௩௩௬

வைராக்கியசதகம்

சகல கேவலங்களென்கிற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பத்தாற் கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இரங்காநின்றா யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ் வறுசமயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு இங்ஙனம் கேட்டமையாற் சமயங்களின்மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்,

வேலையா வுனக் குடறரு விதியுறவையு மதைவிடுவிக்குங் காலனார் தொடர்பையு மினந் தொடருதி போலு நீ கடைநெஞ்சே எ-து,—இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்திப் பிறப்பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குந் கீழாய நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலேயன்றி மற்றைச் சமயநூல்கள் கூறிய நெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற் காண்க. நாலுவேதமு மொருசமரிலே யென்பதற்கு உதாரணம் : பட்டணத்துப்பிள்ளை நாயனார். “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமூந் தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்தது

மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி
 யேயிருந் தானந்தரித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி லென்
 றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே.” சமயமாகிய படு
 குழியின் என்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம்.
 “சமயா சாரசந் கற்ப விகற்பமு, மமையா தாங்குல
 வாசார மானது, மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்
 கையு, மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே.” மற்றும்
 வருவனவற்றாற் காண்க. (கசு)

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத்
 தப்பிச்செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுக வென்று மனங்
 கேட்ப, அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயுட லந்தமா தியைவிடார்
 நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்
 வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு
 கண்டுபுத் திரன்சான்றா
 லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென
 வறியொணு மையினாளுந்
 தஞ்ச மென்றரன் சரண்விடே லியாமுமச்
 சமன்வலி தடுப்பாமே.

நெஞ்சமே யுடலந்த மாதியை விடார் நிற்க மற்றை
 யர்க்கெல்லாம் வெஞ்சமற் குதிப்பரிது ஏ-து,—நெஞ்சமே
 தேகாந்தத்தில் யாவருக்கு முதல்வ னாகிய சிவனது

திருவடியைமறவாத பெரியோர்சந்நிதிக் மற்றைச் சரியை
கிரியைகளைச் செய்கின்ற சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதா
கிய கூற்றைக் கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்
கூற, அதற்கு அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினால் வழி
படுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறி
நீர், இதற்குப்பிரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்ப,

இவைக்கொரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றால் எ-து,—
அதற்குச் சிவனது திருவடியைத் தேகாந்தத்தின் மற
வாது பிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத்திருவடியை
மனமாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரிதென்ப
தற்கும் ஒப்பற்ற மிருகண்டுமாமுனி புதல்வராகிய மார்க்
கண்டேயரே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙன
மென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு அவர் மனமாதிகளால் வழி
பட்டும் கூற்றன் வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்
தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை
அவர் பிடித்தமையால் அந்தக் கூற்றனையும் கடந்தா ராத
லின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங்
கூற, அதற்குத் திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்
றைக் கடக்கலாமென்று இருந்தேன், நீர் கூறியவாற்றால்
அவனை இவ் வழிபாட்டாற் கடக்கக் கூடாதென்பது
அறிந்து அச்சமுற்றேன், இனி அவனைக்கடத்தற்கு ஏது
வாகிய திருவடியைப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக
வென்று மனங்கேட்ப,

மூலமும் உரையும்.

௩௬

அஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதி யிப்பொழுதென வறியொணு
மையி னானுந் தஞ்சமென் றரன்சரண்விடே லியாமு மச்
சமன்வலி தடுப்பாமே, எ-து,—அதற்கு நீ அஞ்சற்க, இத்
தேகத்திற்கு அந்தம் இந்தக் கணப்போதென்று நம்மால்
அறியக் கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லா
மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே
விடாது பற்றுதி, இங்ஙனஞ் செய்தியெனின் அந்தக்கூற்
றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத்தை நாமும்
தடுத்துக்கொள்வா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு. இதற்கு உதாரணம்: பெருந்
திரட்டு. “வில்வி ளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு,
மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து, கொல்லும்
வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறார் குறுகி, னல்வி ருந்
தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி” என்றும், திரு
வள்ளுவர். “வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்
தார்க், கியாண்டு மிடும்பை யில” என்றும், மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (௧௫)

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று ஒருதலை
யாகத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டு மென்று
இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமில் வருவமா யினும்பெறல்
சற்றல மறைநாகத்

திடத்தின் மாதவ நிருவர்கங் கெனவடைந்
 திருத்தல்சான் றரிதாகிக்
 கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான்
 றேகிரீ சனைநெஞ்சே
 யடுத்தி லாய்ப்பல கவலைமாய்த் தோருணர்
 வாகிரின் றகலாதே.

தடுத்தி மேலு மிவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல்
 எ-து,—இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேக
 மாயினும் பெறல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு
 இம்மானுட தேகமாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிக
 வும் அருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றீர், இது கிடைப்பது
 அரிதென்பதற்கு ஓர்காட்சிப் பிரமாண முண்டோ
 வென்று மனங்கேட்ப,

மறை நாகத்திடத்தின் மாதவ நிருவர்கங் கெனவடைந்
 திருத்தல் சான்று எ-து,— அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதி
 யென்னு மிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலா
 கிய தவத்தினைப்பண்ண அதனால் சிவன் வந்து தோன்றி
 உமக்கு என்னை வேண்டியதென்று கேட்ப, அதற்குத்
 தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்தி வேண்டுமென்று
 கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதிய தொன்றும் நம்மைக் கேட்
 பது மற்ருன்றுமோ வென்று திருவுளத்தின் முனிவு
 செய்து சாபங்கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும்
 வேதகிரியின்கண்ணே கழுக்கெனக் கிருதயுகமுதல் இந்
 தக் கலியுகமளவும் இத்தேகங் கிடையாது இன்றும்

மூலமும் உரையும்.

சுக.

இருத்தலே சாக்ஷியென்று விவேகந்கூற, அதற்கு வினா
வேறு இன்றி மனஞ் சம்மாவிருப்ப,

அரிதாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்கு
ஞானந்ரே கிரீசனை நெஞ்சே யடுத்திலாய் பலகவலை
மாய்த் தோருணர்வாகி நின்றகலாதே எ-து,—ஆகலின்
மிகவும் அரிதாகக்கிடைத்த இந்தமானுட தேகமும் இத
னில் தன்னைத் தலைவனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேக
மு மிருக்கிற இக்காலத்திற்குநே தேகபோகங்களைக் கருது
கின்ற பலவேறு வகைப்பட்ட கவலைகளையுங் கெடுத்து
ஏகவறிவாய் நின்று கைலையங்கிரி வாசனாகிய சிவனது
திருவடியை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ்
சமே நின்கருத் திருந்தது என்னை யென்று விவேகந்
கூறிற்று, எ-து.

அரிதாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்
டப்பட்டது. தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்ப
தற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “மந்திரவாட் பெற்
றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண், டந்தோதன் மெய்
யை யரிந்தான்போன் - நின்றவுடல், கொண்டுமுத்தி
செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங், கண்டுவினைக் காளாந்
கணக்கு.” விவேகமு மிருக்கு ஞானந்ரே என்பதற்கு
உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “கையினு லறையுண்ணும்
பந்துபோலக் காலுன லறையுண்டு கணக்கிலாத, மெய்
யிலே புருந்திவ்ந்து விவேகம் பெற்றும் வீரகரன் ஓர்

பிறப்பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார், மையினான் மூன்றுலகாம்
பண்தி செய்து வருவிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வானா,
பொய்யினான் மிகவிரியும் வேலை யூடே பொருதிரைபோற்
பரபதத்தே புரிந்த மாயை.” மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. (ககூ)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமா
ணத்தாலும் இக்காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறி
விக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத்
தாமதம் பண்ணாமல் விரைந்து நினைத்தற்கு மேற்கூறு
கின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரை
ந் தரற்றொழீ தலத்திங்கே
சகல முஞ்செய நினைகுத ற்னையினித்
தடப்புன விதுவென்றே
பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே
கருதிநெற் பயிராதி
யிகலி னாற்செய நினைபவர் நினைவையொத்
திடுமென விடுவாயே.

அகலு மிவ்வுடன் மினின் விரைந்தெனின் விரைந் தரற்
றொழு எ-து, — மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழி
யும் மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கண
காலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ள
போதே அதிசீக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்
குதி,

மூலமும் உரையும்.

சுந்

ஈதல திங்கே சகலமுஞ் செய நினைக்குதறனை எ-து,—
இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதலன்றிப் பொய்
யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு இப்
பிரபஞ்சத்துள்ள அறுவகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத்
தொடங்குவதை,

இனித் தடப்புன லிதுவென்றே பகலினால் விரி கானலை
நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிராதி யிகலினாற் செய நினை
பவர் நினைவை யொத்திடுமென விடுவாயே எ-து,—சூரிய
கிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை
மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்றுகருதி நெற்பயிர் முத
லிய பைங்கூழினைத் தமதுசாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்
குதல்செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்
போலும் என் கருத்துமென அறிந்து நெஞ்சமே இனி
விடுப்பாயாக வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற்
சலம்போலச் சிவத்தை விட்டு நீங்காத அபின்னாசத்தி
யாற் பின்னாசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்
பின்னாசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி
னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்
சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ்செய்ய
நினையாமேபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று
அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்
பது அறிக. அகலு மிவ்வுடல் என்பதற்கு உதாரணம்:

சச

வைராக்கியசதகம்

குறந்திரட்டு “காயநீர்க் குமிழி யதிஹு மின்பங் கானலிற்
 புனலிது தனக்கிங், காயவித் துயர மளவிலை யிதைநீ
 யாய்வுறு மையிலழிந் தற்றாய், நீயினிக் கவலை நினைவெலா
 மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட், டாயநற்
 சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்நமக்
 கெதிரே.” பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்:
 திருவாசகம். “பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே
 யெனக்கருதிப், பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண
 மாகாமே, தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்
 செய், கூத்தாவுன் சேவடி கூடும்வண்ணந்தோனோக்கம்.”
 மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கௌ)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதாற் திருவடி மெய்யென்ப
 தும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன்
 உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்
 கூற, அதற்கு ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்
 படுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே

வருகணத் தேதேனு

நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற

னிச்சயிப் பரிதத்தாற்

போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை

புகனிகழ் கணத்தேனுந்

திமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச்
சிவன்றரு குதலாலே.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதி நன்னெஞ்சமே எ-து,—
யான்கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்
மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனை
யும் நீ அறிவாய்,

வருகணத் தேதேனு நீ நினைந்திடே லவ்வள வுடலுற
னிச்சயிப் பரிதத்தால். எ - து,—நீ ஞானநிட்டை கூடு
மிடத்து ஓர்கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையின் நீங்காது
இருக்கவேண்டு மாகலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போ
தாயினும் யாதொன்றனையுங் கருதிச் செல்லற்க, அக்
கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்
பண்ணக்கூடாது அதனால்,

போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை எ-து,—
சென்ற காலத்து ஓர்கணப் போதாயினும் இன்னது செய்
யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க, அதனாற்பயன் ஒன்று
மில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வருங்காலஞ் சென்
றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினைவேலென்று கூறினீர்,
இஃதுண்மை; நிகழ்காலத்து அன்னபாளுதிகளைக் குறித்
தாயினும் நினைக்கலாகாதோ வென்று மனங்கேட்ப,

புகனிகழ் கணத்தேனுந் திமை நன்மை நீ நினைவதென்
வினைவழிச் சிவன் றருகுதலாலே எ-து,—அதற்குச்சொல்

சுசு

வைராக்கிய சதகம்.

ஸப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்
கங்களை நினைவது என்னை, நமது நல்வினை தீவினைகளின்
படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருத்துத
லால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “ஒரு பொ
ழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப, கோடியு மல்ல பல.”
என்றும் ஓளவையார் நல்வழி “உண்பது நாழி யுடுப்பது
நான்குமுடி, மெண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன -
கண்புதைத்த, மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்
போலச், சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்” என்றும்,
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கஅ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டு மென்று கருதாது
இருத்தற்கும் வந்த விடயங்களின்மேல் ஆசைசெல்லாது
திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங்
கூறுகின்றது.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத்
ததையுயர் கழைமேனின்
றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
சொருமக டவனேவல்
புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
புகனிரா சையைநீயுற்
நிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே
யின்பவி டெளிதாமே.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழித்ததை எ - து,—
 உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்க
 வும் பழவினை தானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விரும்பு
 மாகிய சுகத்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினை தானே
 கொடுக்கும்; உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப் பயன் அனு
 பவிக்கப் பொருந்தியது அதனை யாகலிற் பழவினைப்
 படியே வருமென்று அறிந்து எதிர்காலத்து ஒன்றையுங்
 கருதாது விடுத்து,

உயர் கழைமேனின் றுரைகளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனை
 நச் சொருமகடவனேவல் புரிதறன்னின் எ-து,—உயர்ந்த
 கம்பத்தின்க ணின்று அந்நிலைக்குத் தவறு வாராது
 அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன்
 முதலிய நோக்கு வித்தைகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்
 காட்டுதல் செய்யுந் கூத்தரைப்போலவும், பரபுருஷனை
 நச்சிய ஓர்நாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத் தன் புரு
 ஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச்
 செய்தல் போலவும்,

ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிராசையை நீ யுற்றிர
 வினும் பகலினும் விடே நெஞ்சமே யின்ப வீடெளி
 தாமே எ-து,—ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து விஷயங்
 களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை
 இன்பமென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறுது திரு
 வடிக்கண் ஆசையைவைத்து இதனை இராக்காலத்திலும்

பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே யாவர்க்கும் அரி
தாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளிதில் உண்டாமென்று
விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

தவன்-புருஷன். இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு.
“இல்லின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு
வருடனின் மேலா, நல்லுணர் வதனைப் பெற்றொரே
காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொடங்கி, யல்பக னோக்க
னரவமாட் டிடுவோ னதைதரு பணிக்கன்மீ காமன், வல்க
ரிப் பாகன் போலனாக் குவர்க்கு மனையின்மீட் டிச்சையு
மெழுமோ.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்
தல் பிரதானம், ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டு
மென்று கூறினார் இது என்னை யென்று மனங்கேட்ப,
அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்

பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே

நீம நித்திதா சைக்கடல் சுவறுமே

நினைவெனுந் திரைமாயும்

போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்

பொழுதுபூ ரணமாய

சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்

தொழலைய மிலைநாமே.

ஆமுனிச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பளிக்கும் வித் தென நெஞ்சே நீ மறித்திமி எ-து,—உனது அவாவே மேன்மேலும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஓர் வித் தென்று நெஞ்சமே நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முனைக்குந்தோறும் விவேகத்தாலே பார்த்துத் தமிழ்கு தல் செய்,

ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் எ-து,—அங்ஙனஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும், அக்கடல் வற்றவே புறவிஷயங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை நாசமாம்,

போமிறந் தெலா நினைவும் எ-து, — அந்நினைவெனுந் திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மனத்தின்கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினை வெல்லாம் ஒருங்கே இறந்துபோகும்,

எப்பொழுதி லப்பொழுது பூரணமாய சோமசேகரத் தெந்தை பொற் கழலையுந் தொழ லையமிலை நாமே எ-து,— அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இறந்தது அப்பொழுது தானே சந்திரகுடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூரண மாகிய திருவடியையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உடல்விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாதோர் அவாத்தோன் றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச்சென்று உயிர்பிறத்தவின்

அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.” ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “இச்சையாம் விறகு மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னி மாஜு, நிச்சயமாதந்திர வத்தி னுக்கைமா நெடுந்தே ரேறி, மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மிகவும் வாடுங், கொச்சைஞாலத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய் தீரா.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ௦)

நினைவுகள்யாவு மிறந்துபோகவேண்டு மென்று கூறினீர், சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்ய வேண்டாவோ வென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடு
நலஞ்செய்தே மவையின்றித்
தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
சிறிதசை வடைந்தாலும்
யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
றசைகிலை யெனினெஞ்சே
யேம மிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற்
கெனத்துணிந் திடுநீயே.

மூலமும் உரையும்.

ருக

நாமரற் கருச்சனை முதலிய கொடுநலஞ் செய்தே மவையின்றித் தீமைசெய்துளே மெனவுமுன்னிலை யொரு சிறிதசை வடைந்தாலும் யாமியற் றபராதம், எ-து,— யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உப சாரங்களைக் கொண்டு நன்மைசெய்தே மெனவும், இன் னைக்கு அவைசெய்குதல் யின்மையால் தீமைசெய்தே மெனவும், இங்ஙனம் கருதுதலைப்பற்றி உனது நிலை சிறி தோரசைவு பொருந்திற்றாயினும் அத்திருவடிக்குச் செய் யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங் கூற,

என் எ-து,—அதற்குப் பூசைசெய்தேன் செய்கின்றி லே நென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு ஈதென்று சுட்டி யறியக்கூடாத சிவத்தைச் சுட்டியறிதலே அபராதஞ் செய்தல் என்று விவேகங் கூற, அதற்கு அங்ஙனஞ் சுட் டாமற் சிவத்தையறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங் கேட்ப,

நினைவுமற் றசைகிலை யெனினெஞ்சே யேமமிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற் கெனத்துணிந்திடு நீயே எ-து,— அதற்கு ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச்சுட்டி யெழுந்து அசையாது நின்றியெனின் இதுவே திருவடிக்கு இன்ப மிகுந்துறச்செய்யும் பூசை யென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

௫௨

வைராக்கியசதகம்

தானு முருவமா யிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஒருரு
வாகக்கண்டு அருச்சுனை பண்ணுதல் கற்பனை யாகலின்
இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய் நின்று அறிவிற்சு
அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையா
கலின் இதுவே பூசையென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு
உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “எப்பொருள் களுந்தா
னாகி யிலங்கிடும் நிவானீச, னப்படி விளங்கு கின்றதறி
தலே^அயன்றனக்கு, மெய்ப்படி பூசைவேரோர் செய
லினு லன்றுமெய்யே, யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்
சிடப் படுவானீசன்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக் கூடாது, சிவன்
இங்ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ் செய்கின்றேன்
என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி

தெனவுநெஞ் சகமேசற்

ரோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி

தெனவுமுன் னாநின்றாய்

சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்கம் மாவிருக்

குதல்செயற் கரிதாகிப்

போயுழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்

புதுமையென் புகனின்றே.

மூலமும் உரையும்.

ருந்

நீ மெஞ்ஞான நன்னிட்டை சாருத லரிதெனவு நெஞ்
சுகமே சற்றேய்விலாதுசெய் தியானமாதிக ளெளிதெனவு
முன்னுநின்றாய் எ-து,—நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும்
இதுவென்றும் ஒன்றனையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மா
விருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடு
தல் அரியதெனவும், ஓரணுவள வாயினும் நினைவு ஒழி
யாது செய்யாநின்ற தியானசெப சிவபூசை முதலிய
செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின்றனை,

சேய்க டம்மினத்தாய்கொல் எ-து,—ஆகலின் அன்னை
நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச்செய்து மலரணையில்
இருத்தவும் அவ்விடத்திற் சுகத்திற் சும்மாவிராது புறத்து
எழுந்து ஓடி வருந்துஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை
யுடையையோ நீயும்,

சும்மா விருக்குதல் செயற்கரிதாகிப் போயுழைப் புனக்
கெளியதா யிருந்த விப்புதுமையென் புகனின்றே எ-து,—
தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினும் செய்வாது
சும்மாவிரு நீ யென்று யான் கூற அங்நனம் இருக்குதல்
செய்தற்கு அரிதாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று
வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு எளியதாயிருந்த இப்புதுமை
யென்னையோ யாவர்க்குஞ் சும்மாவிருத்தல் எளிது ஓடித்
திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்நனமிருப்ப உனக்கு
இங்நனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச் சொல்லுக
வென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

௩௪

வைராக்கியசாதகம்

மனமாதி முக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம்
மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டையென்பதும் அவையசைந்து செய்
யுந் தியானசமாதிகள் அந்நிஷ்டை வருதற்கு ஏதுவென்
பதும் அறிக. மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதார
ணம்: கந்தரனுபூதி. “செம்மான் மகளைத் திருநீர் திரு
டன், பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான், சும்மா விரு
சொல் லறவென் றலுமற், றம்மா பொருளொன் றுமறிந்
திலனே.” சேய்கடம்மினத்தாய் கொல் என்பதற்கு உதா
ரணம்: ஞானவாசிட்டம். “மிகமுயன்று வருந்தாமற்
சமமாகின்ற வேண்டு கோளா^{யு}முயல்வால் வினோதந்
தன்னும், பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும்
பல்பிறப்பிற் பரிசுயங்க ளகலப்பண்ணி, யகல்சபவா தனை
யுதித்தான் மு^{யு}த்தி^{யு} பேரா மையுறினுஞ் சுகமு^{யு}ய்வை யது
தீ த^{யு}வ^{யு} திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு
மட்டுந் தேசிகனால் சொல்வழியிற் செல்லு வாயே.” மற்
றும் வருவனவற்றும் காண்க. (௨௨)

அசைவறநிற்றல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு ஏதுவா
கலின் அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று றுதலை குதல்விருப் புனக்கதை

நீத்திருக் குதனெஞ்சே

யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ

ணிருத்தநீ துயர்வீடு

சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலைதியோ
 சிவன்றிரி சயமன்றா
 லொன்று நீயினு திருப்பதே யதைத்தொட
 ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

நீன்றுரு தலைகுதல் விருப்புனக் கதை நீத்திருக்குத
 னெஞ்சே யென்றனக்கு நல்விருப்பு எ-து,—அசைவற
 ரில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு
 நல்விருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சம்மா விருக்குதல்
 நெஞ்சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங் கூற,
 அதற்கு இங்ஙனஞ் சம்மாவிருந்தால் எங்ஙனம் வீழி அடை
 குதுமென்று மனங்கேட்ப,

வாளா விவணிருத்தநீ துயர்வீழி சென்று காண்குவ
 லெனநினைந் தலைதியோ, எ-து,—சம்மா விவ்விடத்தில்
 இருக்குதல் குற்றம், மேலாகிய வீட்டினைத் தியான முத
 லிய நன்மார்க்கதிற் சென்று அறிவே னென்று கருதி
 அலைகின்றனையோ நீயென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு
 யான் அங்ஙனந்தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற,
 அதற்கு நம்மிருவார்க்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்
 தாகலின் நீ செல்லுநெறியால் அதனை அடையலாமெனின்
 நீ கூறியவாறு யான் கேட்கின்றேன், யான் செல்லு
 நெறியால் அதனை அடையலாமெனின் யான் கூறியவாறு
 நீ கேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று
 கூறினீரென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,

வைராக்கியசதகம்

சிவமென்பது வீடு. இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத் திரட்டு. “வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தனை, நீங்கி டாவகை ^{நீங்கி} ~~நீங்கி~~ ^{விருத்தியே} ~~விருத்தியே~~ தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயா^{தும்} ~~தும்~~, பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ” என் தும், தேவிகாலோத்தரம். “மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா, வந்தமி லாதமுத்திக் குபா யமே யறியல் வேண்டுஞ், சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுய ரமே திரிய மீட்கிற், பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (உரு)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நிற்றலென்று
கூறினர், இனி அசைவற நிற்றற்கு உபாயமும் அங்கன

மூலமும் உரையும்.

௫௭

நின்றால் வீடு வருமாறும் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,
மேற் கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
கலந்தவா தனையாவும்
விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
விளங்கினை யெனினெஞ்சே
யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ
டுளங்கையிற் கனியேயாம்
பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு
பதத்திலும் புகலாமே.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்த
வாதனையாவும் விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
விளங்கினை யெனி னெஞ்சே எ-து,—ஐம்பொறிகளாற்
காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்
விஷயக்காட்சியாற் கரணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள்
அனைத்தும் விட்டு நீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று
மறைப்பும் அற்று நிர்த்தரங்க சமுத்திரம்போல விளங்கா
நின்றனையானால் நெஞ்சமே,

உண்டுகொன் னமக்கொருதுய ராங்குவீ டுளங்கையிற்
கனியேயாம் எ-து,—பிறவித்துன்பங்களுள் ஒரு துன்ப
மாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்
ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்,

௫௮

வைராக்கியசதகம்

பண்டைமேவிய பயமெலா மறுங் குரு பதத்திலும்
புகலாமே எ-து,—முன்னர்ப் பொருந்தியிருந்த பிறவித்
துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதரி
யத்தையும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-று.

கேவல சகலங்களி னன்றிச் சுத்தநிலையில் துன்பம்
இன்மையால் ஒருதுயருண்டுகொன் னமக்கென்றும் அச்
சுத்தநிலை பெற்றோர் குருதரியமும் அடைவராகலிற் குரு
பதத்திலும் புகலாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு
உதாரணம் : சசிவன்னபோதம். “வினவிற் பரத்தையறி
வுறுதற் கவத்தையுலன் வினைமாதியே, நனவிற் சுழுத்தி
நிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலனுகவே.” மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (உச)

அசைவற நின்றற்கு உபாயம் ஐம்புலக் காட்சியுந்
கரணவாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர்,
அக்கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர்
ஐம்புலக்காட்சி நீங்கவேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்கு
தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறு
கின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிசு
டந்துமாற் றிடுமென்றே

பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
 பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ்
 சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
 துவிதபா வனைநெஞ்சே.

புகலரும் பரப்பிரமமாங் கடறனிற் புணர்பரைத்
 திரையீசன் சுகமொ டாருயி ரெனுநுரையாதி கடந்தமாந்
 திடு மென்றே பகரு நான்மறை யெனின் எ-து,— வாக்கு
 மனோதீதமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண்
 விட்டு நீங்காத பரையாகிய திரையானது ஈசரனும் நாத
 தத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈறாகிய சகங்களுஞ்
 சராசரங்களா யுள்ள உயிர்களு மென்று சொல்லப்பட்ட
 நுரை திவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து ஒடுக்கு
 மென்று நான்குவேதங்களுஞ் சொல்லுமெனின்,

அதி லெதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம் எ-து,—
 அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எத
 னை யெய்தென்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன்றென்று
 விடுப்பம், இங்ஙனம் பற்றுதற்கும் விடுப்பதற்கும் அப்
 பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,

சுகசொரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி துவிதபா
 வனை நெஞ்சே எ-து,—எல்லாவற்றையும் ஆனந்த சொரூப
 மென்று இந்நிச்சய ஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இது
 வென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று
 விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

பிரமத்திற்கு அபின்னமா யிருக்கின்ற பரை யசைவான
மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றி யொடுங்குதலின் அப்
பரை திரை யென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது-தானி
யாகுபெயர். ஆகம நெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்
றென்று விரித்தலென்னுங் குற்றமாகாதோ வெனின்
இந்நூல் சமரச நெறியாகலாலும் ஆகமத்திற் சோகம்
பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்பது அறிக. இதற்கு
உதாரணம் : திருவம்மாளை. “பார்த்த விடமெல்லாம்
பரமன்கா ணம்மாளை, பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே
னம்மாளை.” என்றும், சிவானந்தமாலை. “எங்குஞ் சிவ
மொழிய வில்லையவன் றன்னானை, யங்கந் திரள்கருவி
யாணவமாம் - பொங்குமிருண், மைசெய்த மாமாயை
மாயைவினை மற்றனைத்தும், பொய்பொய்பொய் பொய்
பொய்பொய் பொய்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற்
காண்க. (உரு)

ஐம்புலக்காட்சி நீக்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி
நினைப்பும் மறப்பும் அற்றுச் சமநிலையி னின்றற்கு நானு
வுபாயமும் நீர் கூறல்வேண்டு மென்று மனங்கேட்பு;
அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயினிப் பாவனா தீதமாய்

நின்றிடின் றெனினிற்பா

யெஞ்சு ருதகல் புரணபா வனையையோர்ந்

திலையெனி னுலகெல்லா

மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
 யெனினருள் சுரந்தெம்பால்
 வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர்
 வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

நெஞ்சமே யினிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடு எ-து,—
 நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப்பாவியாது பாவனா
 தீதமாகி நிற்குதலைச்செய்,

இன்றெனி னிற்பா யெஞ்சுற தகல் புரணபாவனையை
 யோர்ந்து எ - து,—அங்ஙனம் நின்றற்கு வலியில்லையெ
 னின் அணுதிரண காஷ்டமுதலியவற்றினுங் குறைவுபடா
 து விரிந்த பரிபூரணபாவனையாயினுங் கருதிரிற்பாய்,

இலையெனி னுலகெல்லா மஞ் சனக்களன் மேனியென்
 றோர்ந்து எ-து,—அஃதும் இன்றெனின் சடசித்தாய்
 விளங்காகின்ற இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினை
 யுடைய சிவனது அஷ்டமூர்த்தமென்று ஏகபாவனை
 பண்ணி நின்றி,

இலையெனி னருள்சுரந் தெம்பால் வஞ்சமற்றிடும் படிக்கி
 வ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே எ-து,—
 அஃதும் இன்றெனின் அச்சிவந்தானே கிருபை நிரம்பி
 எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும்படிக்கு இந்நிலத்
 தின்கண் மானுடச்சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப்
 பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து நின்றி
 பிழைப்பையென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

கூஉ

வைராக்கியசதகம்

நிற்பா யென்பதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்
கொள்க. உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபமாகக்
கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக்காட்டாது
உயிரை மறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம்
எனப்பட்டது. பாவனாதீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்:
ஞானவாசிட்டம். “அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முனை
யா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப், பிறிவுறத்தானே
செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந்தானே,
செறிதுய ரொழிய விற்பமொன் றில்லை யாதலாற் செப்பு
சங்கற்ப, நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையி னிமிடமும்
பாவனை நினையேல்” பூரணபாவனை யென்பதற்கு உதா
ரணம் : குறுந்திரட்டு. “அண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு
மடங்கச்சு னியம தாகக், கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட
கருத்தையு மறவே விட்டா, லண்டமெண் டிக்கெங் கண்
னு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக், கண்டுகொண் டிருக்கும்
வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்கு மன்றே.” உலகெல்லா
மஞ்சனக்களன்மேனி யென்பதற்கு உதாரணம் : திரு
வாசகம். “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பக
லோன், புலரூய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து
நின்றா, னுலகே மெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனு
மே, பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.”
வஞ்சமற்றிடம் படிக்கிவணடைந்த தோர்வடிவை யோர்ந்
து என்பதற்கு உதாரணம் : தத்துவராயர். “உள்ளத்
திருந்து மொளித்தான் பரன் குரவன், கள்ளந் தனைத்

தவிர்த்துக் காட்டினான் - வள்ள, லருவான் கோலமோ
வக்கோலம் காட்டிங், குருவான் கோலமோ கூறு.”
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (உசு)

உன்னுகின்றனை யென்னும் பாட்டுமுதலிய பதினெண்
பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள துர்க்குணங்க
ளெல்லாம் விடுவித்து மெஞ்ஞானங்கூறி நிஷ்டைகூட்டி
மேல் ஞானசாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்
கிலையெனி னுளதேசொன்
மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
விடத்தின துடைத்தேனும் [ய்தா
பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செ
ரெனினவை போனாலு
மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதென் றென்றைநீ
யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேரே.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்கு எ-து,—
நெஞ்சமே ஞானநிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்
ஞானத்தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்
பிழைப்போம் நீ ஒருரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம்
பண்ணுதல் செய்,

இலையெனி னுளதே சொல் எ-து,—அஃது இன்றெனி
னும் வினோதத்தாலாயினும் ஒருபொய்மையுங் கூறாது
உண்மையே சொல்லுக,

மெய்தருஞ் சொலும் பொய் எ-து,—அங்ஙனம் மெய்
மையாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்
கூற, அதற்கு வினோதத்தாலாயினும் ஒருபொய்மையுங்
கூறற்க வென்று முன்னர்க் கூறினீர்; இப்போது அம்
மெய்மை கூறலும் பொய்மை யென்றீர், இது என்னை
யென்று மனங்கேட்ப,

நயம் பயக்கிலா விடத்தின் எ-து,—அதற்கு அம்மெய்ம்
மையாற் சீவகருணையாய நன்மை உண்டாகாதவிடத்து
அது பொய்மையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இது
உண்மை யென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,

அதுடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல் எ-து,—அதற்
குச் சீவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மை போன்ற
மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்
மையுடைய சொல்லென்று விவேகங் கூற, அதற்கு
முன்னே மெய்மை கூறினுஞ் சீவகருணை யின்றியவிடத்
துப் பொய்மை யென்றீர்; இப்போது பொய்மை போன்ற
மெய்மை கூறுவது உளதாயினு இஃதும் பொய்மை
யென்றீர்; இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,

யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனின் எ-து,—
அதற்கு இருவினைக் கீடாகத் திருவுளநடத்துதலை மறந்து
உன்னால் ஒருயிர் காக்கப்பட்டவிடத்து அதனைப் பிறர்
கொலைசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம்
யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்று சொல்லுவாயெனின்

மூலமும் உரையும்.

சுரு

னென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,

அவைபோனாலு மெய்தருஞ் சிவமன் றிதென் றென் றை நீ யிசைத்தல் பொய் யெனத் தேரே எ-து,—நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய் மைகள் சொல்லாதொழியினும் பெறுதற்கரிய சிவமென்று ஈதென்று ஓரணு திரணங்கனையாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மையென அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மெய்மைகூறுதல்—பாசவைராக்கியம் ; சீவர்களைப் பா துகாத்தற் பொருட்டுப் பொய்மைகூறல்—சீவகருணை ; யான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சொல்லாதொழி தல்—ஈசரபத்தி ; எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல்— பிரமஞானம் ; ஆகிய விந்நான்கும் இதனுட் காண்க. வாக் கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம் : திருவள் ளுவநாயனார். “யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.” உளதே சொல் லென்பதற்கு உதாரணம் : திருக்குறள். “புறந்துய்மை நீரா னமையு மகந்துய்மை, வாய்மையாற் காணப் படும்.” மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மை என்பதற்கு உதாரணம் : திருக்குறள். “பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரை தீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்.” யான் செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம் : சிவஞானதீபம். “விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சீல மெல்லா மேல்வினைவென்

றறிந்தெவையும் விமலன் கூத்தென், நிரும்புற்ற மன
மழலின் மெழுகா யென்று மியான் செய்தேன் பிறர்
செய்தா ரெனங்கோ ணீக்கி, யரும்புற்றங் கென்னுதியா
னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோடகப்பற்றான,
பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப் பெரும்
பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே.” எய்தருஞ் சிவமன்
றிதென்றென்றை நீ என்பதற்கு உதாரணம் : சிவானு
பூதிவிளக்கம். “விருப்பு வெறுப்பென்று வேறுபொருள்
கோடலிறை, யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர்
சொல்லுவரோ.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்
பாட்டான் வாக்காற்றீமை அடையாது அடக்குதற்கு
உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உஎ)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்

சித்திர தீபம்போற்

சார வைத்திடும் தில்லையேற் குருபரன்

றனதரும் பணிமேற்கொண்

ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு

நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்

பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்

பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர தீபம்
போற் சார வைத்திடு எ-து,—செய்தொழிலை விசாரிக்கு
மிடத்து இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்
பட்ட தீபம்போல ஞானசமாதியில் அசைவின்றி ஆத

மூலமும் உரையும்.

௬௭

னங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்த வைக்குதலைச் செய்,

அஃதில்லையேற் குருபரன் தனதரும்பணி மேற்கொள் ள-து, — அஃது இன்றாயிற் குருவாகிய ஞானபரனது அரிய வேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக்கொள் ளுதி,

நேரு மூழ்வழி தொழில் பிறி தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம் பேரிதஞ் செய்வித்திடு ள-து, — அஃ தின்றிவந்து பொருந்துகின்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தியெனி னும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலைவாராது சரா சரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம்பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச் செய்,

முடைகெழு மலப்பிணக் கிதஞ் செய்யேலே ள-து,— அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந்திய மலங் கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, ள-து.

ஏவற் பணிவிடையைச் சிரசிற்றொள்ளுதல் பணிவிடை அருமைதோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லா மென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதி யில் அசைவற விருக்குதல் — பிரமஞானம், குருபரன் பணிசெய்தல் — ஈசரபத்தி, சீவர்களுக்கு இதஞ்செய் வித்தல் — சீவகருணை, உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழி

தல் — பாசவைராக்கியம், ஆய இந்நான்கும் இதனுட் காண்க. இவ்வுடல் சமாதியி லசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமும் கழுத்துமுற, வெவ்வா தனத்தி லிருந்தவர்க்குங் - கைவந்தால், வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ, ராதன மென்ப தது.” குருபரன் றனதரும் பணிசெய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். “உடற்குயிர் போற் கட்கிமைபோ லுசிநூ லொத்து, விடிற்புலிதீ பாம் பினில் வீழ்வார்க்காஞ் - சுடர்ச்சடினும், வாழைக்கா கா வேதி மட்கலத்துக் காகாவா, றேழைக்கா காத திது.” உயிர்க்கெல்லாம் பேரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறி தினோய், தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை.” முடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொ திந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை, யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படு வேனே, முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி, யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதி சயங்கண்டாமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ( )

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்

சிவனது வடிவென்றே

யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக்

கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே

மூலமும் உரையும்.

சூசூ

நைவ தென்னை நீ பஞ்சகோ சங்களு
 நாமல வெனவுண்மை
 கையி லாமல கம்மென வுனக்கியான்
 கழறியுந் தெளியாயே.

செய்யு நந் தொழி லைந்தொழில் எ-து,—செய்யாரின்ற
 நமது தொழில்க ளியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய
 வைந்தொழில்களே யாமென்று விவேகங்கூற, அதற்
 கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன் செய்யுந் தொழில்
 கள் எங்ஙனமாமென்று மனங்கேட்ப,

யாமு மச்சிவனது வடிவென்றே யையமற் றுணரா
 தியானெ னுஞ் செருக்கடைந்து நாடொறு நெஞ்சே நைவ
 தென்னை நீ எ-து,—அதற்குச் சிவனது அஷ்ட மூர்த்
 தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந்
 தானே யென்று ஐயந் திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்
 கொள்ளாது அச்சிவனைவிட வேறியானென்று உணரு
 மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலி
 வது என்னை,

பஞ்சகோசங்களு நாமலவென வுண்மை கையிலாமல
 கம் மென வுனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே எ-து,—
 மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈரு
 கச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சகோசங்களும் இவற்றைக் கடந்
 திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றென்று உண்மையாகிய
 உபதேச மொழிகளால் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம் போ

ஸப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய், இது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனதுதொழி லென்பது அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன,— அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக் கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகண்மே னின்றது. இதற்கு உதாரணம் : அறிவானந்தசித்தியார். “அன்னமயங்கொண்டெடுத்த வுட்களு மாயிழையும், பின்ன முடன்வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின், மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந், துன்னு மறிவில ரான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே.” எ-ம், “ஊசமுடலினுழல்கின்ற காற்றை யுணர்வென்பரே, யேசமுறக்கத்தியங்கியு மிங்கறி வேதமற்று, வீசம் பிராணனை யான்மாவலவென்று வேதஞ் சொல்லும், பேசுமனிதர் பொருளறியாமற் பிதற்றுவரே.” எ-ம், “தனக்கு மனது சலித்த தென்றேசொல்லித் தானிருந்து, முனக்கு விசாரமுண்டாயிற்சொல் லென்றிங்கு வந்துநின்று, மெனக்கிங் கறியவொண்ணு தென்று சொல்லுகின்ற வேழைகடா, நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பதே” எ-ம், “இணங்கு நவகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர், வணங்கும் விஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்

மூலமும் உரையும்.

எக

மைபோற், பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று
பின்னமறக், குணங்குறி யின்றி யிருக்குமான் மாவென்று
கூறிடுமே.” எ-ம், “சேருஞ் சுகம்பொரு ளென்றனை துக்
கஞ் செறியும்பொழு, தாருஞ் சுகதுக்கி யாகி யிடுநிலை
யன்றிமறை, தேரு நிரதி சயானந்த மேசிதை வற்ற
பொருள், கூரு நிலையை யறியா ரழிசுகங் கொள்ளு
வதே.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
நிரோபவிக் குதறேகம்
விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித
மேவுத நிதிதோற்ற
முளசி ருட்டியே லம்பைநோ தலினுனை
யும்பிற ரையுநாடித்
தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
சம்புவை மறந்தாயே.

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்க வன்றிரோபவிக்
குதல் எ-து, — உயிர்களுக் கியாதோர் முன்னிலையால்
தெளிவு வருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணு
தல், அவைகளுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம்
வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,

தேகம் விளிவை யுற்றல் சங்காரம் எ-து,—தேகநாசத்
தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும்
அஃது அவனது சங்காரம்,

இங்கிதாகித மேவுத நிதி எ-து, — சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விடத்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி,

தோற்றமுள சிருட்டியேல் எ-து,—உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி, இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்க ளெல்லாம் இருவினைக்கிடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தி யத்தின்படியே நடக்குமானால்,

அம்பை நோதலி னுனையும் பிறரையு நாடித் தளர்வதும் மகிழ்வது மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே எ-து,—அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக் கொண்டு துன்பம் வந்ததென்று வாட்டமுஞ் சுகம் வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அம்பைநோதலி னெனவே எய்தவனென்பது வருவிக் கப்பட்டது. அவன் அவள் அதுவென்னு மூன்றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற் றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருதலால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணாது வேறு பிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவைமய மாதலே யன்றித் திருவடியை நினைக்கக்கூடா

மூலமும் உரையும்.

௭௩

மையிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அதுக்கிரகமுந் திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமானும், அதுக்கிரகத்திலும் இதத் திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் அகிதத் திதியிலுந் துன்பமும், வருமானும் காண்க. இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய், மாயப் பிறவியுன் வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி, யாயக் கடவே னானேதோவிந் கதி காரந், காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௦)

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ
மாயைநின் றவைதம்மைத்
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச்
சொல்வரத் துறவெய்தக்
குறித்தி டிற்பர பத்தினூ னத்தினாற்
கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி னுமறி
னின்றமற் றென்றாமே.

மறைத்தலுந். நினைத்தலுஞ் செயு மாணவமாயை நின் றவை தம்மைத் துறத்தலே யிராப்பகலகல் வீடெனச்

எசு

வைராக்கியசதகம்

சொல்வர் எ-து,—நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவ
லமாய் மறைத்தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யா
நிற்கும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயை
யும், அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவும் பகலும் நீங்கிய
வீடென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்க ளென்று விவே
கங்கூற, அதற்கு இவ் வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு
உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,

அத்துறவெய்தக குறித்திடிற் பரபத்தி ஞானத்தினுற்
கூடும் எ-து,—அதற்கு அத்துறவினை நீ அடையக் கரு
தினையாயிற் பரபத்தி பரஞானத்தினுல் அத்துறவுகை
கூடும்,

மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நஞ்செயலறி னுமறி
னின்ற மற்றொன்றாமே எ-து,—நெஞ்சமே அந்தப் பர
பத்தி பரஞானங்கள் யாவையெனின் சிவன் செயலை
நாடி நமதுசெயல் அறுமாயின் அதுவே விளங்காநின்ற
பரபத்தி; இப்பரபத்தியினுல் நமது செயலற்றோமென்று
கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற் சொல்லப்பட்ட பர
ஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

தற்செயல் அறுதற்குமேற் பத்தி யில்லாமையாலும்
தற்போத மறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பர
பத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.
இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம். “அராப்புனை
வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவ்ழ்ந்த வன்பாற்,

மூலமும் உரையும்.

எரு

குராப்புனைதண்டையர் தாடொழல் வேண்டுங்கொடிய
வைவர், பராக் கறல்வேண்டு மனமும் பதைப்பறல்
வேண்டுமென்றோ, விராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளிதல்லவே.” எ-ம், திருவாசகம். “பத்தி வலையிற் படு
வோன் காண்க.” எ-ம், திருவம்மாளை. “தற்போத மற்
றிடந் தற்பர மம்மாளை.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்கு
தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (நக)

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ

னோர்மய லதனாலே

சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ்

செறிமய லேதென்ன

நன்று நீவினா வினையிரு வினையையு

நான்செய்தே நெனுமான

மென்ற நிந்திட தொன்றையு மாற்றினை

யெனினுனக் கிணையாரே.

ஒன்று நஞ்செயலில்லை நெஞ்சே எ-து,—நெஞ்சமே
உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலே யன்றி
நமது செயலொன்றையினும் இன்றென்று விவேகங்கூற,
அதற்கு நமக்குச் செய லின்றென்பதற்கு ஏதுவென்னை
யென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்
தர வறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும்
நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தர வறிவினை
யுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்கு

எசு

வைராக்கியசதகம்

தலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு
இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும்
எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,

இவ னோர் மய லதனாலே சென்று சென்று வெம்பவக்
கடன் மூழ்கினம் எ-து,—அதற்கு இவ்விடத்து ஓர் மயக்
கத்தினாலே போய்ப்போய்க் கொடிய பிறவியாகிய துக்க
சாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்கூற,

செறி மய லேதென்ன எ-து,—அதற்கு ஓர் மயக்கத்
தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினோமென்று கூறினீர் ;
இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவ தியாதென்று மனங்
கேட்ப,

நன்று நீ வினாவினை யிருவினையையு நான் செய்தே
னெனு மானமென் றறிந்திடு எ-து,—அதற்கு நீ நன்று
வினாவினை; நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான்செய்
தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே
அம்மயக்கமென்று அறிந்திடுதி யென்று விவேகங்கூற
அதற்கு அந்த அபிமானந்தான் யாதென்று மனங்கேட்ப,
அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்தவிடத்தும் பிற
ருனக்கு அவைகளைச் செய்தவிடத்தும் நீ செய்த தீதினை
யும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தானென்று
கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும் நான்
செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு
வெறுப்பு அடைந்தனை யாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர்

மூலமும் உரையும்.

எஎ

செய்த நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உமது அபிமானமே யாயிற்று,

ஈதொன்றையு மாற்றினை யெனி னுனக் கிணையாரே எ-து,—உனது அபுத்தி பூர்வகமாய் வந்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய் வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்கு வந்த நன்கு தீதினையும் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக் கிணையானால் உனக்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர்செய்தா ரென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. “தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ் செய்தே னென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா, லீனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலுடம்பா, மூனமா முடம்பா லாழா மூழினு லாகா துண்டோ.” மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நஉ)

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வக மாய்ச் செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக் காண்கின்றேன்; பிறர்செய்த தீதினை இங்ஙனங் காணக்கூடாதென்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.

எஅ

வைராக்கியசதகம்

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
 திட்டவா றலதிங்கே
 யணைவு ருதொரு தீதெமக் கவன்றரி
 னார்தடுப் பவர்நெஞ்சே
 பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப்
 பற்றிநின் நிலகொல்லோ
 வுணைவு ருதுடற் காவல்கை விடுதியு
 முள்ளவா விடாதென்றே.

இணையின் ஞானபூரணன் முழு துணர்ந் தமைத்திட்ட வாறல திங்கே யணைவுறு தொருதீ தெமக்கு எ-து,— சமானமின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரணனாகிய சிவன் நான்செய்த வினைக ளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து அவ்வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத்துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர்தீது வந்தடையாதென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சிருஷ்டிமுதலிய செய்யும் பிர மன் முதலிய கடவுளரற்றான் எமக்கு ஓர்தீது உறாதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவ னியாவர்க்கு மிக்கானாக லின் அவனையன்றி இவரால் ஒருதீது செய்யக்கூடாது, அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீது செய்யக்கூடாதோ வென்னின் இயற்கை ஞானத்தை யுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற்செய்யக் கூடாது; அவனறியாது இவராற் செய்யக்கூடாதாயினும்

மூலமும் உரையும்.

எக

இவர் தீதுசெய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப்பானே வென்.
 னிற் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவ ரிருத்தற்குஞ்
 செய்தற்கும் இடமேயில்லை, ஆனால் அச்சிவனையே யுபா
 சனை பண்ணித் தீதுறுது தடுத்ததுக்கொள்வேனெனின்
 சிருஷ்டிதொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை
 யெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை
 உபாசித்தாலும் அதனைத் தடுக்கக்கூடாது,

அவன் தரி னார் தடுப்பவர் நெஞ்சே எ-து, — ஆகலின்
 இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனே தீவினைக் கீடாக
 எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்
 கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங்
 கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்
 தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையா யிருத்தலின் இதன்
 கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்
 கேட்ப,

பணைகொ டாவர மான மின்மையி னுருப்பற்றி நின்றில
 கொல்லோ எ-து,—கோடுகள் தாங்காரின்ற தாவரவுயிர்
 கள் தமது உடம்புகள்மேல் அபிமானமின்றி இருக்கவும்
 பழவினைப் படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்
 றிலவோ,

உணவுறு துடற் காவல் கைவிடுதி ருமுள்ளவா விடா
 தென்றே எ-து,—அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறுது
 உள்ளபடியே பழவினைவருதலன்றி விடாதென்று அறிந்து

உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-று.

இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கானென்று கொள்க.
முழுதுணர்ந் தமைத்திட்டவா நென்பதற்கு உதாரணம்:
சிவபோகசாரம் “ அமைத்த வினைக்கீடா வனுதினமுஞ்
செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை -
யுமைக்குரியோ, நெல்லாமறிந்தே யியற்றுவதுந் தன்ன
டிமை, வல்லார் தமக்குணர்த்து வான்.” உடற்காவல்
கைவிட்டிருப்பா யென்பதற்கு உதாரணம் : தேவாரம்.
“ தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்
தாராய், வாளைக் காவல் கொண்டு நின்ற ரறியா நெறி
யானே, யானைக் காவி லரனே பரனேயண்ண மலையானே,
யூனைக் காவல் கைவிட் டின்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.”
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௩)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம்
விடல்வேண்டு மென்று மேற் கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந் தவரினு மாக்கயா

னிறப்பைவிட் டகலாம

னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே

ரினைத்துணை யாக்கொண்டு

நன்று நீயிதற் கென்சேய்கேன் சாவனே

நானென லிலையானு

லொன்று செய்மலக் குடிவிதி லவாவைநீக்
குமாபதி தரும்வீடே.

என்றும் வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க யா னிறப்பைவிட்
டகலாம னின்றுதான் றலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்
துணையாக் கொண்டும் எ-து,—வீட்டினை அடைந்தவர்
எக்காலமும் இறுமாந்துகொண் டிருக்க யான் எக்கால
மும் இந்த இறப்பினைவிட்டு நீங்காது நின்று தலைவனைக்
கவோ, யாதோர் காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்
குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நினைத் துணையாகப்
பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நினைத் துணை
யாகக் கொண்டும் யான் றலைசாய்க்கவோ வென்று
ரியாய நிஷ்டரேங் கூறினீர், உமக்கு என்னுலாங் காரியம்
யாதென்று உள்வெறுப்போடு மனங்கூற,

நன்று நீ யிதற்கென் செய்கேன் சாவனோ நானெனல்
எ-து,—நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்
னை செய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,
இலையான லொன்று செய் எ - து,—உடம்பின்மேல்
அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஓர் காரி
யஞ் செய்குதி நீ யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அக்காரி
யம் யாதென்று மனங்கேட்ப,

மலக்குடிவிதி லவாவை நீக் குமாபதி தரும்வீடே
எ-து,—அதற்கு மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்

அஉ

வைராக்கியசதகம்

பின்கண் வைத்த ஆசையைவிட்டு நீங்குதி, இது செய்தி
யேல் உமைக்குப்பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினத்
தானே தருவானென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோமுகமும் ஆகலின்
இறுமாக்க வென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்
டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின அறிவு திருவடியை
நாடும், அங்ஙனம் நாடும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல்
சித்தமாகலின், உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.
வீட்டைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம் : திரு
நாவுக்கரையர். “இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்
கணத் தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக்
கீழ்ச் சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ.” குடி விதி
லவாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவநாய
னார். “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்
பறுக்க, லுற்றூர்க் குடம்பு மிகை.” மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (௩௪)

தேக போகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம்
மேற்கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா
விமலனீ தலினம்பாற்

கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
கொள்வதென் பயமாசை

மூலமும் உரையும்.

அந்

நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
 நெவனவ னனவாதி
 யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே
 யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனீதலி
 னம்பாற் கூடு மாயையை எ-து,—ஆணவத்தான் மறை
 பட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளைநீக்கி வீட்டின்
 பத்தைத் தரல்வேண்டுமென் றியாங் கேளாதிருக்கவுந்
 தனது காருணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்
 பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு
 ஏதுவாக நிருமலனாகிய சிவன் மாயையில் தனு கரண
 புவன போகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்து
 வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை,

என தியானென வெணிக் கொள்வதென் பயமாசை
 எ-து,—தனுகரணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்
 களை எனது எனவும் கருதிக்கொண்டு இத்தேக போகங்
 கள் நீங்குமென்று பயமும் இவை யிருக்கவேண்டுமென்று
 ஆசையும் நீ உட்கொள்வது என்னை,

நாடுபோழ் திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ நெவனவ னன
 வாதி யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே யுடல் கைவிட்
 டிருப்பாயே எ-து,—உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில்
 இத்தேக போகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுந் சுழுத்

அசு

வைராக்கியசதகம்

திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்
விறைவனே யான் எனது என்று உன்னால் அபிமானிக்கப்
பட்ட நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாது
காப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப் பாதுகாத்தல்
கைவிட்டிருத்தி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

மாயை என்பது காரணவாகுபெயர். மனம் அபிமானி
யாத சமுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினு
லும் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்தத
னாலும், இவை நான்கும் அவ்விறைவனது உடைமை
யென்று அறிக. இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர்.
“நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன், நென்க டம்
பைத் திருக்கரக் கோயிலான், நன்க டன்னடி யேனையுந்
தாங்குத, லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.” மற்
றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௩௫)

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின்
யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றே னென்று
கூறிய மனத்தைப் பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்வதன்
றிச் சொன்னபடி நில்லாயென்று மேற்கூறுகின்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசுக

மெதுவரு மதுவேயாய்ப்

பொருப்புவில்லிதாள்விருப்பமெவ்வினையினைப்

புசிக்குஞான் றடைவாயோ

மூலமும் உரையும்.

அடு

கருப்பை யுற்றுதித் தறத்குமி ழியினழி
காயமீ துளபோழ்தே
குருப்பி ரான்றிருக் கழற்குமெய் யன்புநீ
கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசக மெதுவரு
மதுவேயாய்ப் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்ப மெவ்வினை
யினைப் புசிக்கு ஞான் றடைவாயோ எ-து,—எக்காலமும்
நெஞ்சமே நீ சுகதுக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்தடுக்
குமோ அதுதானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய்; இத்தேகம்
இருக்குமளவும் அவ்விருவினைகளும் வாராதநாள் இன்று
தலின் இவ்வினைகளை அருந்துநாளின்றி இனி எந்தவினையை
அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவடிக்கண்
விருப்பத்தை அடைவாயோ,

கருப்பையுற் றுதித்தறம் குமிழியி னழிகாய மீதுள
போழ்தே குருப்பிரான் றிருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ
கொள்ள றெள்ளிமை யாமே எ-து,—மாதாவினது கருப்
பாசயத்தின்கண் வினைக்கீடாய் வந்துபொருந்தி அதன்
கட் பத்துத் திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்
குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்
கும்போதுதானே மிகவிரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய
கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட்கொள்ளு
தல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று வினேகங்
கூறிற்று, எ-து.

அசு

வைராக்கியசதகம்

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத் தொடங்கினோன் அலை
களை நாடாது மூழ்கித் தனது விரத முடித்தல் போலத்
திருவடியை அடையத் தொடங்கினோன் இருவினைகளை
நாடாது அத்திருவடியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்
ளல் வேண்டுமென்றற்கு எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்
றடைவாயோ வென்றும், குருபத்தியுடையோர்க்கு வீடு
எளிதில் கூடுமாகலின் மெய்யன்பு கொள்ள நெள்ளிமை
யென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம் : பொன்
வண்ணத்தந்தாதி. “தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா
துறப்பர் துறந்தவரே, யடங்கிய வேட்கை யரன்பா லில
ரறு காற்பறவை, முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண னூர்க்
கன்றி யிங்குமன்றிக், கிடங்கினுட் பட்ட கராவனை யார்
பல கேவலரே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நசு)

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு

ளடக்கலிற் புலனைந்துந்

தீமைசேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்

துள்ளமே சிவைபாக

சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்

தொழுதுநின் றழுதன்னோ

ஹை நாவினாற் செபித்திலை யவத்திலே

நாளெலாங் கழித்தாயே.

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்கலிற்
புலனைந்துந் தீமைசேர் விடயங்களிற் செலாதமைத்து

மூலமும் உரையும்.

அஎ

எ-து,—ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ளடக்கி,

உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரணெனத் தொழுதுநின் றழுதன்னே னுமாநாவினம் செபித்திலை யவத்திலே நாளெலாம் கழித்தாயே எ-து,—நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலேவைத்த சந்திர சூடனாகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமென வணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினால் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அவமென்பது தொழிலின்மேல் நின்றது. ஆமையாறுபுப் பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். “புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார், தலநடக்கு மாமை தக.” நாவினம் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. “பரசதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப், பரப்பரப்ப வெண்ணுத பாவ-நரகப், பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா, விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

௮௮

வைராக்கியசதகம்

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா
 டருசிவப் பிரகாசன்
 றாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின்
 றுணிவிருந் தமையென்றோ
 காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு
 கலவிவேண் டினையென்றாற்
 றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான்
 செய்வதொன் றறியேனே.

தாயுமாகி யென் றந்தையாய் வந்து தாடரு சிவப்பிர
 காசன் றாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணி
 வ்ருந்தமை யென்றோ எ - து,—மாதாவுமாகிப் பிதாவு
 மாகி எழுந்தருளிவந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்
 பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது
 நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்
 றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மை யென்
 கொலோ யான் அறிகிலேன்,

காயமாய மென்றறிந்து மாதர்க டருகலவி வேண்டினை
 யென்றாற் றீயை நீ மிக நெஞ்சமே யிதற்கு யான் செய்வ
 தொன் றறியேனே எ - து,—தேகம் அறித்திய மென்று
 அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்
 பினைபென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினே;
 யான் என்னகூறிலும் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான்

மூலமும் உரையும்.

அக

செய்வது ஒருபாயமும் அறியே னென்று விவேகம்
கூறிற்று, எ-று.

தாடருதல் - திருவடிதீக்கை. தாயுமாகி யென்பதற்கு
உதாரணம்: தத்துவராயர். “தந்தைதா யாவானுஞ் சந்
கதியிங் காவானு, மந்தமிலா விற்பநமக் காவானு—மெந்
தமுயிர், தானு கு வானுஞ் சரணு கு வானுமருட், கோலு கு
வானுங் குரு.” செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு
உதாரணம்: திருவாசகம். “ஆடு கின்றிலை கூத்துடை
யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடு கின்றிலை பதைப்
பதஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடு கின்றிலை சூட்டு
கின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை
தெருவுதோ றல்லிலை செய்வதொன் றறியேனே.” மற்
றும் வருவனவற்றற் காண்க. (நஅ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற்
றிறையரு ளடையாதார்க்
கூனவெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே
யுபாயம்வே நிலையானு
லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே
தானி நாண்மினார் போகநீ வியந்தது
தப்பலாற் சதுரன்மே.

ஏனை நூல்பல வோதினை எ - து,—ஞானசாத்திரங்க
ளன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,

ஒதவற்றிறையரு ளடையாதார்க் கூனவெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே யுபாயம் வேறிலையானால் எ - து,—
நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெறுதார்க்கு இழிவு பொருந்திய கொடிய பிறவியை நீங்குதற்கு உபாயம் வேறென்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஒதுமானால்,

ஆனையீருரி போர்த்த வென்றம்பிரா னருள் விரைந்தடையாதேதா னிநான் மினார் போக நீ வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே எ-து,—யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரியைப்போர்த்த எனது கருத்தனாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அதிசயித்தது தவறேயன்றி நன்மையன்றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

இலை யென்பதனோடு ஒதென்பதனைக் கூட்டிமுடிக்க. எனவென்பது எஞ்சிநின்றது. தான் என்பது அசைநிலை. இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. “ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே, நீதா னொருசற் றுரினைந் திலையே, வேதா கமஞா னவினோ தமனோ, தீதா சுரலோ கசிகா மணியே,” என்றும், திருவள்ளுவநாயனார்: “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நகூ)

மூலமும் உரையும்.

சூக

சதுர்ம ஹைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ
 சங்கரற் றொழுதன்பாய்
 விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை
 விரைந்துசென் றவனாடும்
 பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற்
 போகுத றவிர்ந்தாவா
 வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே
 யினியுட லகன்றாலே.

சதுர்மஹைப் பொருளாகிய வொரு சிவசங்கரற் றொழு
 தன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய்பொடித்திலை நடித்திலை
 விரைந்துசென் றவனாடும் பொதுவை யுற்றிலை எ - து,—
 இருக்கு முதலியநான்கு வேதங்களினது முடிக்கணிருக்கு
 மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வண
 ங்கி அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை; உரோமஞ்
 சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்தநடனம் புரிந்தாயில்லை; அதிசீக்
 கிரமாய்ச்சென்று அவன் நடனம்புரியாநின்ற கனகசபை
 அடைந்தா யில்லை,

நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுத றவிர்ந் தாவா வெதுபடக்
 கடவாய் மடநெஞ்சமே யினி யுடலகன்றாலே எ - து,—
 மகளிரைவிழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்த்து
 நின்றாயில்லை; ஆவா! நெஞ்சமே இனி இந்தத்தேகம் நீங்
 கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ? யான் அறிகிலே
 னென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஆவா வென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம். இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம் “மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற் கென், கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம், பொய்தான் றவிர்த் துன்னைப் போற்றி சய சய போற்றி யென்னுங், கைதா னெகிழ விடேனுடைய யென்னைக் கண்டுகொள்ளே.” மற்றும் வருவன வற்றற் காண்க. (சு0)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக்
கால காலனைச் சிவப்பிர காசவென்
கண்மணி தனையுன்ன
தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ
யிங்குழ லுவதெல்லாஞ்
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனேன்
றவறிலை யென்மேலே.

ஆலநீழலி லன்றொரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்தானை எ-து—, கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில் ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்கு முனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,

கால காலனை எ-து,—எல்லா வுயிர்களையும் நாசம்பண் ணுகின்ற காலனுக்குக் காலனாகி அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை,

சிவப்பிரகாச வென்கண்மணிதனை யுன்னாது எ - து,— அக்கருத்தன்றானே அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து சிவப்பிரகாச னென்னும் நாமதேயத் தைக் கொண்ட என்கண்ணின் கண்மணி யாடுபாவை போன்ற ஆசாரியனை வீட்டின்பத்தை அடையும் பொரு ட்டி இடையறாது அன்போடுந்குடி நினையாது,

ஏலவார் குழலார் மயல்கொண்டு நீ யிங்குழலுவ தெல் லாஞ் சாலவே பிழையாகு நெஞ்சே சொனென் றவறிலே யென்மேலே எ-து,—தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத் தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப்பிர பஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்றமாகும் நெஞ் சமே யான் நானு வுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்ப மென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லை யாதலின் உன்மேற் குற்றமேயன்றி என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல் போலப் பிறப்புத் துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். “வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்ச மே வல்வினைப்பட்ட, டாழ்கின்ற யாழாமற் காப்பானே யேத்தாதே, குழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன்

பல்காலும், வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.”
என்றும், சிவானந்தமாலே. “வீடொழியப் பேறில்லை யென்
றென்றும் வேதங்க, னுடியறையும் பொருளை ஞானகுரு—
நீடுமருட், கண்ணுலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா,
னெண்ணுதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வரு
வனவற்றும் காண்க. (சுக)

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீ
திச்சைவைத் துழல்கின்றாய்
பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெறும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல்
பிராந்திசங் கரன்பாதந்
தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
ததியுறப் பெறலாமே.

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழல்
கின்றாய் எ-து,—யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து
மகளிர் உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாநின்
றனை,

பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின வெறும் புழுமலக்
கூடல்லாற் பின்னை யுண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல்
பிராந்தி எ-து,—செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னு
லாகிய அணியினையுந் கூறையினையும் வேறுபிரித்து அத
னது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து வெறுங் கிருமிகளும்
மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய

மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது பின்னை அதன்
கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்தவஸ்து உளதோ அத
னது இயற்கைவடிவம் அங்ஙன மிருப்பச் செயற்கைவடி
வத்தைப் பார்த்து நீ மயக்கமுறுதல் உனது மனப்பிர
மையாகும்,

சங்கரன் பாதந்தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
ததியுறப் பெறலாமே எ-து,—இனி அதன்மே லாசையை
விட்டு நீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை மறவாது நினைப்
பாய் நெஞ்சமே மேலாகிய இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம்
அடையலாமென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

பொன் என்பது ஆகுபெயர். இதற்கு உதாரணம் :
நாலடியார். “குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொ
டரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த தடி
யும் வழும்புமா மற்றிவற்று, ளெத்திறத்தா ளீர்ன்கோதை
யாள்.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஉ)

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற்
பெருந்தவ வலிகுன்று
முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும்
புடற்குமா னியதுண்டா
லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற்றின
வதைச்சுக மெனாரின்றாய்
செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச்
சிவனையா தரிப்பாயே.

சுசு

வைராக்கியசதகம்

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந்
தவவலி குன்றும் எ - து,—மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன்
அடைவது யாது? இந்திரியம் கழிந்துபோதலால் வீட்டை
யடையும் பொருட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோ
பலமெல்லாங் குறையும்,

உறுவ தவ்வளவோ பினை நீ விரும்புடற்கு மானிய துண்
டால் எ-து,—அதனால் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவு
தானோ பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்
கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாச
முள்ளதா மென்று விவேகங்கூற, அதற்கு யாந்தாம்
யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,

அறிவியா மறியாமைதோய்ந் துடற் றினவதைச் சுக
மெனா ரின்றாய் எ-து,—இவ்வுடம்பு சடமாகலின் இதன்க
ணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்
ஞானத்தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று
கருதா ரின்றனை, இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற,
மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப,

செறிது நெஞ்சமே நமது சிற்சுக மினிச் சிவனை யாத
ரிப்பாயே எ - து,—இவ்வின்பத்தினியற்கை யீதென்று
அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற சிவ
னது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே, நமது ஞான
னந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மூலமும் உரையும்.

௧௪௭

ஆல் என்பது அசைநிலை. இதற்கு உதாரணம் : திருக் கடைக்காப்பு. “அருப்புப் போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க் கைமேல், விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் லிட்டமாய்த், திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக், கருப்புச் சாற் றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே.” மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. தாயுமாகி யென்னும் பாட்டுமுத லிவ்வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்த வாறு காண்க.

(சாந்)

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய

வடிசிலைக் கூழ்காடி

யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி

யேகலுஞ் சமித்தற்றாற்

பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி

யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே

நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்

னிமலனை நினையாதே.

ஆதரித்தனை குளகிரு தாதிய வடிசிலை எ - து,—கிருத குளபாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும் பினை, இதனால் என்ன பயனை அடைதி,

கூழ் காடி யேது பெற்றிடினும் புசித்தாற் பசியேகலுஞ் சமித்தற்றாற் பேத மற்றெலா மலமதாதலுஞ் சரியென் றிடிந் எ - து,—சோறு காடி புற்கை முதலிய யாதுவந்த தாயினும் அருந்தினும் பசிபோதலும் அவை சீரணித்

கூஅ

வைராக்கியசதகம்

தடங்கினால் நானுவேறுபாடெல்லாம் அற்றுத் துர்க்கந்த
மலமாதலுஞ் சரியென்றால்,

பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வ
தென் னிமலனை நினையாதே எ-து, இங்ஙனம் அறிந்து
பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது அச்சவை யடி
சில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை நிர்மலனாகிய சிவனை
இடைவிடாது கருதலின்றி யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

மலமதாதலு மென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொ
ருள் வீகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்
தது, இதற்கு உதாரணம் : சிவானந்தமலை. “நல்ல வறு
சுவையு நா~~ன~~னுனி மாத்திரமே, ~~மெல்ல~~யிருவிர~~ை~~ ~~நெ~~
யல்ல~~து~~ - மெல்ல, விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத
நெஞ்சே, பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்
றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட்
சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (சச)
நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா

விவற்றுணே ரிழையாரை
யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண

வினையெனி னிவைபோலு
முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
துள்ளமே யொழித்தாயேந்

பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழலியாம்
பெறற்கிடை யூறின்றே.

மூலமும் உரையும்.

சூசக

நினைப்பினும் குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற்று
ணேரிழையாரை யினிப்பைநல்கு முக்கனிமுதலிய வுண
வினையெனின் எ-து,—விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்
ளும் மகளிரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுத
லிய புசிப்பினையும் மனத்தால் நினைப்பினும், ஆன்குறி
யும் நாவும் இலேபனமும் நீருறலும் ஆகிய அடையாளங்
களைக் காட்டுமானால்,

இவைபோலு முனைப் பல்வாதை செய் பகை பிறிதிலை
யுணர்ந்துள்ளமே யொழித்தாயேல் எ-து,—இவற்றைப்
போலும் உனக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற
சத்துரு வேறொன்றில்லையாகலின் இப்பொருந்தல் அருந்
தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்த
னையானால்,

பினைப் பராபரன் திருவடி நீழ லியாம் பெறற் கிடையூ
றின்றே எ-து,—பின்னர் யாவருக்கும் மேலாகிய பரமசி
வனது திருவடியாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கினம்
வேறின்றென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-று.

நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்
கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல்
பொருந்தல்களில் மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிர
விருத்தியாகலின் திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவி
ருத்தியாகல் வேண்டுமாகலின், பகைபிறிதிலையென்று
கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம் : சிவானந்தமாலை.

க00

வைராக்கியசதகம்

“ஊனு முரையுநமன் றாதுவர்கா ணுள்ளமே, வாணுத
லார் நேரே மறலிகாண்—பேணியிவ, ருற்றார்போல் வந்
திடுவர் வந்தாலு மோட்டியர, னற்ற மரைப்பதமே நாடு”
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சரு)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபஹ்

போகமு மித்தேகத்

தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங்

குயிர்பெய ரினுநீற்றை

நன்றெ னாவணிந் துறவின ரிறைபெயர்

நவிலுவ ரெனினெஞ்சே

பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய

போற்றவை போற்றேலே.

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபாற் போகமு மித்தே
கத்தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்கும் எ - து,—
இந்தக்காயத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின்
இதனால் அனுபவித்தற்குக் கருத்தில்வைத்த மனைவியா
திய பலபோகங்களும் இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு
அன்னியமாய்ப் போகுமாகலின்,

ஆங்குயிர் பெயரினு நீற்றை நன்றென வணிந் துறவின
ரிறைபெயர் நவிலுவ ரெனின் எ - து.—இவ்வுடம்பினை
விட்டு உயிர் நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் திரு
வெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து
நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சா
க்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்களானால்,

மூலமும் உரையும்.

க0க

நெஞ்சே பொன்று நாட்டுணையாக நீருதிய போற்றவை
போற்றேலே எ-து,—இனி நெஞ்சமே உயிர்நீங்குங் காலத்
துத் துணையாகலின் அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்
வகையினையும் அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி,
மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்
போதும் புசித்தற்கு அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப்
பேணுதொழிதியென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர்பெயரினு மென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் அது
பெயராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்
பதாயிற்று. வனிதையராதியெனவே வனிதை பஞ்சணை
செளக்கியபோசனம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தை
லம் தாம்பூலம் ஆக எண்வகையுமென அறிந்துகொள்க.
நீருதியெனவே விபூதி ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்
தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் எனவறிக. இதற்
கு உதாரணம் சித்தாந்தசிகாமணியுட் காண்க. தவத்
தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி இவ்வெண்வகையும்
அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (சுசு)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்
பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே
சாற்று நீகுருவாதிமூ வருவையுந்
தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
மன்றுளா டியதாளுந்

தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
தொழுதுவாழ் தலுமாமே.

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்பூண்டி டைந்
தெழுத் துள்ளே சாற்று நீ குருவாதி மூவுருவையுந் தாழ்ந்
திறைஞ் சிவைசெய்தால் எ - து,—மெய்ப்பொருளாகப்
பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உருத்திராக்ஷங்க
ளைச் சிரசாதி ஸ்தானங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை
மானதமா யுச்சரி; குரு லிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடி
வையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நாடோ
றும் நீ மறவாது செய்தியானால்,

மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே எ-து,—நெஞ்
சமே பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக் கொள்ள
லாம்,

மன்றுளாடிய தானுந் தோற்று முள்ளொளிக்குள்
ளொளியா யதைத்தொழுது வாழ்தலுமாமே எ - து,—
அஃதன்றிக் கனகசபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவ
டியும் உயிராகிய உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்
றும், அத்திருவடியைத் தொழுது அவ்விடத்து எக்கா
லமும் அழிவின்றி வாழவுந்கூடும் எமக்கென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-று.

உயிர்களினது மும்மலங்களும் நீக்கும் பொருட்டுச்
சிவன் தனது அருளால் குருலிங்க சங்கமமாய் வடிவு
கொள்ளுதலின் மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று

மூலமும் உரையும்.

க0௩

கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்தி லன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமாகக் காயத்தால் வணங்குதல். வீட்டைவோர்க்குச் சிவமுன்னாக அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்கூரத்தைச் செபியாமற் செபிக்கவேண்டு மாகலின் ஐந்தெழுத் துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்கூரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறுமாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும் சகல கேவலங்கள் அறவே புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளிவிடு மாகலின் உயிரை யுள்ளொளி யென்றும் இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின் மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக் குள்ளொளியாய்த் தோன்று மென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத் தொழுதலாவது தற்போதஞ் சீவியாது நின்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே பேரின்பந் தோன்று மாகலின் வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது.

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி

மாலைசெய் தவன்றாளில்

வீழு மாறுபொன் னிதழிசேர் தோள்களின்

மீதணிந் தினிரெஞ்சே

தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே

சரணமென் றிதுவன்றிப்

பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறிநாள்

பலகழித் தொழியேலே.

வாழலா மரன் புகழினமலர் கவிமாலைசெய் தவன்ற
ளில் வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீ தணிந்
தினி நெஞ்சே தாழுவா யரி தேடுபொற் சரணமே சரண
மென்று எ-து,—நெஞ்சமே அத்திருவடியை அடைந்து
வாழலாம்; சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவா
கிய மாலைகளை வணைந்து திருவடிமீதம் பொருந்துமாறு
பொன்போன்ற கொன்றைமாலை பொருந்திய புயங்களின்
மீது தரித்து வணங்குவாய் அரியாலுந் தேடப்பட்ட
பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,

இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோற் கதறி நாள்
பல கழித்தொழியேலே எ-து,—இங்ஙனஞ் செய்வதன்
றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல் உலக ஞால்களைக் கற்
றுக் கதறிப் பலநாள்களை வீணிலேகழித்து நாசமாகாதே
யென்று விவேகங்கூறிற்று, எ-று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும் அதனைப்பாவிற்
சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது.
துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும் சிஷ்டபரி
பாலம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்
வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீ தணிந்தெ
ன்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றி
யையும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையையு மென்
றுமாம். பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து
என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. “இல்ல யெனு

மூலமும் உரையும்.

க0௫

மாயையி லிட்டனை, பொல்லே னறியா மைபொறுத்
திலையே, மல்லே புரிபன் னிருவா குவிலென், சொல்லே
புனையுஞ் சுடர்வே லவனே.” மற்றும் வருவனவற்றற்
காண்க. (சஅ)

ஒழித்தி டிம்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுமூ துணர்வோர்முற்
பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய ருரைபோலுங்
கழித்தி டேலுப சாரமென் நிதனை
கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பிதே.

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந் துள்ளமே யோது மூ
துணர்வோர்முற் பழிச்சுபாடலை எ - து,—பிறவியாகிய
பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம், மூவர்
மாணிக்கவாசகர் முதலிய பேரறிவினை யுடையோர்
முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே
நீ தோத்திரம் பண்ணுதி,

அரற்கவை விடர்க்கிளம் பாவைய ருரைபோலும்
எ - து,— காமுகர்க்கு இளமைத்தன்மையினை யுடைய
பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக் கூறும் வசனம்போல அத்
தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்,

கழித்திடே லுபசாரமென் நிதனை நீ கட்டுரையெனக்
கொள்வாய் எ - து,—இங்ஙனம் கூறிய மொழியை உப
சாரமொழியென்று கருதி நீ விடாதே உறுதிமொழி
யென்று அறிந்துகொள்வாய்,

விழித்து மாரனை யெரித்த தேவருள் பெறும் விருப்பி
னர் விருப்பீதே எ-து,—நெற்றிக்கண் விழித்து மன்மதனை
யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினை
யுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்
களே யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடு மென்று வந்தது. பவத்
திற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளையும் பவமென்று கார
ணத்தைக் காரியமாக வுபசரித்துக் கூறினார். இதற்கு
உதாரணம் : திருவள்ளுவநாயனார் “இருள்சே ரிருவினை
யுஞ் சேரா விதைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்
மாட்டு.” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (சுக)

விருப்ப மாயிது கேட்டநன் னேஞ்சமே
விமலனுக் காளல்லார்
பொருப்பைநேர்தனஞ் சொரியினுமவர்களைர்
புன்னுனித் துணையன்புந்
திருப்பி டேலரன் ரொழும்பர்தந் தொழும்பனா
ய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்திண்
டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம்
பில்லையேற் பொல்லாயே.

விருப்பமா யிது கேட்டி நன்னெஞ்சமே எ-து,—நல்ல நெஞ்சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக,

விமலனுக் காளல்லார் பொருப்பைநேர் தனஞ் சொரியினு மவர்க ணோர்புன்னுனித் துணையன்புந் திருப்பிடேல் எ-து,—நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர்பொன்மேருவைப்போலுந் தனங்களைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுனிமாத்திரமாயினும் அன்பு வைத்திடேல்,

அரன் றொழும்பர்தந் தொழும்பனய்த் திரிந்தவர் பணிசெய் தீண்டிருப்பையேன் மிகநல்லை எ-து,—சிவனது அடியாருக்கு அடியானாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச்செய்து இவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினை யுடையை நீ,

இச்சொல்லைநம் பில்லையேற் பொல்லாயே, எ-து,—யான் இங்ஙனங் கூறிய சொற்களை உண்மையாக நம்பு; இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல் எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். “சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானுளத் தருவரேனு, மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்பே மல்லே மாதே வர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகி, லங்கமெலங் குறைந்தமுகு

க௦அ

வைராக்கியசதகம்.

தொழுநோ யோரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரே
 னும், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்
 டர் நாம்வணங்கும் கடவுளாரே.” மற்றும் வருவனவற்
 றுற் காண்க. (௫௦)

வைராக்கியசதகத்தின் முற்பாதியாகிய

சாத்திர முற்றிற்று.

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து
 அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்
 கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல்விவேகம் கூறு
 கின்றது.

உ

கணபதிதுணை.

வைராக்கியசதகம்.

தேரத்திரம்.

மூலபாடம்.

பொல்லாதவெனஞ்சமோரைந்துதலன்கடம்பா
 லல்லாதரைமாத்திரையுந்நின்னடிக்கணன்பாய்
 றில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிதைநின்றிடுன்றே
 சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிநீயே. (க)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
 தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
 பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
 தாயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந் துநின்றே. (உ)

நின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றனஞ்சினுள்ளே
 யென்றலுமெனக்கதிதாரமதாயிருந்தா
 யொன்றலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்
 மின்றழ்சடையாய்தமியேற்குவிளங்கிடாயே. (ங)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
 களங்கம்மறுவோர்தொழுகின்கழல்காணுமாறென்
 றுளங்கும்மொளித்தாமதிசூடியதோன்றலேயென்
 னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயிலதாவுவந்தே. (ச)

வந்தித்திடுவார்பவநோய்க்குமருந்தனையைச்
 சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா

லிந்தப்புலியுங்கடலுங்கடந்தேகுமென்ற
லெந்தப்படியுய்வதியான்நிலையெம்பிரானே. (ரு)

பிரானேதிருத்திலையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
னொரானேநிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானோவினமெம்மிறையென்றுணைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்நோன்றிலையின்றிதென்னே. (சு)

என்னையகனையிமையோர்தொழுமிசனேசெம்
பொன்னூர்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னூரருளாலினிவீட்டிடையுய்த்தியின்றேற்
பின்னூயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடர்த்தே. (எ)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்த்துபோய்வெங்
கூரார்மழுவாளின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே. (அ)

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளரின்னினைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
நிரையார்வினையார்பிறவிக்கடநிலையானே. (க)

ஆனேநிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன்னுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானோவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே. (க0)

வைராக்கியசதகம்.

ககக

எல்லாமறிவோயறிந்தேவகுத்திட்டவாமே
 யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையானுந்
 பொல்லாமெசெய்வித்தவனீபொறுப்பானுநீகல்
 வில்லாயினீத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே. (கக)

ஏலக்குழலாந்நுராகமதென்னுமாயா
 சாலக்குணைந்தேற்குனதின்னருடந்துகாப்பாய்
 நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடி
 மூலக்கனலேகனலேந்துகைம்முக்கணனே. (கஉ)

கண்ணாந்நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
 யெண்ணாவருளன்றுசுரந்துளைக்கின்றிலாதென்
 விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
 தண்ணாந்நிருப்புந்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (கங)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
 ணீற்றாய்கடையேனுயுமாமென்றனெஞ்சளஞ்சிப்
 போற்றுகிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
 தேற்றயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாமே. (கச)

மாறாயவோரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
 நீராந்நிருமேனியவுன்கணிநுத்தமாட்டே
 னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணினைந்தேன்
 கூறயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமன்றே. (கரு)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிநீவந்
 துன்றார்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி.

னின்றேனலதைதம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றேராதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசவெற்கே. (கக)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லைநீகல்லைவில்லா
முற்கூல்வளைத்தாங்குவளைத்தன்பின்முழ்குவிப்பாய்
சிர்க்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (க௭)

தேவேயுனையன்பினின்பூசைசெய்தேனும்ல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடியக்குகில்லை
னோவாதுழநீமனத்தோடிவணுற்றளேன்மற்
ருவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (கஅ)

அறியாமையிற்கீழ்வர்பல்பிழையாற்றினாலுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேனுனக்கென்முகமன்சொலப்பொய்யனேனே. ()

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணவிம்
மெய்யற்றவெற்குநினலானிலவேறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப்பாணுன்கடாக்கம்வழங்கிடாயே. (உ0)

வழங்கெற்கிவணேதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனையாவுமிறந்துணர்வேகமேயா
யொழுங்கிற்புலனாதிபுபாதியொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படித்தில்லையானே. (உ௧)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றிநின்றே. (௨௨)

தோன்றாத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிந்
கின்றார்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சான்றமுனையேவினையேனிணிச்சாரவெண்ணே. (௨௩)

சார்ந்தாய்குருவாதிவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்றிறவாநெறிசூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (௨௪)

பிறவாநெறியாகியதோர்திருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்ந்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைபற்றிவளர்ந்திடுபுன்மையாலின்
நிறவேயதனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே. (௨௫)

எண்ணும்வடிவேதினிரீபுனைந்தெய்தினாலுந்
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முனதுண்மையைக்காணநயந்துளேனென்
னுண்ணின்றதைக்காட்டுதற்கீசசற்றுன்னுவாயே. (௨௬)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிநின்றாய்

ககச

வைராக்கியசதகம்.

பின்னுங்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாமே. (௨௭)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லையாயெக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்தில்லையுயிர்க்கொருபோதமேனும்
திருந்தாவைகொண்டிறையந்தொழில்செய்தியென்
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னமதித்தியானே. [நே

மதித்தென்பருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
யுதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்நனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுநைந்துந்
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்துதோன்றே. (௨௯)

தோன்றாமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றேன்றுபால
ரீன்றாடனைத்தம்மின்வேறுக்கொடிகழ்ந்தவாபோற்
பூன்றாவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றான்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாமே. (௩௦)

இகழும்பொருளொன்றிலைமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழும்படிவேயெனத்தேர்ந்துளநெக்குரின்னாள்
புகழும்படியேயினியீசவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (௩௧)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
வையார்மழுவோய்திருவுள்ளமில்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறநீர்பெரிதன்பினேடு
கையாற்றொழுதெத்திரின்கூத்தினைக்காணுமாமே. (௩௨)

வைராக்கியசதகம்.

ககரு

காணுதபவக்கடலுன்கரைகாணவெற்குக்
கோணுகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணுதிசைத்தேன்றிருக்காளத்திராதவன்றாள்
பேணுதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (௩௩)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குநின்றோளுகேதைகொடென்றுநின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (௩௪)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவோடிவணுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றொண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. ()

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெல்லா
கெடக்கூறுதிநீயொருசூட்சிகளக்கிலாயே [ங்
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினுனே. ()

கண்ணன்மனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
ளண்ணவுயிர்யாவுமளித்திடுமப்பனேயோ
தண்ணர்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணுதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாதே. (௩௭)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
றுழ்த்தேன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்

ககக

வைராக்கியசதகம்.

வீழ்த்தேனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லைய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலதூல்கள்படித்துமியானே. (1)

யானாருடற்கின்பதுன்பங்கனையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரநீயே. (நக)

காரார்மிடற்றாயளிகூழ்த்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணெனதெண்ணம்பலிக்கவின்மே. (ச0)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்ததீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேனோ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையநின்ற
னொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (சக)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னோ
டிவார்ந்தேவரநாளும்கிளையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (ச2)

அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனலெந்ததபிரானுணமை
குறியீதிருவர்க்குமென்றலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்மே. (சங)

வைராக்கியசதகம்.

ககௌ

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனேலச்சிவனுண்மையுமோர்வனென்றோ
ரைவர்க்கெதிரேயெனைநோக்கியதைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைதமாற்றிடாயே. (சச)

மாற்றையெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்று
டேற்றயவனேற்றியிரண்டறுத்தென்குமாகிக்
கூற்றுவிகொள்பதத்தென்னுவியுங்கொள்ளுவாயே. (சரு)

கொள்ளெனென்னுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளெனென்னுமுனைச்சார் தவஞ்சார்ந்திலா ரை
விள்ளெனென்னுமெனைநீகைவிடேல்விடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசியந்தாளானே. (சசு)

நயவாதுதில்லாபுரியோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டுவிடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவினே. (சஎ)

பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதிரையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணித்துவிளம்பினேனே. (சஅ)

விளம்பற்கருஞ்சோதி யென்கோவிடையோனென்கோ
வென், னுளம்புக்க சிவப்பிரகாசனென் கோவென்னங்

ககடி

வைராக்கியசதகம்.

கைத், தளம்பற்றிய சாந்தனென்கோ நின்றனதுநாம,
வளம்பெற்ற திருக்கயிலாய சொல்வாயெனக்கே. (சக)

எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனோடுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிறந்தோங்கறிவாகியாங்கே
பிணைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே. (ரு)

திருச்சிறம்பலம்.

சாத்திரம் ரு, தோத்திரம் ரு, ஆடல் க00.

வைராக்கியசதக முற்றிற்று.

கணபதிதுணை.

வைராக்கியசதகத்தில்

குறிக்கப்பட்டிருக்கும்

உதாரணசாத்திரங்கள்.

ஞானவாசிட்டம்	அறிவானந்தசித்தியார்
திருவள்ளுவர்குறள்	தேவிகாலோத்தரம்
ஆனந்தத்திரட்டு	குறுந்திரட்டு
வீராகமம்	நல்வழி
திருவருட்பயன்	கந்தரநுபூதி
சிவபோகசாரம்	சசிவன்னபோதம்
நீதிவெண்பா	திருவம்மானை
திருக்கடைக்காப்பு	சிவானந்தமாலை
நாலடியார்	தத்துவராயர்
பட்டணத்தார்பாடல்	சிவஞானதீபம்
சிவதருமோத்தரம்	சிவாநுபூதிவிளக்கம்
ஒழிவிலொடுக்கம்	கந்தரலங்காரம்
பிரபுலிங்கலீலை	தேவாரம்
பெருந்திரட்டு	பொன்வண்ணத்தந்தாதி
ஆனந்தத்திரட்டு	அருணகிரியந்தாதி
திருவாசகம்	சித்தாந்தசிகாமணி

உ

கணபதிதுணை.

திருத்துறையுர்ச்
சாந்தலிங்க சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

வைவராக்கியதிபம்.

இஃது

திருப்போருர்ச்
சிதம்பரசுவாமிகள்
அருளிச்செய்த உரையுடன்.

சென்னை:

ஊ. புஷ்பராதசெட்டி அண்டு
கம்பெனியாரால்
கலாரத்நாகரம் என்னும்
தமது அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1902.

உ

கணபதி துணை.

வைவராக் கிய தீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதிவணக்கம்.

ஆரண முகம்புகழ் - வாரணந் துதிசெயக்
காரண சுகபரி - பூரணம் வருமே.

சுப்பிரமண்ணியர்வணக்கம்.

போரூ ரிறைவன் - சீரூர் தானே
யேரூர் தரநினை - நேரூர் நெஞ்சே.

நூலாசிரியர்வணக்கம்.

ஆய்ந்த வின்பம் - வாய்ந்துள நிறையச்
சாந்தை யன்பதம் - யாந்தொழு வோமே

குருவணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டரு
யேவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க யேத்தொழு
நேயமோ டதுதின நினைக நெஞ்சமே.

கடவுள்வணக்கம்.

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன்
 நிகழ்தரு முலகெலாந் தன்பான்
 மருவுசிற் சத்தி யெனுங்கிர ணத்தால்
 வந்தெழு கானனி ராக
 விருமையா மதிமாய்த் தறிஞரங் காந்தத்
 திரையருட் சுட * ருமிழ்ந் திலங்கு
 மொருசிவா தித்தன் றனைநம திருள்போ
 யொழியநா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம்.

எ-து. அழகு வளராரின்ற தாமரைமலரின்கண் எழுந்
 தருளியிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இந்தப்
 பிருதிவி தத்துவ முதலாக நாததத்துவ மீறாக விளங்கா
 ரின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்கட்பொருந்திய சிற்சீத்தி
 யாகிய கிரணத்தினாலே வந்துதோன்றின கானற்சலமாக
 அறிஞர்களது துவிதபுத்தியாகிய சந்திரனொளியை மறை
 தது அவர்களாகிய கார்த்தக் கற்களிடத்துக் கிருபையாகிய
 அக்கினியைத் தோன்றச்செய்து விளங்காரின்ற ஒப்பற்ற
 சிவ சூரியனை நமது அஞ்ஞானமாகிய விருள்போய் நீங்கு
 ம்படி எக்காலமும் வணங்குவாம், எ-று.

சூரியனைவிட்டு நீங்காதகிரணமும், அக்கிரணத்தைவி
 ட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சல
 மும், அச்சூரியனது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப்
 பிரகாசமறைதலும், கார்த்தக்கல்லினிடத்து அக்கினிதோ
 ன்றுதலும், அவனது சந்திரியி லியல்பா யுண்டாவது
 போல் சிவனைவிட்டு நீங்காத அபின்னாசத்தியும், அச்சத்

* உமிழ்த்து- பிறவினைப் பொருளில் வந்தது.

தியைவிட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற பின்
 னாசத்தியும், அச் சிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞரதுதுவி
 தபுத்தி மறைதலும், அவரிடத்து அருள் தோன்றுதலும்,
 இவனது சந்நிதியி லியல்பா யுண்டாமென்பதும், ஜீவனு
 மீசுவரனும் பின்னாசத்தியி லிருத்தலினாலும், அப் பின்னா
 சத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலினாலும், அபின்னாசத்தி
 சிவனது பிரகாசமாதலினாலும், இச்சிவனாகிய சத்திமானை
 விட அச்சத்திகள் வேறல்லாமையாலும் பொருளொன்
 மென்பதும் கண்டுகொள்க. சூரியனைக் கண்டபேர்க்குப்
 பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக்காலமும் வணங்
 குவோர்க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதலின் 'நமதிருள்போ
 யொழிய நாடொறு மிறைஞ்சிடுவாம்' என்றார். (க)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதறி வெனுமோர்
 சுடர்கெழு பூரண மதியை
 முன்னமே தீண்டிற் றொளிவெளிப் படலான்
 மோசன காலமெய் தியதாற்
 றன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடிவெண்
 டருநுரை யாதிவந் தொடுங்கப்
 பின்னைய பினையாந் திரைகள்வீ சிடுமோர்
 பிரமவே லையிலினிப் படிவாம்.

எ - து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எமது அறிவா
 கிய ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரண
 சந்திரனை அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிர
 காசம் விளங்குதலின் விடுதலைக்காலம் வந்து பொருந்திய
 தாகையால் தனதிடத்து நாததத்துவ முதலும் பிருதிவி
 தத்துவ மீறுமாக வெண்ணப்பட்ட நுரை திவலை குமிழி

கள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்னாசத்தி அபின்னாசத்திக ளாகிய விரண் டலைகளைவீசாநின்ற ஒப்பற்ற பிரமசாகர த்திலே இனி மூழ்குவாம், எ - று.

உயிரினது இச்சா ஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநா தியிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு இப்போது விடு தலையாக ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின், இனிப் பிர மத்தை அடையலாமென்பது துணிந்து 'பிரமவேலையி லினிப்படிவாம்' என்றார். பின்னாசத்தியால் அநேகமாகக் காண்குதல், அபின்னாசத்தியால் ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும் ஓ ரசைவாகலின் இச் சத்தியையும் அலையாகக் கூறினாரென்க. நூரை திவலை சூழிகளென்றது தத்துவங்களையும், நானாவாகிய தேகங் களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (உ)

அருளிறைவணக்கம்.

எப்பொருள் களுமா யொப்புயர் வின்றி

யிருந்ததன் னுருவிறை குறையா

தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி

னருளிறை யாயெமக் கேம

வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண்

மணியெனத் தவப்பய னெனவுட்

செப்புயி ரெனவந் தாண்டகா ளத்தி

தேசிகன் றிருவடி பணிவாம்.

எ - து. எவ்வேறுவகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானுபச் சமானாதிகமின்றியிருந்த தனது சொருபத்திலே சிறிது மாத்திரமாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே

வைராக்கியதீபம்.

௩

யிருக்க, நீர் ஆலாங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்துக் கிருபாமூர்த்தியாகிய எம்போல் வார்க்கு இன்பம்பொருந்திய நிக்ஷேபம்போலவும், தாய் போலவும், தந்தைபோலவும், கண்ணின் மணிபோலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர்போலவும் வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்திதேவனென்னு நாமதேயத் தையுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம், எ - று.

நிக்ஷேபத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதல்போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதலின் 'வைப்பு' என்றும், தாய் அமுதுட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல் உபதேசமொழிகளை அனுக்கிரகித்து அறிவை வளர்த்தலின் 'அன்னை' என்றும். தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்தாச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல் அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின் வழிசெல்லாது தடுத்தாச் சாஸ்திரப்பிரபஞ்சத்தின் வழி செலுத்துதலிற் 'பிதா' என்றும், கண்மணியானது நன்று இது தீது இது என்று அறிவித்தல்போற்பந்தந் துன்பமென்றும், மோகனம் இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் 'கண்மணி' என்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும் அங்கேவந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல் எங்கேயிருந்தாலும் தமது பூரணசொருபத்தை விளங்கி யின்பத்தைக்கொடுத்தலின் 'தவப்பயன்' என்றும் உடலுக்கு னுயிர் அந்தவுடலை அபிமானித்து அதன்கண் வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிராயிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந்தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத்தலின் 'உடலுட்செப்புயிர்' என்றும் கூறினானெனக்கொள்க.

(௩)

அருந்திய காலத் தற்பமாய் பிற்பே
 ரௌடத முடலினின் றுடலை
 வருந்தல் * செய் பிணியெல் லாமகற் றுதலின்
 வஞ்சனே னெஞ்சின்மாத் றரிதா
 யிருந்தவெப் பற்றும் பிற்றைநாள் களின்விட்
 டேகவன் றேகடைக் கணித்தல்
 புரிந்தநக் குரவ னருளிருந் தமையெப் பொழுது
 முண் ணினைந்துவாழ்த் திடுவாம்.

எ-து. ஒரு வியாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரியமருந்தை உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச் சிறிதாக நீக்கிப் பின்னர்த் தனதுசாரம் உடலிலேயின் றாறி அந்தவுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல் வஞ்சகஞ்கூடிய எனது மனத்தின்கண் நீங்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சில நாள்களிலே விட்டுநீங்கத் திருவடியை அடைந்தவன்றே கிருபானோக்கஞ்செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபையிருந்த தன்மையை எக்காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ-து.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப் போக்கி அவன்சொன்ன பத்திய பாகப்படியே நிற்க அஃது உடலிலேயின்று ஊறிப் பின்பு மற்றை வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கேநீங்குதல்போல் ஆசாரியர் கிருபானோக்கம்

வைராக்கியதீபம்.

௭

வைத்தகாலத்தில் அக் கிருபாநோக்கம் முன்பு சில பற்றுக்களை நீக்கி அவர் அருளிச்செய்த நன்மார்க்கத்தின் படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறுதலின்றி மற்றைப் பற்றுக்களையும் போக்கிற்றென்பது கண்டுகொள்க.

(ச)

வேதாகமச்சிறப்பு.

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க
 லதுவரக் காணின்மற் றவனா
 டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர்ந் ததன்
 வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றாற்
 கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல்
 கட்டுரை யென்னின்வே நென்னை
 யுரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண்
 டிரைத்தவா புரிசுவ தல்லால்.

எ - று. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திருமுகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்பட்ட பூமியின்கண் வாழாரின்றோர் மனநடுக்குற்று அந்தத் திருமுகவாசகத்தையெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்னபிரகாரமே செய்து முடிப்பாரானால் மட்டில்லாத பேரானந்தத்தைத் தருதற்பொருட்டு எமக்கு இறைவனால் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளானால் வேறே யும் வார்த்தைகள் என்னையுள்ளன? வேதாகமங்களை அவ் விறைவனெனவே கண்டு அவற்றின்கண்ணே சொல்லப் பட்ட முறையேசெய்து முடிப்பதல்லாமல். எ-று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு இன்பமும், அதற்கு மாறுபாடாகச்செய்தோர்க்

அ

வைராக்கியதிபம்.

குத் துன்பமும், இம்மைக்கண் வருதல்போல் இறைவனது வேதாகமங்களிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும், அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும், மறுமைக்கண் வருமென்பது கண்டி கொள்க. இராசாவைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய் மொழி வரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காண்குதல் போல் இறைவனைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிகளாகிய வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனக் காணல் வேண்டுமென்று 'வேதாகமவனெனக்கண்டு' என்றார்.

முதனூல்.

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென்
கருத்தினைத் திருத்திவந் தாண்ட
சிப்பர னருளாற் சொற்பொரு ளறியா
தேனும்வே தாகம வழியீண்
டுற்பவ மாதிக் துயரைமுற் றவத்தா
னுணர்ந்தவர் துறவெனும் வாளா
லிற்பொருந் துதலை * முதலவா வறுத்தோ
ரின்பவீ டுறல்சொலந் கியைந்தேன்.

எ-து. கல்லைக் கனியாகச்செய்ததுபோல் மிகவும் எனது மனத்தினைச் செப்பஞ்செய்து வலியவந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞானசாரியானது கிருபையினாலே சொல்லியல்பு பொருளியல்புகளை அறியாத யானும் வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்தின்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்களினுல்வருந் துன்பங்களை முற்பிறவிகளிலே

செய்யப்பட்ட ரீட்காமிய தவத்தினுலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வானினுலே இவ்வாழ்க்கையைப் பொருந்ததல் முதலிய அவாக்களைச் சேதித்து ஒப்பற்ற ஆனந்தமோக்ஷத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச் சம்மதித்தேன். எ-று.

சொற்பொருளிலக்கணம் தெரியாதிருந்தாலும் குருவினது கிருபையினுலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் 'சிற்பரனருளால்' என்றும், இந்நூலைக் கற்பித்துச் சொல்லாமல் வேதாகமத்திற் சொன்ன மார்க்கத்தின்படியே சொல்லுகையினால் 'வேதாகமவழி' என்றும், முற்சனனங்களிலே தவம் புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று தோன்றாது ஆகையால் 'உற்பவமாதித்துயரைமுற்றவத்தானுணந்தவர்' என்றும், முன் பெரியோர்கள் வீடடைந்த மார்க்கத்தின்படியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவேண்டுதலின் அவரது நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தா லுணர்ந்தவர் 'இன்பவீடுறல்சொலற்கியைந்தேன்' என்றும் கூறினார். (சு)

அவையடக்கம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர் கரையாந்
துறவுவந் துறவுவந் ததற்கோர்
புணையெனப் பெரியோர் வகுத்ததூல் களின்முற்
போதமி லேனுமீ துரைத்த
லுணையமெய் வருந்த வயனெடு மாலன்
றுயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங் காண
விணையிலி நடித்தல் செயமருங் கலகை
யினமசைந் திடுதலி னன்றே.

எ-து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவுவந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒருதெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச்சொல்லிய நூல்களின்முன்னர் அறிவிவாதயானும் இந்நூலைச் சொல்லுதல் உள்ளம் நைய உடலம் வருந்த நான்முகனும் திருமாலும் அக்காலத்தில் அன்னரூபமாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றிரூபமாய்ப் பூமியைக்கீண்டு தாழ்ந்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் போலும், எ-று.

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கியமென்பதும் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும், அவனுக்குத் திருவுளப்பாம் காகையாலும், மாறுபாடாகாமேபோல் இந்நூல் சொல்லியது பெரியோர் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும், அவர்க்குத் திருவுளப்பாம் காகையாலும் இது மாறுபாடாகா தெனக்கொள்க. அன்று, ஏ - இரண்டும் அசைநிலைகள்.

(எ)

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங்

கட்டது தனையென தெனவு

மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட்

டிதனையா னெனவும்வைத் தெணுமோர்

மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான்

மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கஞ்

வைராக்கியதீபம்.

கக

செயலினிந் தூற்குப் பெயர்வயி ராக
தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால்.

எ - து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபந்தத்தினை என்னதெனவும், அசுத்த துக்காபித்தியங்களே சகசமாயுள்ள தேக பந்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருதும் ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருனைத் துறவாகிய ஒளியினாலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலினால் இந்தச் சாத்திரத்துக்குப் பெயர் வைராக்கியதீபம். என்று சொல்லப்படும். எ-து.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப்பற்றையும் என்னது, யான் என்று கருதவைக்கு மயக்கமாகிய விருனைத் துறவாகிய ஒளியினாலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலின், இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கியதீபமென்று சொல்லப்பட்ட தெனக்கொள்க. (அ)

நூலாசிரியர்பெயர்.

உருட்கறங் கூசன் மனமொடுங் கிடவென்
னுணர்வுநேத் திரக்கியா னெனதா
மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ்த் திடு
மோ ரெழில்வயி ராகதீ பத்தை
மருட்கொடும் பாசக் குழிக்கண்யாம் வீழா
வகையரு ளினன்மறை முடிவின்
றெருட்கமை வீர சைவனெஞ் சாந்த
லிங்கதே சிகன்றெருட் சுடரே.

எ - து. தேருருளையும் காற்றாடியும் ஊசலும்போல் உழல்கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய

கஉ

வைராக்கியதீபம்.

கண்ணுக்கு யானென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மம
காரமும் ஆகிய மயக்கவிருளைக் கெடுத்துச் சக ஜீவ பர
மூன்றுந்தானாய் விளங்காரின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை
விளங்காரின்ற ஒப்பற்ற வைராக்கியதீபத்தை யாங்கள்
மருட்சியினாலே கொடிய பாசமாகிய குழியினுள்ளே
வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினான், வேதமுடிவா
கிய தத்துவஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகேச
வரனாகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞான
சூரியன், எ-று.

வயிராகதீப மென்னு நூற்பெயர்க்கியைய உணர்வை
நேத்திரமாவும், அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளா
கவும், பாசத்தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொரு
ளாகவும், நூலாசிரியரை ஞானசூரியனாகவுஞ் சொல்ல
லாயிற்று. சூரியன் தனதொளியைத் தீபத்தினிடத்திலே
வைத்து விளக்கஞ்செய்கின்ற நென்பது நூல்வழக்கமா
தலால், இந்த ஞானசூரியன் வைராகதீபத்தைத் தந்தா
னென்றற்குப் பொருத்தமுடைமையறிக. நேத்திரத்துக்
கு எனற்பாலது 'நேத்திரக்கு' என விகாரமாயிற்று. (க)

பாயிரமுற்றிற்று.

நூ ல்.

தோன்றுநின் றழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற்
றுன்பமே யன்றியெட் டிணையு
மூன்றிநெஞ் சகத்தோர்ந் திடிற்பிறி திலையா
லுண்டுபோற் றிரித்துயிர்க் கெல்லாந்

வைராக்கியதீபம்.

கந

தான்றிகழ்த் திடுமோர் வகற்றிரு ளிருநூந்
தவிர்ந்து மற்றதுமுள படியே
யான்றவீ நெழுந் பவந்தவம் புரிந்தோ
ரகத்தினுட் டெரிதரு மன்றே.

எ-து. உற்பத்தி திதி லயங்கனையுடைய கொடிய பிற
ப்பின்கண்ணே துன்பமே யல்லாமல் எள்ளி னளவாயி
னும் மனத்தின்கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணு
மிடத்துச் சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும்
உண்டுபோல் மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம் விளக்
கும் விசாரணையை மாற்றுகின்ற அஞ்ஞானவிருள். அந்த
விருளும் நீங்கி அப் பிறப்புத் துன்பமென்பதும், உள்ள
முறையே மாட்சிமைப்பட்ட மோகஷத்தை அடைதற்கு
முற் சனனங்களிலே தவம்பண்ணின பெரியோர்களது
மனத்தின்கண்ணே தோன்றும், எ-று.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமா
கத் தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத் துன்
பத்தை இன்பமாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக்
கொள்க. (க0.

உடலிதழ் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந்
துறுகணத் துயரினெண் மடங்கா
லிடையுள திதிக்கட் டியரமூப் பறிவோங்
கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும்
விடலரும் பசினோய் காமனோய் தணிப்பான்
மிகுபொரு டேடுத றுயரீண்

கசு

வைராக்கியதிபம்.

டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந்

தாயினு மிகுநராம் றுயரே.

எ - து. இந்தவுடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின் கண் உற்பவியாநின்ற காலத்தில் ஐந்து பெரியதுன்பங்கள். அது லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்தித் துன்பத்துக்கு எட்டுப்பங் கதிகம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமானால் அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலே தான் இன்பமில்லையோ வெனின் அக்காலத்தும் நரை திரை மூப்புகளினும் றுன்பம். அம்மூப்பின்றிய வாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத்திலும் அறியாமையினும் றுன்பம். அறிவுதயமாகிய குமாரப்பருவத்திற்குள் இன்பமில்லையோ வெனின் அப்பருவத்தின்கண்ணும் வாத பித்த சிலேஷ்மங்களி னாவியாதிகளினும் றுன்பம் ; அவ்வியாதி யின்றிய விடத்துத்தான் இன்பமில்லையோ வெனின் விட்டிரீக் காது மாறிமாறிவருகிற பசிவியாதி காமவியாதிகளினும் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந்தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப் புசித்துத் தணித்துக்கொண்டாற்றான் இன்பமில்லையோவெனின் அம்மருந்தினால் அவ்வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த திரவியந் தேடுதலினும் றுன்பம். அத்திரவியம் வந்து பொருந்திய காலத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அதனை இராசசோராக்கினிகளினும் சேதம் வாராத படி பாதுகாத்தலினும் றுன்பம். அதனைப் பாதுகாக்க வல்லமையுடைய இராசாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோ வெனின் அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசாவினும் றுன்பமாம். எ-று.

வைராக்கியதீபம்.

கரு

உற்பவத்தில் ஐம்பெருந்துயரென்றது கருப்பாசயப்
பை உறுத்தலினாலும், அதிர்சலம் பூரித்தலினாலும், உத
ராக்கினி சுமீதலினாலும், பிரகூதவாயு முரித்துத் தள்ளுத
லினாலும், யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும், மலையி
ருத்திக் கொண்டதுபோலவும், கடலின்கண்வீழ்த்தி மிதி
த்தல்போலவும்; இருப்புக்கடத்தி லடைத்து நெருப்பாற்
சுமீதல்போலவும், மலைமேல் நின்றானைத் தலைகீழாகத்
தள்ளுதல்போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்
டல் போலவும் வருந் துன்பங்களை லயகாலத்தின்கண்
வருந் துன்பங்களைக் கடவுளே அறிய வல்லவனாகையால்
உவமை கூறப்படாமையின், அத்துன்பத்தில் எண்மடங்
கென்று ஓரளவை கூறினார். அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள
திதி காலத்தின்கண் வரும் வாலகுமார விருத்தமாகிய
மூவகையிடத்தும் அறியாமையினாலும், வியாதிகளினாலு
ம், பசினோய் காமனோய்களினாலும், அந்நோய் தணித்தற்கு
ஏதுவாகத் திரவியந்தேமீதலினாலும், அதனைப் பாதுகாத்த
லினாலும், நரை தினை மூப்புக்களினாலும் துன்பங்கள் உள
வாகையால் உற்பத்தி திதி லயமென்று கூறிய காலத்திர
யங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்பது கண்
டுகொள்க. கருப்பாசயமுதல் யோனித்துவார மீறாகிய
வைந்தும் பஞ்சபூத காரியமாதலின் அவ்வைந்தினாலும்
வருந்துன்பங்க ளென்றுமாம். 'அறிவோங்கிளமை' யெ
னவே அறிவின்றிய வாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது.
பசிவியாதி காமவியாதிகள் மற்றவியாதிகள்போல் மரு
ந்துண்டால் ஒருங்கே நீங்காது குன்மவியாதிக்கு உவர்
மண்ணீர் குடித்தால் அப்போது அடங்கிரின்று மீண்டுந்
தோன்றுதல்போல் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தி
னைப் புசித்தால் அப்போது அடங்கிரின்று மீண்டும்

கசு

வைராக்கியதீபம்.

தோன்றுதலால் 'விடலரும்' என்றும், பசியும் காமமும் உதரவெரிவும் குய்யத்தினவும் ஆகலின் 'நோய்' என்றும் கூறினார். உற்பவத் தைம்பெருந்துயரென்றதற் குதாரணம். சிவதருமோத்தரம், "என்மென் மெண்ணி யிருக்கு முயிரிடர்ப்பட்டழியு மெழில்வரைக்கி, மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான், மன்ற வுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தி யிடு, நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளம் கொள்ள நிறைய ழிந்தே" எ-ம். "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோ மயத்த கும்பத்திற், றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத், தங்கி சுடவே யழலனைய சூசி யதனா லாகத்தைப், பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும்" எ-ம், "கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி னதிகக் கடுங்காலு, முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையு ணர்வு மந்நிலையே, மரிக்கவாலேக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய, நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு நிலையுடனே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. 'மாய்ந்துறுகணத்துயரி னெண்மடங்கு' என்றதற்கு உதாரணம். குறுந்திரட்டு. "பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டிதங் கையிற்றந்த, வீரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவனேகு, மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கி யைம் புலனந்தக், கரணம் யாவையுந் கலங்கிட வறுந்து யர் கடவுளே யறிகிற்பான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்தனை, நினைத்தினி யெவரனு பவிப்பர் நீங்குநா, ளெனக்கிவை யன்னிய மாகுமேயெனா, மனத்துயர் மலியவே மாயு மாவியே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்து

ரை செய்யப் போமோ, வந்திமே லையும் பித்து முணர்
வொடு பொறிக லங்கி, நந்திடா விருளே மூடி நாவலர்ந்
தலமந் தென்னே, யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்
பத் தெண்ம் டங்கே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “புலனை
ந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட் டைம்மே
ஹந்தி, யலமந்த போதாவி யஞ்சேலென் றருள்செய்வா
னமருந் கோயில், வலம்வந்து மடவார்க ணடமாட முழ
வதிர மழையென் றஞ்சிச், சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவையாறே” எ-ம். “திதிக்கட்டுயரம்”
என்றதற் குதாரணம். மெஞ்ஞானவிளக்கம் “நலமிலா
மூப்புத் துன்ப நடைதளர்ந் துரை தழுத்துச், சலமதே
மிகவுந் தோன்றித் தண்டு கண் ணுகிச் சித்தக், கலனமே
பிறந்து கண்டார் கார்ச்சித்தங் குமிழும் வண்ண, மலைவெ
லாஞ் செய்யு மூப்பின் வருந்துய ரந்தோ பாராய்.” எ-ம்.
“பிணியினால் வலியுங்கேடாம் பிணியினு லழகும் போகும்,
துணிவெலாம் பிணியாம் குன்றுந் தொலைவில்வே தனை
யைச் செய்யுந், தணிவிலா துள்ளே நின்று சாலவு மொ
றுக்கும் பொல்லாப், பிணியதே யொக்குந் துன்பம் பேசி
முற் பிறிது முண்டோ” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க.

(௧௧)

இளமையிற் பிணியற் றொருகுடை நிழற்கீ
ழிருநில முழுவதும் புரக்கும்
வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப் பொழுது
வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு
முளமிகப் பறைநின் றறையுமேற் புவிமீ
துடையரோ மற்றைய ரின்பங்

கஅ

வைராக்கியதீபம்.

கனிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற்
காரியங் கருதுற நரரே.

எ - து. அறிவு உதயமாகிய குமாரப்பருவத்தின்கண்
வியாதியின்றித் திடகாத்திரனாய்த் தனது ஒரு வெண்
கொற்றக்குடை நிழற்கண்ணே பெருமைபொருந்திய
இராச்சியபாரத்தையெல்லாம் காக்கின்ற செல்வத்தினை
அடைந்ததனால் மனுஷானந்தத்தினை உடைய மகா ராஜா
வுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின், அவனுக்கும் எந்
தக் கணப்போதிலே யமன்வந்து தேகநாசம் பண்ணுவ
னோவென்னும் பயத்தினாலும், சனங்கள் செய்தபாவம்
இராசாவை வந்துசாரும், அப்பாவமிகுதியால் மறுமைக்
கண் நிரயத்துன்பம் வருமென்று மேல்வருங் காரியவிசா
ரணையினால் வரும் பயத்தினாலும், மிகவும் உள்ளந் திடுக்
குத்திடுக்கென்று மாறாதுநின்று பறையறையுமானால் அவ
னெழிந்த மந்தையர் பூமியின்கண் இன்பமுமுளரோ?
இலர். அற்பச்செல்வத்தினையுடையோரும் மனக்களிப்பு
மிகுத்திருப்பராகலின் மகா செல்வத்தினையுடைய அந்த
ராஜாவுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால் வருந்துன்பங்களும்
இல்லை. மகாபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மனக்
களிப்பு மிகுத்திருப்பனென்று நீ சொல்வாயானால், விவே
கம் இன்மையால் மேல்வருங் காரியவிசாரணை பண்ணாத
மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது விவேகமும் விசாரணையு
முடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன்பம் இன்மென்று
அறிவாயாக. எ-து.

‘சூற்றெனும் பயத்தானும்’ என்ற வுமமையால் விசார
ணையினால் வரும்பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளம் பறை
யறைதல் மிகுந்த பயமெனக்கொள்க. யாவர்க்காயினும்

விவேகமுள்ளபொழுது தேகபோகம் துன்பமாய்த்தோ
ன்றுமென்பதும் அஃது இல்லாதபோது அவை யின்பமா
ய்த்தோன்றுமென்பதற்குக் கண்டுகொள்க. ‘உளமிகப் பறை
நின் றறையும், என்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு.
“பிறந்தவ ரிறத்தல்பிழை யாதென வறந்தா, ருறுந்தய
ரொழிந்தினிய வண்ணரினை வாரோ, மறந்தவிட யத்து
மய லுற்றிடுதல் வான்மீ, திறந்தவரையுச்சிவீழு வோனி
டை கொளின்பம்” எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார், “நன்றரி
வாரிற் கயவர் திருவுடையர், நெஞ்சத் தவல மிலர்:”
எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கஉ)

இம்மானுடப்பிறப்பின்கண் இன்பமில்லையானால் இப்பி
றப்பிற்கு மேலாய தேவப்பிறப்பிற்குள் இன்பமில்லையோ
வென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப் புடைய ராயிடை யினும்பல்
பிணிபயந் தணிவில்கா மாதி
யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற் றென்னை
யுளசுகந் தேவின்மா னுடத்திற்
சிறப்பிவை யென்றாற் குறுக்கியோ னிகளின்
நீமையுங் கொடியர்வீழ் நிரயத்
தறப்பெருந் துயரு முரைப்பதென் பிறப்பூ
டாதலாற் நீதலா திலையே.

எ-து. இந்த மானுடர்போல் உற்பத்திலயங்களை உடை
யோராய், அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பல
வியாதிகளையும் கர்த்திரு சத்துருக்களினும் பயங்களையும்
அடங்காத காமக்குரோதாதிகளையும் அடையப்படுதலின்
தேவர்களுக்கும் இன்பமென்னையுள? ஊர்த்தயோனிக

ளாகிய தேவகதி மானுடகதிக்கண்வருஞ் சிறப்பு இவைக ளானால் குறுக்கியோனிகளாகிய மிருக கதியினது துன்பங் களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற நரக கதியினது மிகுந்த பெரிய துன்பங்களையும் சொல்வதென்ன? ஆகையால் பிற ப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை எ-று.

நாற்கதியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ஙனம் துன்பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்ப மென்பதுங் கண்டுகொள்க. 'குறுக்கியோனி' என்றமை யால் ஊர்த்தயோனி வருவிக்கப்பட்டது. எல்லாத் துன் பங்களினு நிரயத்துன்பம் அதிகமாதலின் 'அறப்பெருந்து யர்' என்றார். 'வானவர்க்கு மற்றென்னை யுளசுகம்' என்ற தற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தீய வசுரர் பகையு ண்டி செற்ற வார்வ மிகவுண்டு, நோயுண் டனங்க னாருண் டி நோய்கட் கெல்லாந் தாயான, காய முண்டு கைதொழ வேண் டிரு முண்டு கற்பத்தே, மாயுந்தன்மை யுண்டா னால் வாறோர்க் கென்னை வளனுண்டே" எ-ம். குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்ட ரோகி யாமெஞ்ஞ, புரு டன் றலைநோய் புரந்தார்தகுப் புயத்தில் வாதந் தக்கற் குச், சுரனோ யுண்டு கயரோகஞ் சோமனுக்கு நீரிழிவு, வருணற் கிவ்வாறமரர்க்கு நோயுண் டுண்டே மருத்துவ ரும்" எ-ம். மற்றும் வருவனற்றாற் காண்க. (கங்)

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப
மறப்பெறு தனவிரும்புயிர்க்
டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச்
செல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா

புரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ
 ளெ தெனக் கேட்டுமற் றதனிற்
 பிரியமற் றினமு முனமுறும் பொல்லாப்
 பிறவியே பெறவிரும் புதலே.

எ-து. யாவர்க்கும் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்ற காலத்தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதன்கண் விருப்பமற்றுப் பெறுதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக்கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள் இது என்னையோ யாமறிகிலேம். தாம் முன்னர் அடையாதசெல்வமாகச் சொல்லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானானந்தமாய் அழியாததாய் ஒப்பற்றமோகும் உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன்கண் விருப்பமற்று முன்னர்த்தாம் அடைந்ததாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அரித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்னமும் அடைய விரும்புதல் எ-து.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததின்மேல் இச்சையை விரிப்பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும், தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம், துக்கம், அரித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம் அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின் 'தெரியகிற்கிலமீதெனை' என்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அநன்னியமாகலின் 'உரிய சிற்சுகம்' என்றார். 'முனமடையாச் செல்வமாய்' என்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொரு ளெக்கா லத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா, யிருவினையின்றி மேலா மின்பத்தை யளிப்ப தாகும், பொருவிலா விதன்மே லன்பு

உஉ.

வைராக்கியதிபம்.

பொருந்திடா தாரு முண்டே, திருவுலா வகன்ற கல்விச்
சிறந்தசான் றோர்க டாமே” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்
றும் காண்க. (கச)

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச்
சுகபர வீட்டுயர் வினையும்
பின்பவை தொலைத்தெய் தருங்கரு வியதாப்
பெற்றவிப் பிறப்பையு மிதனின்
மின்புரை நிலையா மையைமோர்ந் தன்னோர்
விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத்
தன்புற வீடு புகமிக விரையா
தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடுமே.

எ-து. அரித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்
பினது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள
மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின்
பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை
அடைதற்கு அரிய ஏதுவாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த
மானுடப்பிறப்பினையும் அங்கனம் பெறுதற்கரிய பிறவி
யாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தி
னது அறிதற்கரிய அவதியினையும் விசாரணைபண்ணினுன்
ஓர் விவேகியுமானுற் பின்னரும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்
விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு ஏது
வாய் துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசீக்கிர
மாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலக
வாழ்க்கையைப் பொருந்தி நிற்பனோ எ-து.

‘பின்பவை தொலைத்தெய்த’ என்றதைப் பிறப்பை
நீக்கி வீட்டையவென்று பிரித்துக்கூட்டுக. (கரு)

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின்
 விடயபோ கங்கணச் சுதலுந்
 தனக்குட லனிய முணர்தரின் மரணஞ்
 சார்சூறிக் குளநடுங் குதலு
 நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங்க
 ணீங்கிநாள் கழித்தலுந் துணிவி
 லனித்தமோர்ந் திடினோர் கணமெதிர் காலத்
 தவதிகூ றிடுதலு மிலையே.

எ-து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன்
 துன்பமென்று அறிந்தானேயானால், அத்துன்பத்துக்கு
 ஏதுவாய விஷயபோகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை; தன
 க்குக் காயம் வேறென்பது அறிந்தால், மரணக்குறி கண்ட
 காலத்தில் காய நீங்குமென்னும் பயத்தினால் மன நடுங்கு
 தலும் இல்லை; இம்மானுடப்பிறவி பெறுதற்கு அருமை
 யென்று அறிந்தால், இப்பிறவிக்குப் பயனாய மோகூதத்தை
 அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்களைச்செய்தல்
 ஒழிந்து வாழ்நாள்களை வீணாகப் போக்குதலும் இல்லை;
 எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போகுமோவெ
 ன்று தெளியக்கூடாத தேக அரித்தியத்துவத்தை அறிந்
 தால், ஒருகணப்போதாயினும் இன்னகாலத்தில் இன்னது
 செய்வோமென்னுமளவு சொல்லுதலும் இல்லை. எ-று.

‘இல்லை’ என்னும் வினைக்குறிப்புமொழியைக் கடை
 நிலைத்தீபகமாக்கி எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக்கொள்க.
 ‘மரணஞ் சார்சூறிகள் நடுங்குதலு மில்லை’ என்றதற்கு
 உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. “வில்லி ளங்கிய விண்ணவர்
 மிகுத்தவாழ் நாளு, மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு

லரிந்து, கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவு
றூர்குறுகி, னல்வி ருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான்
ஞானி.” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கசு)

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி
கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன்
விரைவினெண் ணியசெய் யாதுமற் றதையே
மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற்
புரையில்வீட் டின்ப மடைகு வா னதற்குப்
பொருந்திய வருந்தவம் புரியா
தொருகண மேனு நிலையிலிவ் வுடல்வைத்
தொப்பனை செய்துநோக் குதலே.

எ-து. தனக்கான ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிக்க அ
தனைச்செய்த முடித்தற்குரிய கருவியை அயலார்கையில்
இரவல் வாங்கிவந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொ
மித்தோர் வாங்கிக் கொள்ளுமுன்னர்த் தான் கருதிய
தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்துமுடியாது வைத்து அத
னைத் தனதாகப் பாவித்து மிகவுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்து
க்கொண்டிருத்தல் போலும், குற்றமற்ற மோகநானந்தத்
தை அடையும் பொருட்டு அதற்குப் பொருந்திய அரிய
தவத்தினைச் செய்யாமல் ஒரு கணப்போதாயினும் நிலை
யில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப் பாவித்துவைத்துச்
செப்பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். எ - று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிறர்கையிற்கருவி
வாங்கினோன்போல் தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக்
கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன் கையில் வாங்கிக்கொ
ண்டதென வறிக. (கௌ)

[இல்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக் கொடுத்துப் பிறப்பினை நீக்கக்கூடாதோ வென்ற சீடனேநோக்கிக் கூறு கின்றார்:—

பவத்தனிப் பரவைக் குரவையைத் தானப்
படுவையைக் கொடுகடப் பரிதா
லுவப்பொடு தவப்பா தையினிவர்த் தன்றி
யுண்மையித் தகவிகந் துலகோ
ரவப்பொழு தகல விருப்பதென் விருப்போ
வகன்றவர்க் கருத்தலா திகளாற்
றவத்தினை மறந்தார் கொல்லெனுந் சொல்லைத்
தமதுளத் துணர்கலார் போலும்.

எ-து. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கட லினை இல்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமா கிய தெப்பத்தினுலே கடத்தற் கரிதாம், விருப்பத்துட னே துறவின்கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலி ன்மே லேறினுல்லது; இது சத்தியம். இந்தத்தகைமை யை விட்டு நீங்கி இவ்வுலகத்தார் வீணிலே பொழுது போக இருப்பது என்ன விருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி, நோய், குளிர் முதலியவற்றிற்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலிய வுதவி அவர் தவத்திற்கு விக்கினம் வா ராதபடி பாதுகாத்தற் டொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத் தினை மறந்தார் கொல்லோ, இல்லறத்தாரோன்று திருவள் ளுவநாயனார் கூறியசொல்லைத் தமது உள்ளத்தின்கண் ணே விசாரணை பண்ணுதவர் போலும் எ - று.

இல்லற முற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்ற மாய்த் தோன்றும், இதனாற் புறத்துறவு வரும், இத்தற

உசு

வைராக்கியதீபம்.

வினா தவத்தைப் பண்ண வரும், இத்தவத்தால் உட்டுற
வுவரும், இவ்வுட்டுறவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும், இம்
மெய்யுணர்வால் பிறப்பு நீங்கும், ஆதலின் 'தானப்படு
வையைக் கொடுகடப்பரிது' என்றார். (கஅ)

[“இல்வாழ்க்கையே அறமெனப்பட்டது” என்றும்,
துறவினை “அஃதும் பிறன்பழிப்பதில்லாயினன்று” என்
றந் திருவள்ளுவ நாயனார் இல்வாழ்க்கையை அதிகமாகக்
கூறியிருக்க, நீர் அதனை மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்
றும் இதன்க ணின்று வீட்டை அடைய வேண்டுமென்
றந் கூறியதென்னை யென்று கேட்ட சீடனை நோக்கிக்
கூறுகின்றார்:—

ஈதலே யறமு மரித்தமா மனைத்து
மிகழ்ந்துகை விடுதலே வீடு
மாதலாற் றானக் குரியவில் வாழ்க்கை
யதனையே யறமெனக் கூறிக்
கோதிலா வீட்டி னிலக்கண மிருத்தல்
குறித்துமெய் யுணர்வையுந் துறவு
டோதினார் வேதந் தனைத்தமி முருவத்
தொளித்தெமக் களித்த வள்ளுவரே.

எ-து. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும், அரித்தி
யமாகிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென் றிகழ்ந்து கை
விட்டு நீங்குதலே வீடும், ஆகலின் தானங் கொடுத்ததற்கு
ரிய இல்வாழ்க்கையையே அறமெனக் கூறித் துறவின்
கட் சூற்றமற்ற மோக்ஷலக்ஷணம் இருத்தலே நோக்கி
மெய்ப்பொருளை யறிதற்கு ஏதுவாய ஞானங் கூறிய
மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதிகாரத்

தோடு சேர்த்திக் கூறினார்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ் மொழி ரூபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச்செய்த திரு வள்ளுவநாயனார். எ-று.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் 'ஒளித்து' என்றும், சத்தத்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் 'உருவத்து' என்றும் கூறினார்; 'வேதம்' என்பதும் 'தமிழ்' என்பதும் ஆகு பெயர். 'வேதந்தனைத் தமிழுருவத் தொளித்து' என்ற தற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவமலை "ஆரியமுஞ் செந் தமிழுமாராய்ந் திதனினிது, சீரியதென் றென்னைச் செ ப்பரிதா - லாரியம், வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளு வனா, ரோது குறட்பா வுடைத்து" எ-ம், "செய்யாமொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த, பொய்யாமொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா, வதற்குரியா ரந்தணரே யாராயி னேனை, யிதற்குரியா ரல்லாதாரில்" எ - ம். மற் றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கக)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனார்
நீத்தவர் பெருமைநான் முகப்பாற்
சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொழில் வாழ்க்கைச்
சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க்
கறந்தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி
யதிகமா மெனமன மறாது
துறந்துளோ னையும்பட் டணத்தெம தடிக
டொகுத்தகட் டிரைதிகழ்த் திடுமே.

எ-து. அறிஞரார் புகழப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்

தீர முகத்திற்கு அணியாக வைத்து, அவரது பெருமையைப் பொருளாகக் கொண்டு, அதன் பின்னர் இல்வாழ்க்கைச்சிறுமையைப் புகழ்ந்தது போன்று இகழ்ந்தார். அந்ததுட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டறமும் வருவாதுசெய்யும் இல்வாழ்க்கை யுடையோனிலும் கோடிபங்கு அதிகமாமென உட்டுறவு இல்லாத புறத்தற வோனையும் பட்டணத்துப்பின்னையாகிய எமது சுவாமிகள் தொகுத்துக்கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ-று.

துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் சிறுமையென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினாலுங் காண்க; கட்டுரையார் சிறுமை பெருமை அறியப்படுதலிற் 'கட்டுரைதிகழ்த்தும்' என்றார். (௨௦)

ஆனால் நீர்கூறிய துறவிலக்கணம் என்னையென்ற சீடனேனோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார்
பெண்டிரா தியவுயிர்ச் சார்வுஞ்
சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந்
தீரநீக் குதறுற வவற்றா
நெப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையோ
ரொருதம தனைபிதா வினையும்
துறப்போற் றுறப்போர்க் கருநா கெனநீ
சொற்றசொற் சத்திய மாமால்.

எ - து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகு பொருந்திய பெண்மர் முதலிய உயிர்ச் சார்வினையும், சிறப்பினையுடைய காணிமுதலிய பொருட் சார்வினையும் ஒரு

ங்கே விட்டு நீங்குதல் துறவு. ஆனால் நீர் கூறிய இருவகைச் சார்வான அவற்றுட்பொருந்தியிருக்கிற எவற்றினைத் துறந்தாலும் அறிவினையுடையோர் ஒப்பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துறப்பரோ? துறந்தால் என்னையோ? எனின், துறந்தோர்க்கு அரிய நரகமென்று நீ சொன்னாய், நீ சொன்னசொல் உண்மையே யாம் என்று.

மாதாபிதாக்களை நீ இன்னாரென்று அறியா யென்று கூறி, மேல் மாதாபிதாக்களாவார் இன்னாரென்று கூறுகின்றார். 'பெண்டிராதிய' எனவே மாதா பிதா புத்திரர் சகோதரர் முதலிய பந்துக்களையும், 'புவியாதிய' எனவே தனம், தானியம், வஸ்திரம், ஆபரணம், மாடு, ஆடு, அடிமை முதலியவற்றையும் வருவித்துக்கொள்க. (உக)

விடையதூ நிறையே தாதைமற் றவன்பான்
மின்னெம தன்னையன் னவரைக்
கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்றோ
கடும்பவ விடும்பையுற் றனமில்
வடைவுணர்ந் திலைபோன் றுடலிதற் கேது
வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ்
சுடைவுறு நின்றாய் பவந்தொறில் வணமுற்
றுளவுயிர்க் களவியா துரையே.

எ-து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது பிதா, அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது மாதா, அந்தப் பிதாவையும் மாதாவையும் கடைய ராகிய யாம்மறந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங்கடிய பிறவித் துன்பத்தை அடைந்தனம். இந்த முறைமையை அறியாப்போன்று. உடம்பு தோன்றற்கு ஏதுவாய் வரு

இன்ற பேர்களை மாதா பிதாக்களென்று மனங்கலங்குறா
நின்றாய். சனனந்தோறும் இந்த முறையே மாதாபிதா
க்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டு யாது? நீ சொல்வா
யாக. ஏ - று.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியும் சிவனுமென்ப
தும், உயிரும் நித்தியம், அவரும் நித்தியமென்பதும்,
அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமெ
ன்பதும், சோணித சுக்கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகை
யால் இவ்வுடம்பிற்கே மாதாபிதாக்கள் இவரென்பதும்
இவ்வுடம்பும் அரித்தியம், இதற்கு ஏதுவாய் வந்தோ
ரும் அரித்தியமென்பதும், இவர் சனனந்தோறும் வேறு
வேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத் துறந்து தவம்புரிவோ
ர்க்கு நிரயத்துன்ப மில்லையென்பதும் கண்டுகொள்க;
'உடலிதற் கேதுவாய் வரத் தாய் பிதா' வென்றதற்கு உ
தாரணம்: "அத்தனெ டன்னைக் கன்புசெய்கின்றாரளவில்
பிறப்புற்றவை யவைதோறு, மெத்தனை தாயுந்தந்தையு
முற்றா ரித்தனை யன்றோவிவர்களு மிங்கே". மற்றும் வரு
வனவற்றும் காண்க.

[உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறேயிருத்தலின் உடற்குத்
தாய்தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை நம்பியிருந்த
மனைவி புத்திரரைத் துறக்கலாமோவென்ற சீடனைநோக்
கிக் கூறுகின்றார்]

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந்

தருதலான் மனைவியுந் தன்பா

லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா

திருத்திவிட் டமுதருத் துதலா

வைராக்கியதீபம்.

நக

லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனூ
 மெயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே
 பினையிஃ தன்றி மனைசுத ரெனயாம்
 பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.

எ-து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையளவாயி
 னும் விட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினும்
 பெண்டிரும், தன திடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்ப
 ற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்
 கண் அசைவற வைத்து அம்முத்தி யின்பமாகிய அமுதி
 னைப் புசிப்பித்தலின் நினைத்தற் கரிய புத்திரனும், ஒருபுரு
 டனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த்தோன்றிய மெய்ஞ்ஞா
 னமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை அன்றிப் பெண்
 டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக்கொண்டு வீணிலே வா
 ழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ-று.

மனை சுதரால் வரும் இன்பம் அரித்தியமும் அற்பமுமா
 கலாலும், மெய்யுணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும்
 பூரணமு மாகலாலும், இதற்கு அஃது ஒப்பன்றியினும்,
 ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறினாரென்றிக. ஆனால் இந்த இள
 மைப் பருவத்திலே இவ்வாழ்க்கையோடிருந்து இம்மை
 யின்பத்தை அறுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில் துறந்து
 தவத்தைப் பண்ணி வீட்டின்பத்தை மறுமைக்கண் அடை
 யக் கூடாதோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார். ( )

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென் றமையால்
 விருத்தனாய்க் கருத்தழிந் துருவங்
 காண்டல்செய் விழிபஞ் சடைந்துட னடுக்குங்
 காலம்வந் தடைவதன் முன்னர்

௩௨

வைராக்கியதீபம்.

மாண்டகற் பதனூற் சாலியைப் போலு
 மனைவியா தியசமா தியினூற்
 றீண்டுமா னந்தம் பலவடைந் திடுதற்
 கெண்ணிரீத் திடுவர்புண் ணியரே.

எ-து. முத்தியின்பம் வேண்டிற் கால முண்டாகத் துற
 க்க வேண்டுமென்று திருவள்ளுவராயனார் அருளிச்செய்த
 மையால், வார்த்திகனாகி மனந் தடுமாறி உருவங்களைக் கா
 ணுதல் செய்யாநின்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்
 குறும் அக்காலம் வந்து பொருந்து முன்னரே மாட்சிமைப்
 பட்ட கற்பினால் அருந்ததியைப் போன்ற பெண்டிர் முத
 லாகிய சார்வுகளைச் சமாதி நிஷ்டையைப் பொருந்தி இக்
 காயத்தின்கட் பலவின்பங்களை அடைதற்குக் கருதித்து
 மற்பார் புண்ணியர். எ-று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரி
 யன் உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணக்கூடா
 து. விழி பஞ்சடைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்
 கூடாது. உடல் நடுக்குறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில்
 இருக்கக்கூடாது. ஆகையால் 'நடுக்குங்காலம் வந்தடைவ
 தன் முன்னர்' என்றார். நிஷ்டைகூடி அவத்தைகள் நீங்
 குந்தோறும் இன்பம்வருதலின் 'ஈண்டுமானந்தம் பலவ
 டைந் திடுதற்கு' என்றார். உடல் பொரு ளாவி மூன்றனை
 யும் ஆசாரியன்கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற் 'புண்
 ணியர்' என்றார். இம் மூன்றனையும் கொடுத்தலாவது,
 உடல் தானென்று அபிமானித்த லின்மையும், விட்டபொ
 ருள்களின்மேற் பற்றுதலின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச்
 சுட்டுத லின்மையும் எனக்கொள்க. 'விருத்தனய்க் கருத்த
 ழிந்து' என்றதற்கு உதாரணம்; திவ்யப்பிரபந்தம் "மு

துகு பற்றிக் கைத்தலத்தான் முன்னொரு கோலூன்றி,
விதிர் விதிர்த்துக் கண்சுழன்று மேற்களைகொண் டிருமி,
யிதுவென் னைப்பர்முத்த வாறென் றினையவ ரேசாமுன்,
மதுவுண் வண்டுபாடுஞ் சோலை வதிரி வணங்குதுமே”
எ-ம், “பண்டுகாமரான வாறும் பாவையர் வாயமுத,
முண்டவாறும் வாழ்ந்தவாறு மொக்க வுரைத்திருமித்,
தண்டுகாலாலுன்றி மெள்ளத்தள்ளி நடவாமுன், வண்டு
பாடுஞ்சோலை சூழ்ந்த வதிரி வணங்குதுமே” எ-ம் வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (உச)

நீர் துறக்க வேண்டுமென்று கூறிய மனைவியை முதிர்
ந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமைவயதில் துறந்தால்
பாவமென்ற சீஷனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தநீ தெனிற்கு

னிறத்தலிற் றுறத்த லீடலவா

லளவிநீ தஃதாங் குயிர்ச்செய லன்றே

லாபற்சன் னியாசந்தி ததுமெய்

விளிதலாற் பழுதின் தேற்பினு மிருப்பார்

விடுதநீ தடுபிணி குறித்தே

லுளையுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர்ந்

தொழித்திடிற் பழித்திடா துலகே.

எ-து. இளமை வயதினை உடைய மனைவியைத் துறக்
குதல் பாவமென்பையானால் தான் அவனை அவ்விளமைக்
கண்விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போ
கின்ற பாவம் சமமானன்று. ஆகையால் அங்ஙனம் விட்டு

௩௪

வைராக்கியதீபம்.

இறந்துபோதல் அளவிலாதபாவம். இறந்துபோதல் சிவச் செயலே யன்றிச் சீவச்செயலன்றாகையால் பாவம் இன் றென்பையானால் ஆபற்சன்னியாசம் சீவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பா வம் இன்றென்பையாகில் அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொ ண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்தறந்தி ருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதி யைக் குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பை யாகில் உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்துபோவதென்ன? ஆகையால் பிறப்பினது அரித்தி யத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழி யார். எ-று.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்தி பாவாடைக்கு வரக்கூடாமையினாலும், நல்ல வஸ்திராபர ணங் கந்த புட்பமுதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினாலும், மங்கலத்தின்கண் அவனைக் கண்டபோது மங்கலியப்பெ ண்கள் இகழ்தலினாலும், துன்பம் வருதலின் விட்டுத் துறந்தோன் மனைவிக்கு அம்மங்கலத்திற் சிறப்புச் செய் கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரித்துக் கொள் கையாலும், அவள் புருஷனைப் புகழுந்தோறும் அவனை யும் புகழ்தலினாலும், இன்பம் வருதலின் 'இறத்தலிற் றறத்தலீடல்' என்றார். அரித்திய விவேகக் தோன்றித் துறந்தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித்துன்பம் இன்றென்ப தும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பா ராயினும் அதனால் அவனுக்கு ஒருகுற்றம் இன்றென்பதும், காண்க. 'உலகம்' என்றது உயர்ந்தோரை. (௨௫)

புதல்வனாக் குடும்பம் தாங்கும் பருவம் வந்தகாலத்
தில் அதற்குத் துணையாக வைத்துத் துறத்தல் நன்று ;
அவர்க்கு அதனைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே
கனவியாதி வந்த காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்
கொள்ளுதல் நன்று ; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சம்மா
விட்டுத் துறத்தல் தீதென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்தூ
டிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலென்
றக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா
மன்றென வெணித்துற வறஞ்சார்
மிக்கவ னுபற் சன்னியா சியுஞ்சார்
வினுக்குராஞ் சேர்த்திவிட் டவனுந்
துக்கமே வலிற்பின் பவரிவன் டோலுந்
துறவரன் றென்பதுந் துணிவே.

எ-து. இந்தக்கணப்பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல்
வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வெ
ன்று அறித்தியவிடவகம் தோன்றிய அந்தக் கணப்போதி
லே தானே பெண்டிராதிய சார்வினுக்குச் சிவனே துணை,
நாம் துணை அன்றென்றுகருதித் துறவறத்தை அடைந்த
உயர்ந்தோனே ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவ
னும், மனைவி யாதிய சார்வினுக்கு வலிய துணை சேர்த்தி
னோனும், ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக் குறித்து
அறித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொ
ண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்குப் புதல்வராதி
சிவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்தினோனும், பின்பு துன்பத்

தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவொன்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ-று.

இவ்வரித்திய விவேகம் கணப்போதாயினு மாறாது உடையனாகையாலும் சார்வினுக்கு அழிவிலாத சிவனே துணையாகச்சேர்த்தினு னாகையாலும் இவனே 'ஆபற்சன்னியாசி' என்றும், 'சார்வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி விட்டவன்' என்றும், வியாதியைக்குறித்து ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசமின்றி இருந்தகாலத்து மனைவிமுதலியோனா விடுத்தேனெயென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்தினேன் அச்சீவர்கட்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில் அந்நுனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், அவர்களை 'இவன்போலும் துறவரன்றென்பது துணிவே' என்றும் கூறினார். அரித்திய விவேகந் தோன்றித் துறக்கின்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்கள் துணையன்றென்பதுங் கண்டுகொள்க. (உக)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேற் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூற, நீர் அதனை மறுத்து இளமை வயதிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னெயென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப்

பிறப்பறுத் திடுவமென் றெணியே

யுறைந்தனை வயிற்றிற் பினைபதுற் பவத்தூ

டுறுபெருந் துயரின லுயிர்கண்

மறந்துறு முறையுஞ் சுகரகன் றமையு
 மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க்
 கறைந்திடு மலது பிறப்புணர்ந் தகல்வார்க்
 கவதியு மறையுமோ மறையே.

எ-து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட் பிறந்த அந்
 தக் கணப்போதிலே முன்னெடுங்காலம் இத்துன்பத்தை
 மறந்து மறந்து மோசம் போனோம்; அங்ஙனம் மோசம்
 போகாதபடி இனியொரு நியமமாகத் துறந்து ஞானசா
 ரியனை அடைந்து வேதாகமங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினை
 ச்செய்து பிறப்பினை மாற்றிக்கொள்வோமென்று மாதா
 வினது கருப்பத்தின்கண் நினைத்துக் கொண்டிருந்து பின்
 னர் அந்தவிவேகத்தை உற்பவிக்குங் காலத்து வரும்
 மிகுந்த பெரியதுன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்திருக்கின்ற
 முறைமையினையும் பின்டனானம் அண்டத்தின் கண்ணும்
 மறவாதுவந்து சுகரானவர் பிதாமுதலிய சார்பினைத் து
 றந்து தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறை
 மையினையும் சுருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்
 தும் மனத்தின்கண் விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு
 இன்ன வயதிலே துறக்கவேண்டுமென்று மட்டுக்கூறு
 மல்லது பிறப்பினது அரித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத்
 துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோ வேதம். எ-று.

‘உற்பவத்துறு பெருந்துயர்’ என்றது பிரசுதவாயு
 முரித்துத் தள்ளுதலினாலும் யோனித்துவார நெருக்கத்தி
 னாலும் வருந் துன்பங்களை. ‘பிறந்தவப்பொழுதே யினி
 யொருதலையா’ என்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்
 தரம், “இறந்தேமுனமே யினிப் பிறப்போமென்று மிக்

௩௮

வைராக்கியதீபம்.

தமுறையினியாம், பிறந்தபொழுதே பிறவாத பெருமையுடைய பிஞ்ஞகனை, யறிந்தே யவஸப் பிறப்பிறப்பை யறுத்து விடுவோ மவனருளாம், செறிந்தேகுரவன் நிருவடியைத் திகழ்ந்தவேதாகமந் தெருண்டே” எ-ம். கூர்மபுராணம். “ஈங்கிவை பிறழ்ந்துவரு மியாவையவை யென்றிற், கோங்கமுலைமாதரோடு கூடுவதன் முன்ன, மோங்கிய சன்னாசியென வுற்றிடலுமாகுந், தீன்கெறி மெய்ஞ்ஞானநெறி சிந்தைநிலை பெற்றால்” எ-ம். “இல்லற முயன்றுகடன் மூன்றுமினி தீந்தா, லல்லற மெவுமெதி யாகியமர் கிற்பார், முல்லைநகைமாதர்கடி முற்றியதினத்தி, னெல்லையெதியாகியுணர் வுற்றிடலுமாமால்” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௨௭)

கருப்பமா நுயிரத் துயர்பெயர்த் திடுதல்
காரண பூரண ஞானம்
விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும்
வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே
திருப்பியீண் டதனைத் துறவினமீ தேற்றிச்
செப்பலென் னெனிற்றுற வினைவிட்
டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனீத் தவொன்
றிசைப்பதென் பெயர்மெய்ஞ்ஞானிகட்கே.

எ-து. மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உறைந்துள்ள உயிர்கள் அந்தத்துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு ஏதவாகிய பரிபூரணஞானத்தைச் சந்தோஷமாகி அடையக்கடவோமென் றிருக்கும் வியாச புத்திரராகிய சுகர் பிண்டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண் வந்து அடைந்ததும் அந்த ஞா

னமே ; நீர் அந்த ஞானத்தைத் திருப்பி இங்கே துறவின் மேல் வைத்தச்சொல்வ தென்னையென்று கேட்பாயானால் துறவினைவிட வேறுயிருப்பதொரு ஞானம் யாது? மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பெயர் சொல்வது என்னை ? நீ சொல்வாயாக. ஏ-று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞானமாகலின் ' துறவினை விட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன்கொல் ' என்றார். (உஅ)

ஞானியஞ் ஞானம் கெடுத்தலாற் றுறவோ
 நெனப்படு நவிற்றினஞ் ஞானந்
 தானுட லினைநா நெனுமக விருளென்
 றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா
 லானமின் மறைதேர்ந் தொருசிவ நானென்
 றுளத்துணிச் சயித்தவக் கணமே
 யானென றவிரந்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென்
 றிசைத்தனே யிதுபழு தன்றே.

எ-து. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால் அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின் தானல்லாத உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிரு. ளென்றாய். தீஃது எமக்குஞ் சம்மதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணைபண்ணிச் சர்வமும் மித்தை, ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம், அந்தச் சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின அந்தக் கணப் போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும்

நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதவாய அஞ்ஞானவிரு
ளும் நாசமாமென்று கூறினே. இங்ஙனம் கூறியது குற்
றம். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக் கரு
தச்செய்தல் சுபாவமாகையால் 'எமக்கும் ஒத்தது' என்
றார். நிச்சயஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின்,
'இது பழுது' என்றார். (உக)

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி

தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ

வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனா
லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரி

னார்க்குள வருத்தமென் பதனா
பெரியதோர் வருத்த மெனமறை துணிந்தப்
பிரமநா னெனவிருத் தலினே.

எ-து. சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவித
மாயுள்ள உலகத்தின்கண்ணும் விசாரிக்கு மிடத்தில் ஒரு
ஞானிகிடைத்தல் அரிதென்றும், ஒரோர் அரிய வித்தையி
னைப்பார்த்துச் சொல்லுமிடத்துப் பிரமவித்தைபோல்
நதரிதோவென்றும் இவ்வுலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்
வதனாலும், அரி கூறிய பகவற் கீதையின்கண்ணும் பிரம
சாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங்க ளென்பதனா
லும், அவ்வித்தைபோல் அரிதும் பெரியதோர் வருத்த
மும் என்னையுள? வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண்டென்
பது இன்று, பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம் பண்ணி
அந்தப் பிரமம் நானென்று இருத்தலினால். எ-று.

எவ்வகைப்பட்ட அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்க ளுள் அடக்கம், பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல்லாம் கடந்த வித்தையாகலின் இது எனது பெருமையினையும் இதுவே அடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங்கள் கூறுதலன்றி யுலகத் தாரும் வழக்கமாவெடுத்துக் கூறுதலின் 'உலகுரைப்பத னால்' என்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர்ச் சமாதரிட்டடைகூடிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுல கத்தும் அரியன், அவனே பரஞானி யென்பதும் வேதநிச் சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பிரம நானென்று இருத்த ற்குப் பெரியவருத்தம் இன்மையானும், அங்ஙனம் இருத் தல் யாவர்க்கும் எளிதிற் கூடுமாகலினும் இந்நிச்சயம் மா யாகாரிய மாகிய மனத்தைக் கொண்டாகையாலும் இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சயமுடையார் அபர ஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்க. 'திரிவிதவுலகத்தரி தொரு ஞானி' என்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்த தரி சனம். "காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற் படாத வொன்றைச், சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிடலா வதன்றோ, லோர்வரிதிதுதான் வாழுமுயிர்களா லாவதன் றோ, வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப்பவர்களுயா" மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(௩௦)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரம

மென்றயன் வகுத்தகீ தையினூ

மீரைத்த தெற்றினுக்கா யெனிற்பர ஞான

முணர்பவர்க் குன்னுத லுரைத்த

னிரைத்திடு தொழில்க ளொன்றும் வேண்டாது
 நீத்துவா ளாவிருத் தலினு
 லருத்தமற் றதனுக் கோர்ந்துநா றெளித
 லாகநீ துணரிந்தனை போலும்.

எ-து. ஒரு வருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடைய
 லாமென்று பிரமன் வகுத்துக்கூறிய பிரமகீதையின்கட்
 சொல்லியது என்னத்துக்காக வென்று கேட்பாயானால்
 பரஞானத்தை அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும்
 வாக்காற் சொல்லுதலும் முறைவழுவாது காயத்தாற்
 செய்யுந் தொழில்களு மாகிய இவற்றள் ஒன்றாயினும்
 விரும்பாது விட்டுச் சும்மாவிருத்தலினால். அங்ஙனம்
 அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு அரு
 த்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்
 ளுதலாக இங்ஙனம் அறிந்தாய் போலும். எ-று.

மனத்தால் நினைத்தல்—கிரியாயோகம். வாக்காற் சொ
 ல்லுதல்—வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம் பண்ணப்ப
 ட்ட அபரஞானம். காயத்தால் செய்தல்—சரியை கிரி
 யைகள். இச்சரியை கிரியை யோகங்களையும் அபரஞான
 த்தினையுங் கடந்தது பரஞான மாகலின் அப்பரஞான
 முணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவின்றி யிரு
 க்க வேண்டு மாகலின் 'ஒன்றும் வேண்டாது வாளாவி
 ருத்தலினால்' என்றார். வாக்கு மனம் மாயா காரியம்,
 இவற்றால் நிச்சயம் பண்ணின ஞானம் ஞானமன்றாகலின்
 இப்பாட்டிற்கு அருத்தம் ஈதன்மென்று கூறவேண்டி 'நீ
 துணரிந்தனைபோலும்' என்றார். முக்கரணங்களும் அசைந்
 தவிடத்து வருத்தமென்பதும், அவை அசையாது நின்று

விடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. 'வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாம்' என்றதற்கு உதாரணம். சொருபானந்த சித்தியார். "ஆதலாலறியு மறிவெலாங்கைவிட் டறிவினுக்கறிவதாய் நின்ற, பேதமில் பிரமமொன்றுமே அந்நான் பேருத்தேறி னின்பமாய் பிறத்தல், சாதலற்றிருக்கு மதனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலாயிருக்க, வாதரித் தறியா ரற்பமேவிரும்பியனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்." (நக)

சிறியவர் மணற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற்
 தேர்ந்துநூ றெளிந்தமாத் திரத்தி
 னறிதரிற் சிவமும் விடயமா மெனநீத்
 தகத்திரு ளாறுவைத் தந்தோ
 வுறுமகம் பிரம மெனவுரைத் திறுமாந்
 துறைதலோ ஞானமஞ் ஞானந்
 துறவினே யுறுது மாயுமே வாயாந்
 சுடரெனி னிருடுமிந்திடுமே.

எ-து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினை வயிறு நிறையவுண்டதுபோலுண்டு ஏப்பமிடுகின்றதுபோல் வேதத்தினை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்ட மாத் திரத்திலே அறிவினால் அறியப்படுவன வெல்லாம் விடயமாகலிற் சிவத்தினை அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமென்று இதனை அறியும் அறிவை விட்டு உள்ளிருளாகிய அவிந்தையை நீங்காது வைத்துக் கொண்டு அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாரின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்து கொண்டிருக்குதலோ ஞானம்? அஞ் ஞானமானது துறவினை அடைந்தாலன்றி

நாசமாமோ? இருள் வீட்டினிடத்து இருந்துகொண்டு
வாயினால் விளக்கென்றால் அவ்விருள் நாசமாமோ நீ
சொல்வாயாக. எ-று.

சிறியவர் சோறல்லாத மணலைச் சோறாகப் பாவித்துத்
தாம் உண்ணாதிருந்தும் உண்டதுபோல் பாவித்துப் பிறர்
காண ஏப்பமிடுகின்றதுபோல் இவரும் அபர ஞானத்
தைப் பரஞானமாகப் பாவித்துப் பிரமானந்தம் லபியா
திருந்தும் லபித்ததுபோல் பாவித்துப் பிறர்க்குச் சொல்
கின்றாரெனக் கொள்க. மாயாகாரியங்களாகிய எல்லா
வற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்க வேண்டுத
லின் 'துறவினையுறுது மாயுமே' என்றார். (௩௨)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவி
னால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாமோ வேன்ற டீடனை
நோக்கித் துறவுதானே ஞான மென்றுமேற் கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ
னவிலுமா செளசமில் பெரியோன்
மானிலத் தவன்றா னுடல்விழற் குகைப்பால்
வைக்கவேன் மறைப்படி புரித
றானும்வே தாந்தப் பொருடுணின் திடினுஞ்
சாற்றினில் வாழும் ந்தணர்க்கின்
றானதாற் துறவு பெற்றநற் தவரே
யமலவீ டடையுஞ் சானிகளே.

எ-து. துறவியாகிய ஞானியே யாவராலும் வணங்குத
ற்கு உரியோன், அவனே அசுத்தமில்லாத பெரியோன்.
அவன் பூமியின்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கிய காலத்தில்
அதனைக் குகைக்கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்

சொன்னபடியே செய்குதலும் வேதமுடிவிலே விளங்கா
நின்ற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த பரஞானிகளாயினும்
இவ்வாழ்க்கையினை யுடைய அந்தணருக்கு இல்லையான
படியினாலே துறவினை அடைந்த நல்ல தவத்தினை உடை
யோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானிகள்,
எ-று.

துறவினான் ஞானியல்லனாயினும் இவ்வாழ்க்கையுடை
யோன் ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுத
லின் 'எவரும் வணங்குதற் குரியோன்' என்றும், அவன்
இறந்தகாலத்தில் அவனது காயத்தைக் குகைக்கண் வை
த்து அதனது தலையில் தேங்காய் உடைத்துப் புசித்துப்
பின்பு மூழ்காமல் வீடு புகுதலின் 'ஆசௌசயில் பெரி
யோன்' என்றும், கூறினார். இவ்வாழ்க்கையில் ஞானம்
வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் ஞானம்
வருதல் வெகுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.
'ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோன்' என்ற
தற்கு உதாரணம். சமாத்ரி "ஒழுக்கமே புரிந்தோனாத
லதனைவிட் டொழிந்தோனாத, லிழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனா
தல் பண்டித னாதலெண்ணில், பழிப்பருஞானந்தன்னின்
முயல்பவன் பணியத் தக்கோன், றெழுத்தகு ஞானியே
ன்று சொல்லவேண்டுவது முண்டோ." 'பெரியோன்,
என்றதற் குதாரணம் "பலன்கள்வேண்டிய பரிசௌம்
பலித்திடும் பரமதத்துவஞானி, நலங்கொணுமார் மந்தி
திரஞ் செபித்திட நயந்தவனீராடுஞ், சலங்கொடர்த்தமா
மவன்றிருமேனியே சகலதெய்வமுஞ் செவ்வாய், மலர்ந்
தவாசக மறுபிறப்பென வருமயற்பிணி மருந்தாகும்."'
'குகைப்பால் வைக்க' என்றதற் குதாரணம். மெய்ஞ்
ஞானவிளக்கம். "பிறிவி லாத பிரமம் சனுட, லிறுதியா

சுசு

வெராக்கியதீபம்.

வனற் றீண்டிழலெங்கணு, மறுகிவிற்கிடை கோடியனல
தாய்ச், செறுவு செய்யுமத் தேசமென்றோதினார்” எ-ம்.,
“முன்னமே பாகமா மூரல் செய்யுநாட், பின்னது வேவ
வேண் டிமிமோ பேசிடா, யன்னதே யிவ்வுட லறிவா
லட்டது, பின்னினிச் சுடுவது பிழையே யாகுமால்” எ-ம்.
வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (நூந)

ஞானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்
கிக் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த்
திகழ்தரு ஞானமாங் கவற்றா
டோர்ந்திடு மறையா தியகலை யபர
முயிர்பர னொடுவிர வயிக்கங்
கூர்ந்துண ருணர்வே பரமதைத் தெளியக்
கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ்
சார்ந்துணர் வரிதப் பரனையோர்ந் தன்றிச்
சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தலமே.

எ-து. விசாரிக்கு மிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞான
மென்றும் பரஞானமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாய் விள
ங்கா நிற்கும். அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்
கணம் யாதென்னின் அவ்விரண்டி னுள்ளும் ஆராயப்
பட்ட வேதாகமமுதலியவைகளை யோதியுணர்ந்து பொ
ருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபரஞானம். உயிரானது பர
னுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை நுண்ணியதாக வறியு
மறிவே பரஞானம். ஆனால் அபரஞானத்திற் பயனில்லை
யோவென்னின் பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச் சொல்லு
தன் மாத்திரமே யாம். ஆனால் அவ்வைக்கியத்தை அறி

யும் நெறி யாதென்னின் பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்
கூறிய பரணை அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த
ஐக்கியமாகிய தலம். எ-று.

‘ஆங்கு’ என்பது அசைநிலை.

(௩௪)

ஆனால் அந்தப்பரணை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமெனற
சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்தவிச் சீவன் றன்மையோர்ந் தன்றி
யறியொணப் பரணையஞ் ஞானம்
கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந் தொருவர்
கிட்டொண நனவினிற் சுழுத்தி
யுடைத்துமற் றெவனுக் கவனவஞ் ஞான
முடைக்குமுட் கரணவா தனைக
டுடைத்திடி னபாவ மெனப்படு நனவிற்
சுழுத்தியு மெளிவந்து தோன்றும்.

எ-து. இந்த வுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற
இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப் பரணை அறியக்
கூடாது. ஆனால் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙன
மென்னின் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனை
யும் அறிந் தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனால் இந்த அஞ்
ஞானத்தைக்கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின் நன
விற்குச் சுழுத்தி எவனுக்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்
தைக் கெடுப்பன். ஆனால் அந்நனவிற் சுழுத்திவருநெறி
எங்ஙனமென்னின் அந்தக்கரண வாதனைகளை ஒழித்தால்
அபாவமென்று சொல்லப்படும் நனவிற்குச் சுழுத்தியும் எளி
தில்வந்து உதயமாம். எ-று.

(௩௫)

சஅ

வைராக்கியதீபம்.

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை யொழிக்குநெறி எங்ஙன
மென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோகசாதனையால் வாதனை கரணக்
கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத்
தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத்
தாதனா தியதொழில் யோக
மேகமாம் பொருடேர்ந் ததுவிது வெனுஞ்சுட்
முறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும்
போகவேண் டிடுமைம் புலன்களு மிறந்தப்
புலனவா வொழித்தலாற் போமே.

எ-து. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வா
தனையொழியும். ஆனால் அவ் வியோகத்தின் இலக்கணம்
யாதென்னின் அந்தயோகமும் கிரியை ஞானமென்னும்
இரண்டுபேதத்தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோக
மென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக் கிரியா
யோக ஞானயோக விலக்கணங்க ளியாவையெனின் கிரி
யாயோகம் இயமம் நியமம் ஆதனம் பிராணாயாமம் பிர
த்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகை
யாய் இருக்கும். ஞானயோகம் ஏகமாயுள்ள மெய்ப்பொ
ருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம்பண்ணிக்கொ
ண்டு பின்னர் ஞான நிட்டைகூடி அதுவென்றும் இது
வென்றும் சுட்டி அறியும் சுட்டறிவெல்லாம் இறந்து கா
ணம் அசைவறநிற்றல். ஆனால் இவ் வியோகத்தை அடை
யுமாறு எங்ஙனமென்னின் அந்த இருவகை யோகத்தினை
அடைதற்கும் ஐம்புலன்களும் இறந்துபோகவேண்டும்.
ஆனால் இவ் வையம்புலன்களும் இறந்துபோம்படி செய்த

வைராக்கியதீபம்.

சசு

ற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின் ஐர் தவாவினையும் ஒழித்
தலினால் அப் புலன்களைந்தும இறந்துபோம். எ-று.

‘ஆதனாதிய’ எனவே இயமாதி வருவிக்கப்பட்டது.
புலன்கள் ஐர்தாகையால் அவற்றின்கட் செல்லும் அவா
வும் ஐர்தாயிற்று. ‘யோகசாதனையால் வாதினை கரணக்
கொழியும்’ என்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு “அண்
டமெண் டிக்கெக் கண்ணு மடங்கச்சூ னியம தாகக், கண்
டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா,
லண்டமெண் டிக்கெக் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்
தைக், கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந்
துதிக்கு மன்றே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ( )

அந்த வாவினை அறுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை
நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண் நிம்விடல் வேண்டு

மொருங்குவேண் டியவனைத் தையுமென்
றும்பரும் பரவு மொருதமிழ் வேத

முரைத்தலா னோரிரு வகையா
நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம்

புலனொழித் தொழுங்கிடை டருமச்
செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை

சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

எ - து. வீடடையக் கருதினான் ஐம்புலன்களையும்
அடல்வேண்டுமென்றும், அவ் வைந்தினையும் அடுத்தற்கு

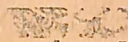

௫௦

வைராக்கியதீபம்.

அவற்றால் அனுபவிக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம் பண்ணுமின்ற ஒப்பற்ற தமிழ்வேதமாகிய திருவள்ளுவப்பயன் கூறுதலின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள நமது புறச்சார்பினை முன்னர் வெறுத்துத் துறந்து பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களையும் விடயங்களைக் காணுந்தோறும் எழுந்து செல்ல வொட்டாது உள்ளடக்கி இந்த முறையே ஒவ்வொன்றாக நீத்துச் சென்று யாவராலும் அறிதற்கரிய அந்தச் செவ்விய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும், அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது வீடெனவும் விளங்காநிற்கு மாஃலின் ஞானமும் வீடும் இவைகளென்று அறிவாயாக. எ-று.

முன் பிருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து அதற்குமேல் அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்து அதற்குமேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இந்திரிய நிக்கிரகம்பண்ணி அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த கரணவாதனையை ஒழித்து அதற்குமேல் நனவிற சுழுத்தியைப்பெற்று அதற்குமேல் அஞ்ஞான நிவிருத்தி பண்ணி அதற்குமேல் சிவதரிசனம் பண்ணி அதற்குமேல் பரைதரிசனம் பண்ணி அதற்குமேல் சிவதரிசனம் பண்ணி அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டுமென, 'ஒழுங்கினுடனும்ச் செம்பொருள் காண்ப தறிவு, என்றார். 'விடல்வேண்டு மொருங்குவேண்டிய தனைத்தும்' என்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "துக்கசுக மாசைவெறுப்பென்று கூட்டுந் தவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட, மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மா தன்ம மெய்

வைராக்கியதீபம். ௩௧

ப்பலங்கள் வேறுவேறுளவா மன்றே, தொக்கவுள மது
வாக்கும் பிறப்பை யாக்குந் தொடர்பெனவே துணிந்தந்
தத் தொடர்பை யாக்குந், தக்கபொருட் சார்புயிர்ச்சார்
படைய நீக்குந் தவத்தார்பாற் சிவம்வந்து சாருங் கா
ணே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௭)

அரம்பையுள் ளுறுதண் டெடுத்தலி னொருவ
னனுபவ மாஞ்சிவ முணர்த
னிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ தொன்றி
நின்றநா ரனைத்துநீக் குதல்போல்
விரும்பிரு வகைப்பற் றையுந்துறந் திருளே
வீட்டல்வீ டுவற்றையே யன்றி
வரும்பர வுரனும் வீடும்வே றறியேம்
வார்த்தைமாத் திரத்தியாம் பெறவே.

எ-து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே
சேஷமாயிருக்கின்ற தண்டினை எடுத்தல்போல் ஒருவன்
அனுபவமாய் மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷ
மாய் உள்ளீடாய் விளங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே
எங்கும் பரிபூரணமாகிய பரஞானம்; அந்த வாழைத்
தண்டின்மேலே பொருந்திநின்ற மட்டைகள் அனைத்தி
னையும் ஒவ்வொன்றாக நீக்குதல்போலத் தம்மால் விரும்
பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்றுகிய இருவகைப் பற்றினை
யுந் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோகூதம்.
இந்தப்பரஞானத்தையும் மோகூதத்தையும் அன்றி வார்த்
தை மாத் திரத்தால் பெறவரும் பரஞானத்தினையும் மோ
கூத்தினையும் வேறேநாம் அறிகிலேம். எ-று.

‘வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் ஞானம் மோக்ஷம்’ என்றது சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞானமென்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞானமென்றும், இங்ஙன மறிந்தபோதே அஞ்ஞானங் கெடுமென்றும், கூறிக்கொண்டிருத்தலை. ()

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று
மிடையதாங் கடையுடற் பற்றும்
விரிகர ணங்க ளாகுமுட் பற்று
மெனத்திரி விதம்விளங் கிடுமித்
திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ்
சேர்த்தியொன் றுக்கொடுட் பற்றும்
வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக
மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே.

எ-து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச் சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்றாகிய கடையாகிய உடற்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றெனவும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காநிற்கும். இம் மூவகைப் பற்றினையும் காயத்து டனே கரணத்தைச்சேர்த்து ஒன்றாகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்றெனவும் அந்த முறைமையே துறவினையும் உட்டுறவெனவும் புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர் எ-து.

காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகலிற் ‘காத்திரங் கரணஞ்சேர்த்தி’ என்றார். ‘இரண்டாகமதிப்பர்’ என்றதை இருதலையுங் கூட்டுக. பற்றுக்கள் ‘திரிவிதமாய் விள

ங்கும்' என்றதற்கு உதாரணம்: சமயாசாரம். “புத்திரர் மனையாளாதிப் புறச்சுற்றப் பற்று நீக்கி, யித்திரண்மலவுடம்பா மிடைச்சுற்றப் பற்றும் விட்டே, யொத்தியிர் விடாதபாச கரணவுட் சுற்றுமோய்த்துத், தத்துவமாயிருத்த நவத்தவர் சரிதை யையா” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௬)

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானியெனப்படிற் புறப்பற்ற தேனு
மொருவுத லிலரு மெவணமப் பெயருக்
குரியர்வே ரொன்றுமில் கொடியுந்
தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி
நவர்புறப் பற்றையுந் தணவார்
மருவினு மஃதோ ரொருவர்வே ரன்றீர்
மலர்க்கொடி வாடுறு வகையே.

எ-து. உட்பற்றுப் புறப்பற்றுகிய இருவகைப் பற்றுக்களும் இல்லாத ஒரு புருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமானால் புறப்பற்றுகியும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்த முறைமையால் அந்த ஞானியென்னும் பேருக்கு உரியராவார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அலரோவென்னில் ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும் இலை மலர் காங்களைத் தருமானால் அகப்பற்றில்லாத தவத்தோர் புறப்பற்றினையும் விட்டு நீங்கார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழித்தோர் இல்லையோவென்னில் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழிதலை ஒருவரவர் அடைந்தாராயினும் வேரினை அன்று அறுக்கப்பட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்கு முறை

௫௪

வைராக்கியதீபம்.

மைபோல் அகப்பற்றொழித்தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருக்கும். எ-து.

வேரொன்று மில்கொடி இலை மலர் காய்களைக் கொடாததுபோல் காரணமாகிய அகப்பற்றொழிந்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்று இராதென்று சூறிப்பாற் கூறி 'வேரொன்று மில்கொடியுந் தருமிலை மலர்காயெனி னகப்பற்றிறவர் புறப்பற்றையுந் தணவார்' என்று அவரைப் பரிகாசம் பண்ணினார். வேரன்றீர் மலர்க்கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிதுபேர்து வாடாததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்து போகின்றதுபோல் அகப்பற்றொழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல் போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்றொழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால் அவர்க்கு அஃதின்மெனக் கொள்க. (சு0)

வேரறக் கொடிவா நுதலினுட் பற்றை
விடுக்கின்மற் றையபற்று நேரோ
சோருத லியல்பா மதனையே முன்னர்த்
தொலைக்கவேண் டுவதெனிற் கடுமுட்
சாருமோர் கொடியின் கினையனைத் தையுமுன்
றறித்தொழித் தலதத னிடையா
ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற்
றொழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே.

எ-து. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றினை முன்பொழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும்

வைராக்கியதீபம்.

௫௫

உடனே நீங்குதல் சுபாவமாகலின் அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்க வேண்டு மென்பையானால் கடியமுட்கள் பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைக ளனைத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினாலன்றி அதனடுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுதல் அரிது; அதபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்பற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ-று.

ஆனால் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்ன? அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோ வென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார். (சக)

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொளலின்முற் சனக
ன் முதலவோ ரொருவர்மற் றொருத
முள்ளமா சணுகா வியல்பினு னகப்பற்
றொழிப்பினு முனமெனை யுறமுங்
கள்ளநெஞ் சினர்பற் பலரும்வீ டடையுங்
கதியதன் மையிற்றுற வளந்த
தெள்ளியோர் புறப்பற் றொழித்தலே முதற்கட்
செப்பின ரெவர்க்குமொப் புறவே.

எ-து. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேரினை முன்னர்க் கொடிதறித் தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல் போல் சனகராஜா முதலிய ஓரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற் றங்களும் பொருந்தாத இயல்பினால் புறப்பற்றிருக்க அக

ப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தாராயினும் என்னைப்போலும் முக்குற்றங்களை யுமுடைய மனத்தினர் பலரும் வீட்டினை அடையுமார்க்கம் அஃதன்றாகலின் துறவினது இலக்கணங்களை யெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளிந்த அறிவினை யுடைய திருவள்ளுவநாயனார் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்க வேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப்பற்றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினார் யாவருக்கும் சம்மதமாக. எ-று.

‘உள்ளமாசணுகா’ என்றதனால் நின்மலசித்த ரென்றும், ‘கள்ளநெஞ்சினர்’ என்றதன்மையால் மலினசித்த ரென்றும் அறிந்துகொள்க. நின்மலசித்தர்கள் ஏகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களிருந்தாலும் அவற்றின் கண் அவாவின்றித் தெய்வகதியாய் வீட்டைதலினாலும் மலினசித்தர்கள் அநேகராகலாலும் விட்டபற்றுக்களின் மேலும் ஓரோர்காலை அவாவுதலினாலும் அவர் வீட்டையு மார்க்கம் யாவர்க்கும் மார்க்கமன்றென்றார். அறம் பொருளிற்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவராகலின் ‘தெள்ளியோர்’ என்றார். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழிந்தோர்க்கும் சம்மதமாகலின் ‘எவர்க்கு மொப்புறவு’ என்றார். மற்று என்ப தசைநிலை. ‘உள்ளமாசணுகாவி யல்பினான்’ என்றதற்கும், ‘கள்ளநெஞ்சினர்’ என்றதற்கும் உதாரணம்: வாசிட்டம். “வெம்புதல்போய்த் தண்ணென்ற வுன்மனதுக் கிவ்வுலக வியாபா ரங்கள், செம்புகர்வே ழத்தினுக்கான் குளப்படிபோற்றேன்றுமாற்றீன நெஞ்சுக், கம்புவியிற் றொழில்சிறிதே யாயினுநீந் திரிதானு மாவின் பாதப், பைம்புனலுங் கிழக்கொதுகுக் கெல்லை கரை காணாத பரவை யன்றோ” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (சஉ)

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம் புறப்பற்
 ரொழிப்பதெற் றினுக்கென விளம்பல்
 படிற்றொழுக் கினர்சம் மதமும்வா னவரும்
 பயிலில்வாழ்க் கையும்விடுக் குதலென்
 றெடுத்தமைக் கறிவா சாரமோ தியசொற்
 கிழுக்குமா ருதலின்மா சியல்பாத்
 துடைத்தசிந் தையர்க்கு நிந்தையி லொழுக்காச்
 சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே.

எ-து. முன்ன ரகப்பற்றினை ஒழிக்கத்தகும் புறப்பற்
 றினை ஒழிப்பது யாதக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொ
 முக்கத்தார்க்குச் சம்மதமும் வானவராயினும் தாமுன்
 பழகிய இல்வாழ்க்கையையும் விடுத்தல் செய்யவேண்டு
 மென்று எடுத்து மகாதேவர் மகாதேவிக்கு ஞானசாரங்
 கூறிய சொல்லுக்குக் குற்றமுமாதலின் முக்குற்றங்களை
 யுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர்க்கு முன்னர்ப் புற
 த்தறவடைதலை இகழ்ச்சியில்லாத நெறியாகச் சொல்வர்
 பெரியோர். எ-று.

ஒழுக்க முடையாருக்குச் சம்மதமாகலாலும் ஈசரவா
 க்கியத்திற்கு மாறுபாடினமையாலும், நின்மலசித்தர்க்கு
 மொழுக்காகலானும், முன்னர்ப் புறப்பற்றொழித்தலே
 நன்னெறியென்பது காண்க. 'புறப்பற்றொழிப்ப தெற்றி
 னுக்கு' என்றதற் குதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "சம
 யர் சார சங்கற்ப விகற்பமு, மமையா தாங்குல வாசார
 மானது, மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு, மமை
 யார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." மற்றும் வருவனவ
 ற்றூற் காண்க. (சுங்)

ஒன்றிய பாச விருடுநீர் திடுதற்
 குபாயமைம் புலனெடுக் கிடுத
 லொன்றல திலையென் றதுசெய்வோ னவைவே
 ண் டனைத்துமுன் விடாதுவைத் துறுத
 லென்றுமெவ் விடத்து மெனைமுத லுயிர்க
 ளெவற்றையுங் கொலைசெய்யென் வெருட்டே
 னென்றுசொல் விரதி யொருவனு டொறுங்கை
 யிடையினோர் படைகொளு மியல்பே.

எ-து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப் போ
 க்குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்
 னுதலொன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று
 அவ்வைந்தினையு நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்
 சேந்திரியங்களால் விரும்பப்பட்ட பொருள்களைத்தினையு
 மும் முன்விட்டு நீங்காது வைத்துக்கொண்டிருத்தல் எக்
 காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னை முதலாகிய வுயிர்கள்
 எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யேன், பயப்படச்செய்
 யேனென்று சொல்லாரின்ற கொல்லாவிரதி யொருவன்
 எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்ற வாளா
 யுதம் பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ-று.

உயிர்களைக் கொலைசெய்யேன் வெருட்டேனென்று
 சொல்லாரின்ற கொல்லாவிரதி அவைசெய்தற்கு ஏதுவா
 கிய வாளினைவிடாது கையிற்கொள்ளுதலின் அவன் அவை
 செய்வானென்றும் அவன் கொல்லாவிரதி யல்லனென்
 றும் அறிகுதல்போல் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்
 ணத் தொடங்கினோன் அவற்றால் அனுபவித்தற்கு ஏது
 வாகிய விடயங்களைக் கைவிடாது வைத்துக்கொண்டிருத்

வைராக்கியதீபம்.

௫௯

தலின் இவன் அவைகளை விரும்புவானென்றும் இந்திரிய
விக்கிரகி யல்லெனன்றும் அறிந்துகொள்க. (சச)

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞான
சாதகம் பண்ணக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கி கூறு
கின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ்
சாத்திய மானபின் புசித்தற்
காதல்வைத் திடினப் பிரமவா னந்தத்
ததிகமோ விடயவா னந்தங்
கோதில்வீட் டின்பம் பெறுகலா விடினுங்
கூடுதற் கெனிற்கரி பிழைக்கிற்
றீதிலோர் சிங்க மதனையே யன்றித்
தேடுமோ தேராயுன் றினவே.

எ-து. ஞான சாதக தசையின்கண் விடயங்களே அதற்
குத் தடையாகுமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு
சாதகம் பண்ணக்கூடாது. ஆனால் அவ்விடயங்களைச் சா
தகதசைக்கண் அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும்
அனுபவித்தற்கு வைத்துக்கொள்வையானால் அச்சாத்திய
தசைக்கண்ணே உதயமான அந்தப் பிரமானந்தத்தினும்
இந்த விடயானந்தம் அதிகமாக வேண்டுமாதலின் இந்த
விடயானந்தமே போதும், அந்தப் பிரமானந்தத்தை அ
டைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுமென யில்லை. ஆனால்
சாதகம் பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்தியம் கை
கூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தா
யினும் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு அவைகளை வைத்துக்
கொள்வே எனென்பையானால் யானையினை இரையாகத் தே

சு0

வைராக்கியதீபம்.

டிச் சென்ற சூற்றில்லாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்தயானை தப்பிப்போயிற் றென்றால் அதனையே தேடுதலன்றி அந் பமாயுள்ள தேரையினது மாமிசத்தைத் தின்னத்தேடு மோ. எ-று.

மேலானயானையை இரையாகத்தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந்த யானைகிடையாது போயிற்றாயினும் அதனையே தே டுதலன்றிக் கீழான தேரையூனைத் தின்னத் தேடாதது போல் மேலான பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கி னோன் அவ்விற்பம் தனக்கு லபியாது போயிற்றாயினும் அதனையே விரும்புதலன்றிக் கீழான விடயசுகத்தை வீரு ம்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க. 'பிரமவானந்தத்ததிக மோ விடயவானந்தம்' என்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவ ரத்தினுகரம். "வாக்கொடு மனமு மிறந்ததி மதுர வாரி யா யெழுவிவற ரிறைந்து, போக்கொடு வரவ தின்றிய வழுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம், வீக்கிய கான னீ ரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலி, னோக்குறு மந்த ஞானியு நாயு மொத்திடும் வாசியொன் றிலதே" எ-ம், குறுந்திரட்டு. "தாமக் காட்டுஞ் சுடுதழ லுண்டென் பதுதுய்ப்பார்க், காமக் காட்டு மயினியு வர்ப்பப் படியே நல், லேமக் காட்டு ஞானிக ளென்ற லிவர்நெஞ்சிற், காம க் காட்டும் பெற்றிலர் கற்றார் கலையன்றே" எ-ம், 'சிங்க மதனையேயன்றித் தேடுமோர் தேரையூன்றின்' என்றதற் கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "பாய்ந்துமா வேழ மொற் றிப் பறக்குமத் தறுகண் யாளி, தேய்ந்தழி லுறினுந் தே ரை யிரையெனச் செல்லா தாற்போ, லாய்ந்துநன் முத்தி யின்ப மருந்திட வுற்ற ரீரார், சாந்துயர்வரினு மொன்றித் தளர்ந்தெழா தாகி விட்டார்" எ-ம், மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (சுரு)

வைராக்கியதீபம்.

சூக

படையெடுத்த தமார்க்கட் சாருமோர் வீரன்
 பகைஞரைச் சயங்கொளா விடினும்
 விடையெனப் பெருதாங் கிறத்தலே யன்றி
 வெந்நிட வுன்னிடா னதுபோற்
 கடையென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங்
 கருதினோன் பெறுகலா விடினு
 மிடையறா ததைநாடுவதலான் மறந்து
 மெண்ணுமோ மண்ணின் வாழ்க்கையையே.

எ-து. ஆயுத மெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செ
 ல்லாரின்ற ஒப்பற்ற வீரனாவன் சத்துருக்களைச் செய
 ங்கொள்ளாத விடத்தும் இடபம்போல் அச்சத்துருக்க
 ளோடு யுத்தம்பண்ணி அந்த ரணகளத்திலே இறந்துபோ
 தலேயன்றிப் பயந்து முதுகுகொடுக்க நினைபான், அது
 போல் இழிவென்று அறிந்து அற்பமாயுள்ள விடயானந்
 தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரானந்தத்தை அடை
 யக்கருதி ஞானசாதகம் தொடங்கினோன் சாத்தியம் கை
 கூடி அவ்விற்பத்தைப் பெறுதிருந்தானாயினும் க்ஷணமா
 யினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது
 அடைவேனென்று கருதுவதேயன்றி மறந்தாயினும் தான்
 முன்பு இகழ்ந்து கைவிட்ட இல்வாழ்க்கையை மீண்டும்
 நினைப்பானோ. எ-து.

சுத்தவீரன் சத்துருக்களைச் சயங்கொள்ளாதவிடத்
 தும் அவர்களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலேய
 ன்றி முதுகுகொடுத்தற்கு நினைபான். அதுபோல் சுத்த
 விரத்தன் ஞானசாதகம் பண்ணுமிடத்தும் அஞ்ஞான
 நாசம்பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையாதிருந்தா னாயி

னும் அந்தச் சுத்தவாதனையோடு நின்று இறந்துபோத்
லையன்றி விடயங்களை இச்சித்து இல்வாழ்க்கையில் திரு
ம்பாபெனப்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்ரிடாதிற்றோ
னுக்கு மறுமைக்கண் வீரசொர்க்கவின்பம் வருவதுபோல்
சுத்த வாதனையோடு இறந்தோனுக்கும் மறுமைச் சனன
த்திலே வீட்டின்பம் வருமென்பதும் காண்க. (சுசு)

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ

ரெனத்தனு முதற்பிர பஞ்ச

நந்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா

நன்மனச் சனக னாதியரு

மந்திரி முதலோர் மீதுபூ பாரம்

வைத்தொரே கார்த்தத்துள் வதியாத்

தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றோ

தவிர்ந்தனர் கரணவா தனையே.

6-து. இந்திரசால வித்தையிலே தேர் திருவிழா முத
லிய மங்களமும் அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்
கலமுமாய் விளங்காநின்ற ஒரு பட்டணத்தினைப் பொய்
யென்று அறிந்து வினோதமாகக் காண்போர்போல் தே
காதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயாகாரிமமாகிய பொய்
யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்குமிடத்
தும் அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும் பூரிப்பு வா
ட்டமில்லாத நின்மல சித்தத்தினையுடைய சனகராசா
முதலோர்களும் மந்திரி முதலாகிய பேர்களுடத்து இரா
ச்சியபாரத்தையெல்லாம் ஒப்பித்து ஒரேகார்த்தத் தான
த்தில் இருந்துக்கொண்டு தமது இராசரீகத் தொழில்களை

யெல்லாம் ஒழித்து ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக்கரண வாதனையை ஒழித்தார்கள், எ-று.

‘சனகனாதியரும்’ என்ற சிறப்பும்மையால் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக்கருதி அதன்கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட்டங்களுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடியிருந்து கரணவாதனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று. ‘இந்திரசாலத் தொரு நகர் காண்போரென’ என்றதற்கு உதாரணம் : ஞான வாசிட்டம். “வெங்காதம் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாங்கு மும்பரம் வெறும்பொய் யென்றே, யிங்காசை யறங்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்து வாழ்வாய், சிங்கார கந்தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் றீதோ நன்றோ, பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாசமாயை”. மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சஎ)

சொற்றிழன் மயக்க மற்றுதித் துளவச்
சுகருமொண் டாதையைத் துறவா
வுற்றிருஞ் சமாதி யுற்றகப் பற்று
மொருவிலீ டடைந்தனர் சனகர்
முற்றவ முனிவர் நால்வரு மொருநான்
முகப்பிதா விடத்தவன் வளத்தோர்
பற்றுமற் றகப்பற் றையுமுயர் சமாதி
பணியொழித் தெணியவீ டடைந்தார்.

எ - து. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தச் சுகரும் ஒளியிய பிதாவினைத்தறந்து பெருமை பொருந்திய ஞான சமாதியையடைந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி

சுசு

வைராக்கியதீபம்.

வீட்டினை அடைந்தார். சனகர் முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்குமுகங்களையுடைய தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத்தும் ஒரு பற்றாயினுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதிகூடி அகப்பற்றினையும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள், எ-று.

சுகரும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகமகலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களையும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத் துறந்து ஏகாந்த ஸ்தானத்திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற்றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகாதென்பது அறிந்துகொள்க. (சஅ)

தத்துவ முணர வேண்டினோன் மனைமுற்
சகலமும் விடுத்தமெய்ஞ் ஞான
முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல்லான்
முடியுமோ வெனவுமை முதலா
வைத்ததற் குழாத்தை யொருவிநீள் கல்லான்
மரத்தினீ முலிற்சமா தியையுற்
றத்தனே யுணர்த்தி னொனென்றிற் பினும்வே
றறைதனம் மிகுமட னன்றே.

எ - து. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினோன் மனைவி முதலிய சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ் ஞானமுத்திரைவிளங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறியக்கூடுமோவென்று மகாதேவி முதலாயுள்ள தனது கூட்டங்களை யெல்லாம் நீங்கி உயர்ந்த கல்லால் மரத்தினிழற்கண் எழுந்தருளி ஞானசமாதியை யடைந்து

வைராக்கியதீபம்.

௬௫

மகாதேவனே அறிவித்தானென்றால் பின்னரும் வே
றே சனகராசா முதலிய பேர்களைத் திருட்டாந்தமாக எடு
த்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமையல்லவோ, எ-று.

மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மனோமௌனம். மகாதேவ
ரினும் அறிவிப்பா ரின்மையின் 'பினும் வேறதைதனம்
மிகு மடம்' என்றார். 'மனோமுதற் சகலமும் விடுத்து'
என்றதற்கு உதாரணம் : திருமந்திரம் "விரைந்தன்று நா
ல்வர்க்கு மெய்ப்பதி சூழ்ந்து, புரந்தகல் லானிழற் புண்
ணியன் சொன்ன, பரந்தன்னை யோராப் பழமொழி
யாள, ருரந்தன்மையாக வொருங்குகின் றாரே" எ - ம்,
திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன்
றேன்றினார் தாரமென்னும், பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்து
போக் கில்லெனப் பற்றினாயே, வெந்தநீ ருடியா ராதி
யார் சோதியார் வேதகீத, ரெந்தையா ருர்தொழு துய்
யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே" எ-ம், தேவாரம்.
"பழகி னுல்வரும் பண்டுள சுற்றமும், விழவி டாவிடின்
வேண்டிய தெய்தொண, திகழ்கொள் சேறையிற் செந்
நெறி மேலியே, வழக னொள ரஞ்சவ தென்னுக்கே"
எ - ம், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சக)

எடுத்துள குடும்பச் சுமையொடண் டொருவ

னெங்நன ஞானவா சானே

யடுத்தவ னேவ றெடுத்தருள் சுரக்கு

மளவுநின் றுளமகிழ்ந் தன்னோன்

கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும்பர மார்த்தங்

கூடினுங் காலமா திகளாற்

றடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி
சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே.

எ - து. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சுமந்துள்ள குடும்பப் பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப் பூரணகிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற்பணிவிடை தொடங்கிச் செய்துநின்று அந்த ஞானசாரியன் திருவுளமகிழ்ந்து ஞானோபதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான் பெறுவான்? கால தேச வர்த்தமானங்களினால் அந்த ஞானசாரியனையடைந்து அனுக்கிரகம் பெறக்கூடுமாயினும் வாக்காற்சொல்லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும் பண்ணாது விடுத்தாலன்றி ஞானசமாதி கூடி அந்த ஞானத்தை அறியவுங் கூடுமோ, எ-று.

ஞானசாரியரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ்செல்லக்கூடாமையின் 'குடும்பச்சுமையோடு எங்ஙன ஞானவாசானையடுத்து' என்றார். சீடன் பக்குவா பக்குவங்களை அறியவேண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிரு வருடமளவும் பரீக்ஷை பார்க்குதலின் 'அருள் சுரக்குமளவும்' என்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு நிற்கக்கூடாமையின் 'ஏவறெடுத்தின்று' என்றும் கூறினார். கால தேச வர்த்தமானமென்றது அற்பகாலம் இராச கலகங்களினது சரித்திரம். அவற்றால் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்றானாயினும் இவனிருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும் தெய்வகதியாகக் கூடுதலிற் 'கூடினும்' என்றார். குடும்பிக்கு வாக்குக்காயங்க ளடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது, மனோலயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தி ஆகாது; அஞ்ஞான நிவிருத்தி இன்மையால்

வைராக்கியதீபம்.

௬௭

ஞானோதயமாகாது, ஆகலின், 'தடுத்துரை தொழிலை விடு
த்தலாற் சமாதிகாரந்தஃ துணரவும்படுமே' என்றார். இத
னும் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரையடைந்து அனுக்கிரகம்
பெற்ற காலத்தும் சமாதிகூழிப் பரஞானமுணரக் கூடா
தென்பதும் கண்டுகொள்க. (௫௦)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைப் பொறி
வாய்த் தடுத்தகப் படுத்திஃ தெத்தை
நினைத்தெழா நின்ற தென்றுநோக் குநரே
நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப்
பினைத்தடை யாம்போக் குவரில்வாழ்க் கையை
யும் பேச்சைநா டொறும்பழ குநரீ
தனைத்தினென் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப
தன்மையா எனப்பற்றே விடுப்பார்.

எ-து. ஏகாந்த ஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து ஒப்
பற்ற தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழியே சகமுக
மாய்ச் செல்லாது உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி இந்த
மனம் என்னத்தை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்ற தெ
ன்று அறிவினும் பார்க்குமவரே வாக்குக்காயங்களினது
தொழில்களை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிந்
து அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்களையும் காயத்தாற்
செய்யுந் தொழில்களையும் விட்டு நீக்குவார். அவ்வாக்குக்
காயங்கள் நிவிருத்தியாகலின் இவ்வாழ்க்கையைப் பாது
காத்தற்குத் தடைவருமாகலிற் பின்னர் அந்த இவ்வாழ்க்
கையையும் விட்டு நீக்குவார். வாசகஞானமாகிய வார்த்
தைகளோடு எக்காலமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்
டுமென்று கூறிய ஈதனைத்தினுள்ளும் ஒன்றாயினும்

கூஅ

வைராக்கியதீபம்.

விடார். பிறர்காண்பதன்மையால் அகப்பற்றொன்றையு
மே யொழிப்பார், எ-து.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்தப் புறப்
பற்றைப் பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை
பிரவிருத்தி யானவிடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத்
தடைவருதலாலும் 'தடையாம்' என்றார். புறப்பற்றோ
டிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்குதல் அவ்விரு
வகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத்தொ
டங்கினோன் புறப்பற்றை முன்னர் விடவேண்டுமென்ப
தும், 'பிறர்காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப்பார்'
என்றமையால் தமக்கென அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போய
தின்மென்பதும் காண்க. (ருக)

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க்
டாமுய நெறியதின் நெனுஞ்சம்
பந்தனா ருரையும் வேண்டிய தெய்தப்
படாதுசற் றமும்விடா விடினெ
னெந்தைவாத்.கரைய ருரையுமா தியவாக்
கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள்
புந்தியார் புறப்பற் றுவகப் பற்றைப்
போக்கவாய்ப் போக்குத லிலரே.

எ-து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை நீங்காதார்க்
கு உய்ந்துபோநெறி இன்றென்று கூறிய திருஞானசம்
பந்தமூர்த்திநாயனார் வாக்கியத்தையும், தாம் வேண்டி
யது எய்தொணாது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடி
னென்று கூறிய எந்தையாகிய திருநாவுக்கரையர் வாக்கி
யத்தையும் இவைமுதலிய ஆப்தவாக்கியங்களையும் பிர

வைராக்கியதீபம்.

சூசக

மாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடையோர் புறப்பற்
றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்போமென்று வாய்ப்போக்
கார், எ-று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்த வாக்கியங்களைப்
பிரமாணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது
காண்க. 'வாய்ப்போக்குதல்' செய்யாதிருந்தும் செய்தே
னென்று சொல்லும் விருதாச்சொல்லென்றிக. (ருஉ)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்துப்
பொருட்சார்போ டிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடா
தோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுவிர்ச் சார்பை
விடுத்துமற் றையபொருட் சார்பைப்
பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனினுறை யிடமும்
பேணுறு தொழித்தநீ தெனவே
படிக்கணீ யுரைக்கக் கேட்டன முன்போற்
பற்றினோக் காமையி னன்றோ
விடுக்கணென் றனைத்தும் விடுத்தன ருலக
மேத்துபத் திரகிரி முதலோர்.

எ - து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்
பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பைவிடுத்து மற்றைப்
பொருட்சார்பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றென்றால்
நீர் சொன்னவையெல்லாம் விடுப்பினும் இருத்தற்கு ஓரி
டமாயினும் பிடியாதவிடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமி
யின்கண் நீ ஒருவனே சொல்லக்கேட்டு அறிந்தனம். உன்
னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையாலன்றோ பற்றுக்க

ளியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப் பற்றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுநின்ற பத்திரகிரி ராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள், எ-து.

‘உனைப்போற்பற்றி நோக்காமையினன்றோ’ என்ற மையால் குறிப்பால் நீ அறியாமையினாலே கூறுகின்றாயென்பது காண்க. ‘பத்திரகிரி முதலாயினோர்’ எனவே பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலாயினோரையும் வருவித்துக் காண்க. (௫௩)

பொருட்சார்பால்வரும் சூற்றம் மேல்வருஞ் செய்யுளுட் கூறுகின்றார்.

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத்
தூயனா னாதிசாத் திரங்க
ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள் கவர்ந் ததனா
னச்சமு மிச்சையா திகளுஞ்
செறிந்துற வகத்துண் டினியவூ ணிருக்குஞ்
செய்தியா நெய்சொரி தழல்போ
விறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெணத்
தையெவ் வணத்தினான் முடிப்பான்.

எ-து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்தவன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திர முதலாயவற்றைச்சொல்லி அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளைவாங்கிப் புதைத்து அதனால் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின்கட்பொருந்த இனிமையாகிய ஆண்களைப் புசித்திருக்கு முறைமையால் நெய்யினைச் சாரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தினது வாதனைகளிறந்து

வைராக்கியதிபம்.

எக

போகாவாகலிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை ஒழிக்
கவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எந்தமுறை
மையால் முடித்துக்கொள்வான், எ-று,

அறிவில்லார்க்கு ஞானசாத்திர முதலிய கூறுதலினு
லும் பொருள் கவர்தலினாலும் அதனாற் பய மாசை கு
ரோத முதலிய வருதலாலும் செளக்கிய போசனங்க
ளைப் புசித்தலாலும் மனத்தின்கண் வாதனை நெய்சொரி
தழல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற் பொருட்சார்பு இருக்
கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற் றொழித்தல் கூடாதென்
பது இதனாற் காண்க. (ருச)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஓரிடம்
பற்றியிருந்து தவம்பண்ண லாகாதோ வென்ற சீடனை
நோக்கி அவ்விடத்தால் வருங் குற்றம் கூறுகின்றார்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் றருந்திப்

பொருந்தினு மோரிடம் பிடித்துள்

வெருளறப் பனியா தியினுடற் பழக

வேண்டியின் றுகுத றுனு

மிருளறத் தீப மேற்றன்முன் றொழில்க

ளென்றும்வேண் டிடுதலா னிடரு

மருளறச் சிதலை முதலுயிர்க் குறுக

ணற்றலு மதன்பொருட் டாமால்.

எ - து. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சை
யேற்றுண்டு ஓரிடத்தைப் பற்றிக்கொண் டிருந்தா னாயி
னும் மனோபய நீங்கவும் பனிமுதலியவற்றுள் தேகம்

பழகவும்வேண்டும், பழக்கமின்மையாகுதறனும் இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுகை முதலிய தொழில்கள் எக்காலத் தும் வேண்டிதலால் துன்பமுஞ் சீவகாருண்ணியம் இன் றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்குத லும் அவ்விடம் பிடித்தற்பொருட்டாக வரும், ௪-அ.

ஓரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீங்கி இருள் காமி முதலிய இடத்துச் செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்ற லிற் பூரணபாவனை மறக்கும்; பனி மழை வெய்யில் காற் று முதலியவற்றாற் காயத்திற்கு வருத்தந் தோன்றலிற் சம்பாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல் அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டிதலின் இரா கத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனால் மனோபயம் பண்ணக் கூடாது. செல்லு கொதுகு மூடு எறும்பு தேள் முதலிய உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்ணியத்தை விடுத்ததுத் துன்பஞ் செய்தலின் மனத்தின்கண் அழுக்கேறும்; இவையெல் லாந் துறவறத்திற்குப் பங்கமாகலின் 'தனக்கென வோ ரிடம் பிடித்தலும் ஆகாது' என்றார். அவ்விடம் ஆகா தெனவே பொதுச்சாவடி புறந்திண்ணை பாழங்கோயில் மலைமுழை மாரிழல் முதலிய இடத்தில் இருக்கவேண்டு மென்பதாயிற்று. (௫௫)

பிறிதுநோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றுனேற்

பெரிதுநா லரிதினோர்ந் துணர்ந்த

வறிவினா னுண்டோ வாவதென் றமையா

னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ்

சிறிதுமோர் துயர மறவியுற்றேனுஞ்

செய்யுமே மெய்யுணர் வடைவான்

மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா ணிகர்போல்
வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே.

எ-து. பிறிதோருயிர்க்குவந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளானாகில் பெரியதாகிய சாத்திரங்களை அரிதினால் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபயனாவ துண்டோவென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறினமையால் சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லா வுயிர்க்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனோ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும் பொருட்டிக் குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொந்தேழிதல் செய்யாநின்ற வாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன், எ-று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சீவகாருண்ணியமாகலின் 'அறிவினானுண்டோவாவது' என்றார். பொன்செய் வாணிகர் கொள்ளுதல் விற்பல் உரைத்தல் முதலியவற்றும் பொருளை வளர்த்தல்போல் நிற்பல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலியவிடத்தும் உயிர்க்கொலை புரியாது, துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டுமென்பது காண்க. 'பெரிது நூலரிதினோர்ந்துணர்ந்த வறிவினானுண்டோ வாவது' என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானாசாரம். "மருளுறு மெவையு நூறி மயக்கமத் தெளிந்து னோர்க்கு, மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத், தெருளினை யறித லானுஞ் சிவமெவ ருளமு மன்னு, மருளினை யறித லானு மவர்செய லருள றந்தான்" எ-ம், அருட்பிரகாசம் "உயிர் நித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிர்களுற்ற, துயருக் கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட் டோன்றன் முன்னுட், செயிருற்றதேவர் குறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்

எச

வைராக்கியதீபம்.

தூ, டயர்வுற் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாய்த்தெ
லே” எ-ம், வரும்; மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. ()

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க

ணினைகவென் றுமைக்குரைத் ததுவும்

வினைக்கடல் கடந்த பரதர்முற் சிவிகை

சுமந்துசென் றதுவுமோர் மேலோர்

பினைக்கொல்பாம் பாதி யுறுதலஞ் செலுங்காற்

பேணலிற் றமைநடந் திடும்போ

தினக்கறை யானா தியமரி யாதங்

குரமுரி யாதியங் கிடுவார்.

எ-து. ஒருவன் தனக்குத்தான் இனியவனாய்த் தன்னை
ப் பாதுகாக்கு முறைமைபோல் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்
களைக் கருதுகவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவா
சாரங் கூறியவதனையும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு
ஏதுவாகச்செய்யுந்தொழிலாகிய கடலைக்கடந்து நின்ற பர
தர் முன்னர்ச் சிவிகை சுமந்துகொண்டும் உயிர்க்கொலை
வாராது நடந்து சென்றவதனையும் விசாரித்து அறிந்தமே
லாயினோர் பின்னர்க் கொல்லுகின்ற பாம்புமுதலிய துட்
டப்பிராணிகள் உறையுமிடத்தில் போம்பொழுது தம்
மைப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல் நடக்கும் பொழுது
கூட்டமாயுள்ள செல்லுமுதலிய சரவுயிர்கள் இறவாம
லும், முனைமுதலிய அசரவுயிர்கள் நாசமாகாமலும் நடப்
பார், எ-று.

நசுரவாக்கியத்தையும் அவர்வாக்கியத்தின்படி நடந்து
கொண்ட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மே

லோர்களுக்கு அந்த நடை வருமென்பதறிக. 'தனக்கினியவனும் வகைசராசரங்கண்ணிகை' என்றதற்கு உதாரணம் : தேவிகாஸோத்தரம் "தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ளனைத்தினையு, நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத்திருக்கு நீர்மையினை, மனத்துடைய னானவவ னாமு ரைத்த வாசார, மனைத்துடைய னாகவறி வெறிகமழு மை ம்பாலாய்" எ-ம். "நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காது துரு ம்பனைத்தும், பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொ ய்யாது, விடுங்காலா லுழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவை யேந்தி, யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப் பான்" எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

தம்மிடத் தேனுந் தமக்கினியவர்பா

லேனுமோ ரிடர்வந்து சாரி

னம்மலுழ் முறையென் றறிந்துமேழ் கடலோ

ரணுவென வருகுமென் போல்வா

ரிம்முறை துயர்வே றுயிருறி னிரக்க

மின்றிய தன்றியுந் தம்மால்

வெம்மைய கொலையொன் றடையினு மதனூ

ழென்பதென் மிகமுக மலர்ந்தே.

எ-து. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத் தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஓர் துன்பம்வந்து பொரு ந்திற்றாயின் அதனை ஊழ்வினைப்பயனென்று அறிந்திருந் தும் சத்தசாகரமும் ஓரணுவென்று சொல்ல நெஞ்சமெல் லாம் நெக்குநெக்குருகும் எம்போலிகள் இந்த முறையே வேறொரு உயிர் துன்பத்தினை அடையின் இரக்கமின்றி யிருப்பதல்லாமலும் தம்மால் ஒருயிர் வெவ்விதாகிய

எசு

வைராக்கியதீபம்.

கொலையொன்று அடைந்தவிடத்து அதனூழ்வினையென்று சொல்லுவது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து, எ-று.

துறவரமுடையார்க்கு ஒருயிரால் ஒருயிர்க்குத் துன்பம் வந்ததாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஓர் துன்பம் வந்ததாயினும் இரங்கவேண்டுமேயென்றி இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுதென்பது காண்க. (ருஅ)

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை
யெய்துமென் றுயிர்க்கொலை புரியாச்
செம்மைபந் கனக மாதிகைப் பற்றாத்
துறவினைச் சிலரடைந் திடினுந்
தம்மையொத் துயிர்க ளனைத்தையும் காணுந்
தயவுயர் தபனிய முதல
மும்மையு மோட்டிற் காட்டிலன் னையிற்காண்
றெவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா.

எ-து. இம்மைக்கட் சீவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக் கட் பிறவித்துன்பமும், வருமென்று கருதி உயிர்களைக் கொலைசெய்யாத செம்மையினையும், பொன் மண் பெண்ணென்னு மூவகையையும் பற்றாத துறவினையும், இந்த முறையே சிலர் அடைந்தாராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களெல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்ந்த பொன்னாதி மூவகையினையும் ஓட்டினைப்போலவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணுந்துறவும் ஒரோர்தவருக்கல்லது கூடாது, எ-று.

இம்மை மறுமைகளைக் குறித்துக் கொலைசெய்யாது பொன்னாதி மூவகையையும் ஓடாதிக்களாகக் காண்போர்

துறவுசாதகரென்றும், அவ்விருவகையையும் குறியாது
சுபாவமாகத் தம்மைப்போ லுயிர்களைக்கண்டு பொன்
னதிகளை ஓடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாத்தியரென்
றும் அறிக; அச்சாத்தியர் அரிய ராகலின் 'ஒரோர்தவர்க்
கலான் முடியா' என்றார். (௫௯)

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மை
யெனவரு நிறவுசா ரகத்தா
நெறமஃ துறவே சினமழுக் காறங்
குறாமையாற் கொடுஞ்சொல்கூ றுமை
புறமுரை யாமை மருவிய விரண்டாற்
பொருவின்மெய் யுறுதியோர்ந் துரைத்த
னிறைபெருந் தவத்தோர் வாக்கினிந் நான்கு
நிகழுமென் றியம்புவர் நெடியோர்.

எ-து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினையுடையது தவ
மென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒன்றினும் பற்
றற்ற துறவுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்ணிய
நிலைபெற்றிருக்கும்; அது நிலைபெற்றிருக்கவே அவ்வுள்ள
த்தின்கண் உயிர்களிடத்துக் கோபமும் பொறாமையும்
பொருந்தாமையாற் கோபமின்மையாற் கொடுஞ்சொற்
கூறாமையும், பொறாமையின்மையாற் புறங்கூறாமையும்
உளவாகும். பொருந்தானின்ற இவையிரண்டினாலும் கொ
டுஞ்சொற் கூறாமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும்,
புறங்கூறாமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆரா
ய்ந்து கூறுதலும் உளவாகு மாகலின், இவை நான்கும்
நிறைந்த பெரிய தவத்தினையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்
காநிற்குமென்று சொல்லுவர் பெரியோர், எ-று.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும் பொருமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொற் கூறுதலும், புறங்கூறுதலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில் சொற் கூறுதலும், ஆகிய இந்நான்கும் இவரது வாக்கின்கண் விளங்குமென்பது காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம் வாக்கு காயங்களினாலும் நன்மையுடையோ ரென்பதறிக. புறங்கூறல்—பிறரைக் காணாத விடத்து இகழ்ந்து கூறுதல். உறுதிமொழி—வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி.

(சு0)

கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக
மனைத்தையுங் கைவிடுத்திடினுந்
தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு மீக்கூற்
றுறவிருப் படையினத் துறவோன்
சான்றதா யுளதன் னுளமிலை யெனவுந்
தற்பரா னந்தமுற் றவனைப்
போன்றிரு விழிமேற் செருகியீண் டிரைக்கும்
பொய்ப்பையெவ் விதத்தினுற் போக்கும்.

எ-து. கக்கின சோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப்போகங்க ளனைத்தினையுங்கண்டு துறந்தானாயினும் காணற்சலம்போற் பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விருப்ப முற்றானயின், அந்தத் துறவியானவன் தனக்குள்ளே சாக்ஷியா யிருந்துள்ள தனதுள்ளமானது தற்பரா னந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லை யென்று தனக்குக் கூறவும் தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரா னந்தத்தைப் பெற்றவன்போலும் இரண்டுகண்களையு மேலே செருகி இவ்வி

வைராக்கியதீபம்.

எக

டத்துக் கட்டுறிப்பாற் கூறும்பொய்யால் வரும் பாவத்
தினெ எந்தமுறைமையாற் போக்குவான், எ-று.

ஐயன் காளிசந்ரிதிமுன் பொய்யுரைத்த பாவம் தீர்க்
கக்கூடாமல் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருமாகலின்
தேவர்க்கெல்லா மேலாய சிவசந்ரிதியில் அசத்தியங்
கூறியபாவம் தீராதென்பது அறிவிக்க 'எவ்விதத்தினுற்
போக்கும்' என்றார். 'சான்றதாயுள தன்னுள மிலையென
வும்' என்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு "தன்னெஞ்
சந் தனக்குச் சான்றது வாகத் தத்துவ நன்குண ராதே,
வன்னெஞ்ச னாகிக் கூடமே புரிவோன் வஞ்சகக் கூற்றி
னுற் கொடியோன், பன்னுங்கா லவன்றன் மெரிசனம் பரி
சம் பழுதுற நிரயவே துவுமாம், புன்னெஞ்சா லவனும்
போய்நர கெய்திப் பூமியுள் ளளவுமே றுனால்" மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க. (சுக)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம் விடுத்தோ

னேவல நெருவனே நெறினுஞ்

சித்தசஞ் சலமுண் டவனெனோர் காலேச்

செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சிற்றம்

வைத்திடப் படுத லாற்றன துடற்பால்

வந்தொரு பிணியுறிற் றுணிவோ

டத்தனே யுளனென் றிருத்தலி னிருத்த

லரிதனோன் றனையுறி னதனால்.

எ-து. இந்தமுறைமையே சீவகாருணியமொன்றுமே
கைப்பிடித்துப் பற்றுக்களா யுள்ளனவெல்லாவற்றினையும்
துறந்தவன் ஏவலாளனாகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்

அ0

வைராக்கியதீபம்.

தானுயினும் அவன் ஓரோர்காலத்துச் செய்யும் ஏவற் பணிவிடைகளுள் ஒவ்வொன்று தப்பச்செய்தானுயின் உள்ளத்திற் கோபம் வைக்கப்படுதலாலும், தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதி வந்தடைந்தால் அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று தான் துணிவோடிருத்தல்போல அவனுக்கு ஓர் வியாதி வந்து அடையின் அங்ஙனம் இருத்தல் கூடாது அதனாலும், சித்தசஞ்சலந் தோன்றும், எ-து.

சீவகாருணியத்தினாலும், பிறர் பழிப்பரென்பதனாலும், அவனுக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் விவகாரப்படியே வைத்தியனைத்தேடுதல் மருந்து தேடுதல் முதலியவற்றால் மனோவிசாரந் தோன்றுதலிற் 'சித்தசஞ்சலமுண்டு' என்றார். சித்தசஞ்சலம் மனோலயம் பண்ணுதற்குத் தடையாகலின் அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஏவலாளனும் ஆகாதென்பது அறிக. ( )

யாதியா தொருவ னீங்கியா தோத
 லதனினு லதனினு லிலனென்
 ரோதலா லனைத்துந் துயர்தரு மெனநீத்
 துயர்பரம் பொருளினைக் காட்டுந்
 தீதிலோர் குரவ னென்குள னெனவே
 தேடுமா லலைகடல் சூழும்
 பூதல மிசையோர் துறவினோ னறவு
 பொலிமலர் தேடும்வண் டினைப்போல்.

எ-து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கியான் அவன் அதனால் அதனால் வருந்துன்பங்கள் இல

வைராக்கியதீபம்.

அக

னென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் துன்பங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து எப்பொருள்களுக்கும் மேலாயுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினே அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற ஞானஞ்சாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றனென்று தேன்கிறந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல் அலைகடல் சூழ்ந்த பூமியின் சுண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான், எ-று.

தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சீவகாருணியம் ஈசரபக்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான்கும் நிறைந்த ஞானஞ்சாரியனைத் தேடுகின்றனென்பதறிக. ஆல்-அசை. 'நறவுபொலி மலர்தேடுவண்டினைப்போல்' என்றதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்த சித்தியார் "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண்டகநிரப்பிக், களிவந் திருந்த கருத்திங் குறநின் கவலையென்னும், விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிநின்று, தெளிவந் தனைக்கண் டிடுமள வுங்குருத் தேடிடுமே." (சுந)

சமரமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன்
 றனதெதி ரடைதரு படைக்கைக்
 குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங்
 கூறினுந் தேறல ரதுபோ
 லமர்தரத் துறவு சமாதியோ திடினு
 மவற்றினுக் கயனடை யினரேற்
 றமரெனத் துணிவுந் தவரொடும் பழகார்
 தத்துவ நிலைதலைப் படுவோர்.

௮௨

வைராக்கியதீபம்.

எ-து. யுத்தகளத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த் திரிகின்ற ஒருவன் களத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுதபாணிகளாய் வந்துகின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பராக்கிரமங்களைச் சொன்னாலும்கூட அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணாது புறத்துகின்ற கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெளிவுறார். அதுபோல், மனத்திற்குச் சம்மதமாய்ப் பொருந்தும்படி துறவு சமாதிகளைக் கூறினாராயினும் அவற்றிற்கு உரிய நடக்கையின்றிப் பிறநடக்கையாராயின் அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய தமரென்று தெளிந்து அவர்களுடனே கூடிப் பழகார், பரத்துவ நிலைமையை அடையும் நன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்வோர், எ-று.

புறந்திரியொருவன் சமர்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச் சார்வாரோமிக் கூடாது இடையேறின்று பராக்கிரமம் கூறுதலின் அவனை வீரனல்லனென்றும் பேடியென்றும் அறிகின்றதுபோல் அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய நன்னெறியும் செல்லாது அந்நெறி செல்வாரோமிக் கூடாது இடையேறின்று அவற்றிற்கு உரிய நெறிமாத்திரம் கூறுதலின் அவரைத் துறவுசமாதியுடைய ரலரென்றும் கூடாவொழுக்க முடையவரென்றும் அறிந்துகொள்க. ‘அமர்தரத்துறவு சமாதியோதிடினு மவற்றினுக் கயனடையினரேல்’ என்றதற்கு உதாரணம் : அனுபவசித்தி. “மறைக ளாகம முதற்கலை முழுதையு மயலற மிகவோதிக், குறைவி லாவகைப் பொருடனை மதரமாக் கூறவல் லவரேனு, நிறைவ தாகிய பொருளினுக் குத்தகு நிலையவ ரலராகி, லறைவ தாகிய வவர்மொழி யாத்தவாக் கியமென வறையேமே” எ-ம், “இறைக ணன்பினை யுரை

செய்து தாமிறைக் கன்பகத் திலரேனும், துறவு நன்றென
வுரைசெய்து துறவினி னிலைமைய திலரேனும், கறைக
ளொன்றுள செயல்களின் மூளுநுங் கருத்தறி கிலரேனும்,
மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்தவாக் கியமென வ
றையாதே” எ-ம், “தெய்வ வாணிநற் செந்தமிழியலிசை
தெரிந்துபா டைகளும்பொய், மெய்ய தாகவே பொருள்
களும் விளங்கிட விளம்பவல் லவரேனும், மையி லாவகை
மொழிவதொன் றவர்செயன் மருவலொன் றெனிலத்
தை, யைய மூவரின் முதல்வரே மொழியினு மாத்தவாக்
கியமென்னார்” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.()

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே

நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார்

பாரிடத் தெவரும் வினோதிகள் சாலம்

பண்ணலென் றெண்ணிமற் றதுபோற்

சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலகிற்

றிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ்

சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமையுந்

தமரெனப் பழகவுந் தகுமே.

எ - து. பாரின்க ணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்க ணெழு
கின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலே
யன்றி ஆகாயத்தின்கண் விளங்காநின்ற தாமரைப்பூவை
க் கொய்துகொள்ள விரும்பார்கள், வினோதவித்தையினை
யுடையார் இந்திரசாலம் பண்ணுதலென்று அறிந்து, அது
போலச் சிறப்பியுடைய துறவு சமாதிகளை அடைந்து
உலகத்தின்கண் விளங்காநின்றாராயினும் எல்லாவுயிர்க்
ளிடத்தும் காருணியமும் தாம் அடைந்த இருபாமூர்த்தி

அச

வைராக்கியதீபம்.

யாகிய ஞானசாரியரிடத்துப் பத்தியும் இல்லாதாரையும் தமரென்று கருதி அவருடன்கூடிப் பழகவுந் தகுமோ, எ-று.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம் இடமாகாமையால் இதன்கண் தோன்றிய பூப்போலத் தோன்றுவதேயன்றிப் பூவன்மென்றும், வினோதிகள் சாலம்பண்ணுதலென்றும் விரும்பாது உலகர் விடுத்தல் போல் துறவுசமாதிகளுக்கு ஏதுவாகிய சீவகாருண்ணியம் ஈசரபத்திகளில்லாத துறவுசமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதிகளல்லவென்றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிற ரென்றும் அறிந்து அவரோடும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க.

இதுநெறி யெனவோ ஞார்க்குமற் றொருவ
 னேகினு மாத்தன்வாய்க் குறிக
 ளதுதனிற் காண விடத்துல கருமோ
 ரடிபெயர்த் திடுகல ரதுபோ
 லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ
 ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த
 சதுர்மறை யாக மாந்தரிந் தகரேற்
 மமரென லவரையுந் தகுமே.

எ-று. ஒருவன் ஞார்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றனாயினும் தமக்கு ஆபத்தனாயுள்ளவன் வாயாற் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாதவிடத்து அதனை மாறுநெறியென்று கருதி உலகத்தாரும் ஓரடி யாயினும் பெயர்த்து வைத்திடார்கள். அதுபோல, ஒப்

பில்லாத சமாதி திறவு குருபத்தி சீவகாருணியம் ஆகிய
நான்கினையும் அடைந்தார்களாயினும் கடவுள் கூறிய
நான்குவேதமும் இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமமுமாகிய
இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்ந்து கூறினா
ராயின் அவரையும் தமரென்று சொல்லலும் தகுமோ
தகாது, எ-று.

ஒருவன் ஒருர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச்சென்று
ஐயினும் தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்
நெறியிலே காணாத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று
ஓரடியாயினும் பெயர்த்திட்டாத உலகர்போல் சமாதியாதி
யுடையோர் வீடடையும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள் கூறிய
வேதாகம முடிவு வாக்கியத்தின்படி கூறுது அதனை மறு
த்துக் கூறினாராயின் இந்நெறி மாறுநெறியென்று கருதி
இவரோடும் பழகலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. 'சதுர்
மறையாக மாந்தம்' எனவே, ஞானன் கூறிய வாக்கிய
மென்பதும், ஞானன் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை கிரியை
யோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானன் கூறிய வாக்கி
யங்களை மறுத்துக்கூறுதல் நெறியன்றென்பதும் காண்க.
சிந்தகர் = புறச்சமயத்தோர்கள். (சுசு)

ஈங்கறை முறையிற் தேர்ந்துபா ரிதன்மீ

தெங்கணுந் தேடியோ ரிடத்தி

னோங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவா

யுளதென மறையினீர் றுரைக

டாங்குநா வொடுஞ்செங் குவளைமார் பொடும்

பொற் சரணெடுஞ் சரணென வடைந்தோர்

தீங்கொழித் தருள்வான் நிகழுமோர் குரவற்
கண்டிளங் குளிர்ந்தனன் நெளிஞன்.

எ-து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானசாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குளனென்று ஆராய்ந்து பூமியின்கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சீவகாருணியம் ஈசரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னு நான்கும் ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல் வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலிய வாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும் செங்கழுநீர்மலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும் பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும் அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பொல்லாங்கை நீக்கும் பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானசாரியனைக்கண்டு தெரிசித்து இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்த வறிவுடையோன், எ-று.

‘ஓங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவாய்’ என்றதனாலும், ‘மறையினீற்றுரைகடாங்கு நாவொடும்’ என்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லா முடையனென்பது காண்க. ‘சரணென வடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வான்’ என்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர் நான்மணிமலை அகவல். “ஒளித்தகுமறிவு மரக்கலனைமத்துத் துறவினாமக் கூம்புநாட்டி, யேமவருளாங்கயிற்றிற் பிறழ் வறக்கட்டிப், பத்தியென்னும் பாய்ப்பூரித்த, முத்தியூரிற் றம்மை யுய்த்தருள், சொருபனென்னு மொருமீகாம, னருந்தவர்க்கரசின் பாதந், திருந்தவைக்கிலர்தந் சென்னியின் மிசையே” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (சுஎ)

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங்
 காரணன் குலாலனி ஓளனென்
 ரோரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் ருக்கி
 யொப்பிடுங் கருணைய னேனும்
 பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப்
 பினையுரு வகைகெடப் பார்க்குங்
 கூரிய விழியோ னாதலி னறவுங்
 கொடியனு மாகுமக் குரிசில்.

எ-து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள் கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங்கள் மண்ணினது காரியம், அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றனென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை உவமை கூறுகின்ற ஒரு முறைமைபோல் உவமை கூறப்படாதாயினும், சத்தசாகரங்களையும் ஒன்றாகக்கூட்டி உவமை கூறுகின்ற கிருபாசமுத்திரமாயிருந்தானாயினும் தன்னைவந்து அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருந்திய பிறப்பும் இவையேயன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிறப்பும் வாராதபடி நாசமாகப் பார்க்கின்ற நுண்ணியவிழிகளை யுடையோனாகலின் மிகவுங் கொடிய தன்மையினையுடையவனுமாவன் அந்த ஆசாரியன், எ-று.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமைகூறுதல்போல 'ஏழ்கடலும் ஒன்றுக்கி ஒப்பிடுங்கருணையனேனும்' என்றார். 'கூரியவிழி'

யோன்' என்றதனாலும், 'பேரியைபிறப்புத் தனையடைந்
தவர்க்குப் பிளையுறவகைகெடப்பார்க்கும்' என்றதனாலு
ம், மாயாகாரிய காரண மெல்லாங் கடந்த நோக்கமென்
பதும், அந்நோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவைகள் நீங்கு
மென்பதும் காண்க. 'அறவுங் கொடியனுமாம்' என்றது
தூஷண பூஷணமாகத் துதித்ததென்க. இதனுட் சீவ
காருணிய முடையனென்ப தறிக. (சுஅ)

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன்
சிரமிசைச் சரணம்வைத் துளவோர்
மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு முளந்தீ
மெழுகுக் கல் லெனவுரு கிடினு
மைப்பவந் துடைத்தன் பினர்க்குவீ டளிக்கும்
வல்லப முடையமற் றெருதா
னெப்புமிக் கிலியா கலினிறை பத்தி
யுளனுமன் றாகுமவ் வும்பன்.

எ-து. யாவரும் புகழாநின்ற பெருமை பொருந்திய
கைலாச குருபரம்பரையின்வந்து தனது சிரசின்மீதே
திருவடிகளைச் சூட்டிய ஒப்பற்ற ஞானசாரியனது கிரு
பையை நினைக்குந்தோறும் அக்கினியிற்பட்ட மெழுகும்
கல்லென்று சொல்ல அதனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்
லாம் உருகா நின்றோனாயினும் தன்னை அடைந்த பக்கு
வர்க்குக் களங்கமாவுள்ள பிறவித் துன்பத்தை மாற்றி
வீட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை உடைய ஒரு
தான் சமானாதிக மின்மையனாதலின் ஈசுரபத்தி யுடைய
னுமன்றாகுவன் அந்த ஞானசாரியன், எ-று.

இதன்கண் ஈசுரபத்தியுடைய னென்பது காண்க.(சுஆ)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற்
 கடுவொழித் தலிற்றனை நினைவோ
 ரொருவரை நோக்கி னவர்கணும் பாச
 மொழித்தல்செய் துறவொடேய்ந் துறினு
 மருண்மகட் புணர்ந்து ஞான சந்ததிபெற்
 தவரொடு மகிழ்ந்திருத் தலினக்
 குருபரன் றன்னைப் பின்னைநே ரில்லாக்
 குடும்பியென் றுரைக்கவும் படுமால்.

எ-து. கருடனைத் தியானம்பண்ணுவோர் பார்வையாற்
 பிறர்மேலேறிய விடநீக்குதல்போல் தன்னைத் தியானம்
 பண்ணுவோர் பிறரொருவரை நோக்கின் அவரிடத்தும்
 பாசங்களை நீக்குதல் செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தா
 னுபினும் சீவகாருணியமாகிய பெண்ணினைக்கூடி ஞான
 மாகிய புத்திரனைப் பெற்று அவரோடும் எக்காலமும் ம
 கிழ்ந்திருத்தலின் அந்த ஞானசாரியனைப் பின்னர் ஒப்
 பற்ற குடும்பியென்றுஞ் சொல்லப்படும், எ-று.

இதனுட் பாசவைராக்கிய முடைய நென்பது காண்க()

குலவுசெங் கதிரோ னிருளினே யுணராக்
 கொள்கைபோற் றுனொரு காலுஞ்
 சொலுமறி யாமை யறிகிலா ஞானத்
 தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ
 னிலகுமா னந்த வருவினை யணுக்கட்
 கீந்ததற் கிணையொரு துணையின்
 மலவுட லவர்பாற் கவர்தலி னிஃதோர்
 மடமைபெற் றுடையனு மாமால்.

எ - து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய
கதிரையுடைய சூரியன் இருளையறியாத முறைமைபோல்
பிரமாதிகளாலும் புகழப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு
ஒப்பென்று சொல்லப்படுகிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும்
அறியாத ஞானத்தினையுடைய புருஷனாயினும் அந்த நின்
மலனாகிய ஞானசாரியன் தனது விளங்காநின்ற ஆனந்த
சொருபத்தினைச் சீவர்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கு ஈடா
க இழிவால் தனக்கு ஓரொப்பில்லாத மலவுடலை அவர்
கையில் வாங்கிக்கொள்ளாதலின் இஃதோரறியாமையை
அடைந் துடையனு மாகும், எ-று.

சூரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப்
பிறர்க்கு இருளைப்போக்குதல் போல் ஞானசாரியன் தன
து ஞானத்தினால் தனக்கு அஞ்ஞான மின்றிப் பிறர்க்கு
அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவனென்பது காண்க.

இதனாற் பிரமஞானமுடைய னென்ப தறிக. (எக)

வதுவைநாண் மறையோர் வழங்கியாத்திரையின்
மற்றருந் ததியை நோக்குதலி
னிதுவுமொன் நெனத்தம் முடல்பொரு ளாவி
யீயுமெம் போலிக டமக்குங்
குதிரைகொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி
கொடுத்தவன் போற்கொடுப் பவர்க்கும்
பொதுமையுந் நிவனோர் மானுடன் றுனைய்த்
திகழுமப் பூரண புராணன்.

எ-து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ் சாதியா
சார வழக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரைபோலவும், அக்

வைராக்கியதீபம்.

சூக

காலத்தில் கல்யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல் போலவும், இதுவும் ஓ ருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையும் கொடுக்கும் என்போல் வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானசாரியரையடைந்து உடலாதி மூன்றினையும் உண்மையாகக் கொடுத்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்போல் உடலாதிகளை உண்மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையும் இவ்விடத்து ஒரு மனிதனாகியும், மாளை இடக்கரத் தேந்திய சிவனாகியும் விளங்காநிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனாகிய பழையோன், எ-று.

வதுவைநாள் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும் அக்காலத்தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும் யாத்திரை போவதுபோலவும் அருந்ததியை நோக்குதல் போலவும் காட்டின மாத்திரமேயன்றி, யாத்திரை போனதும் அருந்ததியைக் கண்டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்கமாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட்டினமாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லை யென்ப தறிக. (எஉ)

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குரவற்
பலதரம் வலம்வந்து பணிந்து
சீரிய துதிசெய் தனுதின மவற்றாற்
றிருவுளத் தடைக்கவும் பட்டுத்
தூரமோ டணிமை யறவிறை கருணை
சுரக்குநா ளளவுநின் மேவ

லாரிவன் றனக்கொப் பெனச்செய்தொண்
சரண்பெற் றறியவேண் டிவமுழு தறிந்தான்.

எ-து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்களு
டனே அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாக வந்து
வணங்கி எக்காலமுந் தோத்திரம்பண்ணி அவ்வணக்கத்
தோத்திரங்களினால் இவன் பக்குவனுமென்று அறிந்து
ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடைய
னாகி அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும்
செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாரா
மற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய் அவ்வருளிறை
வன் கிருபை வைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற் பணிவிடைக
ளினால் இவனுக்கு ஒப்பார் யாவரென்று சொல்லப் பணி
விடைகளைச் செய்து ஒள்ளிய திருவடிதீக்கை பெற்று
வீட்டைதற்கு அறியவேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லா
வற்றினையும் அறிந்தான், எ-று.

‘அட்டாங்காதி’ எனவே பஞ்சாங்க சிட்டாங்க சிராங்க
முங்கொள்க. ‘தூரமோடணிமையற’ என்றதற்கு உதா
ரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். “அகலா தணுகாது தீக்
காய்வார் போல்க, விகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.”
‘அட்டாங்காதிகளோடக் குரவற் பலதரம் வலம்வந்து’
என்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். “வலஞ்செ
ய்து தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவத், தலந்தன்னிற்
பணிந்தெழுக தலைகரமற் றிருகன்னந். துலங்குமுக வா
ய்புயங்க ளெனுமெட்டிந் தோயமயி, ரிலங்குசிரங் கரமுழ
ந்தா ளெனுமைந்து மிலங்குறவே.” மற்றும் வருவனவற்
றும் காண்க. (எரு)

வைராக்கியதீபம்.

சுரு

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந்
 தானற மறைமுடி வுணர்ந்த
 பிற்குரு பரன்றாண் முற்சரண் புகுந்த
 பெரியவ ரினமர்இ யிருந்தொண்
 சொற்களி னரிய பொருள்கடேர்ந் தவணந்
 தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க்
 கற்குதலாதி யனைத்துநீத் தென்று
 ஞானசா தகத்தினுள் கழிப்பான்.

எ-து. சற்குரு கடாஷத்தினுலே ஐயமுந் திரிவுந்கி
 வேதத்தின் முடிவாகிய மகாவாக்கியத்தினுல் அறிகின்ற
 மெய்ப்பொருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின் அந்த ஞான
 சாரியனது திருவடிகளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கல
 மாகப் புகுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து
 ஒள்ளியசாத்திரத்தின் மொழிகளினது அரியபொருள்களை
 அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து அம்முறையே சிறிதுகாலம்
 கழித்தபின்னர்ச் சிரவண மனனங்கண் முதலிய அனைத்
 தினையும் விட்டு நீங்கி எக்காலத்தும் ஏகாந்தஸ்தானத்தி
 லிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினுலே நாள்களைப்
 போக்கா நிற்பான், எ-து.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்றே இரண்டோவென்பது
 ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்ப
 தும், முன்னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும்,
 திரிவென்றறிசு. 'ஒண் சொற்களினரியபொருள்கடேர்ந்து
 என்றதற்கு உதாரணம் : பெருந்திரட்டு. "ஒப்பி லமல
 னோதிவைத்த வுரையை யோத லோதுவித்தல், செப்பும்
 பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிவிக பிறரைத் தெளிவிக்கை,

சூச

வைராக்கியதீபம்.

தப்பா ததனை மனத்தகத்தே தரிக்கை யெனவுந் தானைந்
தாம், வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்த ஞான மக
வினையே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எசு)

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு
மறிவறிந் தாள்வினை யின்மை
பெரும்பழி யெனலா னெருவன்வீட் டின்பம்
பெறுமைகொ டிகழ்கலர் பெரியோர்
விரும்பஃ தடையும் வகையருட் குருவான்
விளங்கியு முளங்கையிற் கனிபோல்
வரும்படி நாளு முயன்றுற வென்போன்
மதியிலார் தமையிகழ் வதலால்.

எ - து. யாவார்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை
பழிப்பன்று ; அச்செல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்
திருந்தும் அவ்வுபாய நெறிக்கண் முயற்சியின்மையே பெ
ரிய பழிப்பென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒரு
வன் ஞான நிஷ்டை இடையறாது கூடுமிடத்தும் அவ்
வீட் டின்பத்தினை அடையாதிருத்தலைக் குறித்து இகழார்
பெரியோர். விரும்பாநின்ற அந்த ஆனந்தத்தை அடையு
நெறி ஞானசாரியனால் அறிந்திருந்தும் உள்ளங்கை நெல்
விப்பழம்போல அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞானசாத
கத்தின்கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லா
ரை இகழ்வதே அன்றி, எ-று.

எக்காலமுமாறாது ஞானசாதகத்தின்கண் முயலல்
வேண்டுமென்பது இதனுட் காண்க. (எரு)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது
 பண்ணவேண்டுவபணி விடுத்துப்
 புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து
 போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின்
 மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய் தாமன்
 மெலிந்துகை விடுதல்செய் யாம
 லகமுக மாக்கி மனத்தைநா டொறுமோ
 ரைம்புல னொழித்தசை வறுப்பான்.

எ - து. சொல்லாநின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தி
 னுள்ளும் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்க
 ளில் ஓரோர் சிறிது சீக்கிரத்திலே செய்து விடுத்துப்
 புகல்கின்ற வாக்கினை மௌனமாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்தி
 லிருந்துகொண்டு கிருபாசாரியரது திருவழகனைத் தோத்
 திரம்பண்ணிப் பின்னர் அவர்கூறிய உபாயத்தின்படியே
 மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது அந்த உபாய
 நெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும் அடை
 யாமல் எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லை
 யென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியைவிட்டு
 நீங்குதல் செய்யாமல் பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சக
 முகமாய்ச் செல்லவொட்டாமல் அகமுகமாக்கி எக்கால
 மும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி
 மனத்தினது சங்கற்பத்தை நாசம் பண்ணுவான், எ - று.

“தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த்
 தடுத்து” என்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கி
 னுலன்றி மனமடக்கக்கூடாதென்ற முறையே இச்செ
 ய்யுட்கண்ணும் மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டு

மென்று கூறியவாறு காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுள்
களுட் கூறிய முறையே புறப்பற்றுக்களா யுள்ளன வெல்
லாந் துறந்து அநாசாரியரை விட்டு நீங்கி ஆசாரியரை
வந்து அடைந்து திருவடி தீகைபெற்று அவரது உபதேச
மொழிகளைக் கேட்டு அவரது திருவடியை அடைந்தபெரி
யோரையடைந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகம் பண்ணு
வோனுக்கு மேல்வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானசாரம் கூறு
கின்றார். 'மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல்' என்ற
தற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வ
ருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோ ளான்முயல்வால்
வினோதந் தன்னுற், பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்
வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி, யகல்
சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சி பேறா மையுறினுஞ் சுக
மடைவை யதநீ தன்று, திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்
தைத் தெனியு மட்டிற் தேசிகனூல் சொல்வழியிற் செல்
லுவாயே." எ-ம். திருமந்திரம். "உடலாங் குகையி லுணர்
வாகும் பீடத், தடலார் சமாதி யிதயத்த தாக, நடமா
டியதுகை நாடிய யோகி, மிடையாகா வண்ணமே சாதிக்
கு மெல்லவே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.()

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கல்

வூர்வல மாயிலந் தோறும்

பிச்சைகை யிடையிற் காடிகூழேனும்

பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ

டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத்

திடையினுந் தாகம்வந் தடையி

னச்சிநீ ஞுரிற் புகுந்துறா தேரி

யாதி யி னருந்துத னன்றே.

எ-து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்த லூரினே வலமாகச் சென்று வீழ்தோறும் பிச்சையாகக் கையின்கண்ணே சாடியாயினுங் கூழாயினுங் கொடுத்ததை வாங்கி உள்ளத்தின்கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்பமின்றிப் புசித்து மீண்டும் போய்த் தனது ஏகாந்தஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும் ; பின்னரும் தண்ணீர்த் தாகம் வந்ததாயின் நீரினே விரும்பி ஊர்க்கட்புகாது ஏரி முதலிய வற்றுள் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம், எ-று.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊருக்குப் போகவேண்டாமையின் 'ஏரியாதிவினருந்துத னன்று' என்றார். ஏரியாதி யெனவே நதி மடுவாவி சூனே முதலியவுங் கொள்க. 'இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையில்' என்றதற்கு உதாரணம் : திருமந்திரம். "பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானே, யிரந்துணி யென்புர்க ளெற்றுக் கிரக்கு, நிரந்தரமாக நினை யு மடியா, நிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டச்செய்தானே." எ-ம். "பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர், சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர், மறப் பில ராகிய மாதவஞ் செய்வர், பிறப்பினை நீக்கும் பெருமைபெற்றாரே." எ - ம். அச்சினு ணின்ற பொருடன்னையுள்ளுவோ, ருச்சியம் போதாக வுள்ளயாக் கோயிற்குப், பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந், திச்சைவிட் டேகாந்த மேறியிருப்பாரே." எ-ம். வரும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எஎ)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினூ
ணயக்கொண மயக்கமா தலினு
மீனமார் விந்து மிகுமென வகன்றோ
ரிகழ்ந்துகை விடுத்தவா தலினுந்

சூஅ

வைராக்கியதீபம்.

தானிரந் தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ்
 சமமலாற் றுழினு மிகினு
 முனதா ருடற்க னோயுறு மற்றைக்
 குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே.

எ-து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிச்சூலத் தொழிந்து மற்றை யுதயகால முதலிய காலங்களின் அன் னதிகளைப் புதிக்கலாகாது. தேகமயக்கம் வருதலினாலும், இருவினையுடைய சுக்கிலவர்த்தனையா மென்று துறந்தோ ரால் இகழ்ந்துவிடப்பட்டன வாகலானும், தான் பிச்சை யேற்று ஒருபோது புதிக்கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒரு சமமாகப் புசியாமல் குறைந்ததாயினும் மிகுந்ததாயினும் ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண் வியாதிவந்து அடையு ம், அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்துவரும், எ-று.

மயக்கம் வருதலினால் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ் வேயிராது. விந்து மிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமிகு ந்து அம்மனம் அசைவற நில்லாது. வியாதி வருதலினால் சமாதிகூடத் தொடங்கவே கூடாது. உறக்க மிகுதலி னால் கேவலம் வந்து அடையுமாகலின் இதனுட் கூறிய முறையே செய்யவேண்டுமென்பதறிக. உதயமாதியவெ ன்றதனால் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்கால முத லியவுங் கொள்க.

(எஅ)

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான்
 விடுபவன் கலங்கனீர் தெளிநீர்
 பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ நேனும்
 பசித்தவன் புசித்திட றகுமா

னகத்தவர் மனேதோ றுழன்றெனக் கடிசி
 னல்கிடென் றொருவன்வேட் டிணலா
 னகத்துறு பசியும் போக்கிமற் றதுகொ
 டதிகமென் பயனடை வாணே.

எ-து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிகுந்து பற்றி எரியு முன்னர் அவிப்பன், அதனை அவித்தலைப் பார்க்குதலே யன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்த நீரென்றும், நீரி னைப் பகுத்துப் பாரான். அதுபோல் உதராக்கினி மிகுவ தற்கு முன்னர் இதனை அவித்தற்கு நீரென்று கருதி நாச் சுவை விரும்பி நன்று தீதென்று பகுக்காது காடிச்சோறு யினும் நல்லசோறாயினும் பசியையுடைய தவத்தோன் புசிக்குதல் முறைமையாம். தவத்தோர் சிரிக்க வீட்தோ றுந் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுமினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவை விரும்பி வாங்கி உண்டலினால் அவ்வ யிற்றில் உறுபசியைப் போக்குதலும் அன்றி, அந்நனம் உண்டது கொண்டு அதிகமாக வேறே யாதுபயனைப்பெறு வாணே, எ-து.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், வேட்டுண்டலினாலும், பசிபோதலே யன்றி வேறுபயன் இன்மையால் 'அதிக மென்பயனடைவாணே' என்றார். தவத்தோர்க்கு நாச் சுவைவேட்டு ஒருவரைப் பின்சென்று வாங்கி யுணலாகா தென்பது கண்டுகொள்க. 'காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடற்கும்' என்றதற்கும், நகத்தவர்மனேதோ றுழன் று' என்றதற்கும், உதாரணம்: கூர்மபுராணம். "இவ் வகை யைய மேற்றநன் குண்போன் காடிசோ றெவற் றினை யேனுஞ், செவ்விதி னளித்த தருந்திடல் வேண்டு மனேதொறுஞ் சென்றுசென் றுற்று, வெவ்வழல் டோல

வெகுண்டுமற் றென்றை விழைந்துகீ யளித்தியென்
றருந்த, ஸவ்விய மவித்த மனத்திலோர்க் காகா வென்று
நான் மறையறைந் திடுமால்.” எனவரும். மற்றும் வரு
வனவற்றும் காண்க. (எக)

எரிந்தெழு பசினோய் தணிக்கவோர் மருந்தெ
ன் றேற்றுணு தொருவனாச் சுவைவேட்
டருந்திடு மளவும் வருந்தியப் பிண்ட
மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென்
னிருந்தள கிருக வாழ்க்கையும் வினைவர்
தெய்திய துறவுமல் லதுவீண்
டி ரிந்துடல் வளர்த்தி யெனத்தனை விடுத்த
தெய்வத்தை நோவது மறந்தே.

எ - து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுதின்ற பசுவியாதி
யை மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்
த பிச்சையை வாங்கியுண்ணுது ஒருவன் நாச்சுவையை
விரும்பிக் காடி கூழ் முதலிய பிச்சைவந்தவிடத்து அத
னைப் புசிக்குமளவும் உள்ளம்வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொ
டுத்தோரை நோவது என்னையோ தான் முன்னிருந்
துள்ள இல்வாழ்க்கையு மல்லாது அதனைவிட்டுப் பின்னர்
வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது பசிதனாய் வீணேதிரிந்து
உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னைவிட்ட ஆழ்வினையை
நோதல் மறந்து, எ-று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணுது பிச்சையேற்
றுண்ணிலும் காடி கூழ் முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்
போது உள்ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்தலும் தவத்
தினர்க்குக் குற்றமென்பது காண்க. (அ0)

எய்தவ னுறமற் றேவையென் னேவ
தெனவுல குரைத்தலி னொருதாஞ்
செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன்
சேர்க்குத றனைமறந் தென்னே
வுய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய

முதவிடார் தமையுத வினரை
வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமந் றொருசான்
வயிறுநா டொறும்வளர்ப் பதுவே.

எ - து. எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது என்னையென்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின் ஒப்பற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்க சுகதுக்கங்களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்குந் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத வஞ்சகர் பிச்சைகொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பது, எ-று.

சிவச்செயலைமறந்து சீவச்செயலை நாடினராகலின் 'உய்தவமறியாக் கைதவர்' என்றும், அந்நனம் நாடிப் பிச்சையுதவிடாரையும் உதவினோரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர்க்கு இழிவாகலின் 'சாண்வயிறு நாடொறும் வளர்ப்பதுவே' என்றுங் கூறினார். (அக)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங் குலியாற்
ருன்புடைத் தொருவன்மீ தொருவன்
சொன்னமாத் திரத்தி னவனையச் சேயுந்
துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன்

க௦௨

வைராக்கியதீபம்.

முன்னவன் விளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு.

முன்னிலை யாயசீ வரைப்பார்த்.

தின்னல்செய் சாப மிட்டுமா தவரு

மென்கொலோ தவமிழப் பதுவே.

எ-து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையினது சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்துப் பிற னொருவனைக்காட்டி அவன்மீதே சொன்னமாத் திரத்தில் அதனையறியாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அவனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அறைகுதல் போல், கடவுளது திருவிளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையாகத் தாஞ்செய்த தீவினைகளுக்கு ஈடாகத் துன்பஞ் செய்தலை மறந்து சீவர்கள் தஞ்செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரைநோக்கித் துன்பஞ்செய்யாநின்ற சாபமிட்டு மாதவத்தினையுடைய முனிவோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமையாகச் செய்த தவங்களை இழந்து போவது, எ-று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சீவச்செயலை நோக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அரிதென்பதும், சிவச்செயலை நோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழவாமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதுங் காண்க. 'சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொலோ தவமிழப்பது' என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. "கோபமிக்கபோ தேவராறுவார் குறுகுவோர்தமைக் கொடியநோய்புகுஞ், சாபமிட்டுமா தவர்களாயினார் தலைமைமிக்கதந் தவமிழப்பரே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (அ௨)

பெண்ணை விட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப்
 பிறர்வழக் கினிற்கொடு போகக்
 கண்ணை விட் டகலா தவள்வரல் போலுங்
 கண்டுகொண் டேகியாங் கஃதெவ்
 வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்தினின் முடித்தவ்
 வனிதைபான் மறிதரன் மானப்
 பண்ணிய சமாதி விடுத்தறி ஞ்ருந்தம்
 பசிதணித் ததையுறும் பரிசே.

எ-து. அழகினால் மிகுந்துள்ள ஒரு பெண்ணைக் கணப்
 போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை அவனுக்குக்
 கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினிடை
 அழைத்துக்கொண்டு செல்ல, அவன் தனது கண்ணைவிட்டு
 நீங்காது அந்தப் பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொ
 ண்டு சென்று அவ்விடத்து அந்த வழக்கினை எப்படியாகி
 னும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்ணி
 னிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடி யிருத்தல்போல் அறிஞ
 ரும் கணமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞான
 சமாதியை விட்டு நீங்கிக் காடி கூழ் ஏதாயினும் சீக்கிரத்
 தில் வாங்கிப் புசித்துத் தமது பசியை மாற்றிக்கொண்டு
 மீண்டும் வந்து அந்த ஞானசமாதியைக் கூடு முறைமை,
 எ-று.

அறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒரு கணமாயினும் விட்டு
 நீங்காது ஞானசமாதியைக் கூடியிருத்தலின் 'பெண்ணை
 விட்டகலா வொருவிடன்' என்றும், பசியினுற் பிச்சையை
 க்குறித்துப் பிராரத்த வசத்தனாய்ச் செல்லுகின்றபோது
 மனத்தின்கண் அந்நிஷ்டை நீங்காது செல்லுதலின் 'கண்

க0ச

வைராக்கியதீபம்.

ணைவிட்டகலா தவள்வரல்போலுங் கண்டுகொண்டேகி' என்றும், நாச்சுவை விரும்பாது காடி கூழேதாயினும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கி உண்டு பசியைமாற்றி மீண்டும் வந்து சமாதியைக் கூடி யிருத்தலின் 'ஆங்கஃ தெவ்வண்ணமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ் வனிதைபான்மறிதரன் மான' என்றும், உவமை கூறினார். ( )

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி
 நண்ணுமா புரியின்மற் றவனுங்
 கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன் னுறக்கம்
 விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந்
 தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞான
 ரிட்டரைத் தூயதஞ் சமாதி
 யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த
 மவர்க்கனு கூலமா தலினே.

எ-து. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒரு வனைப் புட்பசயனத்திலே இரக்கும்படி செய்யில் மற்ற வனும் பின்பு படுத்திக்கொண்டு நித்திரைபண்ணுவதைப் பார்த்து முன்பு நடந்தபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்றவாருகச் சொல்லுதல்போலும் மனத் தால் தொடர்ந்து பற்றி ஒரு கணமாயினும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டாபரரை நின்மலமாகிய தமது சமாதியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் ஏகாந்தம் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகலின், எ-து.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனு கூலமாவதுபோல் நிற்பல் நடத்தல் ஓடல் முதலிய கால

வைராக்கியதீபம்.

க0௫

த்தும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டருக்கு இருந்து நிஷ்டை
கூடல் அனுகூல மென்பதும், நடந்துறங்குவோனுக்கு
இடையிலே ஓரோர் நினைவு தோன்றுதல் போல் நிற்றல்
நடத்தல் முதலியகாலத்தும் ஞானநிஷ்டை விடாதோர்
க்கு இடையிடையே ஓரசைவு மனத்தின்கண் தோன்று
மென்பதும் காண்க. 'தொடர்ந்தொரு கணமு மிடை
விடா ஞானநிட்டர்' என்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்தி
ரம். "நிற்ற விருத்தல் கிடத்த னடையோடல், பெற்றவக்
காலுந் திருவருள் பேராமற், சற்றியன் ஞானந்தந் தா
னந்தந் தங்கவே, யுற்ற பிறப்பற் றொளிர்ஞான நிட்டை
யே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். "உறங்கிழற் பிண
மேயென்ன வுணர்வுமாய் தலினுற்றுன்பம், பிறங்குமக்
கனவாற் றோன்றும் பீருவான் மிகவுந் துன்ப, மறங்கண்
மற் றோர்ச்சி முன்னு மனைத்துமாய்ந் திருளே மூடு, முறங்
கலிற் கொடிய துன்ப மோர்ந்திடி னில்லை யன்றே." என
வும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (அச)

நித்திரை தடைமீ நிழற்கைகால் போர்த்து
நிசியிடைப் பூவணை துயில்வா
ரொத்தாறு விடையிற் கிடையுமப் பயிக்க
ஆனுமெங் னனமித மென்னி
வித்தரை யோர்நித் தினாயிநிற் பாயு
மெரிகொடும் பசியிநிற் கறியுஞ்
சித்தமே வேண்டா வென்றசொல் லன்றோ
தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான்.

எ-து. ஞானசமாதியி லிருக்கு மிடத்து நித்திரை வந்து
அடுக்கும்போது அதனை விவேகத்தால் தடுக்குமிடத்து

கடுக

வைராக்கியதீபம்.

அது நில்லாது தடைமீறி வருமாயின் இராக்காலத்திலே கையுங்காலும் ஆகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சணையில் நித்திரை பண்ணுவார்கள். ஒவ்வாத பூமிக்கண்ணே சயனமும் அந்தப் பிச்சையுணும் அவருக்கு எப்படி இதமா யிருக்குமென்னில் இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தாற் பாயும்வேண்டா வென்றும், எரியா நின்ற கொடிய பசி மிகுந்தால் கறியும் வேண்டா வென்றும், சொன்ன சொல் உண்மையே யல்லவோ அவர்களுக்கு அந்த நித்திரையும் பசியுமிகுதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரியாது, ஏ-று.

மிகுந்த நித்திரை வந்த விடத்து நித்திரை பண்ண வேண்டு மென்பதும், மிகுந்த பசிவந்த விடத்துப் புசிக்க வேண்டு மென்பதும், பகற்காலம் நித்திரை பண்ணலாகா தென்பதுங் காண்க. (அரு)

தென்பர வையினுட் கழிவட பரவை
சேர்நுகத் தொனையினிற் செலல்போ
லொன்பதிற் றென்ப தோடுமு விலக்க
முளவியோ னியும்பிழைத் தேறிப்
பின்பிறப் பிதுபெற் றதனினும் பாதி
பிறப்புறா நாளதாக் குகரி
னின்பயீ தெனமிக் குறங்கலர் பிறவிக்
கறவெரீஇ யுளந்துளங் கிடுவோர்.

ஏ-து. யுகார்தகாலம் வந்து ஏழ்கடலும் ஒன்றுகித் தென்கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத்தொனையின் வழியே தெய்வகதியாகச் செல்வது

போல் எண்பத்துநான்கு நூறுயிரம் பேதமா யுள்ள கருப் பங்கடோறும் அளவிற்றத காலம் பிறந்து பிறந்து சுழ ன்று அவை யெல்லாம் தப்பிக்கடந்து பின்பு இந்த மானு டப் பிறவியை அரிதாகப்பெற்று இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித் திரை பண்ணிப் போக்குவார்போல் இந்த நித்திரையை இன்பமென்று கருதி மிகுந்த நித்திரைபண்ணுர்கள் பிற வித்துன்பத்திற்கு மிகவும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர், எ-று.

பெறுதற்கரிய மானுடப் பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடுதல் மிகவுந் தூர்லபமாகலின் இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச் சமாதி கூடிக் கழித்தலே யன்றி வீணுள்களா கக் கழிக்கலாகாதென்பது காண்க. (அசு)

அறவுரித் திரையைத் துறந்திடி னுடக்க ணடைதரும் பிணிகண்மற் றதனாற் குறைதலு மிகலு மின்றியோர் சமமாக் கொண்கெண் டியின்றுபின் விழிக்கி லுறுசுகா தனத்தி லெழுதுசித் திரமொத் துறைகுவ ரிறைதலை கழுத்தூன் செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய் சிறிதும்.

எ-து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின் கண் வியாதிகள் வந்து பொருந்தும், அதனாற் குறைதலு மின்றி மிகுதலுமின்றி ஒரு சமமாகக்கொண்டு நித்திரை பண்ணிப் பின்னர் விழிக்கு மிடத்துப் பொருந்திய சுகா தனத்திலே இறைபளவாயினும் தலையும், கழுத்தும்,

க௦௮

வைராக்கியதீபம்.

ஊன்செறிந்த வுடலும், வனையாது நேரே ஒங்க எழுதிய
சித்திரம்போல் இருப்பார், அவிரிடத்து வந்தடையுமோ
காமவியாதி சிறிதாயினும், எ-று.

‘சுகாதனம்’ என்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதன மு
தலிய ஆதனங்களை. இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும்
ஆதனங்கட்டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்த
டையாதென்பது காண்க. ‘குறைதலு மிகலுமின்றியோர்
சமமாக்கொண்டு கண்டு யின்று, என்றதற்கு உதாரணம்:
பரமார்த்ததரிசனம். “எண்டுகழு மியோகத்தை யிப்
பரிசி னெப்பொழுதங், கொண்டிபயில் வார்கடைக்கா
லென்னையே கூடுவரா, லுண்டியினின் மிகுவாருண் டிறப்
பார்மிக் குறங்குவார், கண்டியிலை யறத்துறப்பா ரவர்க்கி
துகை வாராதால்.” எ-ம். தத்துவராயர் அமிர்தசாரம்.
“செவ்வே யுடலுஞ் சிரமுங் கழுத்துமுற, வெவ்வா தன
த்தி லிருந்தவர்க்குங் - கைவந்தால், வாத முதனோய் நலி
யா மதியுடையோ, ராதன மென்ப தது.” எ-ம். வரும்,
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஎ)

உறக்கமும் பசியு மிருந்திடிற் காம

முற்றிடா தற்றபோழ் துள்ள

மிறக்குமொண் சமாதி யடைதலி னடையா

விடையிலு மடுபவத் துயரை

மறக்கலா மையினு லச்சமும் வீட்டை

மதித்தலா லிச்சையு முடலை

வெறுக்குநிக் கிரகத் தாற்களிப் பறலு

மேவலான் மேவிடா ததுவே.

எ-து. நித்திரை மிகுந்தகாலத்தும் பசி மிகுந்தகாலத்
தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி
இல்லாதகாலத்தும் ஒள்ளிய ஞானசமாதி கூடுதலின்
உள்ள மிறந்து போகாமலின் அஃது அடையாது. அந்த
நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடை யிடையே காமம்
தோன்றாதோ வென்னின் அவ்விடையிலும் வருத்தா
ரின்ற பிறவித் துன்பத்தை மறவாமையால் பயமும், வீட்
டின்பத்தை என்னைக்கு அடைவோமோ வென்று அத
னைக் கருதுதலால் ஆசையும், அன்னபானாதினை ஒறுத்
தல் முதலியவற்றால் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால்
மனச்செருக்கின்றி யிருத்தலும் பொருந்துதலாற் காம
நோய் பொருந்தாது, எ-று.

நித்திரை மிகுந்த விடத்தும், சமாதி கூடுமிடத்தும்,
மனம் இறத்தலினாலும், பசி மிகுந்த விடத்தும் உடலை
நிக்கிரகிக்குமிடத்தும் மனக்களிப்பு அறுதலினாலும், பிற
வித்துன்பத்தை நினைக்கு மிடத்தும், வீட்டின்பத்தை
நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையுந் தோன்றலாலும்,
காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் 'மேவிடாததுவே' என்
றார். இவை இரண்டுபாட்டாலும் காமம் அடையா திருத்
தற்கு உபாயங் கூறினார். 'அபிப்பத்துயரை மறக்கலாமை
யினான்' என்றதற்கு உதாரணம்: காசிகண்டம். "கருவி
டை யழுந்தந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய
வெந்நோயான், மருவுவெந் துயருநரைநிரை யெய்தி வரு
ந்திடுந் தன்பமுங் கூற்றா, லுருவினை யொருவுந் தன்பமு
மீட்டுந் கருக்குழி யொன்றுறு தயரும், வெருவர வெண்
ணியின்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்."
எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "பொற்கடத்தின் மலம்பொ
ருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா, லக்கடத்தைப் பற்

கக0

வைராக்கியதீபம்.

நிமிடா ரங்கையினு லவனிதனின், மக்கடம துடலினைத்
தா மலபாண்ட மெனவறிந்து, மெக்கணக்கா லிகழாதே
யருவருப்பம் நிருக்கின்றார்.” எ - ம். வரும். மற்றும்
வருவனவற்றும் காண்க. (அஅ)

எங்குள புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற்
கென்றுகா லிடைப்படு மசுத்தக்
கங்குடல் குலையு மொருமகன் மலம்புக்
காடவு நாடுமே யதுபோற்
பொங்குபுன் மலவூன் பொதியிடுதென் றொழிப்ப
லெனவரு வருத்துடல் பொறுக்குந்
துங்கமா தவற்கு மெந்நன மடவார்த்
தோயவு நேயமுட் டோன்றும்.

எ-து. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதனைக் கழுவுதற்
கென்று காலினிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்
தம்பட்ட அவ்விடத்திலே தானே மனம்பொறுது உடல்
நடுக்குறும், ஒரு சுத்த புருஷனானவன் மலங்களே நிறைந்
துள்ள தடாகம் புகுந்து மூழ்கவும் நினைப்பனோ, அவன்
போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய மலங்கள் புறத்திலே நவ
த்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாரின்ற மாமிசச் சமை
யாகிய இதனை என்னைக்கு நீக்குவேனென்று உள்ள
த்தில் அருவருப்புடனே உடலைத் தாங்காரின்ற உயர்ச்சி
பொருந்திய மாதவத்தினை யுடையவனுக்கும் எப்படி மட
வாரைக் கூடவும் அன்பு மனத்தின்கண் தோன்றும்,
எ-து.

காலிற்படும் அசுத்தத்திற்கு உடல் குலைந்து நீர்தேடும்
ஒருமகன் மலதடாகத்தில் மூழ்க நினையாமைபோல் உட
லை மலப்பொதி யென்று அறிந்து இதனை என்னைக்கு நீக்

வைராக்கியதீபம்.

ககக

கிக்கொள்வே னென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று இதனை
நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய வீட்டினைக் கருது மாதவன் அசுத்
தமீ தசுத்தமாய் வருமாதர் கூட்டுறவினை நினைபா னென்
பது காண்க. (அக)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசிதா
ஐதிய மாதர்வந் துள்ளம்
வருந்திரின் றியாது புரியினு நோக்கார்
மற்றிவ ணுற்றமா தரையும்
பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட் டிளநாய்
போனனி நோக்குமென் போல்வா
நிருந்துள விடத்தாம் கவர்வரின் விழியோ
டென்படுமோ பதைத் திதயம்.

எ - து. அரியதவத்தினைப் பண்ணுநின்ற பெரியோர்
முன்னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பை மாதர் வந்து எங்க
ளுபசாரப் பணிவிடைகளைக் கைக்கொண்டருளித் தேவ
ரீர் எங்கண்மீது காருணியம் வைக்கவேண்டு மென்று
கூறி உள்ளம் வருந்தி நின்று யாது செய்தாராயினும்
அவ்வுபசாரப் பணிவிடைகளைக் குறித்தாயினும் அவரைப்
பாரார்; அவர் நீங்கலாகிய இந்நிலத்துள்ள மாதரையும்
பொருந்தாநின்ற ஓரணிகை மரத்தின்மீதே ஏறவிட்டுள்ள
நாய் அதனைப் பார்த்தலினாலே தனக்குப்பயன் இன்றா
யிருந்தும் பார்த்தல்போல, அவரைப் பார்த்தலினாலே
தமக்குப் பயனின்றா யிருந்தும் மிகவும் பாராநின்ற என்
போல்வார் இருந்த விடத்தில் அந்த அரம்பைமாதர் வந்
தாராயின் கண்ணுடனே மனமும் பதைபதைத்து என்ன
பாடு படுமோ யாம் அறியேம். எ-று.

‘வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்கும்’ என்றார் அணிலேற விட்ட நாய்போ லேன்பார்க்கின்றாய் என்பது ஒருலகவழக்கச் சொல்லாகலின். விழிபதைத்தல் - காமவிருப்பினாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (கூ0)

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையெண்
பெருந்துற வடைந்துளோன் றவழுஞ்
சிறற்றொரு மினேத்தன் மனையென வினோதத்
திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத்
துற்றநா டனது மகடனே யவன
முரைத்திடா மையிற்பழு தென்றார்
பொற்றொடி யவர்தோ டழுவவும் விழைதல்
புரியினென் னுங்கொ லவ்வறமே.

எ - து. தன்னைப்பெற்ற தாய் முதலானோரைப்போல மாதர்களை யெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய துறவினை அடைந்தவன் தவழ்கின்ற சிறியவொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று வினோத முறைமையாற் சொல்லினும் முன்னம் இவ்வாழ்க்கையி லிருந்த காலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லாமையினால், அங்ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமா மென்றால், பொன்னுலாகிய தொடியினை யுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்புதல் செய்யின் அத்துறவறத்தினை எதனோடு சேர்த்தலாகும், எ-று.

துறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவு மாகாமை யால், அத்துறவறம் போயதாய் வைத்தும் அதனைப் பிரமசரியம் இவ்வாழ்க்கை வானப்பிரத்த மென்னும் இவைக

ளோடும் சேர்த்த லாகாமையால் 'என்னுன்கொ லவ்வற
மே' என்றார். (கக)

சிறந்தசுற் புடைய மாதரும் பரத்தை
யருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற்
பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப்
பிரிநடை யுரியனா மொருவ
னிறந்ததன்னிச்சை யவணமவ் வண்ண
மிகத்திலுஞ் செயப்படா துடலேத்
துறந்தகா லையிலு நரகில்வீழ்த் தியம
துதுவர் வருத்தலி னன்றே.

எ - து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்பு
டைய மாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார
மாதர் புலியின் கண்ணே பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன்
போலும் நெஞ்சகத்திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்
டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக் காயங்களில் நெஞ்
சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரிய
னாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசை யெப்படியோ அப்
படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாத படியினாலும், உடம்
பினை நீங்கிய மறுமைக் காலத்திலும், யமதுதுவர் நரகத்
தில் வீழ்த்தி வருத்தலினாலும், எ-று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்
பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசார
மாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலுந் துன்பம். அவர்போ
லச் சுத்த தவத்தினர்க்கு நிராசை முதலியவற்றால் இம்
மையிலும் தபோபலத்தால் மறுமையிலும் இன்பமென்

ககச

வைராக்கியதீபம்

பதும், இல்வாழ்வானுக்கு இம்மையில் இன்பமென்பதும்
 கூடாவொழுக்கம் உடையோனுக்கு இம்மை மறுமைகளி
 லும் துன்பமென்பதும், காண்க. வியபிசார மாதர் தன்
 மைபோல் நெஞ்சுகத்தைப் பிரிந்தையுடையோன் தன்
 மையு மிருத்தலிற் 'பரத்தை யருமலாத தெரிவையர் புவி
 மேற் பிறந்த நாட்பிறந்தான்போலும்' என்றார். எங்குள
 புன்னம்மற்றென்பது முதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்
 தோர்கள் மனம் விழிமெய்களினால் மகளிரை நினைக்க
 லாகாதென்றும், பார்க்கலாகாதென்றும், கூடலாகாதென்
 றும், கூறியவாறு காண்க. (கூஉ)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி
 மலரின்வாய்த் தேனையொப் பெனக்கண்
 டொப்பில் பேரின்பம் வேண்டினோன் வேண்டி
 யுலகர்வே நெவைகொடுத்திடினுங்
 துய்ப்ப மற்றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித்
 தொடுவனோ பிறிதிவற் றினுக்கூர்
 குப்பைசா ரிடம்புக்கிடுதலி னவற்றைக்
 குறித்தொரோ ரிதும்புகா மையினே.

எ - து. மைபொருந்திய கண்ணினையுடைய மாதரால்
 வரும் இன்பம் ஒரு முள்ளி மலரின் கணுள்ள தேனுக்குச்
 சுவானமென்று கண்டு துறத்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை
 அடைய விரும்பினோன் உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்
 கொண்டு வேறே எவற்றினைக் கொடுத்தா ராயினும் உண்
 பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டுமே யன்றிப் பிறிதொ
 ன்றனையும் கையினாலும் தீண்டினோ ஆனால் இவையி
 ன்னையுட வாங்கலாமோ வென்னில் இவற்றினைக் குறி

த்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுகையால் இவை வாங்கிக் கொள்ளலாகும் மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரிடத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது, எ-று.

இல்வாழ்க்கை யின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானந்தத்தை அடையத் தொடங்கினோன் தன்னைப் பிறர் வந்து பின்சென்று எவற்றினைக் கொடுப்பினும் உண்பனவும் உடுப்பனவு மன்றிப் பிறிதொன்றையும் அங்கீகரிக்கலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. 'மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனை யொப் பெனக்கண்டு' என்றதற்கு உதாரணம்: அனந்தபோதம் "கள்ளக்கோலக் கருங்குழன் மாதர்பான், முள்ளித்தேனை முனிந்துயர் முத்தியாம், வெள்ளத்தேனை விரும்பும் விடாயினு, நெள்ளிற்போது மிராதுடனேகினுன்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கூரு)

தனைநனி யிரந்து வருந்திமற் றெருவன்
சந்தன மாதிய பூசி
யினமலர் மாலே புனையினு முனியா
விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற்
பினைமல மாதி பூசினு மன்னோன்
பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி
வினைவழி முனைவ னைந்தொழில் புரியும்
விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும்.

எ - து. பிறனெருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நானாவாயுள்ள

ககசு

வைராக்கியதீபம்.

மலர்களினால் இயற்றப்பட்ட மாலைகளைத் தரித்தானாயினும் அவையன்றிக் கோபித்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின் கண்ணே பின்னர் மல முதலியவற்றைப் பூசினானாயினும் அந்தத் தவத்தினேன், நன்று செய்தா னென்றும் தீதுசெய்தா னென்றும் கருதி, விருப்பம் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவள் அது முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்ச கிருத்திய மென்று அறிந்து அப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் விதத்தையே பார்த்து உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான், எ-று.

‘ஒருவன் சந்தனமாதிய பூசி யின மலர்மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத்துட லிற்பினைமல மாதி பூசினும்’ என்றதற்கு உதாரணம்: “வையினும் வாழ்த்தினு மலர்கொ டேத்தினும், வெய்ய வராவிடை வீழ்நாக்கினு, மெய்யினு மெறியினு மியாது செய்யினு, நைவொடு மகிழ்வில ஞானி சீலமே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கசு)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந்
தக்கைபுண் செவியினுக் கிடவு
மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந் தோடி
வருதல்போ குதல்செயு மகவி
னைந்தொழில் புரியு மெந்தையுழ் வழியிந்
தருள்சுக மாதிய வருங்காற்
சின்தையுள் விழைந்து முற்செலா ரழிந்து
பிற்செலார் மாசறத் தெளிந்தோர்.

எ-து. தந்தையுந் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருந்திய செவிக்குத் தக்கை யிடவும், மைந்த வாவென்று அழைத்தவுடனே குதித் தெழுந்தோடி வருதலும், குதித்தெழுந் தோடிப் போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைபோல் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் பண்ணுநின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுக துக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன் சென்று பற்றார் துன்பமென்று மனத் தீடழிந்து பின்சென் றிடையார். முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியோர், எ-று.

இவை யிரண்டுபாட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்கள் வந்த விடத்து அச்சீவச்செயலாக நாடாது சிவச்செயலாக நாடி விருப்பு வெறுப்பின் நிச்சம்பாவனையோடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறிய வாறு காண்க (சுரு)

இத்தரை யிடைப்பாழாயவா லயமற்
 றிருண்மிகு முடுக்கரா திகளிற்
 சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந்
 தோன்றுறா தச்சமங் கவர்பா
 லத்தனில் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா
 ரிலையவ னேபினு மழிக்கின்
 வைத்திவண் புரப்பா ரிலையெனுந் துணிவு
 மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே.

எ-து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பாழங்கோயில் இருண்மிகுந்த மலைக்கெவி முதலிய இடங்களிலே பரிசுத்த

ககஅ

வைராக்கியதீபம்.

மாகிய சத்திய தவத்தோர் எக்காலத்திலே சென்றிருந்
தாராபினும் அவ்விடத்திலே பாம்பு முதலியவற்றால் துன்
பம் வருமென்று அவரது மனத்தின்கண்ணே பயம் தோ
ன்றது. இறைவன் தான்படைத்த இவ்வுடலைக் காக்கு
நாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை; படைத்துக் காக்கும்
அவனே பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இந்நிலத்தின்கண்
வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை; என்னும் நிச்சயம்
அவரது மனத்தின்கண்ணே இருத்தலினால், எ-து.

இதனுள்ளே பாழ்ம்கோயில் முதலிய விடங்களிலே
ஏகாந்தமா யிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவச்
செயலை நாடிப் பயப்படா திருக்கவேண்டுமென்று கூறிய
வாறு காண்க. (ககஅ)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பா
ருணர்வரென் றுளுடை நம்பி
தானுரைத் தமையா னுடல்விழைந் திடினத்
தத்துவ நிலையுங்கை தவறி
யீனமார் பிறப்புந் நிடுவனைந் தொழிற்கு
மிறையதி காரியென் றெண்ணு
ளுனமொன் றனையே தொடருமோர் புருட
னண்ணுவன் பரகதி திண்ணம்.

எ-து. ஊன் பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல்
கைவிட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறி
வாரென்று என்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமானு
யை ஒதினமையால் தான் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்
பிடிந் அந்தப் பரத்துவ நிலைமையை அறியும் அறிவும்

தன்னேவிட்டு நீங்கித் தன்னால் உடலைப் பாதுகாக்கக் கூடாமையால் அவ்வுடலும் நீங்கி மறுமைக்கண் இழிவு பொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவனாதலின் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் இறைவனே அதிகாரி யென்று அறிந்து இவ்வுடலை அவ்விறைவன் வசமாக ஒப்பித்து ஞானமொன்றையுமே விடாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதியினை அடைவான் இது உண்மையாம், எ-று.

‘ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுவப்பாருணர்வர்’ என்றதற்கு உதாரணம், தேவாரம். “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய், வாளைக் காவல்கொண்டு நின்ற ரறியா நெறியானே, யானைக் காவிலரனே பரனே யண்ணுமலையானே, யூனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கௌ)

உள்ளதுண்டாமற் றில்லதின் நெனவெண்
காடரோதிடுதலி னுறுமூழ்
தள்ளொணு மையினெவ் விதத்தினு நுழைந்து
தவம்புரி காலையு னுயிரை
விள்ளல்செய்திடினு ஞானசா தகனுண்
மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த்
தெள்ளிய போகமுண்டு மீண் டடைவன்
சிவமதுற் பவமதொன் றிரண்டில்.

எ-து. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம், இல்லது ஒரு காலத்தும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனார் ஒதுதலினாலே பொருந்தானின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும்

கஉ௦

வைராக்கியதீபம்.

தள்ளக்கூடாமையால் தான் தவத்தினைப் பண்ணுங் கா
லத்தில் அந்த ஐழ்வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து
பொருந்தித் தன்னுடம்பினையும் உயிர்னையும் வேறுக்கு
தல் செய்தாலும் ஞானசாதகனுனவன் தன்னுள்ளத்தின்
கண் மேவிய அந்தச்சுத்த வாதனையுடனே ஊர்த்தலோ
கங்களிலே சென்றிருந்து சுத்த போகங்களை அனுபவித்
துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒரு சனனம்
இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச்
சிவத்தினை அடைவான், எ-று. (கூஅ)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா
னச்சமா திகடருமூலர்
திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யர்வர்
வரினுமென் றமையிற் பேதிப்பான்
பொருந்தினும்வானோரெதிர்முதிர்கொலைவெம்
பூதமாஃ தியவளைந் திடினு
மிருந்ததஞ் சமாதி நிலைகுலை யாதோ
ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்.

எ-து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்
பினைத் தாம் பாதுகாக்குதல், அதனால் பயம் ஆசை அபி
மானம் முதலியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலின், தவ
த்தினுக்கு இடையூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயி
னும் நமது சிந்தை சிவனது திருவடியின் கண்ணே திருந்
தா நிற்குமென்று திருமூலநாயனார் கூறினமையால், மன
த்தினைப் பேதிக்கும் பொருட்டுத் தமது எதிரே தேவர்
கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலைபினைச் செய்கின்ற
வெவ்விய பூதங்கண் முதலியவை வளைந்து கொண்டன

வாயினும் தாமிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந்தோர்
தாம் எண்ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடை
குவர், எ-று.

இத்தரை யென்னும் பாட்டி முதல் இந்நான்கு பாட்டா
லும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல்
கைவிட்டு இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்த
லும் அழித்தலும் செய்வான் அவனை யன்றிப் பிறரொரு
வராலும் காத்தல் அழித்தல் செய்யக் கூடாதென்று அறி
ந்து அவ்விறைவன் செயலை நாடிப்பயமாகிகளின்றி ஞான
சமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. ‘அருந்
தவ விலக்கிவ்வுடற் பரிப்பதுதான்’ என்றதற்கு உதார
ணம் : தேவாரம். “நன்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கி
னன், நென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான், நன்கடன்
னடி யேனையுந் தாங்குத, லென் கடம்பணிசெய்து கிடப்
பதே.” எ-ம். ‘திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர்
வரினும்’ என்றதற்கு உதாரணம் : திருமந்திரம். “இருந்
துவருந்தி யெழிற்றவஞ் செய்யும், பெருந்தன்மை யாள
ரைப்பேதிக்க வென்றே, யிருந்திர்திரனே யெவரே வரி
னும், திருந்துநஞ் சிந்தை சிவனவன் பாலே.” எ-ம். ‘சமா
திநிலை குலையாதோர் எண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்’
என்றதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். “எனக்கீ
தென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட்டகலா துணர்வின்
மை, யனர்த்தமில்லா வீடளிக்குமாயேதிங் கதுசெய்
வாய், சனிப்பில் சிவமென்கணுமுளது சார்தஞ் சுபஞ் சித்
துருவென்னும், கனத்தவிர்த வொரு நினைவே கருமத்தி
யாக மிராகவனே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்
றற் காண்க.

கஉஉ

வைராக்கியதீபம்.

தேவர் மா முனிவ ரசுரர்வா ளரக்கர்
 சித்தர்வித் தியாதரர் முதலோர்
 யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திசுளுமெட்டுணை
 யச்சமா தியவுண்
 மேவுறு தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான்
 மேலதா மூலபண் டார
 மோவற வவையே குழுகொள்ள போனெஞ்
 சுடையரா லடையவும் படுமே.

எ-து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்
 களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதரருமெ
 ன்று சொல்லாரின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அவ்ந்த
 மாசித்திகளையும் மேலாகிய ஊர்த்த போகங்களையும் விரு
 ம்புங்காலைப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலிய
 வை எண் மாத்திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது
 மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடைந்தாரா
 னால், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்ப
 மாகிய மூலபண்டாரத்தினை அந்தப் பயமுதலியவை தா
 மே விட்டு நீங்காது. குழுகொண்டிருக்கின்ற என்போலு
 மனத்தினை யுடையவரால் அடையவுங் கூடுமோ, எ-று.()

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப
 முள்ளவா விளங்கினன் றறுமிப்
 பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநேர்
 படுமள விறைபிரி தருமைந்

கருமமெவ் விடத்துங் கண்டுதற் செயலைக்
கைவிடுத் தச்சமா தியவுண்
மருவுறா தகற்றித் தவஞ்செயல் வழக்கால்
வாழியெங் குரவன் ழீழி.

எ - து. ஒரு புருஷனுக்கு அஞ்ஞான விருள் நீங்கித்
தனக்குரிய ஞான சொரூபம் உள்ளபடியே விளங்குமா
யின் இந்தத் துன்பம் செய்யாரின்ற தேகப்பற்று அன்
றைக்கு நீங்கும். அந்த ஞானசொரூபம் தனக்கு நேராய்
வந்து லபிக்குமளவும் இறைவன் செய்யாரின்ற பஞ்ச
கிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார்த்துச் சீவச்செயலை
விட்டு நீங்கிப் பயமுதலிய துர்க்குணங்கள் மனத்தின்
கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய்வதே
முறைமையாம். எமது ஞானாசாரியன் நீழிகாலமும்
வாழக்கடவன்; எ-று. (க0க)

வைராக்கியதீபவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

உ.

கணபதிதுணை.

வைராக்கியதிபத்தில்

குறிக்கப்பட்டிருக்கும்

உதாரண சாத்திரங்கள்.

சிவதருமோத்தரம்.

சமயாசாரம்.

குறந்திரட்டு.

வாசிட்டம்.

மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்.

தத்துவ ரத்நாகரம்.

திருக்கடைக்காப்பு.

திருமந்திரம்.

திருவள்ளுவர்.

தேவாரம்.

பெருந்திரட்டு.

ஞானசாரம்.

தேவிகாலோத்தரம்.

அருட்பிரகாசம்.

திருவள்ளுவமலை.

அறிவானந்தசித்தியார்.

திவ்வியப்பிரபந்தம்.

தத்துவராயர்-நான்மணி

மலை அகவல்.

}

கூர்மபுராணம்.

அஞ்ஞவதைப்பரணி.

பரமார்த்ததரிசனம்.

தத்துவராயர்-அமிர்தசாரம்.

சொருபானந்தசித்தியார்.

காசிகாண்டம்.

சமாதி.

அனந்தபோதம்.

உ
கணபதிதூணை.
திருத்துறையூர்
சாந்தலிங்கசுவாமிகள்
அருளிச்செய்த
அவிரோதவுந்தியார்.

இஃது
திருப்போரூர்
சிதம்பரசுவாமிகள்
அருளிச்செய்த உரையுடன்
உ-ம். பதிப்பு.

சென்னை :
ஊ - புஷ்பாதசேட்டி அண்டு கம்பெனியாரால்
கலாரத்நாகரம்
என்னும் தமது அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

சென்னை
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு

பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு

பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு

1001

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்

மூலமும் உரையும்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தி பற
அவன்றா டொழுவாமென் றுந்தி பற.

எ-து. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன், குருவடிவமாகி இவ்விடத்தில் தோன்றி ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை வேரறுத்து அருளினன்; அக்கருணை மூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல் செய்வாம், என்றவாறு.—

‘சொல்லுவார்’ ஒன்றை யொன்றெவ்வாத சமயவாதிகள். ‘வண்ணங்க ளனைத்தும்’ என்றது உருவெனல் அருவெனல் ஒன்றெனல் பலவெனல் உளதெனல் இலதெனல் முதலியவற்றை. ‘உந்தி’ என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக்கொள்க. இது கடவுள் வணக்கம் கூறியது. (க)

உ

அவிரோதவுந்தியார்

தவிரா விரோத சமயநா லன்றா
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தி பற
ஆமிந்நா னுமமென் றுந்தி பற.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறாத விரோதத்தினையு
டைய சமயநூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; (ஆதலால்)
அவிரோத வுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்
நூற்பெயர், எ-று.

அவிரோதம் = பகஷபாதமில்லாமை. இது நூற்பெய
ரைக் காட்டியது. (உ)

உருவுகண்டெள்ளா துளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தேராழு னுந்தி பற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தி பற.

எ-து. ஒருவனது வடிவின் கண்ணே குறை உண்டாயி
னும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள
சிறப்பினை விசாரியாநிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு
நூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொரு
ளினது நன்மையைத் தேருதலின் முன்பே சொல்லின்
கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார்,
எ-று.

சொல்லினது கருத்துப் பொருளா மாதலி னெனக்
கொள்க. இந்நூற்குச் சொல்லின் கண்ணே குறை உண்
டாயினும், பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவ சித்தமாக
வின், குற்றம் உண்டாகா தென்பது துணிவு. (ங)

மூலமும் உரையும்.

௩

[இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான் தொடங்கி முதற்
கண் அவ்வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.]

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கி
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீ பற [ற்
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீ பற.

எ-து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோகும் என்று அறி
வுடையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லா நூல்களாலும்
சொல்லப்படு மவையாகிய நான்கனுள்ளும், வீடு நிரதிசய
மாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தரு
மாதிகளுக்கு உள்ள இலக்கணங்களும் வீட்டிற்கே உள
வாகலின், மாசமத் தேருங்காலை அந்நால்வகைப் பயன்
களும் அவ்வீடேயாகும், எ-று. (ச)

[அஃது எங்ஙனமெனில்,]

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே துந்தீ பற
உள்ள வீட்டிற்குஃ துந்தீ பற.

எ-து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியா
கத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெ
ரும்பான்மையும் தானந் தவமென்கிற இரண்டின் கண்
ணே அடங்குதலின், மேலாய சிவத்தினிடத்தே உடல்
பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்வி
டத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்றாமை நின்றலின்
இதற்கு மேலாய தானமும் இல்லை. அங்ஙனம் அது

சு

அவிரோதவுந்தியார்

தோன்றாமல் நிற்போர்க்குச் சுவமே யொழியத் தானும்
பிறரும் தோன்றாமையின் யான்செய்தேன் பிறர் செய்
தார் என்னும் இதாதிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமை
யின், இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு
உரியவாகலின், வீடே அறமும் எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம் “அன்றே யென்ற
னுவியு முடலுமுடைமை யெல்லாமுங், குன்றே யனையா
யென்னையாட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, வின்
றோ ரிடையூ மெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க
ணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நாளை
விதற்கு நாயகமே” எ-ம், அருட்பிரகாசம். “நிறைந்த
பொருளொடியாக்கைதம் மாவிவை நீடருளா, னுறைந்த
குருகரத்தேதத்தஞ் செய்தவற் றென்றனையு, மறந்து
மியானெனதென்னு திறைகழன் மன்னி நிற்குஞ், சிறந்த
சகலத்தியாகரி னோரறஞ் செய்தவரோ” எ-ம், பரிபூரண
சித்தி. “சகமென் வுடலமென்னத் தகுகர ணங்க ளெ
ன்ன, வகமென விதமதென்ன வழியில்போ கங்களென்ன,
வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப், புக
லரு முத்திசேரு மவர்கள் புண்ணியத்தினோரோ” எ-ம்,
வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ரு)

பொன்றாப் பொருளே பொருளென்பர் நல்
தன்றிப் பொருளியா துந்தி பற [ல்லோர
அல்லன மாயையென் றுந்தி பற.

எ-து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல்லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றைய வெவையும் அநித்தியமாகிய மாயகாரியங்கள் எ-து.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருக்கடைக் காப்பு. “செல்வ நெடுமாடஞ் சென்று சேனோங்கிச், செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற, செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய, செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே” எ-ம், திருவாசகம். “காலமுண்டாகவே காதல்செய்துய்மின்கருதரிய, ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன்வானவர் நண்ணரிய, வாலமுண்டா நெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு, மூலபண்டாரம் வழங்கு கின்றான் வந்து முந்துமினே ;” அன்றியும் “ஓடுங் கவந்தியுமேயுற வென்றிட்டுள்கசிந்து, தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே யெனத்தெளிந்து, கூடு முயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியே, னாடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே” எ-ம், அஞ்ஞவதைப்பரணி. “என்றும் பொருவரிய விற்பப் பொருளுடையார், பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ” எ-ம், மோகவதைப்பரணி. “கொழுங்கனலோ வவிப்பதுவுந் கோபமெனுந் கொழுங்கனலே, வழங்குவது மழிபொருளோ மறை தேடும் வான்பொருளே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேறியா தின்பம்வே றுந்தீ பற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீ பற.

எ-து. முற்கூறிய நித்தியத்தவமு மல்லாமல் பரிபூரணமுமா யிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயா னந்தமே ஆனந்தம்; அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமாகையால் காலத்தினாலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினாலும், நீக்கமற்றுள்ளதா யிருக்கிற சுகமும் அதுவே எ-து.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்க ளெல்லாம் தோற்றமுடையன வாகையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்ன மாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்கு முன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையன வாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், முடையனவாம்: ஆதலின் அவை துக்கமே யன்றிச் சுகமல்ல வென்பது கருத்து.

இ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. “நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றினேர் தீண்டப், பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம் பலந்தில்லைச், சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம் பலமேய, விறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே” எ-ம், திருவாசகம். “தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிறே னுண்ணுதே, நினைத் தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போதும், மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தன்தேன் சொரியுங், குனிப்புடை யானுக்கே சென்றா

தாய் கோத்தும்பீ” எ - ம், சிவானந்தமாலை. “துன்ப
மயக்காகிய பொய்த் துட்ட பந்த நோயதனை, யின்பமெ
னக் கொண்டிக் கிழந்தேனே - யன்பிலெழுந், தோவாத
மெய்யுணர்வா யுள்ளே நின் னுள்ளுருக்கும், தாவாவா னந்
தந் தனை” எ-ம், கலிமடல். “அருநான் மறைநூலொடா
கமநூன் மற்று, முரைசான்ற நூலெல்லா மோதுகின்ற
தோரிற், பொருணான்கே யந்நான்கும் பொய்ம்மையற
மெய்ம்மை, தெரிவார் தெரியுங்காற் றீங்கொன்றுமேவா,
நிருபாதிசமென்றே நேரோ தருமப், பொருளாவது மென்
றும்பொன்றூப் பொருளே, யிரியாத வின்பமே யின்பஞ்
சென்றெய்தற், கரிதாய வீடு மதுவேயாய் நின்றா, லுரை
யாடுவதெல்லா மொன்றாய வின்பப், பெருமானே யல்
லவோ பேதமாய் வேறே, பெருணாடி நின்ற புலம்பு
வோர்க் கந்தப், பரமானந் தத்தைப் பகரப் படுமே”
எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௭)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய

னோதும்வீ டேயென வுந்தீ பற

உண்மைதூல் யாவுமென் னுந்தீ பற.

எ-து. சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்
திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தை யுடையதியாது அதுவே
வீடுமாதலின், ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதி
லும் பெறுதற்கரிய நுண்ணுலுணர்வையும், பெற்றகாலே
யின் அங்கனம் பெற்றவறிவாற் பெறும்பயனாவது வீடொ

ன்றுமே யெனக்கூறாநிற்கும் அவர்கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதி நூல்களைத் தும், எ-று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். “பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய, னிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென, வறிந்து தம்மை யமல வியாபகஞ், செறிந்து நல்ல தியானத்திருத்தலே” எ - ம், திருவள்ளுவநாயனார். “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ, னற்றா டொழாஅ றொனின்.” எ-ம், திருமந்திரம். “முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம், பின்னைப் பிறவியிற் பெற்றா லறியலாந், தன்னையறிவ தறிவாமஃ தன்றிப், பின்னையறிவது பேயறிவாமே.” எ - ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

(அ)

[மேல்வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏது கூறுகின்றார்.]

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணு தாகையாற்
கூடுவோ னந்தவாழ் வந்தீ பற

கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற.

எ-து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதி நான்கனுள் ஞானமொன்றுமே முத்திசாதனமாம், மற்றைய மூன்றும் ஞானத்திற்குச் சாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்த முத்தியாகிய பேரானந்த வாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர்வை யுடையோனே மற்றையர் அல்லர், எ-று.

குற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக் கொள்க.

(இ - ம்.) சிவஞானசித்தியார். “ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவா மென்னு, மூனத்தா றென்கடவா ரஞ்ஞானத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞானந்தா, ஞானத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப்பந்த மறுமுத்தி யாகு, மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்.” எ-ம், திருமந்திரம். “ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை, ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று, ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான், ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரோ.” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. ‘உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது, சரியைநற் கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்றுஞான, மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக், கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(க)

[மெய்யுணர் வுடையோனது இலக்கணம்
யாதெனின்,]

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்
ஞானியைன் றோதிய வுந்தி பற [ஞ
நான்மறை யாதிய வுந்தி பற.

எ-து. யானென்றும் என தென்றும் இந்நிலைக்கட் கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன்

யாவன், அவனே மெய்யுணர் வுடையோனென்று கூற
நிற்கும் வேதமுதலிய பலகலைகளும், எ-து.

இ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். “ யானென தென்னுஞ்
செருக்கறுப்பான் வாணோர்க், சூயர்ந்த வுலகம் புகும்.”
எ-ம், திருவாய்மொழி. “ நீர்நாம தென்றிவை, வேர்
முதன் மாய்த்திறை, சேர்மி னுயிர்க்கது, நேர்நிறை
யில்லே.” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. “ யானென தென்ப
திருந்திடு காறு, ஞான முறானது நண்ணில னாயிற், றுனிலை
யாத சகந்திகழ் கிற்குந், தீனமிலாத சிவந்திகழாதே.”
எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க0)

[யாதினை யாதினை யானென தென்பதென்னின்,]

தேகாதி நான்கனுட் தேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப துந்தி பற
வலமற் றெனதென்ப துந்தி பற.

எ-து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டா
கிய தனு கரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனு
கரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் என தென்
றும், சொல்லப்படும், எ-து—

‘தனு, வென்றது தேகத்தை ‘கரண’ மென்றது அந்
தக் ‘கரண’ புறக்கரணங்களை; ‘புவன’ மென்றது பூ
பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தை; ‘போக’ மென்றது சத்தாதி
விடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேத
மாயும், புவனங்கள் போகத்துக்கு அபேதமாயும் நிற்கை

யால், தேகபோக மென்றிரண்டாகவும் சொல்லப்படு
மெனக் கொள்க. (கக)

[தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அரித்திய
மாய் உள்ளன; ஆன்மா சூக்குமமாய்ச் சித்தாய்
ரித்தியமாய் உள்ளது. இவைகள் ஒன்றுக்கொ
ன்று மாறுபாடாதலின், உயிர்களுக்குத் தனுகர
ணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்
கனங் கூடிற்றென்னில்,]

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தி பற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தி பற.

எ-து. அரித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்
களுக்கு விசாதீயமே யாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே,
உண்டாய் அநாதியா யிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தி
னாலே சிறிய விளக்கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத்
தானென்று அபிமானித்த பிராந்தியே ஐக்கியம் எ-று.

[ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்
பற்றாகிய அகங்காரப் பிராந்தியை நீக்குதற்கு
உபாயம் யாதெனின்,]

விறகா ரழல்போலு மின்னார்பொன் னாதி
யுறுகாறு மந்தமை யுந்தி பற
உள்ளக்கண் மாறுதென் றுந்தி பற.

எ-து. புறப்பற்றுகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள்
கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது
விறகு பெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்துமா
விடத்து நீங்காது, எ-து.

இ - ம். தேவிகாலோத்தரம். “மூண்டு பற்றி முழங்கி
யெழுங்கன, லீண்டு காட்ட மிலதேலிலதாகுந், தீண்டு
மப்பொரு ளின்றெனிற் சித்தமு, மாண்டு தோற்ற மில
தாய் மடிந்திடும்.” எ-ம். திருவள்ளுவர். “அடல் வே
ண்டு மைந்தின் புலத்தை விடல் வேண்டும், வேண்டிய
வெல்லா மொருங்கு.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க. (கங)

[வேரினைக் களையிற் கொடி முதலிய வாடுதல்போ
லும் யானென்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின்
அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றுத்தானே நீக்கி
விடும்; இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக்
கின் அதனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விரு
த்தமாகையால், அது கூடாதென்னின்,]

நீக்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொ
போக்கார் புறப்பற்றே லுந்தி பற [ண
போமே யகப்பற்றென் றுந்தி பற.

எ-து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளி செய்யா
விடத்து நிலைபெற்று நடுநின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது.

அதுபோல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப்பற்று ஒழியாது எ-று.

இ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி, “சுற்றமொ டிற்ற துவந் துவ மெல்லா, மற்றவர் தம்மொடு மற்றவர்தாமே.” எ-ம். “கதறிவாழியாறிய யாடுதல் கருதினர் யாவர்தாமி யாவையு, முத்தியறாத போது நாடொறு மொழுக விடா த வார வாரமே.” எ-ம், “கழிய நிலாத போது சேறது கழுவி யி லாபமேதி யாவையு, மொழிய நிலாத போது மாசற வுதற வொணுது பாச மூடுமே.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கசு)

[ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத்திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோ வெனின்,]

புறப்பற் றெலாந்தாரப் போக்கிமீட் டெண் துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற [ண ஓடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ-து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒருசற் றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வாசனையும் மனத்தின் கண்ணே தோன்றாம லொழி த்துத் தன்னுண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவடுந் தோன்றாமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ-று.

தூரப்போக்கி யென்றது விட்டபொருளினது நாமரு பங்கள் மீண்டும் தனதில்திரியங்களுக்கு விடயமாக்கா மை பெனக் கொள்க. புறப்பற்றெல்லா நீக்கவேண்டு

கசு

அவிரோதவுந்தியார்

மென்பதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். “இயல்பாகு
 நோன்பிற்கொன்றின்மை யுடைமை, மயலாகு மற்றும்
 பெயர்த்து. மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. அவற்றி
 னைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்
 றுமை அடக்கவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம் : ஒழி
 விலொடுக்கம். “கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்
 பல், பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப் போதம்-விரு
 தினவன், வெற்றிக் குழி குதித்தோன் போல் வேண்டும்
 விட்டதுபின், பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்.” மற்றும்
 வருவனவற்றாற் காண்க. மெய்யுணர்வின்கண் முறுகப்
 பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றொழியு மென்பதற்குப் பிரமா
 ணம் : திருவள்ளுவர். “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்
 பற்றைப், பற்றுக் பற்று விடற்கு” எ-ம், தேவாரம்.
 “விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெய்போன், மறையநின்று
 ளன் மாமணிச்சோதியா, னுறவு கோனட் டுணர்வுக் கயி
 ற்றினான், முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.” எ-ம்,
 ஞானவாசிட்டம். “மோக வற்சநாபிக்கொடி முனைத்
 தெழு மூலஞ், சோகமாசண மிருந்தர சாள்வதோர்குழி,
 லாக மேமுதல்யானென தென்னுமஞ்ஞான, மேகமாகிய
 பராபரந் தோன்றினு லிறக்கும்.” எ-ம், சிவஞானசித்தி
 யார். “யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா னென்னதியா னெ
 ன்னு மிக்கோணை ஞானவெரி யால் வெதுப்பி நிமிர்த்
 துத், தான் செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்றா னேனோ
 தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடு, நா

ன்செய்தே நெனுமவர்க்குத்தானங்கின் நிறண் ணுவிக்கும்
போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம, மூன்செய்யா ஞான
ந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானென திங்கொ
ழியாதன்றே.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (.)

[அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமா
யின் அதனை எவ்விதத்தானும் சாதித்தல்வேண்டு
மென்னுது முன்பு புறப்பற்றை நீக்கிப்பின்புசாதி
த்தல் வேண்டு மென்பானே னெனின்.]

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்ப
நீன்றிடை யுறதற் றுந்தி பற [தொன்
எய்துமே லில்லையென் றுந்தி பற.

எ-ம். மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரம கேவலப்பொ
ருள் இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடி யிருக்கவும்,
ஓரிடையூறின்றி ஒருவனாலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன்
இல்வாழ்க்கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ-று. (கசு)

[ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்கா விடத்து
மெய்யுணர்வு இடையூறின்றித் தலைக்
கூடாதோ வெனின்.]

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தி பற
மெய்யுணர் வெங்நன முந்தி பற.

எ - து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங்
குடும்பத்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும்

அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களோடும் கூடி துகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடிதலாலும், அவை பொருளினு லன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்குமுயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்குவரும் இடையூறு களை நீக்க வேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து துகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும் இவை முத லிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையறாது சூழ்தலின், அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியா நித்தி யப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது; கூடினும் தன்னுண்மைக்கண் ஒருகணமேனும் ரிட்டாபரனாய்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது; அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வள வில் ஒரோ ரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய் யுணர்வு நீங்கிவிடும்; அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவ னுக்கு நீங்காது, எ-று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். “பற்றிவிடாஅ விடும்பைகள் பற் றினைப், பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.” எ-ம், திருக்கடைக் காப்பு. “தந்தைதாய் தன்னுடன் ரோன்றினார் புத்திரர் தாசமென்னும், பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெ ன்ப் பற்றினாயே, வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார்

வேதகீத, ரொந்தையா ரூர்தொழுதுய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னென்சே.” எ-ம், தேவாரம். “பழகி னுல்வரும் பண்டிள சுற்றமும், விழவி டாவிடின் வேண்டியதெய்தொண, திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய, வழகனாருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே.” அன்றியும், “அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும், பொருத்த மில்லை பொல்லாதது போகட்டுங், கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித், திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே.” எ - ம், திருப்பாட்டு. “பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டையார்நல்ல பெண்டிரு, நிதியு மிம்மனை வாழும்வாழ்க்கை நினைப்பொழி மடநெஞ்சமே, மதியஞ் சேர்ச்சடைக் கங்கையானிட மகிழமல்லிகை சண்பகம், புதிய பூமலர்ந் தெல்லி னாறும் புறம் பயந்தொழப் போதுமே” எ - ம், திருவாசகம் “தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவகையும், யாமாரொமதார் பாசமா னென்ன மாய மிவைபோகக், கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு, போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே” எ - ம், பட்டணத்தப் பிள்ளையார் “திருவடிபிடித்து வெருவரல்லிட்டு, மக்களுமனையுமொக்கலுந் திருவும், பொருளென நினையாதுன்னருளினை நினைந்து” எ-ம், கந்தரனுபூதி “வளைபட்டகை மாதொடுமக்களெனுந், தளைபட்டழியத் தகுமோ தகுமோ, கிளைபட் டெழுஞ் ருரமுங் கிரியுந், தொளைபட்டுரு

கடி

அவிரோதவுந்தியார்

வத் தொடும் வேலவனே” எ-ம், திருவாய்மொழி “கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருங், கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதன்மற் நியாதுமிலை, யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவுமுண்டபிரான், ரெண்டரோமாய்யயினல்லாலில்லை கண்டிர் துணையே” எ-ம், தத்துவராயர் “தந்தையொடு தாய்மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேரர்மிகு கூருமுற வாகும், பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற் பட்டதல்காணுமிவை விட்டுவிடுநேரா, வந்தமுத றுனன்றி யென்று முளதானே யண்டமுத லாயன்றி நின்றபொரு ணுமா, வந்த வுலகேவந்து தந்தருளுமாறு தெந்தை சொருபானந்தனென்று மொழியீரே” எ-ம், சிவதருமோத்தரம் “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநம், டெண்ணினு மகவினும் பெரியபேரினுந், துண்ணென விழைவினைத் துறந்ததாயரே, விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகும்பாசந் தனைத்துக்கொண்டா, லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசைவிஞ்சிக், கூரிதய மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்தயனைக் குறித்தபோதே, தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெனியுமன்றே” எ-ம், பரமார்த்ததரிசனம். “இறவாவகை தன்னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று, முறவாயுள்ளானல்லாதார் தமக்கேயகையா யொழுகுவார், துறவா தொழுகுந் துவந்தவ

மூலமும் உரையும்.

கக்

ங்க டுறந்தோன் றனையே தொடர்ந்த வன்பான், மறவா
தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்”
எ-ம், அமுதசாரம். “மடம்படு மிப்பிறவி மாற்ற நினை
வார்க், குடம்புமிகையென் றுணர்வுற் - றடங்கத், துற
வாமனிதர்க் கெளிதன்றோதுஞ்சிப், பிறவா நெறியைப்
பெற,” எ-ம், ஞானசூரியன். “உடலை யொண்பொரு
ளினையுல கியல்பினையுயர்குல நெறிதன்னை, யடையு
மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வதைதரு மவர்
தம்மை, விடவி சுழந்திறை கழலினை மருவிய விமலர்
தங் களையெல்லா, முடைய நன்குறு மொழிமறை முனி
வர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே” எ-ம், நாலடியார்.
“துன்பம் பலநா ஞுழந்து மொருநானை, யின்பமே காழு
றுவ ரேழையா - ரின்ப, மிடைதெரிந் தின்னாமை நோ
க்கிமனையா, றடைவொழிந்தாரான்றமைந் தார்” எ-ம்,
சிவானந்தமலை. “உடம்பு மனைவிமக வற்றாரோ டீர்கே,
ளடைந்த தனம் வீடடிமை காணி - தொடர்ந்தவிவை,
யென்னவெனுஞ் சொன்னினைவு போனாலிறையருளான்,
மன்னியவனைப் பெறுமான்மா” எ - ம், ஒழிவிலொடுக்
கம் “நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்,
மாடுகுலம் பொன்னுடன் பின்வாதனைகள் - கூடத், தொ
டுத்தவலைக்கண்ணித் தொடக்கிதை யிப்போது, விடப்
பெறுவா ரோன்பிறப்பார்மேல்” எனவும் வரும். மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க.

(கௌ)

[ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்
வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.]

கற்றழீஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
னிற்றழீஇ மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஏய்ந்தோரு மில்லென ருந்தீ பற.

எ-து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்தி
ரத்தைக் கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால் மனை
வாழ்க்கையைத் தழுவி நின்று கொண்டு மெய்யுணர்வை
அடைந்தோரையும் இல்லை யென்று சொல்லார்கள் பெரி
யோர்கள், எ-து.

எனவே அந்நிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரி
தென்றது எனக்கொள்க. அங்ஙனம் கடல் கடந்தவர்
அப்பர் சுவாமிகள். (சுஅ)

[ஆயினெல்லார்க்குந் துறவடைகுதல்
கூடுமோ வெனின்.]

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீ பற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஆண் பெண் அலி யென்று கூறப்பட்ட அனை
வர்க்கும் யமன் சடிதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன் ;
அவன் வந்து சரீர நீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே
அச்சரீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்வாகிய
புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர் வடைவோரோ

நன்மையினை யுடைய ராவர் ; அவளோ தமக்கு உறுதியாயின அறிவார், எ-து.

இ-ம். சித்தாந்தகரணம். “எல்லோர்க்குங் காலன் றுற வீவ னீந்தபிற்கேள், பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலு டலை - யொல்லையினில், வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர் செ யாமுனலோ, ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்” எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

[துறவடைந்தோர் அடைந்தமாத்திரத்திற்

செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.]

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய் கொ விரவினாய்ந் தெய்தலே யுந்தி பற [ண்டம்மெய் வேலையா சானையுற் றுந்தி பற.

எ-து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தி னது அசுத்தமும், அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அறித்தியத்தோடும் கூடியிருத் தலையும், மற்றுமொரு மெய்யென்னு மியல்பினை யுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும், அதனது நிரதிசயானந்தமும், நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந் தச் சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலே செய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம் பெற்ற அருமை யும், பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் வாக்கியத்தினாலும் கண்டும் கேட்டும், அறிந்துளோர்க்கு இந்தச் சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அநாசாரியனை நீங்கி ஞானசாரியனை அடைந்து

அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டு நெறியை விசாரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம், எ-று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடையதென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான் மாக்கணிமித்தம் புராதனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப் பிரமாணமும் காட்டுதம். தேக மிழிவுடைய வென்பதற்குப் பிரமாணம்:—திருக்கடைக்காப்பு. “என்பினுற்கழி நிரைத் திழைச்சி மண்சுவொறிந்திது நம்மில்லம், புன் புலானாறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு, முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே, யன்பனாருர்தொழு துய்யலா மையல் கொண் டஞ்சனெஞ்சே” எ-ம், திருப்பாட்டு. “உதிரநீ ரிறைச்சிக்குப்பை யெடுத்தது மலக்குக் கைம்மேல், வருவதோர் மாயக்கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன், கரியமா லயனுந் தேடிக் கழலினை காணமாட்டா, வரியனாய் நின்ற வாளு ரப்பனே யஞ்சி னேனே” எ-ம், திருவாசகம். பொத்தையூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்த சும்பொழுகிய பொய்க்கூரை, யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை, முத்து மா மணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி, யத்த னாண்டுதன்னடியறிற் கூட்டிய வதிசயந் கண்டாமே” எ-ம், சிவதருமோத்தரம். “பொற்கடத்துண் மலம் பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையர், லக்கடத்தைப் பற்றியெடா ரங்கையினு லவனிதனின், மக்கடம துடலி

னைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து, மெக்கணக்கா லிகழா
தே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார்” எ-ம், “அடுத்தவை யூத்
தை யர்க்கு முடம்பைநல் லறிவாற்றேலை, விடுத்தனே
வேறுவேறு நரம்பினோ டிறைச்சி யென்பாற், ரெடுத்த
விம் மாலைதன்னைத் தூய்தின்மை நோக்கித் துன்ப, மெடு
த்தவிக் காமபாச மெறிகிலா ரென்னே யென்னே” எ-ம்,
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.—தேகம் துன்பமுடைய
தென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவானந்தமாலை. “இருவ
கையா மான்மிகமிக் காயத்தினெஞ்சின், வருமவைதானோ
தக்கேண் மாண்பு-பொருவரிய, குன்மமதீசாரம் வெப்
புக் கொடுஞ்சூலை, யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்,” அன்றி
யும், “மக்களொடு துட்ட மிருகம் பேய் வன்பசுநற்,
பக்கிபறிப் போரசுரர் பற்பலவுந்-தொக்கிலுறல், சோக
மஞ்சைய யபிமான மாற்சரிய, மாசுபல வுள்ளுறுநோ
யாம்,” அன்றியும், “சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து
மிகச்சலிக்கும், வாத மழைதடித்து வானிலிடி - தீதிற்,
கவுரியொரு பாகன் கருணையினாலாகும், பவுதிகமீ தென்
றே பகர்,” அன்றியும், “கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன்
மண்ணி, ஹருவாகி யுற்பவித்த லோங்க-னாதினாதான்,
மைவிரவஞ் ஞான மரணநர சஞ்சனனந், தெய்விக
மீதென்றே தெளி” எ-ம், சிவதருமோத்தரம். “அன்னை
தன் வயிற்றிடை யநேக துன்பமே, பின்னையும் பிறப்
புழிப் பெரிதுதுன்பமே, தன்னைய ரறவுரை தரிக்கத்
தாதையோர், சொன்னவில் குறவனுஞ் சுளியத் துன்

பமே;” அன்றியும் “காலையுமலத்தினுற் கடித்துதன்பமே, சாலவும் பசியினுற்றளர்வ ருச்சியின், மாலையிற் காமமு மலிய வாடுவார், வேலைக டொறுமிடர் விளையும் விஞ் சியே” எ-ம், தத்துவாமிர்தம். “பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழ்கட, லணைதரு மணலினு மனந்த கோடியா, லணைதரும் பிறவியி லிடர லாதொரு, கணமது மிலதெ னக் கண்டு நொந்தனன்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க. தேக மரித்திய மென்பதற்குப் பிரமா ணம் :—திருவள்ளுவர். “நெருந லுளநொருவ னின்றி லலை யென்னும், பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு’ எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும் போவார், கொந்தவேல் கொண் டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டு போவா, ரொந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியாலேழை நெஞ் சே, யந்தனா றூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே” எ-ம், தேவாரம். “நடலை வாழ்வு கொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர், சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே, கடலினஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா, லுட லி னூர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே” எ-ம், திருப்பாட்டு. “பரிந்த சற்றமு மற்றும்வன் றுணையும்பலருங் கண்டழு தெழுவயி ருதிலைப், பிரிந்துபோமிது நிச்சயமறிந்தாற் பேதைவாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து, கருந்த டங் கணி பங்கனை யுய்காக் கால காலனைக் கடவுளை விரும் பிச், செருந்தி பொன்மலர்த் திருத்தினை நகருட் சிவக்கொ

மூலமும் உரையும்.

உரு

முந்தினைச் சென்றடை மனனே” எ-ம், கந்தரனுபூதி.
 “கூகா வெனவென் கினைகூ டியழப், போகா வகைமெய்ப்
 பொருள்பே சியவா, நாகா சலவே லவநா லுகவித்,
 தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே” எ-ம், கந்தரலங்கா
 ரம். “கூர்கொண்ட வேலனைப் பொற்றாம லேற்றங்
 கொண் டாடுவிற்காள், போர்கொண்ட கால னுமைக்
 கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந், தார்கொண்ட மா
 தரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு, மார்கொண்டு போ
 வரை யோகெடு வீர்தும் மறிவின்மையே” எ-ம், பட்ட
 ணத்துப் பிள்ளையார்பாடல். “வினைப்போக மேயுறுந் தே
 கங்கண்டாய்வினை தானொழிந்தாற், நினைப்போ தளவு
 நில் லாதுகண்டாய்சிவன் பாதந்தனை, நினைப்போரை
 மேவி நினையாரை நீங்கி நெறியினின்ற, லுனைப்போ
 லொருவருண் டோமன மேமக் குற்றவரோ” எ - ம்,
 திருவாய்மொழி. “மின்னி நிலையிலிம், மன்னுயி ராக்
 கைக, ளென்னு மிடத்திறை, யுன்னு மினீரோ” எ-ம், ஞா
 னவாசிபட்டம். “ரிதியுமர சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வே
 ண்டுவது நிற்கி னன்றோ, விதியில்வருங் காலனாலிவை
 யெல்லாஞ் சிலநாளில் வீந்துபோகு, முதிர்மொடு தசை
 யுடைத்தா யுடைவதியல் பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ
 ரொத்த, வதிசுசரா மரணமுறுந் தரமறியா ரிவ்வுடலு
 னழகென் கொல்லோ” எ-ம், நாலடியார். “புன்னுனிமே
 னீர்போ நிலையாமை யென்றெண்ணி, யின்னிணியே செ
 ய்க வறவினை - யின்னிணியே, நின்ற னிருந்தான் கிடந்

தான்றன் கேளறைச், சென்ற னெனப் படுதலால்”
 எ-ம், சிவஞானசித்தியார். “கருவினு எழிவதாயும் கழிந்
 திடா தழிவ தாயும், பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா
 யழிவ தாயுந், தருணனா யழிவ தாயுந் தானளைத் தழிவ
 தாயு, முருவவே யழிவே யானா லுள்ளபோ தேபாருய்ய”
 எ-ம், தத்துவராயர். “கொட்டாவி கொண்டவர் விட்டா
 ருயிஒன்று கூடநின்று, நட்டார்கள் சுட்டு நடக்கும்
 வகையிது கண்டு கண்டு, மொட்டாதென் னெஞ்சமொ
 ருகாலி தென்னென் றுணரவும்பர்க், கெட்டா தவனெ
 ன்னையாளுடை யானரு ளில்லவர்க்கே” எ - ம், ஒழிவி
 லொடுக்கம். “தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கெனவாகப்
 புதைத்துக், கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினுங் -
 கூடாத, வாணனை வீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்மயக்
 கம், பூணர்பொய் கண்டுதுறப் போர்” எ-ம், வரும். மற்
 றும் வருவனவற்றாற் காண்க. வீடு சுத்தமாய் நித்த
 மாய்ச் சுகவா யிருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம் :—
 தேவிகாலோத்தரம். “ஒருபொரு ளெக்காலத்து முள
 தாகிச் சிறப்பு டைத்தா, யிருவினை யின்றி மேலா மின்
 பத்தை யளிப்ப தாகும், பொருவிலா விதன்மே லன்பு
 பொருந்திடா தாருமுண்டோ, திருவுலா வகன்ற கல்வி
 சிறந்தசான் றோர்கடாமே” எனவரும். மற்றும் வருவ
 னவற்றாற் காண்க. அத்தன்மைய வீடடைதற்கு இத்
 தேகமின்றி யமையா தென்பதற்குப் பிரமாணம் :—
 சிவதருமோத்தரம். “அழியு மாக்கைகொ டேயழி

யாப்பதங், கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு, மழி
யு மாக்கை தனைவழி யாதென, விழுவ ரோநர கக்குழி
'வெய்யரோ' எ - ம், பிரபுலிங்கலீலை. "எய்தற் கரிய
யாக்கைதனக் கெய்திற் றென்ற லதுகொண்டு, செய்தற்
கரிய வறங்கன்பல செய்து துயர்கூர் பிறவியினின், நுய்
தற் கொருமை பெறவெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்
கலத்திற், பெய்தற் குரிய பால்கமரிற் பெய்வதொக்கு
மென்பரால்" எ - ம், நாலடியார். "அரும்பெறல் யாக்
கையைப் பெற்ற பயத்தாற், பெரும் பயனு மாற்றவே
கொள்க - கரும்பூர்ந்த, சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி
மற்றதன், கோதுபோற் போகு முடம்பு" எ - ம், சித்
தாந்தகரணம். "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான்
மற்றதுகொண், டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்
போன் - நிந்தவுடல், கொண்டு முத்தி செல்லுங் குறிப்
பின்றிச் சிற்றின்பங், கண்டு வினைக்காளாங் கணக்கு"
எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இச்
சரீரம் பெறுதற்கரிய வென்பதற்குப் பிரமாணம்:—திரு
மந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற், புக்
குப் பிறவாமற் போய்வழி தேடுமி, னெக்காலத் திவ்வு
டல் வந்தெமக் கானதென், றக்காலே யுன்ன வருள்பெற
லாமே" எ - ம், அறிவானந்தசித்தியார். "தேரிற்
சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண், டோரிலேஞ்
னூற்றினயன்மாண் டிகாந்தமு முற்றுத் தென்பாற்,
சேருதுகத்தொளையில்வட பாற்கழி செல்லெளிது,சாரும்

௨௮

அவிரோதவுந்தியார்

பிறப்பொழித் திம்மானுடத்திற் சனிக்கரிதே” எ - ம், சிவஞானசித்தியார். “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ஞம் பிச்சஞ் சராயு சத்தோ, டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநா றுயி ரந்தா, னுண்டுபல் யோனி தோறு மொழிந்துமா னுடத்து தித்தல், கண்டிடிற் கடலைக் கையானீந்தினன் காரியங்காண்” எ-ம், அனந்தபோதம். “சனித்திடுஞ் சராசரத்தின் றுன்மிக வரிய தொன்றே, மனித்தரா யறிவுண்டாகைமற்றதி னரிய தொன்று, மனித்தமி றன்னையாயு மறிவதி னரிய தையா, வினித்தமா மின்பங் காண்பாரியாரினு மரியரன்றே” எ-ம், ஞானவா சிட்டம். “எறியுந் கடலி னுகத்தொனையி லியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவியநேகத்தாற் புருடன் விவேகியெனப் பிறந்து, முறியும் பிறவிப்பய னிலவிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற், செறிவதெ ன்னே யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்” எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. “நீநாளு நன்னென்சே நினை கண்டா யாரறிவார், சாநாளுந் வாழ்நாளுஞ் சாய்க்காட் டெம் பெருமாற்கே, பூநாளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப, நாநாளு நவின்றேத்தப் பெறலாமோ நல் வினையே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. அநாசாரியனை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம் :—சித் தாந்த தீபிகை. “வேதிய ராதி நான்காம் வெவ்வேறு மனுலோ மத்தாற், சாதிதான் சொல்லினிற்க சடசன்மா வாகி னுங்கேள், கோதிலா ஞான மின்றேற் குருவன்

பாச பந்தஞ், சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில னாகி
 லன்றே” எ - ம், மெய்ம்மொழி. “ஆர்த்தன பிறவித்
 துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க, மூத்தவர் போனடித்து
 மூடமா மனித ரெல்லாந், தீர்த்திடார் தங்குந் தத்தைச்
 சிலர் குற்றந் தீர்க்கும் வண்ணம், பேர்த்தடி யிடமாட்
 டாதான் பிறர்க்கூன்று கோலா மாங்கே” எ-ம், அமுத
 சாரம். “துயிற் புணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகடனீ ராமை,
 மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ, டெருத்
 திற்பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுந், குருத்து
 வழு நேராகக் கொள்” எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார்.
 “அளிமலர் விட்டுவிட்டாய்ந்து மதுவுண் டகநிரம்பிக்,
 களிவந் திருந்த கருத்திந் குறாநின் கவலையென்னும், விளி
 வினை விட்டுவிட்டாய்ந்து வியன்குரு மேவிரின்று, தெளி
 வந் துனைக்கண் டிடுமள வுங்குருத் தேடிடுமே” எ-ம்,
 அருட்பிரகாசம். “மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றிலின்
 கண்ணொரு மெல்லியலைப், பொய்ம்மணஞ் செய்தோன்
 பதியன்றவட்கெனல் போலுமிறை, செம்மை நெறியறி
 விப்பான் குருவன்றித் தேர்ந்து தம்மி, னம்மய நீர்க்கறி
 யார்குரு வோபிறர்க் காய்ந்திடினே” எ-ம், வரும், மற்ற
 றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ஞானசாரியனை யடைவ
 தற்குப் பிரமாணம் : மெய்ம்மொழி. “பிறிந்திடக் கடை
 ந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச், செறிந்திடா
 வாறுபோலத் தேகமுந் தேகிதானும், பிறந்திடப்பார்த்த
 பின்பு பெயர்த்தி னிற்பினுங்கேள், செறிந்திடா வாறு

செய்யுந் தேசிகன் தேசிகன்றான்” எ-ம், மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். “ககாயறு பிறவிவெந் கடலுளே விழுந், தயர்வுறு துயருழந் தவரை யோவென, வினாவொடு வினை கெட நோக்கி வேதகக், ககாயினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு” எ-ம், உண்மை நிலையம். “சிறுபுலைக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப்பேர் கொண்டிங், கிறுமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிருத்த லாலே, பெறு மொரு மெய்ப்போர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார், குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய்வா ரால்” எ-ம், வறும். மற்றுை வருவனவற்றும் காண்க. ( )

[ஆங்கனம் அடைந்த அதிபக்குவ முடைய சீஷருக்குச் சிவமே குருவடிவமாய் வந்து அனுகிரகம் பண்ணுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.]

மாய்க்கு நோய்க் கன்றே மருந்திசு வாரின்மா
தேய்க்கு மோர் பக்குவற் குந்தி பற
தேசிக னாய்ச்சிவ முந்தி பற.

எ-து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினோர் இந்நோய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஓளவுதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத்தின் கண்ணே நாவியூதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமாயின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்து கொடுத்துப் தீர்ப்பதுபோலப் பவரோகவைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதேசிக்கு முறை

மை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங் காலங் களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷ மளவாயினும் சோதிக்க வேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பா யுடைய ஆதிதிவிர பக்குவமுடையோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக கிரகம் செய்து பிறவிச்செருக்கை அழிக்கும், எ-று.

அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சீஷனாச் சோதித்த லென்பதற்குப் பிரமாணம் :—சைவசமயநெறி. “பண்ணி டிக தீக்கையினைப் பக்குவம்பார்த் தாறிரண்டு, ளெண்ணு மும்மூன் றாறின்மூன் றின்” அன்றியும் “சூத்திர ராதி யர்க்குச் சொன்னமுறை யாலாண்டு, பார்த்தே யனுக்கிர கம் பண்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷ மளவாயி னும் சோதிக்கவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவ நெறிப் பிரகாசம். “தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தி யுணர்ந் திடவே சிறியோரைப் பெரியோர் செய்தொழி லதனிற் செறித்து, மேசிலராம் பெரியோரை யீனமார் தொழிற் கேயிசைத்து மடித்தும் வைது மிவ்வாறு செயவுங், கூசி யிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பி னராய்த் துரோகமின்றி, மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத் தாற்குருவின் வாக்கியபாலனஞ்செய்யுமதிமானுமாயே” அன்றியும் “ஆதரவுஞ் சாந்தியுந் பொறுமை தானு மசத் தியமில் லாவுரையுமாசாரத் தவமுந், தீதான செயன்மற

ந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித றுனும், போதலறப் பொறிவழியி னின்ற லாதிப் புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலு, மோத லுறுங் குணங் குற்றஞ் சோதித் தோர் வருடமுறுங் குணத்தி னளவாகத் தீக்கைசெய்வ ருய்ந்தோர்” எ-ம், அருட்பிரகாசம். “குருபர னுக்கவ னெஞ்சகம் போலனு கூலத்தனாய்க், கரசர னாதிநி னேவல்செய் தேதினங் கட் கிமைபோ, லுரிய மனைமுதல் யாவையுங் காத்துண்மை யாயொருதற், பரமீவ னேயெனக் காண்பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே” அன்றியும், தேசிகன் பாற்பற் பலதீக்கு ணங்கள் செறியினுநம், பாசப் பிரார்த்திக் கிவைதோற்றிய விறை பாலிலையென், றுசறு பத்தியி னோர்ந்தெவ்விதத்து மவனருளைத், தேசங் குலவ வளர்ப்போன்சற் சீடன் றெ ரிந்திடினே” அன்றியும், “பூரண மாயசிவனெம் பிறவி யைப் போக்குதற்கித், தாரணி மேற்குருவாய்வந் திடில வன் றன்னெதிர்யா, மோரணு வென்னப்பொய் தானு மென் னாகுமென் றுண்மைகளக், காரணனோடுபாப் பாணேசற் சீடன் கருதிடினே” அன்றியும், “விடையேறி யீசன் வரின்மூ டருமவன் வேண்டியதைப், படிமீ தளிப் பர் குருவே சிவமெனப் பாவனைமுற், றுடையார்க டத்த முடலாவி யீந்திறை யுண்மைபெறத், தடையா துளதிங் குளதே லபக்குவர் தாமவரே” எ-ம், ஞானவாசிபட்டம். “இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையு மாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும், வியப்புறவா சையி

வழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத தீநகரில் வீழ்த்த
தாருந், தியக்குறுபோகத் தாசை தீர்ந்துபுந்தி தெளிந்த
வுனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று, மயக்மற
உணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்
பறுக்கு மகனு மாங்கே.” அன்றியும், “சகப்பேர் பெறு
மிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தியதா, மகப்பா
வனையி லிச்சகத்தி லலகைத் தேரா நீர் தன்னி, லுகப்பா
மறுதி யுள்ளோர் கருபதேசிக்க வொண்ணுதோர், மிக
ப்பா விகளாஞ் சீசியென் நிகழ்வா ரவரை மெய்யுணர்ந்
தோர்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.
அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம்
பண்ணுதலுண் டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூ
ரடிகள் புராணம். “வந்தநான் வறுமையுற்றேன் மாந்
றென திலம்பா டென்று, சிந்தையா குலமுற் றோன்கைச்
செழும் பொரு ளீதல் செய்வா, ரிந்தநா ளளிக்கவேண்டு
மெனவிதி யின்மையாலே, யந்தநா ளிர்நாளாக வடிமை
கொண் டருள வெண்ணி” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “அதி
பக் குவத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்யும், புதுமைக்குச்
சாத்திரங்கள் போதா - வதுவென்னுப், பேறே யனந்த
பிரகாரம் தந்தானும், வேறே யனந்த விதம்” எ - ம்,
வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. சிவமே குரு
வாய் வந்த தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம்.
“அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து, குருபர னுகி யரு
ளிய பெருமையைச், சிறுமையென் நிகழாதே” எ - ம்,

“சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க, வவனென யாட்
கொண் டருளினன் காண்க” எ-ம், திருவாய்மொழி “துய
ரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்க
வே, துயரின் மலியு மனிதர் பிறவியிற் றேன்றிக் கண்
காண வந்து, துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற்
புகவுய்க்கு மம்மான், துயர மில்சீர்க் கண்ணன்மாயன்
புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலேனே” எ-ம், வரும். மற்
றும் வருவனவற்றும் காண்க. (உக)

[குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவதும்

ஒத்திருக்க வேண்டுமென்று மேற்

கூறுகின்றார்.]

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் நூறன் னனுபவ
மூன்றுமொத் தாந்துணி வுந்தீ பற
முத்தி நெறியதென் றுந்தீ பற.

எ-து. அமையுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்
மை நூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவா
னுபவமும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறு
படாமல் ஒருதன்மையாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்ச
யமே வீட்டுநெறி, எ-து.

இ-ம். ஞானவாசிட்டம். “ஆசான்மொழியானுற்பொ
ருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகுந், தேசார் குருநான்
மாணுக்கன் சிறந்த விம்மூ வருங் கூடிந், பாசா தீதப் பத
மெய்தும் பன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட, மேசா வுணர்வைத்

தரும் பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்”
எ-ம், ஞானசூரியன். “ஒன்றோடொன் றெவ்வா வறிவுக
டுணிந்தும் பொருடனி னியல்புவே ராகா, வொன்றவப்
பொருளி னியல்பினு லறியுமறிவன்றோ வுண்மையா மறி
வஃ, தின்றியப் பொருளை யுளதெனு முளதை யிலதெனு
முணர்வினை யொழித்து, முன்றிகழ் குருவோடளவைதன்
தேர்ச்சி மூன்றினு லறிவது மார்க்கம்’ எ-ம், வரும்(உஉ)

[குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன் றிச் சுருதிநானு
வழி கற்பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்குமென்ப
தற்குமேல் உத்தரம் கூறுகின்றார்.]

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்றானு முந்தி பற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தி பற.

எ-து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்குமார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப்
பலவிதமாக வேதம் கூறாநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்
மத்தளவில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனாகிய
பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்
களை அங்ஙனம்கூறி ஞானகாண்டங்களி னெல்லாம் தற்
போத நீக்கமே கூறுதலின் உள்ளபடி தேர்வாக்கு மார்க்
கார்தரங்க ளெல்லாம் அபேதமாதலிற் சுருதிநெறி ஒன்
தே, எ-து.

இ - ம். திருமந்திரம். “ஒன்றதே பேரூர் வழியாறத
ற்குள, தென்றதேபோலு மிருமுச் சமயங்க, ணன்றிது

தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள், குன்று குரைத்தெழு
நாயை யொத்தாரோ” அன்றியும், “ஓத்த சமயங்க ளோ
ராறு வைத்திடு,மத்த னெருவனா மென்ப தறிந்தில,ரத்த
னெருவனா மென்ப தறிந்திடின, முத்தி விலைக்கு முதல்
வனுமாமே.” அன்றியும், “முதலொன்றா மாணை முது
குடன் வாலுந், திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான்,
மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே, யதுகூற லொக்கு
மாறு சமயமே” எ-ம், திருவாசகம். “சமயவாதி கடத்த
மதங்களி, லமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்.” அன்றியும்
“இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை, நீர்நசை தர
வரு நெடுங்கண் மான்கணந், தவப்பெருவாயிடைப் பரு
கித் தளர்வொடு, மவப்பெருந் தாப நீங்காதசைந்தன”
எ-ம், அஞ்ஞவதைப்பரணி “தலைபலவாய்ப் பெயர் பலவா
நதிகளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொரு நீராந்தன்மை போலப்,
பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்பட்ட
தொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்” அன்றி
யும், “அழியாத வீடென்னும் பழைய லூர்கண் டறியாதா
ரதுகாண வேண்டியாறு, வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொ
ண்டு தம்மின் வழக்குப்பே சுஞ்சுழக்கு மாள்கவன்றே”
எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “அன்றென்று மாமெ
ன்று மாறு சமயங்க,ளொன்றே டொன்றொவ்வா துரைத்
தாலு-மென்று, மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத்திரு
க்கு, மருதனையே நோக்க வரும்” எ-ம், அமுதசாரம்.
“உரைத்ததுடையா துரைக்குஞ் சமயம், பரத்தை யறி

வுற்ற பான்மை-மரத்தி, னவயவத்தி லோரென் றறிந்தார்
மரமா, மவயவத்தைக் கொண்டவாரும்” எ-ம், வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ௩)

[கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழி
வற்றதா யிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே
ஞானிகள் செல்லும் வழியென்று
மேற் கூறுகின்றார்.]

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்குரத் துந்தி பற
போயினார் மீளாரென் றுந்தி பற.

எ-து. அவரவர் கர்மபக்குவத்துக்கு 'ஏதுவாகச் சர்
வஞ்ஞானே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும்
அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும் போல் முடிவ
தன்றி யதார்த்தமா யிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்
தோரோ பிறப் பின்கண் மீளாதவர், எ-து. (உ௪)

[சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோ வென்
பாணப் பற்றி மேற் கூறுகின்றார்.]

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்
பொருளுணர் வுடிது முந்தி பற
பொன்னுத தொன்றேயென் றுந்தி பற.

எ-து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப்
படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின் கண்ணே கெடும்.
அச்சமயா சாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின் கண்

ணே தோன்றிய மெய்யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர் வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம், எ-று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம். தேவாரம். “எவளோனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமும் கண்டாலுங்கி, யுவரா தே யவரவரைக்கண்ட போது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்து நோக்கி, யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் நிறமே பேணிக், கவரா தே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதிறியைக் காண லாமே” எ-ம், பிரமோத்தரகாண்டம். “எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோரானாலும், வள்ளற் பரமன் நிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை, யுள்ளத் துள்ளே யிருபொது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே, கொள்ளத் தகைய வறிவினரோ பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்” எ-ம், திருவாய்மொழி. “குலந்தாங்கு சாதிக னாலிலுங் கீழிழிந்தெத்தனை, நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளர்க ளாகிலும், வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள், கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரொம் மடிகளே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. சாதிசமயம் என்னு மிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். “எந்தக் குலனாயென் னெந்

தக் கவியாயென், னெந்தச் சமயத் தெவராயென் - சிந்தைத், துறவிதருஞ் சொல்லே தூய்தாவ தல்லாற், பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற” எ-ம், அனுபூதிநிலயம். “அறுவகைச் சமயத் தறையுமெப் பொருளு மறுபத்து நானுந் கலையு, மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞ்ராமவர்களே யெனினுங், குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற், பறையர்மற்றவரோ பறையரோ யெனினு மருளுடை யவர்பரம் பரரோ” எ-ம், தத்துவசரிதை. “செந்துகில் புனைவார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடிப்பார், தந்தமுத்திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்முடம் பொறுப்பார், முந்துகாய் கிழங்கோ டிலையின் நிடுவார் மோனமென் பார்கத நிடுவா, ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடுமோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ” எ-ம், போதரத்தநாகரம். “சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் சீவரந்தாதுந் கலிங்க, முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூணுறக் கங்களைத் துறந்தும், படியுந் சருகும் வாயுயு மயின்றும் பாரொடு கல்லிடைத் தூயின்று, மிடையதற் துழலு மிவையருட் சொருபன் மெய்யருட் பெறுதவர்க் கியல்பே” எ - ம், உண்மை நிலயம். “குலநலமுடையோ ரொவரவருயர்ந்தோர் குவலயத் தவர்க்கதின் றேனு, நலமுளோர் சமயர்க் கவரவர்மேலா நவினெறிவழாரொவ ரவரோ, யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினுமென் னொருதம துண்மையை யுணர்ந்திட், டிலகுதத்துவ

ஞானிகளெவ ரவரோ யெனப்படு மவர்கண்ணா னிகட் கே.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (1)

[முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத்தால் வாதிக்கப் படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்க மென்னுஞ் சமயிகளைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.]

ஒன்றொடொன் றெவ்வா மதங்களொன் றென்றினூற், பொன்றுவ தில்லையே லுந்தி பற, பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தி பற.

எ-து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலை யுடைய சமயங்களெல்லாம் ஒன்றினொன்று கெடுதலில்லை யாயின் அவற்றுள் யாது சத்தியநெறியென்றும் மற்றியாது அசத்திய நெறி யென்றும் நம்மாலே கூறப்படும், எ-று. (உசு)

[எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன் செயிக்கப்பட்டிள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.]

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங்கட் காலபே தத்தினுண் டுந்தி பற [கெலாம் கருத்தன் செயலதென் றுந்தி பற.

எ-து. இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி அடைந்ததென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இது தோல்வி அடைந்ததென்றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின்

மூலமும் உரையும்.

சக

அவற்றினை நிறுவிய ஒரு பானது இச்சையால் தெய்வத் தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஓர்மதத்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடாது, எ-று.

(இ-ம்.) உண்மைநிலயம். “இறைவிதன் முலைப்பா லயி ன்றசீ காழிக் கிறைவனு மிறைவனைப்பரிமே, நறைமலர்ப் பொழில்சூழ் மதுரையம்பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும், புறநிலைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொ ருந்து தெய்விகத்தெனி லெவரோ, மறைசொல் சட்சம யத்தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவாதத்தில் வெல் பவரே” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ()

[ஒரு மதங்கொண்டு ஒரு மதத்தை வாக்குவாதத்தி னாலும் வென்றது உண்டென்பாணைப்பற்றி மேற் கூறுகின்றார்.]

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக் கோதார் வலியின்மை யுந்தி பற ஒதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தி பற.

எ-து. முன்னே நாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில் வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னே நாள் இச் சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்வி வலியினாலும், யுத்தி புத்தி வலியினாலும் வெற்றி

தோல்வி அடைந்தா ராதலின் வாததூர்ப்பல மொழிந்து
மததூர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக் கலைகளும்
ஒதி யுணர்ந்த பெரியோர், எ-று. (உஅ)

[மததூர்ப்பலம் இல்லை யென்பதற்கு மேற்பொருந்து
மாற்றானும் கூன்கின்றார்.]

ஆறுநூ றோரா றவாதித மென்கைதீ
தாறும விளங்கலா னுந்தீ பற
அளவி லளவைகொ டுந்தீ பற.

எ-து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதி
தார்த்தம் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படு
மென்று கூறுதலே கூடாது ; கூடுமாயின் அனைத்தையும்
வாதிதஞ்செய்த சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும் :
அது இன்றி எண்ணிறந்த ஏது திருட்டாந்தங்க ளோடுங்
கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்கலின், யாது அவாதித
மும் யாது வாதிதமும், எ-று.

“அளவி லளவைகள்” என்றது அவரவர்கோட்பாட்டி
னது அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைக ளென்றுமாம். (உக)

சகலமுந் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா துரத்தலி னுந்தீ பற
அபல மியாதென்ப துந்தீ பற.

எ-து. எச்சமயத்தின் கணின்னுள யாவரும் வேதாகம
மாதிய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக்கற்
றுணர்ந்தோரோ யாயினும் இதுவே ஞானசமய மென்று

ஒருசமயத்தையே அடையாது தத்தஞ் சமயமே ஞான
சமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தகள் மிகவும்
மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது,
எ-று. (௩௦)

[எல்லாச் சமயத்தையும் மெஞ்ஞானிக ளாயினோர்
விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.]

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றாடென் றுந்தீ பற
நீங்கிற் பழியா தென் றுந்தீ பற.

எ-து. சகலசமயத்தி னுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து
அவற்றின் முடிவு கண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும்
பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கி விடுவார். அங்ஙனம் நீங்கி
யது கொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது, எ-று. (௩௧)

[ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்
க்கு அதனால் வருந் தாழ்வொன்றும் இல்லை யெ
ன்று மேல்வருஞ் செய்புள் இரண்டாலும் வலியு
றுத்திக் கூறுகின்றார்.]

உயர்ந்த நெறியீதென் றென்றெவிட்டோ
யியைந்திடு வோனுமுண் டிந்தீ பற [ன்றை
ஏத மடையா னென் றுந்தீ பற.

எ-து. தன் சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சம
யத்தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தி னளவின் ஒருவனுக்
குத் தோன்றுகையால், தான் முன்பு நின்ற நெறியை

நீங்கி உயர்வு தோன்றிய நெறிவை அடையா நிற்பன். அதனால் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துட மதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்பு நின்ற லுள மதத்திற் கூறிய பதிதத் தன்மை அடையான்.

மேற்சங்கை.—யாவனொருவன் யாதொரு மதத்தின் கண் நின்றானாயினும் அதனை நீங்கி எம்முடைய மதத்தின் கண் வந்தானாயின், அவனே பரமமுத்த னென்றும், எம் முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன் மற்றொரு சமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானே யாயினும் அவனே பதிதன் அனனே அதிபாதக னென்றும், பகவானது வாக்கியமா கிவ வேதங்களும், வியாசராத் கூறப்பட்டுள்ள புராணங் களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனரது வாக்கிய மும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெத்தா லெனில்.

மேலுத்தரம். மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்து வமும் உண்டென்று வேதபுராண வாக்கியங்களும் அச் சமய புராதன வாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக்கூறிய வாக்கியங்கள் அயதார்த்த மோ வென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்த மேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாத்பரியம் ஏதெ னில், ஒரு சமயத்தின்கண் ணின்றோன் அச்சமயமே உய ர்ச்சி யென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனசி னிச்ச யார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலை யினான் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானே யாயின் அச்

மூலமும் உரையும்.

சடு

சமயத்திற் கூறிய முத்தியை அடையாது முன்பு நின்ற சமயத்திற் கூறிய பதித்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ் குவன். இஃதன்றி முன்பு நின்றுள சமயந் தாழ்வென்றும் பின்பு செல்ல வேண்டிய சமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம் பிறந்து சென்றானே யாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றுள சமயத்திற் கூறிய பதித்தன்மை அடையான்; இங்ஙன மாதலின், உயர்ந்த நெறி ஈதென்னும் துணி வுடைமையாற் பின்பு ஒரு நெறியை அடைந்து ஒரு தாழ்வு அடைகுதலின், எ - று. (நஉ)

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொசாதி சமயமேதுந்தீ பற. [ரு

சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஒரு சமயத்தை விட்டு ஒரு சமயத்தை அடைந் தோனுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙன மாகலின், எல்லாச் சமயத்தி னுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக் கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர்க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னோர் சர்வசம்பகற்பமும் ஒருங்கே இறந்துடைய ராதலின், எ-று.

இச்செய்யு ளிரண்டிற்கும் பிரமாணம் : திருப்பனாவல். “உலகுய ரியவென்றேதிரு முன்று, னைந்தையு நீங்கி யிந்தநண் னெறியூ, மெற்றோர் பவமற்றோரிஃ தொர் இப், பிறி

சுசு

அ.வி.ரோதவுந்தியார்

தொரு நெறிசார் பேதையெஞ் ஞான்று, முய்குவதிலை
 யெனச் சைவ மாதி, யறுவிதசமயத் தவருந் தனித்தனி,
 சுருதி புராணந் தொல்லோர் நல்லுரை, காட்டிப் புவிப்
 பா னுட்டிய வதனா, னின்ற வோர் நிலை நீத் தொன்றை
 யீண் டடைந்தோன், மன்னெஞ் சிடையே தான்முது
 னின்ற, வந்நிலை பெரிதென் றறிந்து மஞ்சாது, குறுகின்
 மண்ணாதி குறித்தொரு நெறியை, யடைகுவ னிரயத்
 திடையஃ தன்றிச், சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்து
 கொ டேகி, னந்நெறிக் குளபே நவனுமெய் துதலான்,
 மூவிருசமய முடிவையு முணர்ந்திட், டேறிய ஞானி சிலு
 கிவை யெனக்கொண், டச்சமயச்சார் பனைத்தையு, மிச்ச
 கத்திடைநீத் திடினெவன் பழியே” எ-ம், தேவிகாலோத்
 தரம். “சமயா சாரசங்கற்ப விகற்பமு, மமையா தாந்
 குல வாசாரமானது, மிமையாதாரும் விடாதவில் வாழ்க்
 கையு, மமையார் தோளாய் விடுதல சாரமே” எ - ம்,
 திருமந்திரம். “ஆறு சமயமுந் கண்டிலர் கண்டில, ராறு
 சமயப் பொருளு மவனலன், றேறுமின் றேறித் தெளி
 மின் றெளிந்தபின், மாறுத லின்றி மனைபுக லாமே” அன்
 றியும் “சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந், தவமல்ல
 தில்லை தலைப்படு வோர்கட், கவமல்லதில்லைய றுசமயங்க,
 டவமல்ல நந்திதாள் சார்த்துய்மி னீரே” எ-ம், திருவாய்
 மொழி. “யாவரு மெவையுந் தானா யவரவர் சமயந்தோ
 றுந், தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்
 வின் மூர்த்தி, யாவிசேருயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றி

மூலமும் உரையும்.

சுஎ

லாத, பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுந் கூடலாமே”
 எ-ம், அஞ்ஞவதைப்பரணி. “தமர்பிற ரற்றார் சமயமு
 மற்றார் சகவியல் பற்றார் தமையொழி பற்றா, ரமர்விட
 மற்றா ரறமற மற்றா ரறிவயர் வற்றா ரவடியாரோ” எ-ம்,
 தத்துவராயர். “இலனென் றினிச்சென் றிரக்கின் றி லே
 னிந் கியாவனையுந், குலனென்று கோத்திந் சாத்திரக்
 கத்துகள் கூறுகிலே, னலம்வந்து மற்றை யறுசம யத்
 தினு மாயகிலேன், றலம் வந்த தத்துவ னொம்மையே
 யின்று சார்ந்தனரோ” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “தவமகந்
 தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி, யவமயக் கத்
 தா னீனாள் விலங்குபோ லவலத் தாழ்வார், பவமுறு
 மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரம போகந், கவர்வறப்
 பற்றியெல்லாக்காதலு நீங்கி நிற்பாய்” எ-ம், ஞானசித்தி.
 “தீர்த்த மர்ச்சனை யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் நிதி
 செப்பு, மார்த்த சாதிபே தத்துட னளவைநா லலைதரு
 மிகுதர்க்கம், பார்த்தி டார்மிகு குருபர னருளிநாற் பரம்
 பரமது காண்பா, ரோர்த்தி டாதவ ரவையவை பொரு
 ளென வுழலுவ ருலகெல்லாம்” எ - ம், சிவஞானசித்தி.
 “ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மை
 யொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை, சீலமில்லை தவ
 மில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமில்லை
 சித்தமில்லை, கோலமில்லை புலனில்லை கரணமில்லை குறி
 யில்லை குணமில்லை குலமு மில்லை, பாலருடனுண்மத்தர்
 பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினோ டாட லிவைபயின் நிடி

னும் பயில்வர்” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். சிந்தை பய
மிலச்சை சீல மருவருப்ப, கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுலமா
சார - மிந்தவழி, யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையெனமா
மறைக, டட்டும் பெருமுரசந் தான்” அன்றியும், “காமா
தி விட்டுக் கரமே கலமாகிப், பூமீதே கைகாலைப் போர்த்
துறங்கி - நாமகுண, சாதிகருமமெனும் வாதனையிற் றுக்
கற்றூர்க், கேது சமயமெனலாம்” எ - ம், திருவாசகம்.
“புல்வரம்பாய பலதுறை பிழைத்து” எ-று, சித்தாந்த
கரணம். “ஓங்கி வருநீர்க் கதிமீ துளசிறைக, டேங்கி நதி
சேர் திறமைபோன் - றுங்குப், பருவத்துக் கேற்றநெறி
பற்றியவை யெல்லா, மொருவியுயிர் முத்தி யுறும் எ-ம்,
வரும். மற்றும் வருவனவற்றா காண்க. (௩௩)

[இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிட
த்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடிநிற்
பினும் அவர்க்கு அஃது இல்லை யென்று மேற்
கூறுகின்றார்.]

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சலமனா யாதியொத் துந்தீ பற.

எ-து. மெய்ஞ்ஞானிக ளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி
சங்கற்பங்க ளோடுகூடி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்
றொழிந்து இருப்பர்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமனா
யும் சலமும் புளியம்பழமும் ஓடும் முதலிய கூடி இருத்
தல் போன்று, எ-று.

“எவற்றொடு நின்றாலும்” என்ற உம்மையால் நில்லா
 ரென்பதே துணிவு.

இ-ம். அமுதசாரம். அருந்தல் பொருந்த லவையொ
 க்கு மேனும், பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திரு
 ந்து, மனத்தின்வே நேபதியு மைந்தனும் மாதின், நன
 த்தின்வே றல்லவே தான்” எ - ம், சிவதருமோத்தரம்.
 “மனத்துமய லுற்றனனே மனைவிதனைத் தழுவியவன்,
 நனக்குமகடனைத் தழுவித்தங்கினனோவங்குமயன், முனை
 ப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கள் மோகமிலை,
 வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையோ வினைவினைப்பார்”
 எ-ம், அருட்பிரகாசம். “கடையேகிக் காமநுகர்வா ளொ
 ருகன்னி காக்குஞ் சுற்றத், தடையால் வருந்தி யுறலின்
 பிராரத்தத் தாலெவற்றி, னிடைஞான வானந்தம் பெற்
 றோ ரிருந்தும்பற் நின்றியெல்லா, முடையான் நிருவடிச்
 சீழே மனம்வைத் துறங்குவோ” அன்றியும், “ஈங்கழ
 னீருக் கவியினு மோரிடத் தின்மிகுத்த, வோங்கழற் கீர
 மிலையென்கை போலெவ் வுபாதியையு, நீங்கினர்க் கன்றி
 நன் கின்றினு மோரொரு நீடறிஞர்க், காங்கவை சூழினுந்
 தாழ்விலென் றோதுவ ராய்ந்தவோ” எ-ம், நீதிசாரம்.
 “நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தா மனையிலையுஞ், சேற்றிற்
 கிடந்த சிறுபுழுவுஞ் - சாற்றுங்கான், மண்ணிற் றப
 னியமு மாஞானி கண்மனமு, மெண்ணிக்கொ னைந்து
 மிவை” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. ()

[இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ
நிச்சயார்த்தம் மேற் கூறுகின்றார்.]

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தி பற
சித்தாந்த மாகும துந்தி பற.

எ-து- ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச்
சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடி-
வாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவஞானிக-
ளது துணிவு : அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்
படும், எ-து.

சித்தாந்தமென்றது முடிந்த பொருளெனக் கொள்க-
இ-ம். ஞானசூரியன். “அறைந்தவெச் சமயக்கலையினு
மெடுத்தித் காட்டலா யருமறை முடிவிற், சிறந்த நற்பொ-
ருளாய்ச் சிவனரி யயனாற் செப்பிய வருத்தமு மாகித்,
துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லி-
டும் பொருளுமா மொன்றை, நிறைந்தகைத் தலத்தின்
மணியெனக் காட்டு நீதிசன்மார்க்கத்தி னியல்பே;” அன்-
றியும், “செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விடுவதின் றியே
சகலசங்கற்பப், பொய்யதா மொழுக்கப் புலைமைய தற-
வே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்க், கையிலா மலக-
மென்னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே,
மெய்யதாம் வேதவேதனமல்லா தவற்றயல் வேதன மறி-

யே” எ-ம், திருவள்ளுவர். “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” எ-ம், அவிரோதபோதம். “எடுத்தவெம் மதமெந் தூல்கள் யாவையுந் தமதா வங்கு, வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற், படித்தொரு பொருளைப்பற்றிப் பாங்கினு லதிலொதிங்கிப், பிடித்தது பிடித்துக்காதும் பேதமை பெரியோர்க் கின்றே” எ-ம், அருட்பிரகாசம். “ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சிலபல வுண்டு சொன்னு, மாராயின் முத்தியொன் றேயெனினெங்குமதை விரும்பித், தேராமலெம்மத மிம்மத மென்றென்றிற் சிக்கியிந்தப், பார்யீ துழல்வதென் னீர்தெளிந்தோர்செயும் பணி தின்றே” எ-ம், மோகவதைப்பரணி. “கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபரவைக்கனொரு நீத்தமெனு மாபோல், வேறுபல வானசமயங்கண்முடி விற்போய் வேற்றவடைந்தவது வேதனெறிவீடே” எ-ம், அமுதசாரம். “இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பர்க, வந்நெறி யெல்லா மறிந்தவறி - வெந்நெறியா, லெய்தலா மந்தநெறி யென்றதைந்த தேவேத, மெய்தலா வீட்டினெறி.” அன்றியும், “எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே, லெய்த வரிதா மியாவர்க்கு - மெய்தெளிந்தா, லெம்மாக்கத்தோடு மிகலற்றிருக்குமதே, சன்மாக்க, மாஞ்நெறிதான்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

[வேத முடிவும் சமயங்களினது துணியும்
இதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணியுமப்
பரசீவ பந்தமென் னுந்தீ பற
பகர்நாமம் வேறுவே னுந்தீ பற.

எ-து. வேதங்களிலே 'சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்
களினது துணியும் யாதென்னில் பர சீவ பந்தமென்னு
முவகைப் பொருளையும் உணர்த்துதல். சமயிகள் அவற்
றிற்குத் தத்தங்கோட்பாட்டால் கூறாநிற்கும் பரிபாஷை
நாமங்கள் வெவ்வேறு, எ-று. (௩௬)

[இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்
பாரும் உளராகலின், அதுபற்றி முதற்கட் பர
முண்டென்று மேற் கூறுகின்றார்.]

நிரிமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள துந்தீ பற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீ பற.

எ-து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்தமம் சச்சி
தானந்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச்
சொருப விலக்கணமாகவுடைய ஒரு பரம்பொருளுண்டு ;
அதினிடத்து நின்றும் சராசரப்பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்
தலின், எ-று.

இது அநீசரவாதிகளை மறுத்தது. அது எங்ஙனமென்
னில், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது

மூலமும் உரையும்.

௫௩

ஒரு கர்த்தாவையுடையது, தோன்றி நின்றழியுங் காரிய
மாதலின் : எங்ஙனம் கடம்போல். அஃதொக்கும்; மாதா
பிதாக்கள் காரணமெனின்; அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி
வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாத
காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆண் இச்சிக்கப் பெண்ணு
குதலாலும், பெண் இச்சிக்க ஆணுகுதலாலும், இருவகை
யிச்சையும் அன்றியிலே அலியாயும் குருபியாயும் தோ
ன்றுதலினாலும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே
உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக் காணுதிருக்க
வும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்
ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ங
னம் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்க
ராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும்,
அஃதன்றியும் உத்பிசத்தோற்றங்கள் மாதாபிதாக்கள்
சையோகம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையி
னாலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது. அஃதொக்
கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டாதலின்
உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரண
மெனின், பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே
தேரையும் நராதிதேகங்களிலே தோன்றிய புழுமுதலிய
வைகளும் மரங்களில் தோன்றும் கிருமிகீடம் புல்லுருவி
முதலானவைகளும் காளான் முதலியவையும் நிலத்திற்
சலத்திற்றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய
சுவேதசத்தோற்றங்களுக்குப் பூர்வ சரீரபீசம் காரணம்

௫௪

அவிரோதவுந்தியார்.

அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது சுவேதசத் தோற்றங்களும் பூ பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரண மெனின் ; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண் மும் காரணமாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோ னிகட்கும் அப்பூ பூதராதி காரணமென்கை காணப்படா மையினாலும் அது கூடாது. அங்ஙனமன்று, ஒரு தீபத் தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேக தீபம் உன் டாயினும் அத்தீபத்தினது தாகசத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக் காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேககுணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலிய வும், காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின், அப்படித் தோன்று வித்ததென்கை ஓர்காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவராலும் கண்டோமென்கை கேட்கப்படாமையினாலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவ தற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின் பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொரு விளக்கை அக்கினி தோன்று விக்க வேண்டிவதில்லை ; அதபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதுர்ப் பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்று விக்குமல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதச வருவம்

தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒருவிளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேறென்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக்கொள்க. இ-ம். சிவஞானசித்தியார். “ஒருவனோடொருத்தி யொன்றென் றுணாத்திடு முலக மெல்லாம், வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே, தருபவ னொருவன் வேண்டிந் தான்முத லீறு மாகி, மருவிடு மநாதி முத்த சித்தூற மன்னி நின்றே.” எனவரும். வற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௭)

[சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

பல்சித்தி முத்தி பரனா லடைதலாற்
 ரெல்சீ வருமுள ருந்தீ பற
 சுதந்திர கீனொன் றுந்தீ பற.

எ-து. அநேக சித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம் பொருளினது அருளினால் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின், அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமிலர், எ-று.

‘பல்சித்தி’ என்றதனால் மாயாவாதியை மதுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில், பரகாயப் பிரவேசமும் சித்தியா

தலி னெனக்கொள்க. 'முத்தி' என்றது சீவர்க்கே : சீவர்
 க்கல்லது பரத்திற்குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்
 வாமையி னெனக்கொள்க. உயிர்களை அநாதியென்றது
 பரத்தினது சிருட்டியாதி வினையாடல் அநாதியாதலி
 னெனக்கொள்க. அநேக மென்றது ஏகாத்துமவாதிக்கும்
 விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலி னெனக்
 கொள்க. 'சுதந்திரகீனர்' என்றது பரதந்திரசுதந்திர
 ரொன்ற தெனக்கொள்க. அஃதன்று பரதந்திரரோ யெ
 னில், தாமே வினைசெய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமே
 செய்விக்குமெனில், பரத்திற்கு அவிகாரி யென்றும்,
 பேரருளுடையோனென்றும், வேதாதிகள் கூறுதல் அப்
 பிரமாணமாம். அன்று, சுதந்திரரோயெனில், முத்தியை
 அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதந்தி
 ரமோபரதந்திரமோவெனில் அதுமேற் கூறப்படுஞ் செய்
 யுளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே,
 பந்தமுடையராய் அநாதியாய் அநேக சீவர்கள் உளரொ
 ன்று கூறினொனக்கொள்க. (நடஅ)

[பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
 சொல்வொல் லோருமென் றுந்தீ பற
 தொன்மை யதுவுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதா
 தலின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒரு

பந்தம் உண்டென்று ஆன்ம வாசிகள் அனைவரும் கூற
நிற்பர், எ-று.

பந்தத்தை அநாதியென்றது சீவர்கள் உள்ள அன்றே
உளதாதலின் எனக்கொள்க. (ங:க)

[பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றார்]

அஞ்ஞான மாயைகள் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தி பற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தி பற.

எ-று. ஆன்ம ஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று
சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலா வஸ்தையைக்
காட்டாநிற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிற்
சகலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலா
வஸ்தையின் மனோவாக்குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்
சிப்பதாகிய கன்மமும். இந்த மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞா
னம் மிகவும் நுண்ணியதாகையால் அதனது சுபாவம்
தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுதலன்று
சிவத்தினது திரோபாவசத்தியே யென்பாரும், ஆன்மா
வினது குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே
யென்பாரும், கன்மத்துள் தீவினையே யென்பாரும் பல
வாயிருக்குமென்பாரும், ஒன்றாய் அநாதீ சித்தமாயிருக்கு
மென்பாருமாய், இப்படி அநேக விதங்களாலே கூற
நிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்திற்கு இடங் கொடுத்த
தும் அஞ்ஞானமேயாதலின் அஞ்ஞானாதி திரிவிதபாசம்
உண்டு, எ-று, (ச0)

௫௮

அவிரோதவுந்தியார்

[இத் திரிபதார்த்தநிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்கு
மாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வே
றென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
ல்லால்வே நிலேனு முந்தீ பற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீ பற.

எ-து. வீட்டுநெறியாராயும் பலசமிகளினது துணி
வும் பரசீவ பந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலே யன்றி
வேறில்லை யென்றாலும் அத்திரிவித பதார்த்தங்களினது
உண்மைகளை அவரவர்கள் கருதிக்கொள்ளும் கோட்பாடு
கள் வெவ்வேறு, எ-று.

பலசமிகளினது துணிவும் திரிபதார்த்த விசாரணையே
யென்பது எங்ஙனமெனின், எல்லா நூல்களாலும் உயிர்
கட்டுக் கூறப்பட்ட தருமாத்ரி நால்வகைப்பயனில் வீடெ
ன்பதற்குப் பொருள் விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்க
மாதலின், பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்
டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும்
விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினு
லும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரகீன னாகையினுலும் உயிர்
களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்
திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமத சம்மதமெனக்
கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள்
வெவ்வேறென்றது எங்ஙனமெனின் ; ஆன்மாக்களுக்குக்
கன்ம பேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க

வேதாதிகள்கூறிய பொருள்களைத் தத்தம் சுருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃதாவது பிரமதி சிவாந்த மாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஒரோரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து, அப்பரம் பொருளுக்குப் பசுபாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், கொள்வானெனக் கொள்க.()

[அங்நனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்னாபின்னத்வவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பானாப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.]

சீவ பரமத் துவிதமென் நிண்சொலா
 னேவா தனைவரு முந்தீ பற
 ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீ பற.

எ - து. சீவபரங்களை ஏகமு மென்னுமல், தவிதமு மென்னுமல், அத்துவித மென்று அவாதிதமாகிய சுருத்தி கூறுகையால், இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்றாதல் கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்று கெட்டு ஒன்றாதல் வேண்டும் : கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும்போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னுது அத்துவிதமென்ற தெனக் கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமேயென்பாரும், அங்நனமன்று ஒன்றாகில் உஸ்தவுக்குப் பந்தமோகனம் சொல்லவேண்டும், அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதே கூடாது, உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்று

கூ0

அவிரோதவுந்தியார்

மையின் துவிதமென்னுது அத்துவிதமென நின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும். ஆகி எல்லாச்சமயிகளும் கூறுவார், எ-று.

‘அனைவரும்’ என்றமையால் எல்லாச் சமையிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்வி ரண்டையுமே கூறினானெனக்கொள்க. பேதா பேத மென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினாலும், அதுவும் துணிவின் கண் முற் கூறிய இரண்டினுள் ஒருபகைத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஓர் பகைமாகத் தொகுத்துக் கூறினா லீலையெனக் கொள்க. (சுஉ)

[இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற் பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தீ பற பெத்த மரித்தம்வீடுந்தீ பற.

எ-து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பகைத்தில் வஸ்து வுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோகூடம் உண்டாயினும், பின்னும் லீலையாற் பிறப் பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது, எ-று.

மூலமும் உரையும்.

சூக

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென
 னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தா
 லெனின், வஸ்து நின்மலனாகையால் பந்தம் உண்டென்
 பதேகூடாது. உண்டென்னில் அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப்
 பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில், வஸ்துவை
 விடப் பந்தம் வேறே ஒருமுதலாக உண்டாதலினால்,
 அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப்
 பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்
 தத்தை நீக்குமான் நின்மலனாக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே
 உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால்
 அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்
 தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமே யெனின், அபின்னம் தன்
 னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙன
 மாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும்
 இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்றால், அதற்கு
 முன்பே முத்தியும் இல்லை, அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்து
 வுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லா விட்டாலும்
 அதனது சுதந்தரலீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்
 னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது
 லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர், சாரும்
 பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம்
 நித்திய மாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல்
 கூடாது எனக்கொள்க.

(சாந்)

[ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பா
ரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.]

ஆகு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தி பற
எவ்வா றுளதாமென் னுந்தி பற.

எ - து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும்
சீவர்கள், மாயையில் உண்டாகாநிற்பர். அம்மாயையும்
பிராந்தியென்னில் அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவ
முள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால் ஆத்
மாக்களது அஞ்ஞானதி பந்தம் மித்தையன்று, எ-து.

அது எங்ஙனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோ
ஷத்தால் தோன்றும் சுத்திகாரசிதாதி பிராந்தி ஞானம்:
அப்பிராந்தி ஆத்மாவுக்கே யெனின், ஆத்தமாவும் கட
தர்ப்பணதிகளிலே தோன்றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்
பம் இவைபோலும் மாயையின்கணின்று தோன்றவேண்
டும். அதனால் மாயையினால் சீவரும் சீவர்களால் மாயை
யும் என்று அன்னியோன்னியாச்சிரய தோஷம் வரும்:
அதனால் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது கூடாது.
ஆனால் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும்
கூடாது: பிரமம் எகமாதலால் விஷயதோஷமும், நிரு
மலமாதலால் சுரணகர்த்திரு தோஷமும், தோன்றுத
லின்மையால், பிராந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை.
அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லையாக, அதற்கு

முன்பே பந்தம் தொல்லுகிறதும் இல்லையாய் விடும். அதனாலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றதெனக் கொள்க. ()

[இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று
மேற் கூறுகின்றார்.]

ஒரிரண் டேலிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேயின்று முந்தி பற
சேர்தலென் சீவர்வீ மிந்தி பற.

எ-து. சீவபரங்கள் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினது கருணையால் அநாதியே எல்லாவயிற்களும் முத்தியே அடையாநிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழில் பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது, எ-று.

அஃது எங்ஙன மெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்மா விருக்கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவானேன்? அதுவும் கெம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்தமும் ஆத்மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீக்கிப்போம்; அஃதின்மையால் வஸ்துவே நீக்குகின்றனென்னில், வஸ்து ஆனந்தசொருப சர்வதிர்ப்த னாதலால் அவன் தனக்கு ஒருபயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது? அங்ஙனம் பயனைத் குறித்ததன்று, வஸ்து ஒப்பற்ற பேரருளுடையோ னாதலின்; ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையெயினில், அங்

ஐனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல்
 கூடாதென்னின், அசத்தனாதல் வரும். மெள்ளமெள்ள
 நீக்குவனெனில், பேரருளுடையோ னென்பது கூடாது.
 இது வன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்
 தியை யடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையா
 லும், அநாதியே பஞ்ச கிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். அங்
 னனமன்று ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஒரொருவருக்கு
 இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிழி யீடா
 தலினாலும், பஞ்ச கிருத்தியம் ஒழியாதென்னின், எண்
 ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடை
 யினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்க
 ள் முத்தி அடைதலால், என்றாயினும் ஓர் காலையில்
 பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியா நிற்கும்; அப்படி ஓர்காலத்தில்
 பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும்
 பசுக்களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு
 அளவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவே
 ண்டும். ஒழியாமையால், இனியோர் காலத்தில் ஒழியு
 மென்பதற்குப் பிரமாணமே இல்லை. அல்லது ஒழியுமென்
 னில், பஞ்சகிருத்திய காரணரம்பத்திற்கு அவதி கூற
 வேண்டும். அது கூடாமையால், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியு
 மென்பது கூடாது. அங்நன மன்று, ஆத்மாக்கள் இடை
 விடாது முத்தி யடையினும், உலவாக் கிழிபோல் தொ
 லைவற்றிருக்கு மெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினாலே பின்
 னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போலே பசுக்களைப்பதி

முத்தி யடைவித்தல் செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதி
பதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிற தென்றாலும்,
அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினாலே உண்டு
பண்ணிக்கொள்ளுகிற தென்றாலும், அன்றி, ஆத்மாக்க
ளே சகசமாய் உண்டாகா நிற்கிறதென்றாலும், உற்
பத்தியே காட்டாநின்றலால், ஆத்மாக்கள் நித்தியமென்
பது வரத்திரியும் ; இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் எண்ணி
றந்த தென்னு முறை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டாவென்ப
தொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது.
அதற்கு அங்ஙனம் தானேயெனின், ஒரோராத்மா பண்
ணியிருந்துள சஞ்சிதகர்மங்களுக்கு அளவில்லையா தலின்,
எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்க
ளையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும்
ஏக காலத்தில் அளவிடா நிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்க
ளது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத்
தொகை காணப்படா தென்பது கூடாது : வினையும்
அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்க
ளுக்கும் அடையாளங் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்
வஞ்ஞென்பது கூடாது. எண்ணிறந்தபொருளை எண்
ணிறந்ததென் றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத்துவமென்னில், எண்
ணிறந்த தென்பது ஆத்தம லக்ஷண மன்று. பலமரம்
கூடினது ஒரு சோலை யென்பதுபோல் எண்ணிறந்த
தென்பது ஆத்ம சமுதாயத்துக்கு உண்டானது : ஆத்மா
வுக்கு லக்ஷணமானது சத்து சித்து நித்திய விபு வென்

௬௬

அவிரோதவுந்தியார்

னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓராத்த்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல்போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்கவேண்டும்; அது கூடாமையால் அசங்கியம் ஆத்தம் லக்ஷணமென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், மூவகை யுயிர்களுக்கு சிருட்டி காலத்தில் பதியினால் தனுகரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிற பொருள் சிலகாலம் அளவு படாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சிலகாலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால், செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்தண் டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியா லளவுபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லை யென்பது கூடாது; ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவு தோன்றா நிற்கும். அங்ஙனம் அன்று, ஆத்மாக்க ளெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அரித்திய சமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அரித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்து போனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அரித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தி யடைந்துபோய் நித்தியசமுசாரிகண் மாத்நிரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அரித்திய சமுசாரி

களை இல்லை யென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவபரங்க
ளைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக் கொள்க. ( )

[துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்தியமென்
பாபாப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.]

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்
பதிபந்தஞ் செய்யுமே லுந்தி பற
பதிசத்தி யென்னமென் றுந்தி பற.

எ - து. ஆத்மபந்தமா யிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய
ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயா காரியங்களால்
முதற் பிரதிபந்தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞான
சத்தியால் பிரதிபந்தம் செய்யாநிற்கும். சிவமென்னில்,
அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்
கும்; அதனால், பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது, எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது
அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவ
மலம் கண்ணுக்கு இருளும் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநா
தியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிறிவறக் கலந்து மறைத்து
நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடியகண்ணுக்கு இரு
ளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்பும்
இன்மைபோலும் நித்திய பூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள
சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமா வரி
த்தல் கூடாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோ
தியென்பது கூடாது. அதுநிற்க, ஆணவமலம் நித்திய

கூஅ

அவிரோதவுந்தியார்

மாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுத
லின் முத்திகூடுமென்னில், அங்ஙனம் பிரதிபந்திப்பது
யாது? மாயாகாரியங்களினால் பிரதிபந்தமென்னில் அநா
தியே அவை கூடியிருக்கவும் முத்தியெய்தாமையின் அது
கூடாது. அங்ஙனம் அன்று, முத்திகாலத்தில் ஜன்னிய
மாகிய சுதவதிட்டசையோகமாயாகாரியங்களினால்பிரதி
பந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலாய்ந்து
ஜன்னியம் அஃது அரித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்ட
மெய்தாநிற்கும். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம்
ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று, அவையிரண்டினாலும்
சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம்
வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷய
மாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்
திற்கு என்றும், பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்
ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்தி
வரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படு
த்துமென்பது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று; அநாதியி
னாலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் மு
த்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படுத்
துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்
மாவிற்கு விஷயமாகுதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்
ணிற்ரு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இரு
ளைப்பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடா
மையின், மாயாநீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதி

மூலமும் உரையும்.

சூகூ

பந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனாலும், மாயாகன்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவிது ஆணவமலத்தை நீக்குதல் கூடாது என்பதினாலும், சர்வ சத்தியமுடைய உஸ்துவக்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும். அதனால் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக் கொள்க. (சசு)

[இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத்தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயா காரியங்களைக் கொண்டு துவிதாத்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றார்.]

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை
சிந்தித் துரைக்கொண துந்தீ பற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீ பற.

எ-து. பரசீவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூற நிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக் கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சீவனுக்குப் பந்தமாய் விடுதலின், எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக் கொண்டாதலாலும், பரசீவபந்

எ0

அவிரோதவுந்தியார்

தங்களினது உண்மைவாக்கு மனதுக்கு எட்டாதென்று
சுருதியாதிகள் கூறுகையாலு மெனக்கொள்க. (சுஎ)

மின்மினிச் சோதியால் வீழ்ருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொடுந்தீ பற
தத்துவந் தேர்வதென்றுந்தீ பற.

எ-து. மிகுத்த அந்தகாரத்தின்கண் வழிகாணுது மிக
வும் வருந்திய வொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவி
யாகக்கொண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்
துச் செல்வதுபோலும் பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞான
விருளில் மறைந்துள்ள சீவன் கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்
கத்தைக் கொண்டு தனது உண்மையை விசாரிக்கத்
துணிந்தது, எ-று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்
காப்பு. “ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்
புந், கேட்பான் புகி லளவில்லை கிளக்கவேண்டா, கோட்
பாலனவும் வினையுந் குறுகாமை யெந்தை, தாட்பால்
வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்கதக்கார்” அன்றியும்,
“ஏதுக்களாலு மெடுத்தமொழி யாலுமிக்குச், சோதிக்க
வேண்டா சுடர்விட்டுளனென்கள் சோதி, மாதுக்க நீங்க
லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின், சாதுக்கண் மிக்கீ ரிறை
யேவந்து சார்மின்களே” எ-ம், திருமந்திரம். “உரை
யற்ற வொன்றையுரை செய்யு மூமர்காள், கரையற்ற
தொன்றைந் கரைகாணலாகுமோ, திரையற்ற நீர்போற்

மூலமும் உரையும்.

எக

சுந்தைதெளி வார்க்குப், புரையற்று நின்றான் புரிசடை
யோனே” எ-ம், திருவாசகம். “இன்றெனக் கருளி யிருள்
கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின்
றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் நின்
மை, சென்றுசென்றனுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்
றார் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யொன்று நீயல்லை
யன்றியொன் றில்லை யாருளை யறியகிற் பாரோ” அன்றி
யும், “நூனுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க, சொந்
பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க, சித்தமுஞ் செல்லாச்
சேட்சியன் காண்க” எ-ம், தத்துவராயர். “ஆகியு மழிந்
தும் போகுமுற்பவத், துன்பந் துடைத்திவ் கின்பந்
கொடுக்கத், திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொருபன், பொ
ற்பதஞ் சூடிச் சிற்பத வீடு, கையிற்கனியெனக் காணா
யவோ, தர்க்கநெறியிற் சார்வார் தர்க்கஞ், சொல்லல
தில்லை யாகுஞ்சொல்லு, மன்னல தில்லை யாகு மன்னுங்,
கனவஞ்ஞானக் காரியமாகு, மஞ்ஞானத்தா லாகியவிரு
ணெறி, மெய்ஞ்ஞா னத்தை விளக்கு மாமென், நிலதுள
தேக மநேக மென்ப, தலதிலை தர்க்க மறைவதிலதெனி,
லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப, மலடி மைந்த னெய்துத
னிலையா, முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி, னெள்ளது
முத்தி யென்செய வுள்ள, தன்னின் மாசு தானொழித்
திடுத, லென்னி னேறிய மாசோ முன்னே, யுள்ளமாசோ
வொழிப்ப தென்னின், விள்ளா முன்னே யுள்ளதாகி,
னிடையோர் காலத் தென்னின் முத்தி, யடைவோர் திற

த்தி னடையும் பின்னு, மொழிவறு பரம்பொரு ளொன்
 றேயாகி, னிழவுபேற தில்லை விழைய, வேதேயொருவ
 னுண்டெனின்வேறு, கூறின் முத்தியிற் கூடா னாகு,
 மிங்ஙன மான பின்ன, றொங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சமயி
 களே” அன்றியும், “பின்னா பின்னம தெனவே நின்று
 பிணங்கா ரித்பர்கள் பேச்சிற்கு, முன்னா நின்றிடுமென
 னுக் கும்மிவை யுடையா னெனவரு முணர்விற்கு, முன்னா
 நின்றிடு சொருபா னந்தனை மொழிவா னரிதென முது
 வேதஞ், சொன்னாலறிகில ரவனா ரருளடி சூடா தவர்
 மதி கேடாயே” எ-ம், பிரமகீதை. “வேதமா கமபுராண
 மிருதிகள்வேறு மார்க்க, ரோதுமா கமங்க டர்க்கமொன்
 றொடொன் றொவ்வாதாகு, மீதெலா மொக்கப் பண்ண
 லாவதன் நிதயதுக்க, மாதலா லனைத்தும் விட்டிங்
 கனைத்தமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்” அன்றியும், “சம்
 புவி னருளா லன்றி மாறானுஞ் சகலதே வதைகளும்ந்த,
 வும்பனை யுணரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய
 யாவையு முளவாஞ், செம்பொருடன்னை யருளினு லொ
 ழியத் தெரிவினாற் றெரிகு வராக, நம்புமானுடவர்கையினு
 னாற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய” எ-ம், ஞானவா
 சிட்டம். “பேதமுறு புந்தியேமாயை யாகும் பெரிது
 வருந் தியுமிதனைப் பேர்த்தல் வேண்டும், போதமுறும்
 பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொருந்தியின் களாதோன்றா
 பொருந்தத் தோன்றி, லேதமுறு மப்பதமே யிறவா
 வீடா மிம்மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்,

மூலமும் உரையும்.

எந்

சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய் சிதை
 வுற்று லதனியல்பு தெரியுமன்றே” எ-ம், அஞ்ஞவதைப்
 பரணி. “ஒன்றென்று நின்ற சில பலவென்று நின்றசில
 வுபயத்து நின்ற சிலபே, யன்றன்று நின்றதனை யாமெ
 ன்று சொல்லியுடனடகிட்டு விட்ட சிலபேய்” எ - ம்,
 சிவஞானசித்தியார். பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்க
 ளல்லா, னந்தமோடாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே,
 யெந்தைதானின்ன, னென்று மின்னதா மின்னதாகி,
 வந்திடானென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்
 றே” எ-ம், நெஞ்சுவிடுதூது. “பண்ணின் பயன் சுருதி
 யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து, நண்ணவரியதொரு நாடு
 டையான்” எ-ம், சிவானந்தமலை. “இந்திரசாலங்காட்டு
 மஞ்சனக்கண்ணோடிருந்து, முந்தவுலகங்காண மூளுவ
 தாஞ் - சிந்தனையுஞ், சிற்றறிவு நீக்கியருட் சேராதுபாதி
 கொடு, தற்பரத்தைத் தேடுமது தான்” எ-ம், ஒழிவிலொ
 முக்கம். “மணிப்பாம்பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்,
 கணக்காந்தற் போதத்தைக்காட்டி-யுணர்த்துகினு, நீரிற்
 கிணறு நிறுலுயுத்த மும்போலா, மாரித்தை நீக்கியிருப்
 பார்” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சஅ)

[இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு
 மனோலய சாதகம் செய்யவேண்டு மென்று
 மேற் கூறுகின்றார்.]

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனோலய
 சாதகஞ் செய்வன லுந்தீ பற
 தற்பரந் தோன்றுமா லுந்தீ பற.

எசு

அவிரோதவுந்தியார்

எ-து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மைதெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற்பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலய சாதகம் செய்யவேண்டும், எ-து.

இதன் கருத்து, பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிசனத்தின் மனோலயமும், ஒருதலையாக வேண்டப்படுமென்பதாயிற்று. மனோலயஞ் செய்யவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “மனமாயை மாயை மாயை மயக்க, மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை, பினைமாய வேண்டாபிதற்றவும் வேண்டா, தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே” எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். “கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டாகும், விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடையமேதக்கோர், திருத்தகுநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம, லருத்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனாமால்” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். சன்ன கருமங்களின் வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றேபோற், நினமு முடலையசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே, யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம், வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரோ” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. “விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர விரியாம, லொருங்கு நெஞ்சங் கருவியாந் தன்னையுணர வொருங்காமல், விரிந்த நெஞ்ச முடையானே விடாது பிறவி யென்றுணர்க, வொருங்கு நெஞ்சமுடையானே

மூலமும் உரையும்.

எடு

யுறுது பிறப்பென் றுணர்கவே” எ - ம், மோகவதைப் பரணி. “வீயுமோகினை வேறறாமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகனான், மாயு மோவுயர் மாயை யாரு மனத்தி னாரு மிருக்கவே” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப் பதன்றிப், படியும் விசும்பும் பரப்பி - யிடையாடு, மாத்திரம்போலே சமய வாதமனம் போதாத, சாத்திரங்கற்றார் வீடுற்றார்” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க. மனோலய முண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம் : திருக்கடைக்காப்பு. “கள்ளநெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தை விட்டருத்தியோ, டிள்ள மொன்றியுள்குவா ருளத்துளானு கந்தவூர், துள்ளுவாளை பாய்வயற் சுரும்புநாறு நெய்தல்வா, யள்ளனாயாரல்வாரு மந்தனாரு ளென்பதே” எ-ம், தேவாரம். “வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்பவே, வெள்ளத் தைச் சடைவைத்த விகிர்தனார், கள்ளத் தைக்கழிய மனமொன்றிநின், றுள்ளத் தின்னொளி யைக்கண்ட துள்ளமே” எ-ம், திருப்பாட்டு. “குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்றுங் கொடுமழு வாட்படைக் குழகனே யென்றும், வண்டலம் பும்மலர்க் கொன்றைய னென்றும் வாய்வெரு வித்தொழுதேன் விதியாலே, பண்டைநம்பலமன முங்களைந் தொன்றாய்ப் பசுபாசப் பதிவின விப் பல நாளும், கண்டலங்கழிக்கையோதம் வந்துலவும் கழுமல வளநகர் கண்டு கொண்டேன” எ-ம், பட்டணத் துப்பிள்ளையார். “இருக்கு மருதினுக்குள்ளிமையோர்களு

௭௬

அவிரோதவுந்தியார்

நான்மறையு, நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்திற் சென்று
 மீளவொட்டாத், திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்
 துச்செவ் வேமனத்தை, யொருக்கு மொருக்கத்தினுள்ளே
 முளைக்கின்ற வொண்சுடரோ” எ - ம், கந்தரலங்காரம்.
 “அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த
 வன்பாற், குராப்புனை தண்டையந்தாடொழ வேண்டுங்
 கொடியவைவர், பராக்கற வேண்டு மனமும் பதைப்பற
 வேண்டுமென்றா, விராப்பக லற்ற வெளிக்கே யிருக்கை
 யெளி தல்லவே” எ-ம், தத்துவராயர். இசையா னல
 னெனையாளுடை யானிந் தியங்களுட, னசையாத நெஞ்
 சங்கொண் டன்பா னினைந் தழியும் முடம்பின், னச
 யான தின்றி நலஞ்செய்வ ராயினற்றாடலையின், மிசை
 யார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே”
 எ-ம், தேவிகாலொத்தரம். “மருவிய பொருண்மே லன்
 பாய் வானரம் போற்சரித்துத், திரியுமச் சித்தந்தன்னைத்
 திரித்துச்சூ னியத்தே நின்றான், மருவினோர் பிறித
 லின்றி வானவரறிவுக் கெட்டாப், பொருவிலா நித்த
 சுத்தப் பொருளினையடைவ ரன்றே” எ-ம், பகவத்கீதை.
 “வேண்டல் வேண்டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க
 ளாலே, மாண்டபோ கங்கடிகப்பான் மனங்கலக் குறான்
 மற் றத்தா, லீண்டிய தெளிவுண்டாமாற் றெளியவே
 யெல்லே யின்றிப், பூண்டனோய் நீங்குநீங்கப் புலனலாப்
 பொருளுந் தோன்றும்” எ - ம், பிரமகீதை. “பரப்பி
 னுனிந்தி யங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி,

மூலமும் உரையும்.

எஎ

யிருத்த லாலதிவுண் கிலன் புறம்புள விரதமே காண்கின்
 றுன், திருப்பி ஞானநாட் டத்தினு லப்பொரு டெரி
 யவே பெருந்தீர, னொருத்தனேயவி நாசியா கியவொளி
 யாயவனொளிற்கின்றான்” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. “பொ
 தியிற் புறத்து மனஞ்செல்லிற் புலனேதோன்றி யிடு
 மகத்திற், செறியிற் கரணம் பரானந்த சிவமேதோன்
 றுஞ் சிவந்தோன்ற, வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகு
 முலகந்தோன்றாமற், பிறவித் துயரக் கடல் கடந்து பேரி
 ன்பஞ்சார் குவனென்றும்” எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார்.
 “அன்றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாம, னின்றபடியே
 நிற்க முன்னிற்குஞ் - சென்று, கருதுவதன் முன்னங்கரு
 த்தழியப் பாயு, மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு” எ-ம்,
 சிவானந்தமாலே. “ஓயாம லைம்புலன்சேர் வாயி லொடி
 யெறிந்தங், காயா மனத்தை யலைவறுத்து - மாயாதே
 பண்டை யறிவொழிந்து பண்டையறி வாய்ப்பரத்தை,
 மொண்டமூந்திப் போவதுமுத்தி” எ-ம், மற்றும் வருவ
 னவற்றாற் காண்க. மனோலயத்திற்குன்றிய திருவரு
 ளாற்பந்த நீங்கு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளு
 வர். “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா - ரிறைவ னடி
 சேரா தார்” எ-ம், தேவாரம். “பொன்னுள் ளத்திரள்
 புன்சடையின்புற, மின்னுள் ளத்திரள் வெண்பிறையாயி
 றை, நின்னுள் ளத்தருள் வெண்பிறை யாயிறை, நின்னுள்
 ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத, லென்னுள் ளத்துள்
 தெந்தை பிரானிரோ” எ-ம், திருவாசகம். “என்புள் றுரு

க்கி யிருவினையை யீடழித்துத், துன்பங் களைந்து துவந்து வங்க டீய்மைசெய்து, முன்புள் எவற்றை முழுதழிய வுள் புகுந்த, வன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டாளைக் கொண்ட ன்றே” எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “உற்பவந்துடை த்தனிற்பிடித்தல்லது, பிறிதொரு நெறியு மில்லை” எ-ம், தத்துவராயர். “இதயா லயத்தி லிருப்பா ரறிய விரந் துருகிப், பதையா திருப்பதென் பாவிரெஞ் சேபரனாரு ளாம், சிதையா தொழியிற் சிலுகாய் வினையுமிச்சில் சம யக், கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கமும்பிறப் பே.” எ-ம், பிரமகீதை. “இந்த யாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி, லந்தமானுடன் மெய்யதாயபேதமா கியசிர்த், தொந்த மாம்பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற், பந்தமாம்பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்” எ-ம், சிவானந்தமலை. “வெய்யோன் வரவரவே மெய்ந் நிழலுந் தம்முளே, பைய வொடுங்கும் பகுதிபோ - லைய, னருள்வந் தணுகவே யானவமாம் போத, மருளுந் கெடும்போய் மறிந்து” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவ ற்றாற் காண்க. (சுக)

[மனோலயத்தாற் பரத்தையுணர்ந்தோன் மற்றைய

வனைத்தையு முணர்ந்தோனென்று மேற்

சூறுகின்றார்.]

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீபற உள்ளங்கை நெல்லியீ துந்தீ பற.

எ-து. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மையால் அனைத்துமான ஒருபரம் பொருளை யாவரொருவர் உணர்ந்தார், அவரோ எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெல்லிக்கணிபோல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தோர், எ-து.

இ-ம். திருவாசகம். “பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே, பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமுதாகாதே; யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப் படு மாகாதே, யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே; செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே, சேலன கண்க ளவன்றிரு மேனி தினைப்பன வாகாதே; யிந்திரஞால விடர்ப்பிற வித்துய ரோகுவ தாகாதே, யென்னுடை நாயக னாகியவீச னெதிர்ப்படு மாயி டிலே” எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். “மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின், நெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின், மாயைப் படலங் கீறித் தூய, ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபி, னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் கண்டாலு, மென்னையுங் கண்டேன் பிறராயுங் கண்டே, னின்னிலை யனைத்தினுங் கண்டே னென்னே, நின்னைக் காணு மாந்தர், தன்னையுங் காணுத் தன்மை யோரோ” எ - ம், திருவாய்மொழி. மனிதரு மற்று முற்று மாயப்பிறவி பிறந்த தனியன்பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கல் சேர்ந்த பிரானைக், கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை, முனிவின் றியேத்

திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னோ” எ-ம், பிரம
கிதை. “எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிது
தியு மிதன்கணே யாகி, யொப்பிட வொன்று மின்றியே
யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த, வப்பொரு ணே
யோ யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்தவா மந்த
மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விளங்க
லால் வேறிலா மையினால்” அன்றியும், “ஈசனை யறிந்த
வந்த விடத்திலே யென்று மெல்லாப், பாசமு நசித்த
றானும் பணியறப் பவத்தின் றீர்வுங், காசறு மகிலமாய
கங்குலின் கழிவுந்தானே, யாசறு மகண்ட ரூபி யாகையு
மனைத்து மெய்தும்” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்
றற் காண்க. (௫௦)

[மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மை
மேற் கூறுகின்றார்.]

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனாயிர்ப்
பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தி பற
பேதமை நீங்கிடென் றுந்தி பற.

எ-து. பந்தநீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய
நிவ்த்தை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்
டலின், தேகேந்திரியார்த்தக்கரணங்களை நேதிநேதி யெ
ன்று ஒன்றொன்றாகக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதா
கிய ஊனாயிர் வேறுபாடு முன்புணர்ந்து உனதறியாமை
யை நீங்குவாய், எ-று.

மூலமும் உரையும்.

அக

[என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை
இத்தேகமே நானென்று கூறாநிற்கும் மாணக்
களை நோக்குத் தேகம் நீயல்லையென்று மேற்
கூறுகின்றார்]

ஓயு மரணந்த காலத் துருத்துவெந்
தீயட லானுமிந் குந்தீ பற
தேகநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ-து. இளைத்தேன் பருத்தே னென்று தேகத்தைச்
சொல்லுதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இத
ற்கு வேறுகலரா த்மாவைக் காணாதபடியினாலும், தேகமே
யானென்னில், அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிற
போது சொன்னவனுக்கு அவை வேறுயிருத்தல் போல்
என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடு
பாய்தலினாலும், மரணகாலத்தில் அக்கினி மிகவும் பற்
றிக் கடத்தைபோற் சுடுதலினாலும், தேகம் நீயல்லை
வேறே, எ-து.

அடலானு மென்றவும்மையால் மற்றைய மறுதலையும்
வருவிக்கப்பட்ட தெனக்கொள்க. (ருஉ)

[பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று
மேற் கூறுகின்றார்.]

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மணற்க ராதானு முந்தீ பற
வாயுவு நீயல்லை யுந்தீ பற.

அ-உ

அவிரோதவுந்தியார்.

எ-து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது குளிக்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கின போது கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினாலே பிராணவாயுவே யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இரா நின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியை யுணராமையினாலும் பிராணவாயும் நீயல்லே, எ-று. (௩௩)

[இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று
மேற்கூறுகின்றார்.]

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமையானும்
றென்றுணர்ந் தோதலா னுந்தி பற [வே
உணர்விந் தியங்களன் றுந்தி பற.

எ-து. கந்தாதியைக் கிராணதி உணரா நிற்கின்றன, அவை அடங்கின நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துருவரினும் அறியாமற் கிடத்தலால் ஞானேந்திரியங்களே யானென்னில் இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவைகளுக்கு வேறாய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் உனக்கு விஷய கரணமல்லது அவைகள் நீயல்லே, எ-று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமை யால், துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தா

மூலமும் உரையும்.

அந்

ராயினார் ; அஃது என்னமெனில், துவக்கித்திரியம் சரீர
மெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதேமற்றைய நான்கு
கொள்கையினின்று சத்தாதியை உணரா நிற்கின்றதெ
னில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐம்புலனும் ஒரு
ங்கே யுணர்தல் வேண்டும் : அஃது இன்மையால், துவக்
கித்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக்
கொள்க. (௫௪)

[வாக்கித்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று
மேற்கூறுகின்றார்.]

ஏனென ஆமற்கு மியானென தென்றபி
மான மிருத்தலா னுந்தி பற
வாக்குநீ தானல்லை யுந்தி பற.

எ-து. இந்திரியங்க ளுணர்ந்ததை நான் கண்டேன்
கேட்டேனென்று வாக்கித்திரியம் கூறு நிற்கின்றது : தா
னறிந்ததைக் கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறுமையால்
வாக்கித்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்
லாத னுமனிடத்தும் யானென தென்கிற அபிமானம் இரா
ததலால், அது வசன கரணமல்லது நீயல்லை, எ-து. (௫௫)

[ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்ல
வென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
னோய்குள னன்மன முந்தி பற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தி பற.

அச

அவிரோதவுந்தியார்

எ-து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானென்னில், அது கூடாது. ஒருபொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிடத்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையே னென்றும், அபிமானித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீ யல்லை. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதேயானென்னில், ஒருபொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப்பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞானகரணமல்லது நீ யல்லை. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாதலின், அஃதே யானென்னில் நெஞ்சுநினைவெழாவிடத்து அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால் அஃது உனது இச்சாகரணமல்லது நீ யல்லை, எ-று. (௫௬)

[சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தாலென் றுந்தி பற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தி பற.

எ-து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதவே யானென்னில், அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல் அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லை: இவையெல்லாம் யானலனாகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம், எ-று. (௫௭)

[மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணக்
கூறுகின்றார்.]

எங்குமாய் முத்தியி லீசனோ டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வுந்தி பற
மற்றைய கூறொன துந்தி பற.

எ-து. அழிவின்றி வழங்கா நிற்கும் ஆத்மா பாமுத்தி
யில் பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால்
அதனுக்கும் மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்
கள் கூறுதல் கூடாது, எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒரு
காலும் உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய
ஆத்மா பந்தத்திலே அஞ்ஞானத்தினால் ஆர்ப்புண்டதாத
லின் கருமத்தளவில் அனுப்பரிமாணமாயும், மத்தியபரி
மாணமாயும், விளங்காநிற்கும். உண்மை மகத்பரிமாண
மே யென்பது துணிவென்றதெனக் கொள்க. (ருஅ)

[மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்
போந்த வாசனைகளை நீங்கவேண்டுமென்று
மேற் கூறுகின்றார்.]

இந்தடை வானின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கநீக் குந்தி பற
பழவா தனையெலா முந்தி பற.

எ-து. ஞானவடிவமா யிருந்துள்ள நினது உண்மை
யைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்து

அக

அவிரோதவுந்தியார்

நிற்கும் அஞ்ஞானதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்
 னோடு பழகிப்போந்த சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய்,
 எ-று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். “மந்திரஞ்செபந் தியானம்
 பூசனை வணக்கம் வேண்டா, வந்தமி லாதமுத்தி யுபா
 யமே யறிதல் வேண்டுஞ், சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுய
 ரமே திரிய மீட்கிற, பந்தமார் துன்ப நீங்கிப் பரமான
 விற்பஞ் சேர்வார்” எ-ம், பிரமகேத. “சதுர்மறை யொ
 ழிந்த வாதனை பொலாத தர்க்கவா தனையுலகத்தின், மத
 முறவொழுகும் வாதனை தாரமக்கள் சுற்றத்தின் வாதனை
 யு, மிதமுறுபொருளில் வாதனைதேகேந் தியமனம் புத்தி
 நற்பிராணன், முதலவாதனையும் வித்தைவா தனையு முடி
 வில்போ கத்தில்வா தனையும்” அன்றியும், “ஏறுடையா
 னைத் திருநெடு மாலை யிகழும் வாதனையும் வேதத்திற்,
 கூறிடு ஞானசாதனமாகக் கொள்ளுமுத் தூளபுண்டரத்
 தை, மாறுட னிகழும் வாதனை பாவவாதனை யாவுமானு
 டர்க்கு, வேறடும் பரமாத்துவித ஞானத்தை விலக்கு
 றும் விரோதி விண்ணவனோ” அன்றியும் “ஆதலால் வீட
 தனி லாசையுள்ளோ னதின்மிகவுந் தாற்பரிய னாகிமுன்
 ன, மோதும்வா தனைகளெலா மிகந்தெப்போது முற்ற
 பரமாத்துவித ஞானியாவான், வேதவேதாந்தங்க ஞான
 க்கப்பட்ட மேலான வத்துவித ஞானமான, நாதனும்
 பிரமத்தை நவிலலாமே நாமெளனத்திருப்பதலா னாகத்
 தீரோ” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “மறுகுவாதனைக டர்ந்த

மௌனத்தை யொழிய வேறே, ருறுகதி நல்ல தில்லை யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந், துறுதிசை பற்றுஞ் சுற்றி மீண்டதாந் தொல்லைஞாலத், தறுதியா முண்மை கண்டோர் சிலர்நின்றே ரவத்தின் மாய்வோர்” எ-ம், சிதம் பரபுராணம். “அன்றியுரைக் கருமனந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றி னூலுந், துன்றரிது பரகதியைச் சைமினிசொல் வேதாந்தச் சொற்க டேர்ந்து, நன்றிதரு பொருட்டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி, யொன்றலெளி தாதலினுன் மூதுணர்வா லிதற் கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்” எ-ம், சிவஞானதிபம். “சாத்திரம் புத் தகம்பூசை சமயமதந் தருக்கந் தந்திரமந் திரயோகந் தவவிரதஞ் சீல, மேத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலா மெப்பயனு முத்திவிலக் கெனவொரு சொல்லதனாந், நீர்த்தவன்மெய்த் தேசிகனா மவனருளா லகலாச் சித்தமல மறுத்துலகிந் நீமைநன்மை செயினும், வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந்திசையா தொழுகும் வண்மையோ மெய்ஞ்ஞான வுண்மைநிலை யினோ” எ-ம், சிவானந்தமாலை. “பூசனையும் வாசனையும் புத்தக முஞ் சாத்திரமும், வாசகமா மந்திரமும் தந்திரமு-நேச, மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை, மறப்பென்று மாணா மதி” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “கிரியைக்கிளைத்து வந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா, திரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச், சற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சுகம் படைக்கக், கற்றானுந் காலனுமாந் காண்” அன்றியும்,

அஅ

அவிரோதவுந்தியார்

“சுகாதீதம் வேண்டித் தொழில்செய்வோ மென்று,
னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச், சாத்திர
மும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக், கோத்திரங்காண்
மாயக் குழாம்” எ-ம், வள்ளல்வாக்கு. “வார்த்தையா
லர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத்தாற், சாத்திரத்
தாற் மந்திரத்தாற் றர்க்கத்தா - லுத்தையுட, லுற்பவமு
மோயாதிந் குன்னோணை மாணவக, தற்பரமுந் கிட்டாது
தான்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.()

[வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணுக்கனுக்குச்

சமாதி கூடுதற்கு ஆசனம் மேற்

கூறுகின்றார்.]

ஒட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்

விட்டனை யேலினி யுந்தி பற

மேவொண் சுகாசனத் துந்தி பற.

எ-து. முத்தி விலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சுக
லவாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின, மேற்
சமாதி கூடுகைக்கு அனுகூலமாகியது யாதொரு சுகா
சனம் அவ்வாசனத்தைப் பொருந்துக, எ-து.

இ-ம். பகவற்கீதை. “தலையுந் கழுத்து முடம்பு மிவை
செவ்வே தளரா தேயிருக்கு, நிலையி லிருந்து கண்களைத்
தன் மூக்கி னுனிமே லேநிறுத்தி, யலையுந் கடல்போற்
காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னை விட்டகல, வுலையு மன
முள் எடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்”

மூலமும் உரையும்.

அசு

எ-ம், பிரமகீதை. “தக்கஞா னத்தைத் தான் பெறற்
பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய, துக்கமே
வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடம் பிவை
நே, ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண்டிந்த வுடம்பையுத்
தூளனம் பண்ணி, மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்
லாம் விடயமே லெழாவகை மீட்டு” எ-ம், அமுதசாரம்.
“செவ்வே யுடலங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற, வெவ்வா தன
த்தே யிருந்தெவர்க்கும் - கைவந்தால், வாத முத்தேய
நலியா மதியுடையோ, ராதனமென்பதது” எ-ம், வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (சு0)

[மேல் இச்செய்யுள் தொடங்கி உண்மை
நிஷ்டை கூறுகின்றார்.]

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தனை
நீங்கா தகத்திருத் துந்தி பற
நினைவு மெழாம லென் றுந்தி பற.

எ-து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்
களைக் கவராரிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே
வாங்கிப் பின்பு அவற்றின்வழி போகாமல் நெஞ்சிலே
வைத்து அவ்விஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்க
வேண்டும், எ-து.

இ - ம். தேவாரம். “பொறிபுலன்களைப் போக்கறுத்
துள்ளத்தை, நெறிப்படுத்து நினைத்தவர் சிந்தையு, எறி
ப்பு றும்மமு தாயவ னேகம்பங், குறிப்பி னுற்சென்று
கூடித் தொழுதுமே” எ-ம், திருவாய்மொழி. “புலனைந்

துமேயும் பொறியைந்து நீங்கி, நலமந்த மில்லதோர் நாடு
புகுவீ, ரலமந்து வீய வசுரரைச் செற்றான், பலமுந்து
சீரிற் படிமினோ வாதே” எ-ம், பகவத்கீதை. “வாங்கி
யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை, நீங்கிடாவகை நெஞ்சு
ளிருத்தியே, தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாவணம்,
பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ” எ-ம், ஞானவாசித்
டம். “மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்
குந் தோன்ற, கனமுற விவேக நீராம் கழுவினாற் சித்தி
காட்டும், வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதி
யாற் கண்டு, சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும்
பிறவிதீர்வாய்” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. “இந்திய மோ
ரொன்றாவிட் டிடினம்மற்றை யொன்று சாரு, முந்திய
மனமழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி, னைந்தலை
களினு ளொன்றை யரிந்திடின மற்றென் றுலஞ், சிந்திடு
மிடறரிந்தாற் றீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ” எ-ம், சிவா
னந்தமாலை. “பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்,
போதங் கழித்துநாள் போக்காதே - போதச், சிறையா
நிறைவகலச் சின்மயனோ யத்தே, நிறையா நிறைவாகி
நில்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (சூக)

பதைத்தெழா துள்ளம் பதைப்பாய் பதைக்கி
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீ பற [ல்
மாயுமனப் பேயென் றுந்தீ பற.

எ-து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்
கக்கடவாய், அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொரு

னைப்பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்கு முன் விவேகத்தால் உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய்; அப்பொழுது அலகைபோல் உழலா நிற்கிற மனம் இறந்திமீம், எ-று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம், “பற்றினாற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றாமற் பண்ணிக் கொள்க, நிற்கலின் நெனினுந் தத்த நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டாற், பெற்றன மென்று பேணிப் பின்னைப்பே ராமற் காக்கு, நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்லார் யாரோ” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “எந்த வெந்த வாதனைக ளிதயத் தெழுந்த வவையெல்லா, மந்த வந்த விடத்தழிங்கி னதுவே மாயைக் கழிவாகு, முந்து போக மோகமென மொழியு மிருவா தனை விட்டு, வந்த பாவா பாவமற மாற்றி விகற்ப மறவாழ்வாய்” அன்றியும், “எங்கே யெங்கே மனமோடி யினையோ றென்ன வீழ்ந்தழுந்து, மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி னடைவித்தான், சங்கே தமதா லிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை, வெங்கே தமறத் தனைத்தெல்லா விசாரத் தாலும் வீடணந்தான்” எ-ம், வரும். மற்ற வருவனவற்றாற் காண்க. (சூஉ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் னுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற.

எ-து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொரு காலத்து அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி

அதன்கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையே
னும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே
நீக்கித் திடச்சித்தம் பண்ணிக்கொள், எ-று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். “எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்
துப வெண்ணியார், திண்ணியராகப் பெறின்” அன்றி
யும் “துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி, யின்பம்
பயக்கும் வினை” எ - ம், தேவிகாலோத்தரம். ஆராத
சித்தமான தோர்காலத் தடங்கு மாளுந், பேராமல்
வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று, சாரா
மல்வல்லவாறு தடுத்தாச்சார்வான வெல்லாஞ், சேராமன்
மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்வான்” எ-ம்,
ஞானவாசிட்டம். வருந்தி முயன்று மனந்தன்னை மாற்றி
யில்லை யுண்டென்ன, திருந்த பதத்திலிருந்திடுவா யிடர்
தீர் நெஞ்ச மிடரின்றிப், பொருந்தல் வேண்டு மனம்வெ
ன்றாற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந், திருந்த வினிகென்
றன வெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமானும்” எ-ம்,
நாலடி நானூறு. “ஊகித்தாந் கொண்ட விரதங்க ளுள்
ளுடையத், தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலை - வந்தக்கா,
னீக்கி நிறுஉ முரவோரோ நல்லொழுக்கங், காக்குந் திரு
வத்தவர்” எ-ம், அருட்பிரகாசம். “கடைதரு தீப்புகை
கால்வருத் தன்கொடு கைநெகிழ்ந்து, விடினவின் தாக்க
வொணுத் துயரெய்தலின் வெம்பொறிவாய்ப், படர்தரு
சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படராத், தடைசெயல்

மூலமும் உரையும்.

கூட

வேண்டும் படர்ந்தா லெவர்பின் றடுப்பவரோ” எ - ம்,
வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கூட)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுங்
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தி பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தி பற.

எ-து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற் றிருந்துள்ள
அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தா
மல் உன்னுடைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவும் பக
லும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம்
உனக்கு மேலாகிய பரம்பொருளே தோன்றும், எ-று.

இ-ம். திருமந்திரம். “அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்
றிச், செறியறி வாயெங்கு நின்ற சிவனைப், பிறிவறியாத
பிரானென்று பேணுங், குறியறி யாதவர் கோனறி
யாரோ” அன்றியும், “பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக்
கூத்தனை, யெங்குமாய் நின்றாடு மேகம்பக் கூத்தனைக்,
கங்குல் பகலினுங் காணாத கூத்தனை, யிங்கெ னிடமாக
யான்கண்ட வாடே” எ - ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார்
பாடல். சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்
கையற்று, நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மல
மாய்த், தனந்தனி யேயிருந்தானந்த நித்திரை தங்கு
கின்ற, வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்
தனே” எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். “நித்திரையும் பராக்
கிணையு நீக்கிச் சித்தமொரு நிலையு நீங்காம னிறுத்திக்

கொண்டாம், சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச்
 சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்ற, மத்தமன முத
 லாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே
 யாகு, முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறை
 யிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் காணே” எ-ம், திருவுந்தி
 யார். “இரவு பகலில்லா வன்ப வெளியூடே, விரவி
 விரவினின் றுந்தி பற, விராய விராயநின் றுந்தி பற”
 எ-ம், சிவஞானசித்தியார். “அதியாமை யறிவகற்றி
 யறிவி னுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து,
 குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே
 வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற், பிறியாத சிவன்
 றானே பிறிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந்
 தானாய்த் தோன்றி, நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல
 வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே”
 எ-ம். திருவம்மாளை. “உற்றமறப்புநினைப் பந்தேன் கா
 ணம்மாளை, யோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்
 மாளை” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “அறிவாயிரீர்மயக்க
 மாகா தசையில், விறிசாய் விடாதோ விகற்பம்-பிறியாத்,
 தராசநிலை போலே சமாதிவரின் ஞான, விராசனும்க்
 கொப்பா றொவர்” எ-ம், மோகவதைப்பரணி. “ஆங்குண
 ராமையு முணர்வு மாகிய கோளறவிருந்து, துங்கினர்
 காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்” அன்றி
 யும், “நீங்குத லில்லா வறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பது
 வுந் துங்குவது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்

மூலமும் உரையும்.

கூடு

காய் ” அன்றியும், “ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய
வொழியா வொருவன் வருமளவும், விழித்தே யுறங்கும்
விளங்கிழையீர் மேவுந் கபாடந் திறமினோ” எ-ம், வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுசு)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்துவித வீடென் றுந்தீ பற.

எ - து. அங்கனம் சுத்தாவஸ்தையிற் றோன்றிய பரத்
துடன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து
நிற்கும் அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்து
விதமாகிய முத்தியெனப்படும், எ-று.

இ-ம். திருமந்திரம். “குறியாக் குறியினிற் கூடாத
கூட்டத், தறியா வறியி லுகந்தேக சித்த, நெறியாம்
பராணந்தி நீடருடோன்றிச், செறியாச் செறிவச் சிவ
மென லாமே” அன்றியும் “நித்தம் பரனோ டியிருற்று
நீண்மணஞ், சுத்த முதலைந்து தத்துவந் தானீங்கிச், சுத்த
மசுத்தந் தொடராவகை நினைந், தத்த னவன்பா லடை
தல்சித் தாந்தமே” எ-ம், கத்தரலங்காரம். “போக்கும்
வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும், வாக்கும் வடிவு
முடிவுமில்லா வொன்று வந்துவந்து, தாக்கு மனோலயந்
தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே, யாக்கு மறுமுக வா
சொல்லொ ணுதிர்த வானந்தமே” எ-ம், கந்தரனுபூதி.
“ஆன வமுதே யயில்வே லரசே, ஞானாகானே நவிலத்

தகுமோ, யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந், தானாய்
 நிலைநின் றதுதம் பரமே” அன்றியும் “வானோ புனல்
 பார் கனன்மா ருதமோ, ஞானோ தயமோ நவினான்மறை
 யோ, யானோ மனமோவெனை யாண்டவிடந், தானோ
 பொருளாவது சண்முகனே” எ - ம், திருவாய்மொழி.
 “நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய் நல்லிந் திரியமெல்லா
 நீத், தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா முலப்பி
 லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றங்கின்ப துன்பங்கள்
 செற்றுக் களைந்து பசையற்ற லன்றே யப்போதே வீட
 துவே வீடு வீடாமே” எ-ம், பகவத்கீதை. “யாதொன்றிந்
 தப் புலனறியா வளவி லின்பமாயிருக்கும், யாதொன்
 றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னையதனி னிரண்டா
 கார், யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்கதொப்
 புண் டென்னார்கள், யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறி
 வாய் நிற்குமதி நின்றோர்” எ-ம், பிரமகீதை. “சுழுத்தி
 யத னிற்றயர் துவக்குமுட றன்னின், நெழுப்பியுள தன்
 வடிவி னுலிழையை யெய்தும், நழுத்தமுற யாவனது
 வாகுமவ னெங்கு, முழுத்தியுள தம்பரம தாகிமுடி வற்
 றுன்” எ - ம், பிரபுலிங்கலீலை. “ஞேய ஞானஞா திரு
 வெனு மிவைபல நிற்கு, மாயின் வேறறு முத்தியன் றது
 சக மாமென், நேயு மாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா விய
 ல்பை, மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்”
 எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “முடிவுகன வஞ்ஞான் மில்லாநீ
 றியில்துவா மும்மை யாகு, மடர்தருஞா திருஞான் ஞேய்

மெழுந் தொடுங்குமிட மதுவே யாகுந், திடவிசும்பன்
 றுயிருந்தும்விசும்பான நிலையதுவாஞ்சித்தம்புத்தி, படர்
 மனம்போய்த் தாவாவுள் ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம
 ரூபம். எ-ம், சிவப்பிரகாசம். “பொற்புறு கருவியாவும்
 புணராமே யறிவிலாமைச், சொற்பெறு மதீதம்வந்து
 தோன்றாமே தோன்றி நின்ற, சிற்பர மதனா லுள்ளச்
 செயலறத் திடவு திக்குந், தற்பரமாகி நிற்கல் சாக்கிரா
 தீதந்தானே” எ-ம், சிவநெறிப்பிரகாசம். ஞானமுடன்
 ஞேயஞா திருவென்னு மூன்று நாடாமற் றுனதுவாய்
 நண்ணியிட றானே, யூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான
 முத்தி யுற்றதுநின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப, ரான
 விதே சுத்தமா முத்தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி
 யவைகளெல்லா, மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா
 மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையாவாறே” எ-ம், திருவம்
 மாணை. “சத்தியமானது சத்தேகா ணம்மாணை, தற்போ
 தம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மாணை” எ-ம், சிவானு
 பூதிவிளக்கம், “எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங்
 கும், பரிசுத்தமான பராபரமே யானதே” எ-ம், நெஞ்
 சொடுமகிழ்தல். “நீரொடுதண் னாலிவிண்ணி நீரானவா
 ரேபோ, லாரொடுபே ரில்லானோ டொன்றினாய் நெஞ்ச
 மே” எ-ம், சிவானந்தமாலை. “மித்தைபுடந் கட்டதுத்து
 மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந், தத்துவமும் கேவல
 முஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத், தனியாகித் தானும்போய்த்
 தற்பரமாய் விட்டாற், செனியா னிதுசத்தியம்” எ - ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுரு)

கூடி

அவிரோதவுந்தியார்

எம்மதத் தோரொவ் வகை நிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தி பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தி பற.

எ-து. இங்ஙனம் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானாவித
மாக முத்தி நிஷ்டை கூறுவாரும். உளர். யாதொரு
சமயிகூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது
தற்போதத்தைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக்
கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைகளும் எமக்கு அவிரோ
தமே, எ-று.

இ-ம். சிவானந்தமாலே, “நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்
திரியு, மாலாய தந்திரமு மந்திரமு - மேலாய, சிற்போத
வுண்மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன், நற்போத நட்ட
மெழுத்தான்” எ-ம், வீராகமம். “வேதவா கமமுந் தீக்கை
விதிகளுஞ் சரியை யாதி, மேதகு பாத நான்கு மிகுபத
முத்தி நான்குந், தீதின்மாணவகமற்றுஞ் செப்பிய வனை
த்து முன்றற், போதநீ ருக நாதன் புந்திசெய் தமைத்த
வாமே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.()

நானற்ற போதத்தே நானான முத்தியை
நானெங்ங னஞ்சொல்வ துந்தி பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தி பற.

எ-து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமா
கிய பரசுகாதிதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்
ங்ஙனம் கூறுவது எங்ஙனம், அந்நிலை வேதாதிதமாதலின்,
எ-று.

மூலமும் உரையும்.

கூகூ

இ-ம். திருமந்திரம். “முகத்துக் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா, ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த, மகட்டுத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய, சுகத்தைச் சொல்லென்றும் சொல்லுமா றெங்கனே” எ-ம், தேவாரம். “மைப்படிந்த கண்ணாளுந்தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா, னொப்புடையனல்ல னொருவனல்ல னொருர னல்ல னுவமையில்லி, யப்படிய னவ்வுருவ னவ்வண் ணத்த னவனருளே கண்ணுக்க காண்ப தல்லா, லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண் ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணுதே” எ - ம், திருவாய்மொழி. “நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கதனுணைர்மைய துவிதுவென், றென்றுமொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது, சென்றுசென்று பரம்பரமாயாது மின்றித் தேய்ந்தற்று, நன்று தீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே” எ - ம், பிரமகீதை. “ஒழிவிலாப்பரம யோகிய ரதுபவ முள்ளவா றுனாத்திட வெனக்கோர், வழிபெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருனாத்திட மாட்டார், விழிமிகுஞ் சிவனால் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு, மொழியெலாம் வந்து மூகபா வகத்தே முடியுமந் நிலமதே முடிவு” எ-ம், நித்தியானந்த சரிதம். “மோகித்தகாமத்தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந்தண்ணீர், தாகித்ததாகத்தையுந்தாகித்தோன றிவதல்லா, லேகத்த பொருளதாகி யிடைவிடா தமுத மூறும், போகத்தை றுகர்வதல்

க00

அவிரோதவுந்தியார்

லாற் போதத்தாற்புகலலாமோ” எ-ம், சிவானந்தமாலே.
 “சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத்தைச்,
 சொல்லுவா யென்றாலென் சொல்லுகேன் - புல்லிவிடா,
 வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித, வுண்
 மைக்கோ ருத்தரமுண்டோ” எ - ம், திருவம்மானே.
 “உண்டுதேக் கிட்டெங்கு மொன்றானே னம்மானே,
 உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லையா னம்மானே” எ-ம்,
 ஒழிவிலொடுக்கம். “சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானு
 மெதி ருங்கமுன்றற், சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மை
 யிலே - முத்தி, யநிர்வசன மின்ப மதீதமெனி லாங்கே,
 பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்” எ-ம், வரும். மற்றும் வரு
 வனவற்றிற்காண்க. (கௌ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
 முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
 முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ - ம். பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்
 தோன்றாது : அதுபோலும் பேரருளினே நீங்காத முத்த
 ராயினோர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றாது ; அச்
 சிவத்தையன்றிவேறொருபொருளும்இன்மையால், எ-று.

இ - ம். பிரமகீதை. “தன்னின் வேறிலா மையிற்பர
 முத்தியைத் தனதுபுத் தியிலுலே, யன்னி யங்களாய்த்
 தோற்றுமா பாசரு பங்களி லறிகின்றான், முன்ன மெப்
 படி மூடமார் தசையிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த,
 மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும் தியல்பே

யாம்” எ-ம், சிவப்பிரகாசம். “அகம்புற மெனவி ரண்டா லருச்சனை புரியுமிந்தச், சகந்தனி விரண்டு மின்னித்தமோமய மாகி யெல்லா, நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழுநீர்மையார்போல ஞானந், திகழ்ந்தகம் புறமெனாத செம்மையோர்நன்மையோரோ” எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார். “பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக, மித்தனை யும்மிறு மென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோன், றத்தன்சொ லொன்றி லெனைமாயச் சேதிக்கவன்றெனக்குச், சித்த மயலுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே” எ-ம், சிவானந்தமலை. “நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை, யுன்செயலற் றோதியிட வுற்றுக்கே - ளென்சவடங், கொன்றுமற வொன்றாகி யொத்துடனான் பந்தத்தி, னின்றதுபோன் முத்தியிலு நில்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கூஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவமே யெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போத மாதலின் அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழாமல் அடக்குதலே உண்மைநிஷ்டை, எ - று.

ஆங்கதும் என்ற வும்மையால் நானுவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ - ம். சிவானந்தமாலை. “பற்றிலிழப் பாய்கலும்
 பார்க்கிலிவ னுண்டாகு, முற்றுணரில் வேறாகு மொன்று
 மெனின் - முற்றும், பிறியாப் பொருள் பிறியும் பேசு
 முரைக்கெட்டாக், குறியாக் குறியாங் குறி” அன்றியும்
 “கண்டவறிவுகடமே யெனிலதமங், கண்டழித்துக் காணு
 மைகாணுமது - கொண்டுணரின், மத்திமமே யந்த வகுப்
 பொன்றுங் காணாத, துத்தமமா மென்றே யுணர்” எ-ம்,
 ஒழிவிலொடுக்கம். “கட்டிய நாண்விட்டாலுங் கந்தகலாக்
 கன்றுகளைத், தட்டிப் புறப்படுத்தந் தன்மைபோ-லொட்
 டொழித்து, நின்றற்போ நீசிவமாய் நில்லென்று நீக்க
 மறுத், தொன்றுக்கி லொன்றிரண்டா கும்” அன்றியும்
 “குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத், திரும்பி யதுவே
 தியானம்-வருங்கதைபோ, நீசிவமாய் நில்லென்றா நீங்
 கியது வாரினைந்து, மாய்வையது வன்றோ மலம்” எ-ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சூசூ)

பாவனா தீத நினைவின்மை யுண்டெனிற்

பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற

பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீ பற.

எ-து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யா
 தென்னில், உன்னுடையநினைவிறந்துநின்றவிடம். அஃது
 ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்
 படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே, எ-து.

மூலமும் உரையும்.

க௦௩

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். “பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும்
பயனிலை கரண நீத்துப், பாவிப்ப னென்னி லென்னை
பழுதுள பாவ கத்தாற், பாவிக்க வொண்ண னென்று
பாவிப்ப னென்னி னீயென், பாவிக்க வேண்டா வாண்ட
பரனருள் பற்றி னோர்க்கே” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம்.
“குறங்குகுத் திக்கொண்டு குரோக்கைகத் திக்கூட்டை,
மறந்தழைத்தாற் றாக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்,
தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா னந்தத்தை, யுன்னி லொ
ழித்துவிடாதோ” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்
காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தி பற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தி பற.

எ-து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கின
விடத்துத் தோன்றா நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களு
க்குச் சகசமா யுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்
படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும்
இன்மையின்இதுசுத்தாவத்தையென்னும் பேருடைத்து,
எ-து.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். “வரையற் றவுணர் சிரமற்று
வாரிதி வற்றச்செற்ற, புரையற்ற வேலவன் போதித்த
வாபஞ்ச பூதமும், றுரையற் றுணர்வற் றுளமற் றுயி
ரற் றுபாயமற்றுக், கரையற்றிருளற் றெனதற் றிருக்கு

க0ச

அவிரோதவுந்தியார்

மக் காட்சியதே” எ-ம், மோகவதைப்பரணி. “யாதுமாயறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே, யாதுமாயறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

‘வாங்கிப் பொறியைந்தும்’ என்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள் காறும் உண்மை நிஷ்டைகூறினானாக் கொள்க. (எக)

[இங்ஙனம் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவிதபாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாய நிஷ்டை கூறுகின்றார்.]

பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிரின் றுந்தி பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தி பற.

எ-து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவழில் அங்ஙனம்தோன்றிய நினைவு அநேக பாவனைகளைப் பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஒரேகபாவனையைப் பற்றிரின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொருபாவனையும் தோன்றாத விடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும், எ-று.

‘பழுத்தா லொழித்திடு’ என்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக் கொள்க.

மூலமும் உரையும்.

க0௫

இ - ம். திருவாசகம். “அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக் குண்டிங் கறிவின்றி, வினாவொன்று மறியாதே வெறு வியனாய்க் கிடப்பேனுக், களவிலா வானந்த மளித்தெ ன்னை யாண்டாணைக், களவிலா வானவருந் தொழுந்தில் லை கண்டேனே” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “பொய்யதா முயற்கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா, றையனேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமா றென், பொய்யதாகிய வனேகபா வனையினைப் பொருந் தல்புன் பிறப்பாகு, மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க. ‘பழுத்தா லொழித்திடு’ என்றதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். “சார்புணர்ந்து சார்பு கெட வொழுகின் மற்றழித்துச், சார்தரா சார்தரு றோய்” எ-ம், சிவதருமோத்தரம். “நீங்கின ரிந்த வுண்மை நிலை யினை நெஞ்சந் தன்னிற், றாங்குக சகளந் தன்னைச் சங்க றன் தன்னை யுன்னி, நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித், தாங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கை சூழ்ந்தே” எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். பற்றி னுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றரிந்து, பற்றிப் பரிந் திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனிற், பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு, மற்றமிது சொன்னே னறி” அன்றியும் சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகி நின்றமையாற், சார் புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு, கெடவொழுகி

னல்ல சமாதியுமாங் கேதப், படவருவ தில்லைவினைப் பற்று” எ-ம், வரும். மற்றும் லருவனவற்றிற்காண்க. ()

[ஏகபாவனை யிதவென்று மேற் கூறுகின்றார்.]

பாராதி யெட்டுமப் பாலுமெப் பாலுமா
யோர்சோதி யேறின்ற துந்தி பற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தி பற.

எ - து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக் குப் பரமாகியுள்ளனவும், பின்னும் வாக்குமனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்து நிற்பது ஒரு சோதியே வேறொருபொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய், எ-து.

இ-ம். திருமந்திரம். “தானே கடன்மலை யாதியு மாய் நிற்குந், தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந், தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந், தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே” அன்றியும், “எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவஞ் சத்தி, யெங்குஞ் சிதம்பர மெங்குந் திருநட்ட, மெங் குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந், தங்குஞ் சிவன ருட்டன் வினையாட்டே” எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. “பட் டிசைந்த வல்குலாள் பாவை யாளோர் பாகமா, வொட்டி சைந்த தன்றியு முச்சியா னொருத்தியாக், கொட்டிசை ந்த வாடல்வாய் கூட லால வாயிலா, வெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே” அன்றியும், “அரி யகாட்சிய ராவர் தமதங்கை, யெரிய ரோறுகந் தேறுவர்

கண்டமும், கரியர் காடுறை வாழ்க்கையை ராயினும், பெரிய ராரதி வாசவர் பெற்றியே” எ-ம், தேவாரம். அருந்தவர்க் கொழுதேத்து மப்பன் தன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா, மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் தன்னை மறிகடலுங் குலவையு மண்ணும் விண்ணுந், திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய், பெருந்தகையைப் பெரும் பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே” அன்றியும், “மாலாகி நான்முகனாய் மாபூதமாய் மருக்கமாய் மருக்கமாய் மகிழ்வுமாகிப், பாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லையாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானையாகிப், பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்களாய்ப் புராணந் தானையாகி, யேலாதனவெலா மேல்விப்பானா யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்றவாதே” அன்றியும், “ஊனா யுயிரானாயுட லானாயுல கானாய், வானாய் நிலனாய் கடலானாய்மலை யானாய், தேனாற்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுதையு, ளானாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே” அன்றியும், “கார்க்குன்றமழையாய்ப்பொழி வானைக் கலைக்கெல்லாம் பொருளா யுடன் கூடிப், பார்க்கின்ற வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பட்டலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை, யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவனைக் காண்கின்ற கண்ணை, யார்க்கின்ற கடலை மலை தன்னை யானாரானை மறக்கலு மாமே” எ-ம், திருவாசகம். “நிலநீர் நெருப்புயிர்

நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெ
 ண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்ற, னுலகே முனத்திசை
 பத்தெனத்தா னொருவனுமே, பலவாகி நின்றவா தோ
 ணோக்க மாடாமோ” அன்றியும், “வேதமும் வேள்வியு
 மாயினார்க்கு மெய்மையும் பொய்மையு மாயினார்க்குச்,
 சோதியு மாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்பமு மாயின்ப
 மாயினார்க்குப், பாதியுமாய்முற்று மாயினார்க்குப் பந்தமு
 மாய்விடு மாயினாருக், காதியு மந்தமு மாயினாருக் காடப்
 பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே” எ - ம், பொன்வண்ணத்
 தந்தாதி. “அலையார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம்
 விண்கா, றொலையா வுயிருடம் பாகிவ சோதியைத் தொ
 க்குமினோ, தலையாற் சுமந்துந் தடித்துந் கொடித்தே
 ரரக்கனென்னே, கலையா னொருவிர றுங்ககில் லாவிட்ட
 காரணமே” எ-ம், திருப்புகழ். “அதல விதலமுத லந்
 தத் தலங்களென, வவனி யெனவமர ரண்டத் தகண்ட
 மென, வகில சலதியென வெண்டித்தில் விண்டுவென -
 வங்கிபானு, அமுதகதிரொன வந்தத்து மந்திரமென,
 வறையு மறைகளி னருந்தத்து வங்களென, வணுவி லணு
 வெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர் - பரப்பிரகாசம்,” எ-ம்,
 திருவாய்மொழி. “ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று
 மூர்த்தி பலமூர்த்தி, யாகியைந்து பூதமா யிரண்டுசுடரா
 யருவாகி, நாகமேறி நடுக்கடலுட் டியின்ற நாராயண
 னேயுன், னாகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்
 ததே” அன்றியும், “துன்பமு மின்பமுமாகிய செய்வினை

யாயுலகங்களுமா, யின்பமில் வெந்நர காகியினிய நல்
வான் சுவர்க்கங்களுமாய், மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பல
பலமாய மயக்குகளா, யின்புறு மிவ்வினை யாட்டுடை யா
னைப் பெற்றேது மல்லலிலேனே” எ - ம், தத்துவராயர்.
“மாற்றங் களுமன னும்வினை யாவையு மற்றந்தவான்,
காற்றங்கி நீர்நிலன்முற்று மவற்றுட் கலந்து நின்ற, நாற்
றஞ் சுவையொளி யூரோ சையுண்ணு மிவ்வுலகிற், ரோற்
றங்களுஞ் சொரு பானந்தநாதர் சுடர்வடிவே” எ - ம்,
தேவிகாலோத்தரம். “ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க
ளனை த்துநா, னேனையவை யாவையுள வவையுநான் றூல
றுண்மை, யானவெவை யவையும ல்ல னேனையறியி லறி
வோர்க்கு, ஞானமொன்று மென்னுருவ நா னெ யெவ்
வுயிர்க்குறவும்” அன்றியும், “ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா
னொத்தார்மிக் காரில்லா னுலக மில்லா, னின்றநினை வுக்
கெட்டா னித்தன்கா ணப்படா னெஞ்சு ணிற்பான்,
பொன்றுபிறப் பிலிமுதலா மறிவினிட் களன் னை
யோன் பொருள்க ளில்லோ, னென்றுநினைந் தடிக்கடி
யும் பிரமமெனநோக்குதலே யிடல் தாமே” எ-ம், சிவ
தருமோத்தரம். “சராசரத்தமல னீங்காத்தன்மையனாத
லாலே, சராசர மமலன் மேனி யெனவுணா தக்கோர்
தாமுஞ், சராசர வுயிர்க்குத்ததாயாஞ் சங்கர னுலகஞ்சார்
ந்து சராசர மொடுங்கும் போது தற்பரன் றுளுஞ்
சார்வார்” எ-ம், பகவத்கீதை. “மண்ணு நீருமெரி தயும்
வாய்வுமவ் வானி னோடுமனம் புத்தியு, மெண்ணு நீர்மை

களின்யானெனும்பதமு மென்ற வெட்டுமிகவையன்றியே,
 பண்ணு நீர்மைகளின் மேல் தாயுலகில் யாவை யுங்கொடு
 பரித்துடம், கண்ணு நீடுயிரு மாகி யென்னுருவ மாகி நிற்
 பதுகை வேலினோய்” அன்றியும், “யாவ னொருவ னெனை
 யெல்லா வுயிர்களிடையு மென்னிடையே, மேவ வெல்லா
 வுயிர்களையும் வேறா கா மே மெய்காண்பான், தேவர் பகை
 முன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு,
 மாவ வவனா கின்றேன்யான் யாதுநீயிங் கையுதேல்”
 எ-ம், பிரமகீதை. “உலகம் யாவு முயிர் பலவு நானே சிறி
 தும் வேறில்லை, யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயாவிடத்
 து மருத்தமிதே, திலக மாய மறைதுணிந்து திகழ்த்தம்
 பொருளு மிதுவென்ற, நிலகுந் தன்மை யனுபவமு மித
 ரோ வைய முளதன்றால்” அன்றியும், “அங்கிதலை வாய்
 விவித மானமறை பானு, திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்
 செவிகள் வாயு, தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசுகல முந்தா,
 னிங்கவனி சங்கரனிருக்கும்வடி வீதால்” எ-ம், ஞானவா
 சிட்டம். “திக்குங்காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி
 வறத்துன்பந், தொக்க வன்னவற் றுன்மறைவாகியே சூக்
 கமாய் நொய்தாகி, மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்
 றுமாய் மெய்யறி வொன்றேயார், தக்க விரிநிலை நில்லெ
 ன வுரைத்தனன் றலைமையா முபதேசம்” அன்றியும்,
 “கிஞ்சி லாதி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விலையெ
 ல்லாம், விஞ்சு பிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிர
 மம், பஞ்ச பூதம் பிரமநாம் பிரம நமது பகைபிரமந்,

தஞ்ச நட்டிப் பிரமமெனிற் சங்கராதி நிச்சயமே” எ-ம்
 திருவுந்தியார். “எட்டுக்கொண் டார்தமைத் தொட்டுக்,
 கொண்டே நின்றார், விட்டா ருலகமென் றுந்தீ பற,
 வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற” அன்றியும், “சொல்லும்
 பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங், கல்லவு மாளுனென்
 றுந்தீ பற, வம்பிகை பாகனென் றுந்தீ பற” எ-ம், திருக்
 களிற்றுப்படியார். “ஈறுகி யங்கே முதலொன்றா யிங்கிர
 ண்டாய், மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றில்-வேறா,
 யுடனா யிருக்கு முருவுடமை யொன்றுங், கடனா யிருக்
 கின்றான் காண்க” அன்றியும், “அவனே யவனிமுத லாய்
 நின்றான் றுனு, மவனே யறிவாய்நின் றுனு-மவனேகா,
 ணணகிப் பெண்ணா யலியாகி நின்றானுங், காணுமை நின்
 றுனுங் கண்டு” எ - ம், சிவஞானசித்தியார். “உலகமே
 யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக, விலகுபே ரிச்சா
 ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக, வலகிலா வுயிர்பு லன்
 கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து, நலமிகு தொழில்க ளோடு
 நாடக நடிப்ப னாதன்” எ-ம், சிவஞானதீபம். “அத்து
 வா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலை, னைந்தாருஞ் சா
 ந்திமுத லானநான் குரமாம், வித்தைவிதன் மூன்றிரண்
 டாம் பிதிட்டாதி யுந்தி, வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர்
 துவக்கக் கரங்கள், வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க
 ணெய்தோர், வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு
 மதித்த, தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திரிண மூளை,
 சத்திக்கடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே” அன்றி

யும், “அனுக்கிரகஞ் சதாசிவன்றா னாதத்தா லுளத்தி, லருமறைப்புச் சிந்தையினில் விர்துவினான் மகேசன், றுணித்தமனத் துருத்திரன்றான் மகாரத்தா லழிக்குந், துழாய்முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும், பனிப்பதும னகாரத்தா லகங்காரம் பொருந்திப், படைத் திடுவனோங்காரப் படிவமுமா மதனா, லனைத்துலகு மிலி ங்கமயமாமெவையு மிதுவே, யாக்கியளித் தழித்தும றைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே” எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். எட்டுருவமென்று மிறையுருவ மென்னுமது, சிட்டுமறை யுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே” அன்றியும், “பத்துத் திசையும் பதினா லுலகும்விடத், தத்திக் கரைபுரனஞ் சா கரமே யல்லவோ” எ-ம், நெஞ்சுவிடுதூது. “பாருந்திசை யும் படரொளியா லேநிறைந்தான், றூருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான்-வேராகி, வித்தாகி வித்தின் முனையாய் விளங்குதனிச் சத்தாதி பூதங்க டானாகச் - சுத்த, வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக்கப்பா, லுறுபொரு ளாய் நின்ற வொருவன்” எ - ம், காசிகாண்டம். “ஐம் பெரும்பூத மாகியவற்றுறு குணங்க ளாகி, யைம் பொறியாகி யந்தக் கரணமாயறிவு மாகி, யைம்பெருங் கரும மாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்தந் தோயா, வைம்மெ ருங் கடவு ளாகு மாதிரின் னடிகள் போற்றி” அன்றியும் “உயிர்ப் பருமறைக ளோவ்விலுலகெலாஞ் செய்ய பொற் றுள், பயிர்ப்பறு நிலநினைசென்னி பரமவா காய மாகும், வியப்புறு சுழிகொ ளுந்திநடுவெளி யாகு மெய்யின்,

மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க
ளாமால்” எ-ம், பெரியபுராணம். “ஆயினும் பெரி யாரவ
ன்பது, மேய விவ்வியல் பேயன் நிவிண்முதல், பாய
பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க, ளேயும் யாவு மிவர்வடி
வென்றதாம்” எ.ம், திருவம்மாளை. “பார்த்த விடமெல்
லாம் பரமேகா ணம்மாளை பாராமலிந்நாளும் பாழ்பட்
டே னம்மாளை” எ-ம், நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “மண்ணி
றந்து நீரிறந்து வளியிறந்து தீயிறந்து, விண்ணிறந்து
நின்றதிலே மேவினையே நெஞ்சமே” அன்றியும், “பா
ர்த்தவிடந் தோறும் பரந்துபரந்தெஞ்ஞான்றுங், கோ
த்திருந்த பாழ்தனிலே குடியிருந்தாய் நெஞ்சமே” எ-ம்,
வரும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (எங்)

[அட்ட மூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள்
கூறினும் உலகின்கண் வரைந்து நீக்குவனவா
கிய தீயனவற்றையும் அங்நனம் காணுதல் கூடு
மோ வென்பாபைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்]

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யதற்கன் னியமென்னு ருந்தீபற
அதினன்கு தீதியா துந்தீ பற.

எ-து. ஐகத்காரணமாகிய மாயை ரித்திய பூரணமாகி
ய சிவத்தினிடத்திலே நின்றந் தோன்றி, அதனையே கல
ந்துகொண் டிருத்தலால், அச்சவத்திற்கு அம்மாயையை
அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின்மா

ககச

அவிரோதவுந்தியார்

யையினுண்டாகிய புலனகோடிகளின் ஓரொரு பதார்த்தங்களை இது நன்று இது தீதென்று கூறுதல் கூடாது, அவையும் சிவமே யாதலின், எ-து.

அஃது எங்ஙன மெனின், மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேதமென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசையில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்படியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்துபூரணனாகையால் வேறொரு மாயை உண்டாயினும் அவனிடத்து நின்றுந் தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன்னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நிறற்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற்கனலிற்பரிசன வேதியாதியிற் கூடிய திருணதிகள் தத்தந்தன்மைகெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமேயாய் விளங்காநிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின்கண்ணே தோன்று நிற்கிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநிஷ்டையும் கூடாது. இது வன்றியும் ஓரொரு காலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தியனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணுநிற்கிற அபரிச்சின்ன நிஷ்டைகளும் கூடாது ; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின் இதுவன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புலனபோகங்கள் தம்மதினமாகிய தனுகரணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவயவனாகிய ஆத்மாவைப் பற்றுமையா

னும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழப்படுபொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவகைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சீவகற்பனை யாதலினாலும், கற்பனா ரகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லை யென்றதெனக்கொள்க. மாயாப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்குேன்றி யொடுங்குதலின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகா தென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். “புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லை, திறனுடை யுருவ மெல்லாந்தானாகித் தேகமின்றா, யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினு லறியப்பட்ட, விறன்மலி ஞான னந்த மேன்மையால் விளங்கா நிற்கும்” அன்றியும், “கன்மபல மேது மிலை சுபாவமே கானுங்காற், றொன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாஞ்சத்து, நன்மையினைத் தோன்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நனுகரிய, தென்னவநிற் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்” எ-ம், பிரமகீதை. “எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கண், மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமாயையுமில்லை, யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி, லப்பெரிய பரன்பெருமைக் கதுநேரோ யழிவன்றோ” அன்றியும், “ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன், கழிந்தபொருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன், மொழிந்தனனிப் பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ, னிழிந்தபிறப் பறவேறோர் வழியில்லை யிவனொழிய” எ-ம்,

ஞானவாசிட்டம். “நானாவாம் பணதிகளு ணண்ணுகினு
 மொருமையே நண்ணுங் கற்போ, லானாத சகங்களையுள்
 ளடக்கினும்வேற் றுமைமேவா தறிவொன் றேயாங்,
 கானூர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கான்மயமாங் கண
 க்கே போல, வானூர்சிற் சொருபத்தைப் பிறியாது தன்
 மயமாம் வைய மெல்லாம்” அன்றியும் “நனிமெய்யா
 மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடுவாய் ஞானியாய் ஞான
 ம் பெற்றூற், துனிசெயு மீதுள மாயையறிதி யன்றே துக
 ளிலா நற்போதந் தோன்று மட்டும், பனிமாயை யில்லை
 யென லென்சொல் லாலே பழுதிலா வறுதியுறப் பற்றி
 நிற்பாய், புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தி
 யிற்கண் டோர்முத்தி பொருந்தினோ” எ-ம், சிவானு
 சூதிவிளக்கம். “பதிபசு பாசப் பரப்பறிந்து பார்க்கப்,
 பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே” அன்றியும், “பார்த்
 தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற், பேய்த்தேர்
 போ லில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே” எ-ம், திருவம்
 மாணை. “மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மாணை,
 மெய்யன்றி மற்றதெல்லா மித்தைகா ணம்மாணை” எ-ம்,
 சிவானந்தமாலே. “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன்
 றன் னுணை, யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்கு
 மிருண், மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்
 தும், பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்”
 எ-ம், காசிகாண்டம். “கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயி
 ற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட, கூன்முதுகிப்

மூலமும் உரையும்.

ககௌ

பியிற்றோன்றும் வெள்ளியும் முதலுண்மை குறுகிற்
 நீரு, மானவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக மனைத்து
 நில்லா தழியு மாற்றும், தேனவிழ்ப்புந் கடுக்கையணி
 செல்வனின் தறைகழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்” எ-ம்,
 தத்துவராயர். “உலகமார் தோற்றம்போ யோரொளி
 யாய் நேரே, யிலகிஞ யென்கண்ணி னிற்கட் - புலனொ
 ழித்துக், கையாற் றடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவி
 யங்கள், பொய்யாச் சுவரானுற் போன்று” எ - ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. பிரபஞ்சமெல்
 லாஞ் சிவமேயாதலின் இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே
 தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இதுநன்று
 இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்றதற்குப்
 பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “குற்ற நீ குணங்கண்
 கூட லால வாயிலாய், சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி
 லங்கு சோதிநீ, கற்றநாற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்
 றிவை, முற்றநீ புகழ்ந்தமுன் னுரைப்ப தென்ன முக
 மானே” எ-ம், திருவாசகம். “கூறு நாவே முதலாகக்
 கூறுங் கரண மெல்லாநீ, தேறும் வகை நீ திகைப்புநீ
 தீமை நன்மை முழுதநீ, வேரோர் பரிசிங் கொன்றில்லை
 மெய்மை யுண்ணவிரித்துகாக்கிற், தேறும் வகையென்
 சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்றவேண்டாவோ” எ-ம்,
 பொன்வண்ணத்தந்தாதி. “தவனே யுலகுக்குத் தானே
 முதறான் படைத்தவெல்லாஞ், சிவனே முழுதுமென்
 பார்சிவ னேகம் பெறுவர்செய்ய, வவனே யடல்விடை

ககஅ

அவிரோதவுந்தியார்

யூர்தி கடைவிடை நஞ்சமுண்ட, பவனேயெனச்சொல்
 லுவாரும் பெறுவரிப் பாரிடமே” எ-ம், தத்துவராயர்.
 “நிகழ்கின்ற வெல்லாமுநின்மலமே யானா, லிகழ்கின்ற
 வேறுதானியாதோ-புகழ்பின்னி, நாடப்படாவெங்க னாய
 னார் சீர்பாதஞ், சூடப்படாதார்தஞ் சொல்” அன்றியும்,
 “யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்
 னு, தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனி யேசெய்ய வேண்டுவது,
 மாதொன் றியநின் றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்த
 ப், போதொன் றியகழ லேவழுவா துபுகழ்விப்பதே” எ-ம்,
 பகவத்கீதை. “நன்றே ஞான வருமறையோ னாயி னாவி
 னிறைச்சிதனைத், தின்றே யுழலு மவன்யாவன் யாவென்
 றறிந்த திறத்தெல்லா, மன்றே யென்னு தாமென்னு தறி
 வாய் நின்ற வெனையெங்கு, மொன்றையாகக் காண்பா
 னிவ் வுடம்போ டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்” எ-ம், பிரம
 கீதை. “போதம தாகித் தோன்றும் பொருளெலாஞ்
 சிவமே யாக, வேதமிலறிவாற் காண்பா னெவனவ னுண்
 மை கண்டான், நீதிலாச் சிவமன்றென்று சிறிதொன்
 றைச்சிந்தை செய்வான், பேதமா மருளின் மேய பித்த
 னென் றறிய லாவான்” அன்றியும், சிவனிது வன்றே
 யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வா, னவனறி
 யுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா, னுவம
 னென் றில்லாவீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வானும், பவ
 மதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின் றானும்” அன்றி
 யும், “தீதெனும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள்

செய்யலா வனசெயப்படாத, வேதமா முடல மிந்தியம்
 பிராண னிசைமனம் புத்தியாங் காரந், தீதுறுங் காயம்
 கோபமே முதலாந் தீயன சாந்திதாந்தி களே, யாதிமா
 நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்றுமெய் யரு
 ளால்” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “மேனியிற் புறத்தி னுள்
 ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில். வானில்வை யகத்தி லெ
 ன்கு நானன் றி மற்ருள் றில்லை, யானிலா விடமு மில்லை
 யெனதிட-த்திலாதுமில்லை, தானிகழ் பொருள்வேறில்லை
 சச்சிதா னந்த மென்றான்” அன்றியும், “மேவனுற் றது
 போ கத்தில் விருப்பும் வெறுப்பு மெனக்கில்லை, யாவ
 தெய்து மதுவருக யாது போகு மதுபோக, பாவமிகுமில்
 வஞ்ஞானப் பகைவ னாலே விவேகமெனு, மேவ மில்லாப்
 பொருளெல்லா மிழந்தே னுணர்வா லிதுபெற்றேன்”
 எ-ம், மோகவதைப்பரணி. “சுத்தமா திகளுமெலாந் தற்
 சொருப மாணபரி, சுத்தமாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ
 சும்முலக்காய்” எ-ம், சிவானுபூதி விளக்கம். “வெறுப்பு
 விருப்பென்று வேறுகாத்தா லெந்தை, யுறுப்பிற் குறை
 யாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ” அன்றியும்,
 “வேண்டலும்வேண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பயனா,
 மாண்டகையோ நிற்ப வனுபூதி யானதே” அன்றியும்,
 “எல்லாஞ் சிவமென்றிருக்கு மொழியுமுரை, யல்லாமல்
 வேறுமுண்டாமோ” எ-ம், திருவருட்பயன். “உள்ளும்
 புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக், கெள்ளுந் திறமேது
 மில்” எ - ம், நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “உள்ளும் புறம்பு

முவட்டாத வானந்தக், கள்ளருந்தி நின்றகளிப் பென்கொ
 னெஞ்சமே” எ-ம், அருட்பிரகாசம். “நெளியும் புழுவு
 மலமும் பொதியூ முலுநிமல, வெளியின் வடிவென
 வேவேத மோதுத லோர்ந்து முண்மை, தெளியும் பரிசில
 னாய்ச்சிவ மன்றிது வென்னவொன்றை, யெளியொன்
 றினைப்புகழ் வோனையு ஞானி யெனப்படுமே” எ - ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (எசு)

[இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்
 களே தோன்று மாயின் அவற்றினை நீக்க உபா
 யம் மேற்கூறுகின்றார்.]

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
 டோன்றாம னில்லுயிர்க் குந்தி பற
 சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தி பற.

எ-து. இங்ஙனங் கூறிய நிஷ்டைக்கணின் தும் யான்
 பிறரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க
 ராகத் துவேஷமென்னும் இருவகைத் துவந்துவங்களும்
 கூடவே தோன்ற நிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்றாத
 படிஎல்லாவுயிர்கட்கும் சுதந்திரமின்மைதேர்ந்து உன்னை
 யும் பிறரையும் காணாமலே நிற்பாய், எ-று.

“தோன்றாமனில்” என்றமையால் அந்நிலை நிற்கவே
 சுகாதிகளும் தோன்றாது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்ப
 தாயிற்று. அஃது எங்ஙனமென்னின், எல்லாச்சீவர்க்கும்
 தனுகரணங்களைக் கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால்

அவர்கள் தாமே அவற்றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இல்லா
மையினாலும் அவைகள் உயிர்களைக் கூடாத விடத்துப்பி
ரோகம் இன்மையவாகிய சடமாதலாலும், தாமே கூடா
தவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறிவை விளக்குவான்
சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்று ஒருவன்
சுகதுக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னையும்
பிறரையும் காணாமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சி
வன்மீது இவனுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது
இன்மையால் பூரணநிஷ்டை கூடுமென்றதெனக்கொ
ள்க.

இ-ம். தத்துவராயர். “புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லி
யொன் றுகப் புவியினுள்ளோ, நிகழ்ந்தென் னெனையவ
ொன்செய்கி லென்னினி யாவையுமாய்த், திகழ்ந் தெங்க
ணுந்தன் செயலன்றி யின்னமையத் தேற்றிச்சிந்தை, நிக
ழ்ந்திங்கெனை யின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே”
எ-ம், சிவப்பிரகாசம். “மருவிய பொறியி லொன்று
மாபூத மைந்திலொன்றுங், கருவிக ணுன்கு நீங்காக் கலா
திக னைந்துங் கூடி, யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொ
ழிந் துயிருமொன்றைத், தெரிவுறாதவனொ ழிந்தத் திரள்
கருஞ் செயலிலாவே” அன்றியும், “தனக்கென வறிவி
லாதான் றுனவை யறிந்துசாரான், நனக்கறி விலாத
வாயிற் றுனறி யாதுசாரத், தனக்கென வறிவிலாதான்
றத்துவ வன்ன ருபன், நனக்கென வறிவானு லிச்சகலமு
றுகருந்தானே” எ-ம், சிவநெறிப்பிரகாசம். “தன்மை

முன் னிலைபடர்க்கை மூன்றுவிதத்தாலே சாருமுயிர்க்
கறிவிப்ப னிறைவன திற்றன்மை, தொன்மையதா ஞான
த்தைத்தடுத்திடுமா ணவத்தைத் துரந்தெவையு முள்ள
படி தோற்றுவித்த லுளத்தே, நன்மையுடன் நீமையினை
யவரவரா லறிய நல்குவது முன்னிலையா நரகசொர்க்க
மாதிப், பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணியத்தின்
பலமதனை தூலினாலுணர்ந்திடுகை படர்க்கை” எ - ம்,
சிவஞானதீபம். “சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறி
தலவித்தை தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர் தொழின்
ஞான, மொத்தது சாதாக்கியமாஞ் சத்திநசையுறவே
யுருசிப்பித் திடுதல் சிவந் தற்செயல்பண்ணுவதாந், தத்
துவனாலொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட்டகன்றே தானறி
வாகாமலறி யாமையுமாகாம, லத்தனுணர்த்திடவுணரு
மறிவுயிரென் றருளாலறிந் தெவையுமிறைசெயலென்
றுன்செயல் விட்டகலே” எ-ம், உண்மைவிளக்கம். “அக்
கரங்கட்கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன், மிக்கவுயி
ர்க்குயிராய் மேவினா - மெக்கண்ணு, நில்லா விடத்து
யிர்க்கு நில்லாதறிவென்று, நல்லாகமமோது நாடு” எ-ம்,
திருவருட்பயன். “ஊனறியா தென்று முயிரறியா
தென்றுமிவை, தானறியா தாரறிவார்தாம்” எ-ம், சைவ
நெறிவிளக்கம். “உண்டோ வதீதத்துணர்வுதிக்க யாமு
ளத்திற், கொண்டகுறிப் பன்றிவிளங் கும்” எ-ம், வரும்.
மற்றும் வருவனவற்றாங்காண்க, (எசு)

[எல்லாத் துவந்துவரும் உடலைப்பற்றி வருதலால் அதன துகாவலைக்கைவிடல்வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

படைப்பாதிக்கீசனதிகாரி பற்றா
துடற்காவ னீவிடுத் துந்தி பற
ஒவா தவனைநோக் குந்தி பற.

எ-து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய சராசர தேகங்களும், அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுகதுக்கபோகமும் அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிறமயக்கமும் தெளிவும், ஊழின்வலித்தன்மையாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணாநிற்கிற அதிகாரியாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரி யென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றேனென்று மபிமானத்தையும், பற்றறக்கைவிட்டுச் சுதந்திரனாகிய பரணையே ஒழியாது நோக்குவாய், எ-று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்தமும் கூடவே நீங்குமென்பதாயிற்று.

இ-ம். திருமந்திரம். “எவ்விடத் துந்தம் பணியின்கை கண்டிளோ, ஞவ்விடக்தும் பணியீசன் பணியென்றே, யவ்விடத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா, லவ்விடத்தோருக் கோருபாய மில்லையே” எ - ம், தேவாரம். “நன்கடம்

கஉச

அவிரோதவுந்தியார்

பனைப்பெற்றவள் பங்கினன், நென்க டம்பைத் திருக்
 கரக்கோயிலான், நன்க டன்றமி யேனையுந் தாங்குத,
 லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே” எ-ம், திருப்பாட்டு.
 “தேனைக் காவல்கொண்டு விண்டகொன்றைச் செழுந்
 தாராய், வாளைக் காவல்கொண்டு நின்ற ரறியா நெறி
 யானே, யானைக் காலி லரனே பரனே யண்ண மலை
 யானே, யூனைக் காவல் கைவிட் டின்னை யுலப்பா ருணர்
 வாரோ” எ-ம், திருவாசகம். “நாயிற் கடையா நாயேனை
 நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய், மாயப் பிறவி யுன்வச
 த்தே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி, யாயக் கடவே னானே
 தானென்னதோவிந் கதிகாரந், கரயத் திடுவா யுன்னு
 டைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே” எ-ம், குகை
 நமசிவாயர் பாடல். “ஐயா மரப்பாவை யாடுவது சூத்
 திரிதன், கைவாசி யோபாவை கற்றதோ - வெய்யவினை,
 யென்னிச்சையோவருனை யீசா படைத்தளிக்கு, முன்
 னிச்சை யன்றோ வுரை” அன்றியும், “நீயே படைத்தவுட
 னீகாப்பை காவென்ன, நாயேனுக் கென்பொறுப்பு நாய
 கனே - யாயுமறைச், சீர்கேட்குஞ் சோணகிரிச் சீமானே
 வைத்தவனை, நீர்கேட்கு மோமரங்க ணின்று” எ - ம்,
 தேவிகாலோத்தரம். “கடைபடு முலகிய நன்னைக் காண்
 குறீஇ, யுடையவ னொயிலை யானுடை யானிலை, யடை
 யவு மெனக்கிலை யானு மன்னதே, நடையிது நிலையென்றி
 நமிய னுன்றோ” எ - ம், சிவபோகசாரம். “அன்றே
 யனாதி யமைத்தபடி யல்லாதொன், நின்றே புதிதா யிசை-

யுமோ - வென்றுஞ், சலியா தியற்றுவான் தன்னையே
 நோக்கி, மெலியா திருந்து விடு" எ - ம், உப்பை. கண்
 னுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு, முண்ணும்
 படித்தண்ணீ ருட்டுவா - ண்ணு, நமக்கும் படியளப்
 பார் நாரியோர் பாகர், தமக்குத் தொழிலேது தான்"
 உறுவை. சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் ருயருந்தத் தான்
 ருந்து, மண்டத்துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய - மண்டி, யலை
 கின்றவன்னு யரனிடத்தி லுண்மை, நிலைகண்டு நீயறிந்து
 நில்" எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. ()

[ஊழின்வழியால்வரும் இன்பதுன்பங்களை யாவ
 ரொருவரோனும் அனுபவியாது நீங்குதல்கூடா
 தென்று மேற்கூறுகின்றார்.]

இரும்பு ரணநின் மலன்வினை யெல்லா
 மொருங்குணர்ந் தாட்டுமே லுந்தீ பற
 உண்ணு தொழிப்பதா லுந்தீ பற.

எ-து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனாகை
 யாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பர
 மேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற
 தனுவாதிகளையும் ஏககாலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமாயின்,
 அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவ
 ரால் ஆவது, எ-து.

அஃது எங்ஙன மெனில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம்
 உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக்

கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின்பகவான் உணர்ந்து
கூட்டாநிற்கும் இன்பதுன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல்
விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்நனமன்று
எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றானே அவனை அநி
யாமல்வரும் இன்பதுன்பங்களை நீங்கவேண்டாவோவெ
னில், அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வஞ்ஞத்
துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்நனம் உண்டா
யினும் இவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக்
கைப்பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெ
னில், அவ்வஸ்து பூரணனாகையால் நீங்குதற்கு இடமே
இல்லை: அங்நனமாயினும், அவ்வஸ்துவை யன்றி எழு
வகைத்தோற்றத்தும் ஒருொரு சீவர்களால் வரும் இடை
யூறுகளை என்னுபாயத்தினாலே நீக்கிக்கொள்வேனெ
னில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுத
ந்திரன் சிவனேயாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்
க்கும் இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீன
ராகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திரராகப் பாவித்தல்
சிவ தூஷணமாதலின் ஜனன மரணங்களை ஒருகாலும்
நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோ ரிடத்தும் சிவத்
தையே கண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழிந்து
யாதொன்று வரினும் எடுத்தவுடற்கு அடைத்த பொறி
யளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்
குக்காயங்கள் அசையாமல் அடங்கிநிற்பர் மெய்யுணர்
வுடையோரென்ற தெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) திருமந்திரம். “செத்திலென் சீவிலென் செஞ்
சாந் த்ணிகிலென், மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலெ
ன், வித்தக னந்தி விதிவழி யல்லது, தத்தவ ஞானிக
டன்மைகுன் றுரோ” எ-ம், குகைநமசிவாயர். “பேரா யி
ரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி, யாரா வமுதையறி
யாமல் - வாராது, தீது நலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே,
யேதுமவ னென்றே யிரு” எ-ம், சிவஞானதிபம். “சித்த
முறு நினைவுகாக டொழில்பொய் வாய்மை தீமைநலம்
விரும்புவெறுப் பின்ப துன்பம், வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சிபு
கழ் தரு மந்தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா,
மத்தனநிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவி
னுநின் தளிப்ப தோரார், தத்தமறி வானுகருந் கருத்த
ராகித் தடுமாறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ” அன்றி
யும், “உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனா லுளவா
கு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு, நடலைமரு ள
றிவினுட னுமருந்தி லதவே நமன்றாத ரருத்துவதா நனு
கிடமேல் வினையுஞ், சடமுடலம் வினை நுகரா தறிந்துயிர்
தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நிலைமையினா லுயிர்
கட், கிடமுடனின் தருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லரு
ந்தி லிறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே”
எ-ம், திருப்பனுவல். “ஈன னேனுடற் கின்பதுன் பங்க
கணீ, ஞான பூரண நல்கவு நானுனித், தானினைப்பதென்
னே சென்னித் தண்கிரி, வானு னோர்தொழு மார்க்கண்
ட லிங்கமே” அன்றியும், “இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்

க௨அ

அவிரோதவுந்தியார்.

கவு, மன்ப கன்றினி யல்லும் பகலுநா, னுன்பா தாப மு
ணருத லோவினேன், மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்க
மே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

[யான் பிறொன்னும் பாவனை நீங்கும்

அவதி கூறுகின்றார்.]

உறும்பொழு தவ்வி டொருதன் னுழப்பா
னறும்பிறர் யானென்பெர் யுந்தி பற
அலதொன் றினுமாறு துந்தி பற.

எ-து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்
னிடத்துண்டாகிய யான் பிறொன்னும் பொய்ப்பாவனை
முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும் ; அஃதன்றி மற்றொன்ற
னாலும் அப்பாவனை நீங்கிச் சிவபாவனை தோன்றாது,
எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழு தொருங்குண
ர்ந்தோனாதலின் யாவரொருவர் முத்தியடையுங்காலமும்
அவனான் மதிக்கப்படும், அங்ஙனம் அவன் நியமித்த
காலத்தன்றி ஒருவர்க்கும் இடையே யானெ தென்னும்
பாவனை நீங்கி முத்திகூடுதல் கூடமோவெனில், கூடாது.
ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறியது யார்க்கெனின், நிரு
மலனாகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவமும் ஒருங்கே
நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி னூல்களும் அன்றே
கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு
அவரது மனத்தின்கண்ணே மொய்மை நீங்கி, மெய்மை

கூடுவதாகிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்றோர்க்கு இத்திற நூல்கள் சம்மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகாநிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும் பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிறப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனையைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

(இ - ம்.) பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். “உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ, கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ” அன்றியும், “நினையா மெலியா நிறையழிவா வாளா, புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு, மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளைப், பிச்சியே நாளைப் பெறும்” எ-ம், குகைநமசிவாயதேவர் பாடல். ‘சும்மா கிடைக்குமோ சோணா சலன் பாத, மம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார் - நம்மா, லிருந்தகதை சொன்னக்கா லென்னாகு நெஞ்சே, பொருந்த நினையாத போது” எ-ம், தத்துவராயர்பாடல். “ஒளியார் வளைகலை நாணிழவாருரு வந்திரியார், தெளியாத பித்தென்று செப்ப விரார்நின்று தேங்கக் கண்ணீர், குளியா ரினிய கொடிய வென் னார்குரவன் சொருப, னளியா ரலங்க ளெளிதோ, புனைய வரிவையர்க்கே” அன்றியும். “தொழிலா னது பணியாத் தோத்திரஞ்செய் தோவா, தழினாகி னீயஞ்ச லென்பா-யெழிலார், நிருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன், சொருபாநா னென்செய்கேன் சொல்” எ - ம்,

கந.௦

அவிரோதவுந்தியார்

பிரமகேத. “திரமா மருத்தத்தி னுன்மைந்தரானுந் தீரா தவற்றின் நியாகத்தி னுலே, யுரமான வேதாந்த மாவா க்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சையானிச்ச யித்தார், பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் பரஞானவுபதேச மொன்றலு மேயிப், புரமா முடம்புக்கு னேயந்த முத் திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப் புவிக்கே” அன்றி யும். “உலத்த லின்றியொழி வற்றபொருளுண்மை யது வாஞ், சலித்த லின்றிய தவத்தினவர் தங்க னென்திரே, திலத்தி லெண்ணெயரணிக்கன றதிக்கணிகழ் நெய், நில த்தி னீனொன நிகழ்ந்துவெளி யாகி நிலையாம்” எ-ம், ஞான வாசிட்டம். “இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்பிலே மெ ய்ஞ்ஞான மெளிதினுண்டாம், பனிச்சுடர்வெண் ணித்தி லங்க ளுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவதுண்டோ, செனித்த வரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திரராய்த் தெளிந் தோ ராகி, யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குண மெல்லா மவரைச் சாரும்” அன்றியும், “சனன மஞ்சின ர்க் கவருடை முயற்சியே சரணந், தினமு மிங்கியை நா னெனுஞ் சிறுமைதான் சிதையி, லனக மாயுல கெங்கு மாம் விசால முண்டாகு, மனனுறத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற் றுற்காண்க.

(எஅ)

மூலமும் உரையும்.

கநக

[இப்பாவனா நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனால்
வரும் பயனும் மேற்கூறுகின்றார்.]

இப்பாவனாநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தி பற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தி பற.

எ-து. இங்ஙனம் கூறிய பாவனா நிஷ்டை மகாயோக
மென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்த சை
தன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே
உண்மை நிஷ்டையும் எளிதில் கிடைக்கும், எ-று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப்பிரமாணம்:
திருப்புக்ம் “ஐந்து பூதமு மாறு சமயமு மந்த்ர வேத
புராண கலைகளு மைம்ப தோர்வித மான லிபிகளும் வெ
குருப, வண்ட ராதி சராச ரமுமுயர் புண்ட ரீகனு மேக
நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில்காயுஞ்,
சந்த்ரஞ்ரியர் தாழு மசபையும் வந்து நாதமு மேதுவடி
வுமோர் தன்சொ ருபம தாகி நிகழ்வது சிவயோகந், தந்
களாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச பரகுரு
சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியது பெறுவேனோ” எ-ம்,
ஞானவாசிட்டம். “பாசமின்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினைங்
கடிகை பூசிக்க, ராச சூய மிலக்கரிக ரிவ்வா றெருநா ள
ருச்சிக்கி, னாசி லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதா
னே, யேசில் பரமயோகமிது தானே பரம கிரியையுமே”
எ-ம், அமுதசாரம். “யோகத் தபாவமெனும் யோகமது
கைகூடி, னேகப் பொருளதனா னெய்தியிடு - மேக, மது

வா மிதுவென்றெனுவகண்ட மான, வதுவாகை மாயோக
மாம்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இந்நிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப்பிரமாணம்:
பிரமகீதை. “எப்பொருட் கண்ணு மன்னி யிலக்கிடு மறி
வா மீச, னப்படி விளங்குகின்ற தறிதலே சிவன்ற னக்
கு, மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினுலன்று மெய்யே,
யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்”
எ-ம், “ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்
தியமாய்த் தானு மாகித் தனைத்தன்னுற் றுனே னுகருந்
தன்மையது, ஆன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ளவறி
வதனும், றுனே யாகக் கண்டிருத்தல் சத்தா யுள்ள
பூசையது” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “தேகமுதற் பிரிவுக
ளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள்களிலத் தெய்வ முண்டோ
பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரம
போத, மாகலினு லது தெய்வ மருச்சித்தந் குரித்தாகு
மறிவி லாத, மூகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்
பென்று மொழியு மன்றே” அன்றியும், “அறிவுசம பாவ
னைசந் தோட மெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம், பிறிவரி
ய வான்மதத்து வத்தையருச் சிப்பதே பெரிய பூசை,
குறிவடிவிற பூசனைபூ சனையல்ல வகண்டமெனக் கூறுந்
தெய்வ, நெறிகொள்புறத் தொழில்களா னேராதிக் கித
னலே நிறையு மின்பம்” அன்றியும், “ஓது பேதம் பேய்
த்தே நொன் றுணர்த லதுவொண் புனலாகும், காத லின்
ப மிடர் கனவென் றிடலே கருது புகையொளிதான், வா

தங் கழிய மறித்துணர்தன் மலர்பூ னுடை மகிழ்சார்த்,
 மேத மின்றி யிருந்திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசைய
 தே” எ-ம், சிவானந்தமாலை. “எங்குஞ் சிவாலயமா மெ
 ன்குஞ் சிவமாகு, மெங்குஞ் சிவனடிமை யெங்குமாய்ப் -
 பங்கறவே, நிற்கல் சிவபூசை நின்றநிலை யாய்நிறைவிற்,
 பற்றெழிதல் பூசா பலம்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவ
 னவற்றற்காண்க. ‘பாராதி’ என்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு
 இச்செய்யுள்காறும் பூரணபாவனா நிஷ்டை கூறியதென
 க்கொள்க. (எசு)

[இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஓர்
 குறிப்புப்பாவனை கூறுகின்றார்.]

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
 வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தி பற
 ஓங்கார முச்சரி யுந்தி பற.

எ-து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லா
 விடத்து உன்னையாளும் பொருட்டாக நாம் கொண்டரு
 ளிய இக்குருவடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ்செ
 ய்து அவ்விதயத்தி னுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரி,
 எ - று.

பூரணனாகிய சிவனொருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யு
 மிடத்துக் கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவே யாதலானும்,
 மற்றொரு குறிப்புடையவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படு
 வவாதலானும், இங்ஙனம் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக்
 கூறினானெனக்கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “குருவே சிவமெனக் கூறின னந்தி, குருவே சிவமென்பதுகுறித் தோரார், குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்கும், குருவே யுனாயுணர் வற்றதோர் கோவே” அன்றியும், “கருட னுருவங் கருது மளவிற், பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற், குருவி னுருவங் குறிக்கொண்டு நோக்கத், திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசிகன்செம் மேனிபோ, லோருருவங் கொண்டங் குணரா துணர்த்தினனோ” எ-ம், “வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத், தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே” எ-ம், அமுதசாரம். “உள்ளத்தினின்று மொளித்தான் பரன்குரவன், கள்ளந் தனைத் தவிர்த்துக் காட்டினான் - வள்ள, லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டிங், குருவான கோலமோ கூறு” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “ஓமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி, யோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுளபேத, மோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு, வோமென்னு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே” எ - ம், திருவாசகம். “உய்ய வென் னுள்ளத்து னோங்கார மாய்நின்ற, மெய்யா விமலா விடைப்பாகா” எ - ம், பிரமகீதை. “திம ரந் தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா, காமை

நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ, லாமு டம்பிலழி
வின்றிமறை கின்ற வமல, னோமெனும் பொரு ளுணர்ந்
திட வுடம்பி லொளியாம்” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். “ஓங்
குஞ் சின்மாத் திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணி
னைந்து, தூங்குந் தியான பரனாகித் தொடர்ச்சங் கற்ப
மெல்லாம்போய், வாங்குந் தொழிலீ டணையய மனன
ஞான ஞேயமிவை, தாங்கு ஞாதா வனைத்துமறத்தனிச்
சித் திரம்போ நெடி திருந்தான்” எ-ம், வரும். மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க. (அ௦)

அஞ்சமூன் றன்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தி பற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தி பற.

எ-து. பஞ்சாக்ஷரி அட்டாக்ஷரிமுதலிய மந்திரங்களா
யினும் உன் மனத்திற்கு இட்டமானவொன்றை ஏகாக்ஷரி
சித்தம் பொருந்தி உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக் கட
வாய், எ-று.

(இ-ம்.) திருக்கடைக்காப்பு. “தும்மலிரும ரெடர்
ந்த போழ்தினும், வெம்மை நிரயம் வினைந்த போழ்
தினு, மிம்மை வினையடர்த் தெய்தும் போழ்தினு, மம்
மையி னுந்துணை யஞ்செ முத்துமே” எ - ம், பெரியாழ்
வார். “ஏடு நிலத்தி லிடுவதன்முன் னம்வந் தெங்கள் கு
ழாம்புகுந்து, கூடு மனமுடை யீர்கள் வரம் பொழில்வந்
தொல்லை கூடுமினோ, நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாரா

ய னாயவென்று, பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர்வந்து
பல்லாண்டு கூறுமினே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன
வற்றும் காண்க. (அக)

[நிருமலாந்தக்கரணத்தின்பொருட்டு
மேலுங் கூறுகின்றார்.]

மந்திர நிட்டையின் தேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தி பற
செய்யோக மாதிய வுந்தி பற.

எ-து. இங்ஙனங்கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு
நில்லாவிடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்
பொருட்டு வாயுதாரணை முதலியவற்றால் யோகமாதிய
தவங்கனையானும் செய்யக்கடவாய், எ-து.

(இ-ம்.) திருமந்திரம். “வாயு விருந்திடவாயு விருந்
திடு, மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடும், காயமிருந்
தாற் கருத்து மிருந்திடு, மேய வறிவுணர் வற்றால் வினை
யின்றே” எ - ம், சிவதருமோத்தரம். “இந்திய விரு
த்தி யெல்லாம் பிராணனே யியக்க வேயு, மிந்தியஞ்செ
யிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயிக்க பஞ்சு, வந்தி
யஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை,
யிந்தியஞ்செயிக்க மாட்டா ரெய்துவ தேது மின்றே”
எ-ம், ஞானவாசிட்டும். “ஆதலா லுயிரசைவால் வாத
னைப்பா லமுத்தத்தால் விரிந்தவற்று ளடங்குவாயே, லோ
துபிறப் பறுமறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்விந்த
வுயிர்கள் வாழ்வாஞ், சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராண

மூலமும் உரையும்.

கங்எ

யாமந் தியானமருந் தாகத்தின் டிறங்களாலே, பேத
மன மொடுங்குவது பொருட்டா வன்றோ பிராணவா
யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்றாரே” எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை.
“ஓடுமாவை நிறுத்துநி லுள்ளுறக், கோடு வாய்க்கலி
னத்தினைக் கொள்ளுவார், நீடு மாமன னிற்க நிறுத்துநி,
லோடும் வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்” அன்றியும்,
“வாயு நிற்ப மனனின் னு மனந்தானிற்பப் பொறியின் னு,
பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்க ணின்றனவா,
லாய புலன்க ணின்றமையா னகிலந்தோன்றா துள்ள
த்தே, தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டி
ருந்தார்” எ - ம், திருவுந்தியார். “காற்றினை மாற்றிக்
கருத்தைக் கருத்தினு, ளாற்றுவ தாற்றலென் னுந்தீ பற,
அல்லாத தல்லலென் னுந்தீ பற” வரும். மற்றும் வரு
வனவற்றிற்காண்க. (அஉ)

[அத்தன்மையும் கூடாதார்க்குப் பின்னும்
கூறுகின்றார்.]

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம
தியைதரு வேடமு முந்தீ பற.
எல்லா மு மியாமெம துந்தீ பற.

எ-து. அய னரி யர னென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்
மூர்த்திகளது வேஷங்களும் யாமும் எமது வேஷமும்
பிறிதன்றெனக்கொள்வாய், எ-து.

‘எல்லாமும் யாம் எமது’ என்றமையால் சிருஷ்டி
யாதி கிருத்தியங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்

கநஅ

அவிரோதவுந்தியார்

மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமே
யென்றதெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) திருக்கடைக்காப்பு. “படைத்தளித் தமிழ்ப்ப
மும் மூர்த்திக ளாயினை” எ - ம், தேவாரம். “ஆதி
யும்மர னாயன் மாலுமாய்ப், பாதி பெண்ணுரு வாய
பரமனென், ரோதி யுள்குழைந் தேத்த வல்லாரவர், வா
தை தீர்த்திடும் வான்மியூ ரீசனே” எ - ம், திருப்பாட்டு.
“வாழ்வர் கண்டார்நம் முனைவர் வஞ்சமனத்தீரோ, யாவ
ராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே, மூவ ராயு மிரு
வராயு முதல்வ னவனேயாந், தேவர் கோயி லெதிர்
கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே” எ-ம், திருவாச
கம். “சுந்தரத் தின்பக்குமிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போ
ன்று, மந்தரத் தேநின்றிழிந்திங்கடியவ ராசை யறுப்
பான், முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச், சிந்
துரச் சேவடி யானைச் சேவகனைவரக் கூவாய்” எ - ம்,
திருவாய்மொழி. “திருமானான் முகன் செஞ்சடையா
னென் நிவர்கனெம், பெருமான் றன்மையா ரறிகிற்பார்
பேசியென், நொருமா முதல் வாஆழிப் பிரானென்னை
யாளுடைக், கருமா மேனியனென்பனென் காதல் கலக்
கவே” எ-ம், பிரமகீதை. “புருட னென்றுரை செயப்
படு வதுபரி பூரண மாகின்ற, சொருப நின்றவா நிற்க
விக் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றனை, யரனு மன்
றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்,
தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிக் கொருங்கிய சிந்தையார்

மூலமும் உரையும்.

கநக

தெளிவாரே” எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றை
காண்க. (அங்)

[இங்ஙனம் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர்வேட
மாகிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை
மேற்கூறுகின்றார்.]

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு
சத்திய பத்தியா லுந்தீ பற
தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவ
ரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவ
மென்று துணிந்தாய் அந்த வடிவத்தையே நாடோறும்
வழிபடக்கடவாய்; சத்தியபத்தியால் மனவாக்குக் காயத்
தை அர்ப்பணஞ்செய்து, எ-று.

‘சத்தியபத்தி’ என்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவ
தை சான்றாக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்
துத் தலைநின்றலெனக்கொள்க. ‘தனுவாதி’ என்றது உடல்
பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக் கூறிய
தாதலின், அது சிறப்பன் றெனக்கொள்க.

(இ-ம்.) தேவாரம். “உள்ள முள்கலந் தேத்தவல் லார்
க்கலாற், கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன், வெள்ள
மும்மரவும்விர வஞ்சடை, வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீச
னே” எ-ம், திருவாய்மொழி. “உணர்ந்துணர்ந் திழிந்த
கன்றுயர்ந்துரு வியந்தவிநிலைமை, யுணர்ந்துணர்ந்துண

கசு0

அவிரோதவுந்தியார்

நினு மிறைநிலை யுணர்வரிதுயிர்கா, ஞுணர்ந்துணர்ந் து
 னாத்துணைத் தரியயனர னென்னுமிவரை, யுணர்ந்துண
 ர்ந்துணைத் துணைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்
 றே” அன்றியும், “மகிழ்கொ டெய்வ முலோக முலோக,
 மகிழ்கொள் சோதி மலர்ந்தவம் மாணே, மகிழ்கொள் சிந்
 தைசொற் செய்கைகொண் டென்று, மகிழ்வுற் றுன்னே
 வணங்கவா ராயே” எ-ம், சிவஞானசித்தியார். “மன
 மது நினைய வாக்கு வழத்தமந் திரங்கன்சொல்ல, வின
 மலர் கையிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்,
 சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மாளு லியார்க்கு,
 முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்கு முன்னிலையா
 மன்றே” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.()

[யாதொரு போகமோகூதம் அன்பினுலன்றி மற்றொ
 ன்றால் யாவார்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று
 மேற்கூறுகின்றார்.]

நெய்யின்றி யாக முடிவுமே னீடுபே

வைவகை யாகமு முந்தீ பற

அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம்
 முடியுமாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவ
 னுயாகம் ஞானயாகம் என்று இங்ஙனங் கூறிய ஐவகை
 யாகமும் அன்பின்றி ஒருவனுக்கு முடியும், எ-து.

இதனால் போகமோகூத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே கா
 ண மென்றதாயிற்று.

(இ - ம்.) திருவள்ளுவர். “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர், புன்கணீர் பூசு தரும்” எ-ம், திருமந்திரம். “அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா, ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலா, ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி, னன்பே சிவமா வமர்ந்திருப் பாரோ” எ - ம், என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டிப், பொன்போ னெ ரியிற் பொரிய வறுப்பினு, மன்போ டிருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி, யென்போன் மணியினை யெய்தவொண் னாதே” எ - ம், தேவாரம். “நெக்குநெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சளே, புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணி யன், பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு, நக்கு நிற்ப னவர்தமை நாணியே” எ - ம், திருப்பாட்டு. “இன்ப முண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழைமனைவாழ்க்கை, முன்பு சொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத்தீரே, யன்பரல்லா ரணிகொள்கொன்றை யடிகளடி சேரா, ரொன்பகோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்பதடை வோ மே” எ - ம், திருவாசகம். “பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க” அன்றியும், “தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன், மூவ ராலுமறி யொணு முதலாய வானந்த மூர்த்தியான், யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி யறியொணுமலர்ச் சோதியான், றாயமாமலர்ச்சே வடிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே” எ-ம், திருவாய்மொழி. “நீர்மையி னூற்றுவர் வீயவன் றைவர்க் கருள் செய்து நின்று, பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை

கிணைந்தாடி, நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங்குழைந்து
 னையாதே, யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கெ-
 ன்செய்வாரோ” எ-ம், “அமரர் தொழப்படுவானே யனைத்-
 துலகுக்கும் பிரானே, யமரமனத்தினுளையோகு புணர்ந்த-
 வன் றன்னோடொன்றாக, வமரத் துணியவல்லார்க ளொ-
 ழிய வல்லா தவ றொல்லா, மமரகிணைந்தெழும் தாடி யலர்த்-
 துவ தேகருமம்மே” எ-ம், சிவதருமோத்தரம். “ஆதர-
 வே பரமான வறம தாகு மாதிரி வந்தமிவற் றனைத்து-
 மாகு, மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாதலின லாதர-
 வே மூலமாகு, மாதரவே பிரகிருதி யான்மா வீசனெனும்
 பொருளு மறிவிக்கு மமலன் றுளு, மாதரவே யடைவிக்-
 கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே”
 எ-ம், அனுபவசாரம். “அன்பி லாதநல் லறங்களு மை-
 வகை வேள்வியும் பிணமேயா, மன்பில் வாய்மையுந்-
 தானமு மொழுக்கமும் விரதமும் பிணமேயார், துன்-
 பின் ஞானமும் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல்லிடிற் பிண-
 மேயா, மன்பிலாதிய லறம்பொரு ளின்பம்வீ டனைத்-
 திற்கு முயிருண்டோ” எ - ம், சொருபானந்தநிலையம்.
 “அன்ப தொன்றுமற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ-
 ரறிவில்லா, ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந் தவரிதை-
 யருள்பெற்றார், துன்பவன்பவந் துவங்களில் வீடெனச்-
 சொல்லிடி மவையெல்லா, மன்ப தாமமு தினை முழுந்-
 திடவுண வயலவ ருனாதானே” எ - ம், மெய்ஞ்ஞான
 விளக்கம். “தாமமது வெங்குளது வங்கனல தாமா, நேம

மூலமும் உரையும்.

கசந்.

முற வேயிறைவ னொருமவர் பாலுந், தாமமை விலாதுருகு
தன்மைய ருளத்தே, யாமிறைவ னாரிய தாளுமென வோ
ரோ” எ-ம், மெய்ஞ்ஞானநிலையம். “முழுதுந் தன்னையே
தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறைவந்து, பழுதொன் நின்
றிய பத்திரல் வலையினிற் படுமெனு மதுகண்டா, லெழுது
கல்வியு மிலங்குந் தவங்களுந் யோகஞானநமு மெங்கே,
யழிவொன்றின் றிய வன்பினன் பெருமையை யறையவு
முடியாதே” எ - ம், திருக்களிற்றுப்படியார். “அன்பே
யென் னன்பேயென் றன்பால்ழைத் தளித்திட், டன்பே
யன் பாக வறிவழியு - மன்பன் றித், தீர்த்தந் தியானஞ்
சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது, சாத்தும் பழமன்றே தான்”
எ-ம், சிவானந்தமலை. “சீரார்பதினெண் புராணஞ் செ
ழுமறைநா, லாராத வாகமங்கற் றாய்ந்தறிந்து - நேரா
கச், சங்கரன் றுளிணைக்கீழ் ன்பிலனேற் சண்டாள, னங்
கையனிற் பாடி ரதி” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்
றற் காண்க (அரு)

[அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல்
மேற்கூறுகின்றார்.]

அஞ்சிவக் கன்புறா தைம்புலக் கோடுமே
னெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தி பற
நீதுணை யல்லையென் றுந்தி பற.

எ-து. எல்லாச்சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு
செய்யாது குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்
களை இச்சித்து உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின்,

கசச

அவிரோதவுந்தியார்

அதனை நோக்கி நித்தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதிவிஷயத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ எனக்குத் துணையாகக் கடவாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து, எ-று.

(இ - ம்.) திருவாசகம். “ஆம் கின்றிலை கூத்துடையா ன்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடுகின்றிலை பதைப்ப துஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட் டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே” எ-ம், பட்டணத்துப் பிள்ளையார். “பேசுவாழி பேசுவாழி, யாசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே, பேசுவாழி பேசுவாழி; கண்டன மறையு முண்டன மலமாம், பூசினமா சாம் புணர்ந்தன பிரியு, நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும், பிறந்தன விறக்கும் பெரியன சிறுக்கு, மொன்றொன் றொருவழி நில்லா வன்றியுஞ், செல்வமொ டு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர், கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர், கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர், குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோ, றொணையொங்குலத்தின ரிறந்தோ ரணைய வர், பேரு நின்றில போலுந் தேரி, னீயுமஃதறிதியன்றே மாயப், பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக், கனவே போன்று நனவு பெயர் பெற்ற, மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக், கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத், தன்மைய ரிழிவுழிச் சாந்தனை நீயு, நன்மையிற் நி

மூலமும் உரையும்.

கசடு

ரிந்த புன்மையை யாதலி, னழுக்குடைப் புலன்வழி யிழு
 க்கத்தி னொழுகி, வளைவாய்த் தூண்டி லு ளினாவாய் விழு
 ங்கும், பன் மீன் போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்
 போலவு, மாசையாம் பரிசுத் தியானே போலவு, மோ
 சையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும், வீசிய மணத்தின்
 வண்டு போலவு, முறுவ துணராச் செறுவுழிச் சேர்ந்த
 னே, நுண்ணு னூற்றுத் தன்னகப் படுக்கு, மறிவில் கீடத்
 து றுந்துழி போல, வாசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்
 பட், டிடர்கெழு மனத்தினோ டியற்றுவ தறியாது, குடர்
 கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி, கறவை நினைந்த
 கன்மென விரங்கி, மறவாமனத்து மாசறுமடியார்க்,
 கருள்சுரர் தளிக்கு மற்புதக் கூத்தனை, மறையவர் தில்லை
 மன்றுளாடு, மிறையவ னென்கிலை யென்னினைத் தனை
 யே” எ-ம், தத்துவராயர். “மற்றிலை பற்றென்று வாழ்
 வித்த நாதன் மலரடியைப், பற்றிலை மற்றொன்றைப்
 பற்றுகொழிந்திலை பற்றியொன்றும், பெற்றிலை யாயினும்
 பேய்த்தேனா நீரோனும் பின்றொடர்ச்சி, யற்றிலை யென்
 செய்கின் றாய்கெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே” அன்றியும்
 “நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண் டோகெஞ்ச மேநிறை
 யப், பொன்பெற்று வைத்தும் பொதிந்து கொளாய்புன்
 குரம்பையிலே, தன்பெற்றி தன்னைத் தரும் தம்பிரான்
 வந்து சார்ந்திருப்ப, வென்பெற்றிநீயிந்தி யஞ்சொன்ன
 வாசெய் தினைக்கின்றதே” எ-ம், மூலசித்தி. “அன்பிலா
 கெஞ்ச மரும்பிணி யெனவு மளவிலாப் பகைநமக் கென

கசக

அவிரோதவுந்தியார்

வுந், துன்பமார் சோக மோகமே முதலாந் துயரெலாம்
 விளை நிலமெனவு, மின்பவீ டெய்தா திடற்கிடை யூறு
 மிருளுமென் றியம்புவர் பெரியோர், துன்பிலா விறை
 வர்க்கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலை யெனக்கே”
 எ-ம், அனுபவசாரம். “புலையுறு செயலாற் புலனுறு போ
 கப் புகலரும் விடத்தையே நுகர்தற், கலமரு கவலைக்
 கடலுளே தலைகீழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே, கலைகளி
 னுணர்வுக் கரியநற் சொருபன் கழல்களை நினைந்துரைந்
 தருகி, யெலையறு மன்பா மமுதினை விரும்பா தேது
 கொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்” எ-ம், போதரத்நாக
 ரம். “காயநீர்க்குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புன
 லது தனக்கிங், காயவத்துயர மளவிலை யதுநீ யாய்வுறு
 மையினழிந் தற்றாய், நீயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்
 ந்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட், டாயவச் சொரு
 பற் கன்பதே புரியிலரியதே தார்நமக்கெதிரே” எ - ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அசு)

[பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமே யென்று
 வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.]

அசுணாதிக் கோரொன்றா லைம்புல னானு
 மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீ பற
 எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீ பற.

எ-து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்
 டுன ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் ‘வளைவாய்த் தூண்

மூலமும் உரையும்.

கசன

முது னுள்ளினா விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபுவி
ளக்கத்து விட்டில்போலவு, மாசையாம் பரிசத் தியானே
போலவு, மோசையின்விளிந்த புள்ளுப்போலவும், வீசிய
மணத்தின் வண்டுபோலவும்' ஓரொன்றாலே கேடடையா
நிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனாலும் கேடுவருமாயின் அவற்
றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம் நெஞ்சமே,
எ-று.

இ - ம். ஞானவாசிட்டு - "உரைத்தவசு ணக்களிற்று
விட்டின்மீன்றே னோசையு ரொளியிரத நாற்றமென்னு
நிரைத்தவவற் றோரொன்றான் மாய்ந்துபோகு நிலையழி
க்கு மிவையைந்து நேரோகூடிக், கரைத்தலுறு பவர்க்
கின்ப மெங்கே யுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச்
சாலம், புரைத்தெழுநெஞ் சேயதுவே போருமாயிற்
பொருவில்சய மஃதுனக்குப் புகலும் காலே" எ - ம்,
அமுதசாரம். "சிந்தா குலமனிதர் சீசெ செவிமுதலா,
மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ - வைந்திலொரு, வேட்கை
யசுணமிபம் விட்டின் மீன்வண்டு, கேட்கைமுத லோ
ரொன்றன் கேடு" எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயலகை
நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட, பாயசமு மெய்ப்
பரிசம் பாவையிகச் - சாயனீர், வேட்கை யசுணமிபம்
விட்டின்மீன் வண்டிவையின், சாக்கியைக்கண் டார்
துறவா தார்" எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்ற
காண்க.

கசஅ

அவிரோதவுந்தியார்

[வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு

மேற்கூறுகின்றார்.]

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தி பற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தி பற.

எ-து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலநுகர்ச்சியும் உளதா
மாதலின் அவரதுபோகத்தை நீ விரும்பிற் கேடென்பத
ற்கு ஒராயம் என்னை நெஞ்சே, எ-து.

இ-ம் : திருவள்ளுவர். “கண்டுகேட்டுண்டிவிர்த் துற்
றறியு மைம்புலனு, மொண்டொடி கண்ணே யுள்” அன்
றியும், “உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங், கள்ளு
க்கில் காமத்திற் குண்டு” எ-ம், திருவாசகம். “காருறு
கண்ணிய னைம்புல னுற்றங் கரைமர மாய், வேருறு
வேளை விடுதிகண் டாய்விளங் குந்திருவா, ருருறை வாய்
மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே, வாருறு பூண்முலை
யாள்பங்க வென்னை வளர்ப்பவனே” எ-ம், வரும். மற்
றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஅ)

[காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்ப
மும் மேற்கூறுகின்றார்.]

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
லிலங்கிழை யார்க்க முந்தி பற
இடராய் விளையுமென் றுந்தி பற.

மூலமும் உரையும்.

கச்சு

எ-து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்து உகிரால்வருட உண்டாகிய சுகம் பின்புகீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்குதல் போலும், ஆபரணதிகளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யா நிற்கும் மகளிரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும், எ-று.

இ - ம். தேவாரம். “குழலை யாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா, யுழலு மாக்கையைப் பூணு முணர்விலாத் தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினே, மிழலை யானடிச் சாரவின் னாள்வரோ” அன்றியும், மாணு வரு வாகியோர் மண்ணளந்தான் மலர்மேலவ னேடியுங் காண்பரியாய், நீணீண்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின்மலனே, வானூர் நுதலார் வலைப் பட்டடியேன் பலவின்கனி யீந்தது போல்வதன் முன், னானேடுபெண் னாமுரு வாகிகின்ற யடியேனு யப் போவதோர் குழல்சொல்லே” எ-ம், திருவாசகம். “செமுகின்ற தீப்பு கு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன் னாள், விமுகின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாய றுகா, லுமுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே, வழிநின்று நின்னரு ளாரமு துட்ட மறுத்தனனே, எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். “இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங், கலவி கடைக்கணித்தும் பாரோ-னிஸகு மொளி, யாடகஞ்சே ரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின் னாடு, நாடகங்கண் டின்பான நான்” எ-ம், சிவதருமோத்

தரம். “குட்டவுடல் கொடுக்குமிதம் கூடினழற் கொடி யிடையா, ரிட்டமுமில் முறையெனுக வினையவர்தம் பரு வம்போற், குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுநனுக்கொப் பெனக்கொள்க, தொட்ட துவக் கிந்திரியஞ் சொற்பொ ருளுந் துணிவாரோ” அன்றியும், புரிந்தவர்க டவினையைப் பொருவரியா னடிக்கன்பு, பிரிந்தவர்கள் வனிதையரைப் பெறற்கரிய பேறென்றே, யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காய குழிவழிக்கே, யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிரயத்து மிளைப்புறவே” எ-ம், ஞானவாசிட்டம். பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை, முந்திரவிக் கதிர்போல மிளிர்விக்குங் கனலிடியு முனைக்கூர் வானும், வெந்தவிருப் புப்பொறியு மெனக்கொடிய மனவேட்கை மேரு வொத்த, சுந்தரஞானியர்தீரர் சூரரையெல்லாமிமைப்பிற்றரும்பு செய்யும்” அன்றியும், மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்குநன்றாய்த், தீவினைச்சிகைசேர் மாத றொனங்கன றிருணம் போல, யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத் தீக்குப், பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறகதாமே” அன்றியும், “மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்டி டிக்கக், காமனும் வேடன் வீசம் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர், தீமனச் சேரார் சன்மச் சிறுகுழிமீனா மாந்தர்க், கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக்கியாயு மொப்பார்” எ-ம், நாலடியார். “அம்புமழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும், வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்

பிக், கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம, மவற்றினு மஞ்
சப் படும்” அன்றியும், “ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செந்
திக்கு, நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட், குளிப்பினுங்
காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ்சும்”
எ-ம், நீதிசாரம். “ஊரு ளொனும்வனத்தி னெள்வேற்கண்
மாதொனும், கூருர் விடமுட் குழாமுண்டு - சீருர், விரத்
திவயிராகி விவேகத் தொடுஞ்சோ, மிரத்தணியாதேகலெ
வனோ” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (1)

[நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று
மேற் கூறுகின்றார்.]

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தி பற
சடுரசந் தேடேலென் றுந்தி பற.

எ-து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்களா
யும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்தினாலும், அஃதன்றி உப்
பற்ற நீர்க்கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாதி
களும் அருந்தினாலும், உதராக்கினி அவியா நிற்கும் யா
தொரு புசிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது
தன்மை கெட்டு மலத்தன்மையொன்றே அடையா நிற்
கும் ; ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்
தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற
அறுசுவைகளைத்தேடி ஒடேல் நெஞ்சமே, எ-று.

இ-ம். தத்துவராயர். “பண்டைப்படியே நமக்களிக்
கின்ற பாஞ்சுடனாக், கண்டைக் கனியை யமுதைக்கை

கருஉ

அவிரோதவுந்தியார்

விட்டுக் கவலைநெஞ்சே, தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோ
ற்றுச் சுவநிற் துடியிடையார், கெண்டைத் துணைவிழி
யுமுன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே” எ-ம், சிவானந்த
மலை. “உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமா,
ஸ்ப்பதுண்டு கூவல்குள மாறதனி - லிப்படியைப், பார்த்
தமையா நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்றாலும், பேர்த்
துளதின் மேல்வருமோ பேசு” அன்றியும், “நீயா யமை
யாய் நினைந்தோடிக்கிட்டாமை, யேயா யமைந்தா யிடர்
நெஞ்சே - காயோ, கடையானார் காய்பசிக்கே கால்குலை
வர் கற்றோ, ரடையாரோ வாங்கமைவின் பால்” எ-ம்,
வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (க0)

[மேலமைவு கூறுகின்றார்.]

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமு
வேண்டா விடினுமுண் டிந்தி பற [ம்
விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தி பற.

எ - து. யாவனொருவனுக்கும் இன்பதுன்பங்களெல்
லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட
துன்பமும் உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல் யாதொரு
விஷய சுகமும் நீ விரும்பாவிடினும் அமைத்தபடியே
வந்து கூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே,
எ-று.

இ - ம். திருவள்ளுவர். “வகுத்தான் வகுத்த வகை
யல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது”

மூலமும் உரையும்.

கருந

அன்றியும், “பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்,
 சொரியினும் போகா தம்” ஓளவையார். “ஆழவழுக்கி
 முகக்கினு மாழ்கடனீர், நாழி முகவாது நானாழி-தோழி,
 நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம், விதியின் பயனே
 பயன்” அன்றியும், “எழுதியவர் றுமென் றிராமட நெஞ்
 சே, கருதியவா றுமோ கருமம் - கருதிப்போய்க், கற்ப
 கத்தைச் சார்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன், முந்
 பவத்திற் செய்த வினை” குகைநமச்சிவாயர். “வைய
 முழுதும்படைத்து வாழு மருணகிரி, யைய நமைத்தபடி
 யல்லாம - னெய்யமன, நூறு யிரம்விதமாய் நொந்தாலு
 மெள்ளளவு, மேறு ததிற்குறையா தே” சிவானந்தமாலை.
 “இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராதென்று, நல்லோர்துணி
 பொருளை நாடுங்கா - லெல்லா, மமைத்தபடி யேவருமா
 லாங்ககைசுவென் னெஞ்சே, சமைத்தபொரு டாமறிவார்
 தாம்” அன்றியும், “பல்காய நற்கறியும் பானெய்பழத்
 தோடடிசில், செல்வாய தேயஞ் செறிந்தாலு - மெல்ல
 வுனை, யூட்டாஆ முண்டேலுறுபிணிமற் றியாதொன்றால்,
 வீட்டாதோ நெஞ்சே வினைந்து” அன்றியும், “இன்பத்
 துக் கோடி யினைக்குமது போன்மனமே, துன்பத்துக்
 கோடிச் சுழலாயே - யின்பமுநீ, யப்படியென் றெண்ணி
 யினைப் பாறியாட் பேறுபேறு, திப்படிவந் துற்பவிப்ப
 தென்” அன்றியும், “நீடுந் தலைகீழ்க்கான் மேலாகி நின்ற
 லும், கூடும்படியன்றிக் கூடாதா - லோடி, வருந்தாம
 லுள்ளபடி வந்திடக் கண்டாறி, யிருந்தாலோ நெஞ்சே

கருசு

அவிரோதவுந்தியார்

யினி” அன்றியும், “இருந்தவிடத் தேதும் வரக் கண்டிருப்ப தன்றோ, பெருந்தகைமைக் காபரணம் பேதாய் - மருந்தெனவே, யாங்கினியார் தங்கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார், பாங்கிதுகாண் பாழ்நெஞ்சே பார்” அன்றியும், “ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரையிற், றோற்றும் பசம்புற் றொடர்புறுமே - யாற்ற, வதுபோல நெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு, மிதுவே யுனக்கிதனாற் பேறு” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[இங்ஙனம் கூறிய வுபாயங்க ளனைத்தையும் நெறியாகப் பற்றிச்சென்று உண்மை ரிட்டையி னையே கூடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின் றார்.]

சொன்னவிந் நானு வுபாயங் கொடுதொடர்ந் தன்னமெய்ந் ரிட்டைசேர்ந் துந்தீ பற ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த நானுவுபாயங்களானு மனசை யொருவழிப்படுத்திச் சென்று முற்கூறிய பாவஞதீத ரிட்டையைப் பொறுந்தி நின்று பேரானந்தம் பெறக்கடவாய், எ-று.

பாவனையாதியான ரிட்டைக ளொவ்வொன்றி லநேக விதங்க ளடங்கி நின்றலானும், இன்னு முபாயங்கள் பல வாக நூல்களிற் சொல்லப்படுமதனானும், ‘நானுவுபாயங் கள்’ என்று கூறினொனக்கொள்க.

இ-ம்: தத்துவராயர். “இம்மற் கிறையா னவுடம் பை
யெடுத்திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந் தன
செய்திதன லமையாதே, மம்மர்க் கிடனாய் நடன டிய
பொய்வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறை
யிற்றுறவி னிறைவிற் குறைவற்றே, யெம்மைக் குறமக்
குறவா மவர்வே றலர்நா மலதென்றே யாதொன் றினும்
யாவரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந், தம்மைப்
பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா
யகமே யெனையா ளுடையாய் தாலோ தாலேலோ” மற்
றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கஉ)

[அவ்வண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு
வாக்குந் தொழிலும் எதுகாறும் அடங்காதோ
அதுகாறும் நிலைகொளாதென்று மேற்கூறு
கின்றார்.]

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமேன் மாண
பிளையெழி னென்னுமென் றுந்தீ பற
பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. யாவனொருவ னுண்மை நிட்டைசாதிக்கு மிடத்
தவனுக்கெல்லா வுபாதிசுருமடங்கி நிர்த்தரங்க சமுத்தி
ரம்போல இவ்விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு
சற்றேயுண்டாமாயினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று
சுருதியாதிகள் கூறாநிற்குமாயின், அந்நினை வெழாம
லடக்குவதன்றி அதுதடித்துப் புறநிலையாய் மனதிக
ளோடுகூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களையுங் கவர்

கருள்

அவிரோதவுந்தியார்

ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கன்மேந்திரியங்களும்
பிரோரகப்படுமாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ
மானுக்கனே, ஏ-று.

‘நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்கும்’ என்றவதனான்
மனோலயஞ் செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மசைவற
அடங்குதலே நியமமென்றானைக் கொள்க.

இ - ம். திருவாய்மொழி. “உள்ள முனாசெய, லுள்ள
விம் முன்றையு, முள்ளிக் கெடுத்திதை, யுள்ளி லொடு
ங்கே” ஒளவையார். “மோனமென்பது ஞானவரம்பு”
சிவானந்தமலை. “ஓடியுழன் நிற்த வுடம்பை யொருதே
நீ, பாடியிடற் றைப்புண் படுத்தாதே - கேடுபிறர்க், கும்
மால் வினையாதே யொன்றுடனுந் தாக்காதே, சும்மாவே
காணுஞ் சுகம்” அன்றியும், “ஓடாதே தேடாதே யுன்ன
தே யோசையெழப், பாடாதே சாத்திரங்கள் பன்னாதே-
கேடுபிறர்க், கும்மாலே செய்யாதே யொன்றாதே யொன்
றுமறச், சும்மா விருக்கை சுகம்” மற்றும் வருவனவற்
றற் காண்க.

(கூட)

[இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகள் தாசாரங்
கூறுகின்றார்.]

ஆனந்த மெய்திலே ராடினும் பாடினு
மானந்த லீலையென் றுந்தி பற

அவர்செயல் கூற்றென துந்தி பற.

மூலமும் உரையும்.

கருள்

எ-து. இங்ஙனம் கூறிய உண்மை நிட்டைகள் வந்து பரமானந்தம் பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினோர் பின்பு ஓராடல் பாடல்களைச் செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லா மானந்தலீலையாய் முடியும், அவரது செயற்பாடொருவரானிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது, எ-று.

‘ஆடினும்பாடினும், என்றவுண்மையால், அவை நியதமல்லவென்ற தெனக்கொள்க.

இ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. “தெளியு முளத்தார் சிலவர் தெளிப்பார் சிலவர் களிப்பார் சிலவர் திகைப்பார், ரளியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பார் ரவர்கள் செயற்பாடறியவொணாதே” மோகவதைப்பரணி. அல்ல தங்கவர் பெருமையை யருமறை மொழிய, வல்ல தன்றான் முகுந்தனும் பிரமனு மாட்டார்” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கூச)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு

மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீ பற

ஆங்கவைக் கெண்ணுரென் றுந்தீ பற.

எ-து. சோறிடுதற்கு நாடும் கோவணத்துணி கொடுத்தற்குக் குப்பைமேடு மியல்பாகவிருத்தலின், அவற்றினைக் குறித்தொருவரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்பதில்லை எ-று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோ ரொன்றையு மிப்பிரபஞ்சத்தின் கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரத்தேகமுள்ளவரும் அதனுக்காகாரம் வேண்டிதலின் அது

கருஅ

அவிரோதவுந்தியார்

குறித்தாயினு மொருவரையனுசரிக்க வேண்டுமேயெனின்
 அதுவேண்டுவதில்லை, அறிஞர்க்குநாடுதோறுமிரந்துண்ட
 வியல்பா யிருத்தலின், அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறை
 ப்பது நிமித்தம் ஒருகோவணத்தை யாயினும் குறித்து
 அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபிமானங் கிஞ்சித்
 தாயினுமின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவதில்லை அங்
 ன்னமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் ஊர்கடோந
 றுமிரந்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மை நோக்கிச்
 சிலரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நானாவண்ணமு
 மாகப் பிறரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரொனக்
 கொள்க. அங்ஙனமாயினும், கோவணங்குறித்தொருவ
 ரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவையில்லை :
 குப்பை மேடுகடோறும் சதாகாலமும் பழந்துணிக ளிய
 ல்பாய்க்கிடத்தலினெனக்கொள்க.

இ - ம். திருமந்திரம். “பரந்தவுலகம் படைத்த பிரா
 னை, யிரந்துணியென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு, நிரந்தர
 மாக நினையு மடியா, நிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத்
 தானே” பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். “சோறிடு
 நாடு துணிதரும் குப்பை தொண்டன்பரைக்கண், டேறி
 டுங்கைக ளிழிந்திடுந்தீவினை யெப்பொழுது, நீறிடுமேனி
 யர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தங்கண்டா, லாறிடுங்கண்க ளுரு
 குமென் னுவியு முள்ளமுமே” அன்றியும், “சின்னற்சீரை
 துன்னற் கோவண, மறுதற்கீளுடன் பெறுவது புனை
 க்து” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கரு)

மூலமும் உரையும்.

கடுக

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ மிங்கையு

நல்ல கலமவர்க் குந்தி பற

நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தி பற.

எ-து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத் தெதிரேகண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற் றுண்பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினோ ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரியார், எ-று.

இ-ம். தேவாரம். “கட்டு வாங்கங் கபாலங்கைக் கொண்மல, ரட்ட மாகங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர், சிட்டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய, பட்டகட்டமுற் றுரங்கிருவரே” திருவாசகம். “ஐயங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட்டுள்கசிந்து” பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “விடுங்கோடுகிலெங்குங் கோவண முண்டுவெண் ணீறெங்குமா, யிடுங்கோள் கரோடிங் கைக்கொளுங் கோளிடை மாமருதைத், தொடுங்கோள் சிவசங்க ராவென நாளுந் துதிசெயுங்கோ, டடுங்கோள் புலனுறங் குங்கோ ணலம்பலந்தன்னிலுற்றே” அன்றியும், கையாரவேற்றங் கனநின் றுதின்று கரித்துணியைத், தையாதுடுத்துநின் சந்நிதிக் கேவந்து சந்ததமு, மெய்யார நீறணிந்துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்த்திட், டையாவென் ரோலமிடுவதென் ரோகயி லாயத்தனே” அன்றியும், “வீடுநமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்தந்த,வோடுநமக்குண்டு வற்றாத பாத்திர

கசு0

அவிரோதவுந்தியார்.

மோங்கு செல்வ, நாடு நமக்குண்டு கேட்டவெல் லாந்தரு
 நன்னெஞ்சமே, யீடுநமக்குச்சரியான பேர்களு மிங்கில்லை
 யே” அன்றியும், “சிதைவலோடொன் றுதவுழி யெடுத்
 தாம், கிடவோ ருளொனினிலையினின் றயின்று, படுதரை
 ப் பாயலிற் பள்ளி மேவி, நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “கைத்
 துணைப் பாத்திர மானாய் காழுடைக் கோவண மானாய்,
 பித்தனெனப்பெயர் பெற்றாயுன்பேருணர் வென்னைகொ
 நெஞ்சே” அஞ்ஞவதைப்பரணி. “அலைபொரு மலொரு
 கா றலையெடா தமைவரோ யருள்பொரு மலுருகா வருவி
 பாய் நயனெனோ, கலைபொருமலொருகோ வணவராய் விடு
 வரோ கவலைதீர் பலிகொணீள் கரகபா லியர்களே” அன்
 றியும், “உளையிறற் துணர்விறற் திடனுணர்ந் திடுவரோ,
 யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரோ, திளையிறந்
 தளவிறந் துளபரங் கடலுளே, செறிதரும் படிவருந் திரு
 வகம் படியரோ” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கசு)

ஏகாந்த மான தலமில்ம் பூவணை

யாகுந் தரையவர்க் குந்தி பற

ஆனந்த நித்தினைக் குந்தி பற.

எ - து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழ்ங்கோயில் மலை
 முழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இல்ல மாதலினு
 லும், அன்னோரானந்த நித்தினை செய்தற்குத் தரையே
 பூவணையாதலினாலும், அவற்றினைக்குறித்து மொருவரை
 யனுசரியார், எ-று.

மூலமும் உரையும்.

ககக

இ-ம். திருமந்திரம். “இணங்கவேண்டா வினியுலகோ
ருட, னுணங்கு கல்வியு னூல்களு மென்செயும், வணங்க
வேண்டா வடிவை யறிந்தபின், பிணங்க வேண்டா பித
ற்றை யொழியுமே” திருக்கடைக்காப்பு. மேனியிற் சீவ
ரத்தாரும் விரிதரு தட்டிடை யாரும் விரவலாகா, ஆனிக
ளாயுள்ளார் சொற்கொள்ளாது முள்ளுணர்ந் தங்குய்ம்
மின் றெண்டிர், ஞானிகளாயுள்ளார்க ணுண்மறையே
முழுதுணர்ந் தைம்புலன்கள் செற்று, மோனிகளாய்முனி
ச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியு முதுகுன்றம்மே”
ஞானவாசிட்டம். “இல்லவ ளில்லமாதி பற்றற விட்ட
ரிட்டை, புல்லுதல் சற்சிற் பாவம் பொருந்துத றனக்
குப் பேத, மல்லவா யவற்றவற்றின் றோற்றங்கண் மாய்த்
லென்று, மல்கலே கார்தஞ் சேர்தன் மானுடத்திரை
நீத்தல்” அன்றியும், “சங்கமடியாப் பொருளுண்டாஞ்
சங்க மடியா வாபத்தாஞ், சங்க மடியா வாசைவருஞ்
சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ், சங்க மறுத்தல் வீடெ
ன்பர் சங்கமறுத்தல் பிறப்பறுத்தல், சங்கமறுத்துப்
பொருள்களுனீ தனிசி வன்முத் தியைப்பெறுவாய்” சிவ
போகசாரம். “என்றுஞ் சன்ன விடர்க்கடலு னேமூழ்
கிப், பொன்றுமனமே யுனக்கோர் புத்திகே - ணன்று,
தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரநீசேரி, னினிச்சங்கஞ்
சேரா திரு” அன்றியும், “அனித்தியத்தை வித்தியமென்
றாதரிக்கும் பொல்லா, மனித்தருடன் கூடி மருவார் -
தனித்திருந்து மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்

ககூஉ

அவிரோதவுந்தியார்

தையறுத், தானந்த மாயமுந்து வார்” அருட்பிரகாசம்.
 “மைக்குழம் பன்ன விருள் வெயிற் காற்று மழையிவை
 கண், மிக்குறு காலையி லும்பலர்வந்து விரவுதலம், புக்கி
 தஞ் சொல்லினிற் பாரோதனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்
 துக்கமி லாப்பர மானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரோ”
 அன்றியும், “கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ
 ரிடமருவுத் லியல்பே” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.
 தபாபூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம்.
 “அகலிடமே லிடமதா மூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்
 டுண்பார் விலக்கா னாயம், யுகலிடமா மம்பலங்கள் பூமி
 தேவி யுடன்கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்
 யே, இகலுடைய விடையுடைய னேன்று கொண்டா
 னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோந், துகி
 லுமித்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்
 கக் கடவோமோ துரிசற்றோமே” பட்டணத்துப் பிள்ளை
 யார். “படுதபாப் பாயலிற் பள்ளிமேவி, யோவாத்
 தகவி னரிவையைத் தழிஇ” சிவான்ந்தமலை. “காற்கட்
 டில் பூமி தலையணைதோள் கையிணையா, மேற்கட்டி விண்
 கவரி வீசுகா - லேற்றா, விளக்கிரவி யிந்து மனை த்துறவா
 மெய்யே, யுளக்கண் விழித்துறங்கு வோர்க்கு” தத்துவ
 ராயர். “விழித்திருந்து துங்குவோர் மெய்யுள்ளத் துள்
 ளே, முழுத்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ,
 யாட்டியருள் கூத்தை யாற்றா யருளாலே, காட்டியருண்
 மெய்ஞ்ஞானக் கண்” பாடுதுறை. “படுக்கை தடைதனி

லாகவும் பெற்றோம் பாணியிலே பலிகொள்ளவும் பெற்றோ, முடுக்கையுங் கோவண மாகவும் பெற்றோ மொன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே” மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (கூஎ)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீ பற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமுமெவ்விடத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொல்லோ இவ்வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகியபோலு முறவும்பகையும், எ-று.

‘உண்டுகொல்லோ’ என்றவதனு லில்லை யென்பதே துணிவு. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானிகளாயினே ரூர்கடோறும் புகுந் தையமேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙனமிதா கிதஞ் செய்வோரைச் குறித்துக் கிஞ்சித்தாயினுமொருவரோடும் உறவும் பகையுங் கொள்ளா னென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். “பார்பதமண்ட மனைத்தமாய் முனைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே, நீருறு தீயே நினைவதேலரிய நின்மலா நின் னருள் வெள்ளச், சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே

ககச

அவிரோதவுந்தியார்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யாருற வெனக்கிங்
 காரய லுள்ளா ரானந்த மாக்குமென் சோதி” திருவாய்
 மொழி “நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சவர்க்கமுமாய்,
 வெல்வகையு ரட்டும் விடமு மமுதமுமாய்ப், பல்வகையும்
 பரந்த பெருமா னென்னை யாள்வானைச், செல்வ மல்கு
 குடித்திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே” தேவிகாலோத்த
 ரம். “வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி
 ருத்தல், பேதுறு பிணக்கு நீங்கிப் பெரியவ ரருளினுலே,
 யோதுநு லோத லோலி யுலகிய னன்று தீதென், ருதியி
 லுரைத்த வெல்லாமறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்” சிவ
 தருமோத்தரம். விடுத்த வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந்
 தையமுங், கொடுக்கு மிற்றொறுங் கொண்டுண்டு கோ
 வண, முடித்துப் பாரிலுறவு பகையிவை, கெடுத்த கேள்
 விய ரவ்விடங் கிட்டிவார்” ஞானவாசிட்டம். “இவன்
 சுற்ற மிவன்பகைஞ் னிவனுனென்னு, மிவ்வெறும்பொய்
 யிராமநீ யிறையு மெண்ணே, லவம்பற்று நொய்யமனத்
 தவர்க்கிவ்வாறு வறிந்தவர்க்குச் சகமுழுது மகலாச்
 சுற்ற, நிவந்துற்ற பலகோடி பாவனைமோ கத்தானீபகைநீ
 யுறவென்பர் நிமிடந் தோறு, முவந்துற்ற மயக்கிதுவாம்
 பரமார்த்தத்தி லுலகெல்லாம்பகையாகு முறவு மாகும்”
 சைவநெறி. உறவுபகை யாசைவெறுப் புள்ளச் சழக்கு,
 மறினேபிறவி யறும்” சிவபோகசாரம். “ஆர்பெரிய ரார்
 சிறிய ரார்பகைஞ் சாருறவர், சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொ
 ளுபர் - பேர்பெரிய, லெங்கெங்குந் தானு யிருந்து சடசித்

தனைத்து, மங்கங்கியற்றுவதா னால்” மற்றும் வருவன
வற்றாற்காண்க. (சுஅ)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்
வேண்டிய செய்வாரொன் றுந்தீ பற.

விதிநிதே தங்களற் றுந்தீ பற.

எ-து. உள்ளன இல்லன செய்யப்படுவன செய்யப்
படாதன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன
ஆதியவனைத்தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த
ஞானிகளாயினோர் இச்சைப்படியே செய்யா நிற்பர் விதி
நிதேதங்க ளொழிந்து, எ-று.

விதிநிதேதங்க ளொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்
டனையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்றதெனக் கொள்க.
இ - ம். திருவாசகம். “புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற
பல்சமயந், தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்
கச், சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு, மத்
தன் கருணையினற் றேனோக்க மாடாமோ” பிரமகீதை.
“ஓது மிப்பரம் பெரும்பொரு ளுணர்ந்தவன்செய்வ,
தேது மில்லை ஞானமுமிலை யிரண்டிலா மையின, னீதி
வன்னமாச் சிரமமு நிதேதமும் விதியுஞ், சாது நல்
வினை தீவினை சகலமு மிலவே” அன்றியும், “மதிசெய்
மாமறை வன்னுச் சிரமிகள், விதிசெ யாவிடில் வெந்நர
கென்றது, துதிசெய் தேயதி வன்னுச் சிரமிக, ளெது

செய் தாலது வேதவ மென்றதே” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்
கம். “நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானியர்க்
குப், பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - ரோயார்,
பெருமை சிறுமையிலே பின்னுமுன்னு மில்லை, வகாவற்று
வேண்டியசெய் வார்” அன்றியும். “சாவே பெருநோன்
பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத், தேவாரங் காலந்தியான
மறம் - பாவம், விதிவிருத்தம் பேசுசைக்கு வேதாகமங்க,
ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்” மற்றும் வருவனவற்
றுற் காண்க. (கக)

ஓங்கரு ளீசனோ டொன்றியே நின்றோரு

மீங்கரு ணீங்காரொன் றுந்தி பற

எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தி பற.

எ-து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்
பொருளுடனேகூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும்
இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய சராசரங்களிடத் தெல்லாம்
அருளை நீங்கார், எ-து.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆரிடஞானிகள் விதிநிடேதங்
கடந்து வேண்டியசெய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்
யவேண்டுமென்னும் விதியினையும் பற்றுதல் விதிதலில்லை
யென்னில் அதுகூடாது; அன்னோருயிர்கட்கிதஞ் செய்
தலே இயல்பு, அஃது யாதாலெனில் இரும்புக்குச் சுமந்
தன்மையின்மையாயினுங் கனலோடுகூடியவிடத்து அத

னது சுமந்தன்மையைத் தான்பற்றி நின்றதுபோல வந்து
வுக்குப் பேரருளே சொருபமாதலின் அவ்வஸ்துவினோ
டி ரண்டறக் கலந்து நின்றோரும் இத்தசைக்க னெல்லா
வுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்கனெல்லாம் மாயா
வுருவத்திற் கேயொழிய நித்தியவிபுவாய ஆன்மாக்கட்
கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயினும் அவ்வுணர்வு
பெத்தத்திற் றமக்கில்லைபோலு மன்றைய வுயிர்கட்கும்
அஃதின்மையால் அவற்றினது வருத்தத்தை நோக்கியரு
ளினை நீங்காரொன்பதே துணிவு.

‘நின்றோரும்’ என்ற வும்மையான் முத்திபெற முயல்
வோர்க்கு அருளே தலையாகவேண்டப்படு மென்பதூஉம்
அருளில்லோர் சீவன் முத்தரன் நென்பதூஉங் காட்டிற்
நெனக்கொள்க.

இ - ம், தேவிகாலோத்தரம். “நடுங்காம லெவ்வுயிரு
நறுக்காமற் றரும்பனைத்தும், பிடுங்காது முதலெவையும்
பிரசமலர்கொய்யாது, விடுங்காலா லுழ்த்துதிர்ந்த வினா
மலர்க ளவையேந்தி, யடுங்காலன் றனை பட்டவம்புயத்தா
ளருச்சிப்பான்” பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “மகவெனப்
பல்லுயிரனைத்தும் பார்க்கும்” பகவற்கீதை. “இருவுகையு
யிர்க்குமினிய னுயின்பதுன்பமியானென்னதென்றறியா,
தொருபொரு ளாலங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமுமொரு
வழிப்பாடாய்ப், பொருவருந் துணிவுக் கருணையும் புரிந்து
புலன்மெரி யுணர்வையென் பாலே, மருவிநின்றொழுகும்

ககாஅ

அவிரோதவுந்தியார்

யோகியென் பவனே மன்னவ மற்றெனக் கினியான்”
 ஞானவாசிட்டம், “உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறி
 புலன்கள் கரணங்க றுய்ப்போனாய், தள்ளுசுக துக்க
 வஞ்சஞ் சாராதோ னனவரதஞ் சமாதி யுற்றோ, னுள்ளு
 கின்ற தனைப்போலெவ் வுயிருமெனப் பிறர்பொருள்க
 ளெட்டி யென்ன, வெள்ளுபயத் தானன்றி யியல்பாலே
 கண்டானே யெல்லாங் கண்டோன்” தத்துவசரிதை.
 “ஊனென்று நசைத்திற மொன்று முணர்ந்திலானேத்,
 தீனஞ்சையிராகமயக் கொடு சேர்விலானே, மோனந் தன
 மென்று மகிழ்ந்த மனத்தினானேத், தானென் றிவனைத்
 துயிரும்பரி தன்மையானே” திருவள்ளுவர். “நல்லாற்றா
 னாடியருளாள்க பல்லாற்றாற், நேரினு மஃதே துணை”
 அன்றியும், “பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ளென்ப ரரு
 ணீங்கி, யல்லவை செய்தொழுகுவார்” அன்றியும், “அறி
 வினானை துண்டோ பிறிதினோய், தந்நோய்போற்
 போற்றுக் கடை” சித்தாந்தகரணம். ஐயைந் துருவு மரு
 ளா னுயிர்க்காய,வைய னருளிக் கடைந்தோரும்-வெய்ய,
 தடையு மழலா ரயம்போன் றருளை, யுடையா ரனைத்
 துயிர் பாலும்” அருட்பிரகாசம். “உயிர்நித்த மென்ற
 றிந்தாலு நல்லோர்பல் லுயிரதுற்ற, துயருக் கிரங்கல்
 புதுமைகொல்லோ வருட் டோன்றலந்நாட், செயிருற்ற
 தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்தா, டயர்வுந்
 துருத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாயிடினே” ஞானசாரம்.
 “மருளுறு மெவையு னாறி மயக்கறத் தெளிந்து ளோந்

மூலமும் உரையும்.

கசுசு

கீகு, மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்
லாத், தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெவ ருளமு
மன்னு, மருளினை யறித லானு மவர்தொழி லருள றந்
தான்” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ‘ஆனந்தமெய்தி
னோர்’ என்னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள் கா லும்
ஞானிகளதாசாரம் கூறினானெனக் கொள்க. (க00)

அவிரோதவுந்தியார்பாடல் - க00.

உதாரணப்பாடல் - ருந0.

ஆட பாடல் - கூந0.

முற்றிற்று.

ஆனந்த மோனம்வரு மாசையறு மெப்பொருளு
மோனந்த நிட்டையென முன்னம்வரும் - தேனந்து
முந்தியார் னாறு முதாரணத்தோ டேபடித்த
புந்தியார்க் கீதே பொருள்.

உ
சிவமயம்.
உதாரணசாத்திரங்களின்
பெயரகராதி.

அஞ்ஞவதைப்பரணி.
 அமுதசாரம்.
 அருப்பிரகாசம்.
 அவிரோதபோதம்.
 அறிவானந்தசித்தி.
 அனந்தபோதம்.
 அனுபவசாரம்.
 அனுபூதிநிலயம்.
 உண்மைநிலையம்.
 உண்மைவிளக்கம்.
 உப்பை.
 உறுவை.
 ஒழிவிலொடுக்கம்.
 ஒளவையார்.
 கந்தரலங்காரம்.
 கந்தரனுபூதி.
 கலிமடல்.
 காசிகாண்டம்.
 குகைநமச்சிவாயர்.

சித்தாந்தகரணம்.
 சித்தாந்ததீபிகை.
 சிதம்பரபுராணம்.
 சிவஞானசித்தி.
 சிவஞானதீபம்.
 சிவதருமோத்தரம்.
 சிவநெறிப்பிரகாசம்.
 சிவபோகசாரம்.
 சிவப்பிரகாசம்.
 சிவானந்தமாலை.
 சிவானுபூதிவிளக்கம்.
 சைவசமயநெறி.
 சொரூபானந்தநிலயம்.
 ஞானசாரம்.
 ஞானசித்தி.
 ஞானசூரியன்.
 ஞானவாசிட்டம்.
 தத்துவசரிதை.
 தத்துவராயர்.

உ உதாரணசாத்திரங்களின் பெயரகராதி.

தத்துவாயிர்தம்.
 திருக்கடைக்காப்பு.
 திருக்களிற்றுப்படியார்.
 திருப்பனுவல்.
 திருப்பாட்டு.
 திருப்புகழ்.
 திருமந்திரம்.
 திருவம்மாணை.
 திருவருட்பயன்.
 திருவள்ளுவர்.
 திருவாசகம்.
 திருவாய்மொழி.
 திருவுந்தியார்.
 தேவாரம்.
 தேவிகாலோத்தரம்.
 நாலடியார்.
 நித்தியானந்தசரிதை.
 நீதிசாரம்.
 நெஞ்சுவிடுதூது.
 நெஞ்சொடுமகிழ்தல்.

பகவற்கீதை.
 பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.
 பாமார்த்ததரிசனம்.
 பரிபூரணசித்தி.
 பாடுதறை.
 பிரபுலிங்கலீலை.
 பிரமகீதை.
 பிரமோத்தரகாண்டம்.
 பெரியபுராணம்.
 பொன்வண்ணத்தந்தாதி.
 போதரத்நாகரம்.
 மூலசித்தி.
 மெய்ஞ்ஞானநிலயம்.
 மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்.
 மெய்ம்மொழி.
 மோகவதைப்பரணி.
 வள்ளல்வாக்கு.
 வாதவூரர்புராணம்.
 வீராகமம்.

திருப்பாட்டு, திருக்கடைக்காப்பு என்பன தேவாரம்.

முற்றிற்று.

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அசுணாதி	கசசு	இந்தடை	அடு
அசைவற	கக	இப்பாவனா	கநக
அஞ்சிவ	கசந	இருமை	உக
அஞ்சு	கநரு	இரும்பூரண	கஉரு
அஞ்ஞான	ருஎ	உணர்ந்தோ	எஅ
அந்த	கரு	உணர்வின் தி	அக
அந்நிட்டை	அ0	உதித்த	ககந
அயனாதி	கநஎ	உதியா	கூஎ
அழிதேக	கச	உயர்ந்த	சந
அறம்	ந	உருவு	உ
அறிவா	அச	உறும்	கஉஅ
ஆகுமுயிர்	கூஉ	எங்கு	அடு
ஆக்கறி	கூந	எத்தேவை	கநகூ
ஆங்கார	அந	எம்மத	கூஅ
ஆண்டகை	ககரு	எல்லாச்	சந
ஆதலாற்பந்த	எந	எல்லாஞ்	க0க
ஆதலாற்பெற்ற	எ	எல்லாமு	க
ஆதலான்	சரு	எல்லோர்க்கும்	உ0
ஆயிழையார்	கசஅ	ஏகாந்த	கக0
ஆறு	ரு0	ஏனெனா	அந
ஆறுரு	சஉ	ஒட்டற	அஅ
ஆனந்த	கருகூ	ஒருபர	ககூந
ஆன்பாலும்	கருக	ஒன்றிய	க0ந
ஆன்ற	நச	ஒன்றுணர்	அஉ

சு

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஒன்றெனின்	௬௦	நெய்யின்	௧௪௦
ஒன்றெ	௪௦	படை	௧௨௩
ஒங்கரு	௧௬௬	பதை	௬௦
ஒயு	௮௧	பந்தாந்த	௬௬
ஒரிசண்டே	௬௩	பல்சித்தி	௬௬
கற்றழிஇ	௨௦	பல்லுயிர்	௬௬
குமம்ப	௧௬	பல்லோர்	௬௮
கொள்ளரி	௧௩௩	பாராதி	௧௦௬
சகலமுந்	௪௨	பாவனாதி	௧௦௨
சாதி	௩௭	பாவனாதி	௧௦௪
சிலந்தி	௧௪௮	புறப்ப	௬௩
சீவபர	௬௬	பூரண	௬௬
சுருதிகள்	௬௨	பெத்த	௧௦௦
செல்லுழி	௧௬௬	பொன்ற	௪
சொன்ன	௧௬௪	மந்திர	௧௩௬
சோறிட	௧௬௭	மாய்க்கு	௩௦
தவிர்	௨	மின்மினி	௭௦
தாங்கு	௩	யானென	௬
தேகாதி	௧௦	வருண	௩௭
தோல்வி	௪௦	வாங்கி	௮௬
தோன்று	௧௨௦	வாதி	௪௧
நானற்ற	௬௮	விறகா	௧௧
நிருமல	௬௨	வீடு	௮
நினை	௧௬௬	வேண்டாத	௧௬௨
நீக்கா	௧௨	வேண்டாது	௧௬
நீங்கா	௪௮	வேதம்	௩௬